

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FRANSIZ

AŞKIN NUR
KARATAŞ

FRANSIZ

AŞKIN NUR
KARATAŞ

1. BÖLÜM LOTTE' NİN KEŞFİ

Şehvetin uyanması için dokunman gerekmez, sadece seyret. İçini yakan o ateşi hissedeceksin.

Yine sahnede idi, pek çok kadının olmaktan hoşlanacağı bir yer değildi ama Charlotte için durum farklıydı. Bu kadar özgür, seksi ve arzu uyandırıcı olduğu için mutlu oluyordu. Bir salon dolusu erkeğin sanki dünyanın en çekici kadınına bakarmış gibi onu seyretmelerinden, pantolonlarının ağlarını düzeltmelerinden, yüzlerinin tutkuyla kızarmasından şikâyetçi değildi. Bu çoğu zaman eğlenceli bile olabiliyordu. Uzun sahne, dikdörtgen şeklinde salonun bir ucundan diğer ucuna kadar uzanıyordu. İnsanların oturduğu kısımlara doğru ilerleyen koridorlar on iki çıkıntıdan oluşuyordu. On iki koridor, on iki hikâye, on iki kadın...

Kendi koridoru her zamanki gibi ortadaydı. Pazar geceleri kulübün en kalabalık olduğu gecede, en ortada yürüyen, dans eden kadın çekiciydi, kuralsızdı, özgüvenli ve dertsiz tasasızdı. Charlotte Kelly denen basit kızıdan çok daha fazlasıydı. LOTTE... İnsanlar onu seyretmeye geliyordu. Dışarıdaki ışıklı tabelada ismi pembe neon renklerde yanıp sönerken Charlotte bütün erkeklerin akşam düşlelerini süslüyordu.

Ortak gösterisi son bulmuş, gecenin son ve özel dansı için kıyafetlerini değiştirmişti. Uzun saçlarını kısa siyah bir peruğun altına sıkıştırırken, üzerinde kırmızı simlerle kaplı büstiyeri ile deri şortu vardı. Çizmeleri baldırlarına kadar uzanıyor, file çoraplarının çekici görünmesine neden oluyordu. Kendi koridoru, gecenin başından beri onu seyreden adama ev sahipliği yapıyordu. Adam, sahnenin en

ucundaki özel alanda oturuyordu ve oturduğu yerde garip bir şekilde ondan başka kimse yoktu.

Pazar gecesi *Night Rose*'un kalabalığı düşünülürse adam zengin bir sapıktı. Uzun saçları beyaz gömleğinin yakalarına değiyor, sakallı yüzü sert görünmesine neden oluyordu. Bacak bacak üstüne atmış, kollarını oturduğu koltuğun iki yanına doğru açmıştı. Gömleğinin üç düğmesi açıktı, kesinlikle bir playboydu. Charlotte onunla biraz eğlenmeye karar verdi. Adam, diğer gösterilerle ilgilenmeden saatlerdir onu seyrediyordu, ona bu kadarını verebilirdi. Adımlarını birbiri önüne atarak müziğin ritmine uygun bir şekilde bedenini kıvrıyordu.

Yolun tam ortasında belini bükerek eğildi. Çizmelerinin fermuarlarını açarak onları aşağı doğru sıvadı, bu ona daha rahat hareket ve daha çok bacak sunacaktı. Doğrulduğunda ellerini havaya, başının üzerine kaldırdı ve yumuşakça aşağı indirirken parmak uçları göğüs uçlarına sürtündü. Adamların hepsi salyalarını akıtarak onu seyrediyordu. Ortadaki direğe tutunarak bedenini kıvrırdı ve bütün vücudunu sergiledi. Büstiyerin fermuarında gezinen parmakları kışkırtıcıydı. Adamların hepsi o anı bekliyordu. Gülümseyerek yavaşça fermuarını açtı. Göğüslerinin etli kısımları açığa çıkmıştı, nefesler tutulmuş, müzik bile yavaşlamıştı. Koridorlarda dans eden on bir kadın daha olmasına rağmen Charlotte her dans ettiğinde kendisinden başka kimse yokmuş ve herkes onu seyrediyormuş gibi hissediyordu. Büstiyeri üzerinden sıyrıp çıkardı. Göğüs uçlarına yapıştırılmış olan kalp şeklindeki parlak bantlar dışında çıplaktı. Arkasını dönerek kalçasını adama doğru kıvrırdı. Aralarında hâlâ fazlasıyla mesafe olsa da o kadar ateşli bakıyordu ki Charlotte, ona özel bir gösteri yapıyormuş gibi hissediyordu.

Topukları üzerinde yere çömelip direk boyunca kaydı; sırtı, serin metal ile temas ediyordu. Bacaklarını adama doğru iki yana açarak bakışlarını ondan ayırmadan kapattı. Adamın dudakları kibirli bir gülümseme ile kıvrılmıştı. Anlıyordu, gösteriyi ona sunduğunu fark etmişti. Ona doğru yaklaşırken diğer adamlara göz kırpmayı ihmal etmedi. Koridorun en ucunda durdu. Adamla arasında sadece ya-

rım adım mesafe vardı. Eğilse kokusunu alır, yüzündeki tüm kusurları görürdü. Ve eğildi. Adamın önünde dizlerinin üzerine çöktü. Dans ritmine göre kıvrıldığı kalçaları arkadaki adamlar için büyük bir ödüldü. Göğüslerini önündeki adama sunarken adam hiç istifini bozmamıştı. Hâlâ aynı şekilde oturuyor, aynı kibirli bakışlarla Charlotte'u izliyor, onu gözleriyle cırılçıplak bırakıyordu. Nihayet bir tepki gösterdi ve öne doğru eğildi.

Charlotte'un kulağına doğru fısıltıyla konuştu, bütün müziği susturacak kadar erotik bir şekilde, "*Un spectacle spécial? Mon amour,*" diye sordu.

Charlotte nefesini tutmuştu. Adam ona çok yakındı ve Fransızca konuşuyordu. Hayır, inanılmaz bir şekilde Fransızca konuşuyordu. Sesi pürüzlüydü, sanki yataktan yeni kalkmış gibi... Hayır, hayır yeni sevişmiş gibi. Charlotte'un Fransızca bilmediğinden emin gibi görünüyordu, yüzünde ukala bir gülümseme vardı. Fakat bir şeyden habersizdi ki Charlotte, Fransızca biliyordu. Elbette adamın bunu bilmesini istemedi. Eğlenceyi kesinlikle bozmayacaktı.

"Efendim? Sizi anlayamadım?"

Adam gülümsedi ve cebinden yüz dolarlık, üç banknot çıkardı. "Bunları nereye koyacağım?"

İngilizce konuşurken ki aksanı, Fransız olduğunu fazlasıyla ele veriyordu. Adamın bilmediği bir şey daha varsa o da Charlotte'un aksanı çekici bulduğuydu. Lanet olası, dünya üzerinde bir erkeğin aksanlı konuşmasını çekici bulmayacak bir kadın tanı mıyordu. Paranın genelde göğüslerinin arasına sıkıştırılmasını isterdi ama şu an üst kısmı çıplaktı. Yine de üç yüz dolar reddedilebilecek bir bahşış değildi.

Adamın önünde aynı direğe yaptığı gibi bacaklarını iki yana ayırdı. Deri şortunun belini işaret ederek, "Buraya koyabilirsin," dedi.

Adam kafasını iki yana salladı. "Çok sıradan, aşkım."

Charlotte'a yaklaşarak parayı şortun ağ kısmına yerleştirdi. Bunu öyle büyük bir tecrübe ile yapmıştı ki Charlotte, parmaklarını dantel tangasından hissetti. Sanki bir şeyler vaat eder gibi bir hâli vardı.

* Özel bir gösteri mi? Aşkım

“Chaud. Est-ce que ça va être mouillé pour moi?”

Charlotte tepki vermemeye çalışarak geri çekildi, adama gülümsemeyi ve göz kırpmayı ihmal etmedi. “Bonkör bir bahşış, yabancı.”

Adam kibarca kafasını eğerek onu selamladı ve Charlotte uzaklaşırken bakışlarını sırtında hissetti. Gecenin kalanında da... Adamın bakışları her yerindeydi.

Sahnesi sona erdiğinde Charlotte, kuliste diğer kızlara katıldı. Peruğunu kafasında tutan çıtıçtıları açarken arkasından yaklaşan kadını fark etmedi. Sue, çıplak memelerini avuçlayarak genç kadını yerinden sıçrattı.

“Lanet olsun, Sue! Sahne dışında beni ellememeni kaç defa söyleyeceğim!” Sue kıkırdarken kalçalarını salladı. “Birkaç bin defa daha. Belki. Güzel memeler, Lotte.” Charlotte gözlerini devirdi.

Sue tatlı bir kadındı. Bunu kimse inkâr edemezdi ve burada dans etmeye başladığından beri -yaklaşık bir senedir- kendisine çok iyi davranıyordu. Kısa zamanda arkadaş olmuşlardı hatta pek çok gösteride dans partneri oluyorlardı. Patronları Billy, ikisinin sahnedeki uyumunu beğeniyordu. Sue’nin tek bir kötü yanı varsa o da fazla arkadaş canlısı olup dokunmayı sevmesiydi.

Sue, üzerindeki iki parça kıyafeti çıkarıp tamamen çıplak kaldığında, “Koridorundaki adam... Efsaneviydi,” diye şakıdı.

Askıdaki sabahlıklardan birine uzanıp üzerine giydi ama göğüsleri hâlâ açıktaydı. Charlotte gülümsemekten kendini alamadı. Peruğundan nihayet kurtulduğunda onu yerine yerleştirdi ve makyajını çıkarmak için birkaç temizleme mendili aldı.

“Öyleydi.”

Charlotte, iş yerinde oldukça sessiz ve gizemliydi. Diğer kızlarla konuşmaz, iş yeri dışında onlarla görüşmezdi. İkili bir hayat sürüyordu ve bir senedir bu iki hayatı birbirinden ayrı tutma konusunda da çok başarılıydı.

“Seninle ilgileniyormuş gibi görünüyordu.”

* Sıcak. Benim için ıslanacak mı?

Genç kadın hâlâ şortunun ağında duran üç yüz doları çıkarıp Sue'ye gösterdi. "Oldukça."

Sue'nin yüzü kocaman bir gülümsemeyle doldu. Gülümsediği zaman çikolata teninde beliren beyaz dişler oldukça dikkat çekiyordu. Koyu kahve gözleri neşeli bir ışıltıyla parıldadı. "Kahretsin! Adam hem seksi hem zengin hem de cömert." Elini dramatik bir şekilde alnına götürdü. "Benim zavallı vajinam için bile çok fazla."

Charlotte kıyafetlerini çıkarmak için paravanın arkasına geçerken, "Senin kadınlardan hoşlandığını sanıyordum," dedi.

Sue dudaklarını öne doğru büzdü. "Ah, hayır, hayatım. Aşkın cinsiyeti olmaz."

Charlotte paravanın arkasından, "O söz aşkın yaşı yoktur değil miydi?" diye sordu.

Sue'nin omuzlarını silktiğini tahmin etti. "Hepsi aynı şeye çıkar. Aşk."

Charlotte kafasını iki yana sallarken gülümsemeden edemedi. Aşka inandığı son seferde prens denen adam, sevdiği kadını ayakkabısından tanıyordu. Ne büyük aptallık! Kıyafetlerini değiştiren genç kadın sonunda Charlotte Kelly olmuştu. Basit jean pantolonun üzerine giydiği askılı siyah atleti, spor ayakkabıları ve atkuyruğu yaptığı kahverengi saçlarıyla tamamen bambaşka biri gibi görünüyordu. Çantasını omzuna takıp artık kimsenin kalmadığı koridorlardan geçti. Her zaman arka taraftaki çıkışı kullanırdı. Güvenlik Bob onu kafasıyla selamladı.

"İyi geceler, Lotte."

Charlotte adama gülümsedi. İri yapılı görünüşüne tamamen zıt, samimi tavırları vardı. "İyi geceler, Bob. Cuma görüşürüz."

Bob acil çıkış kapısını genç kadın için açtı ve Charlotte sıcak, nemli, boğucu Vegas havasına adım attı.

Sabahın ilk saatlerinde bile asfalttan çıkan buharı hissedebiliyordu. Saçlarının anında ağırlaşmış yapış yapış olduğunu hissetti. Adımlarını hızlandırıp arabasına doğru ilerledi. Otoparkta duran tek tük arabaların içinde kendi arabasını bulması uzun sürmedi. Babasından kalan 1990 model külüstür Audi oradaydı. Boyaları yer yer dökül-

müş, krem renk macunla yamanmıştı. Koyu mavi olan Audi korkutucu görünse de Charlotte o döküntüye mecburdu. Zaten daha iyi bir şey olsa çoktan elinden uçup gitmiş olurdu. Arka koltuğa çantasını attıktan sonra kapıyı sertçe kapattı. Direksiyon başına geçtiğinde aynayı çevirerek kendine baktı. Makyajını silince morarmış gözaltları daha da açığa çıkmış, teninin solgun görüntüsü kendini daha fazla belli etmişti. Yorgundu. Tek kelimeyle bitikti. Üç gün boyunca sabaha kadar enerjik bir şekilde dans etmek bedenine hiç iyi gelmiyordu. Aynayı düzelterek arabayı çalıştırdı ve gazinonun otoparkından çıkarak Vegas'ın eğlence merkezinden uzaklaştı. Kendi sıradan, sefil hayatına dönme zamanıydı. Lotte'yi geride bırakmanın en zor yanı da buydu. Baş edilecek bir dünya sorun...

Gün daha doğmadığı için oturduğu köhne mahalle sessizdi. Arabasını motelin dört arabalık otoparkından içeri sokup, boş bulduğu tek yere park etti. Kaldığı yer bir ev bile değildi. Bir moteldi. Eve ihtiyacı olmayan fahişelerin, kimsesi olmayan ve para sıkıntısı çeken ihtiyarların, kendisi gibi hayata fazla katılma şansı olmayan çaresiz insanların sığınağıydı. Odası ikinci kattaydı, merdivenleri yavaşça çıktı. Koridor boyunca adımlarını sürükledi. Herkes uyuyor olmalıydı, aksi hâlde genelde on altı kişinin kaldığı bu yer asla bu kadar sessiz olmazdı. Kendi kapısı en sondaydı, anahtarını çıkarıp deliğe soktuğu sırada hemen bitişiğindeki kapı açıldı. Hilary'nin röfleli saçları tepesinde sevimli bir topuz hâlinde toplanmıştı. Üzerinde ise garson kıyafeti vardı.

Eteğini çekiştirip esnedi. “Günaydını mı yoksa iyi geceleri mi tercih edersin?” Hilary, en yakın arkadaşı olmasının yanında aslında güvendiği tek insandı da. Burada kalıyor olmasının nedeni kendisinininkiyle aynı sayılırdı. Ödemeniz gereken borçlar varken kendi adınıza fazla seçeneğiniz kalmıyordu. *Yaşamsal şeyler dışında pek bir şeye ihtiyacım yok* felsefesini ikisi de sürdürüyordu.

“Sonsuz uykulara ne dersin?”

“Şanslı sürtük. O kıcını yatağa sok ve benim yerime de birkaç saat uyu.”

Evet, kesinlikle bugünü uyuyarak geçirmeyi düşünüyordu. Hafta içi çalışması gereken ek işler vardı ve hafta sonu tekrar dans etmeden önce uyuyacağı tek zamanı da değerlendirecekti. “Bunu kesinlikle yapacağım, bedenimin her noktası ağrıyor. Sen işe mi?”

Hilary başını sallarken odasının kapısını kapatıp kilitledi. “Kafeyi açmam, yerleri silmem ve servise hazırlamam gerekiyor.”

Zarif bileğindeki plastik saate bakarak, “Lanet olsun, geç kalıyorum,” diye soludu.

Charlotte’a uzaktan bir öpücük verdi. “Akşam yemekler benden. Dükkândan patates kızartması ve sevdiğin tavuk kanatlarından getireceğim.”

Charlotte başını sallayarak, “Midem şimdiden gurulduyor,” diye mırıldandı. Hilary’nin dükkândan getirdiği yemekler kendilerini şımartmanın bedava yoluydu.

Charlotte ayaklarını sürüyerek odasına girdi. Doksanlardan kalma motel odasının halı kaplı zeminini ne kadar temiz tutarsa tutsun tozluymuş hissi veriyordu. Pembe kadife perdeler çekiliydi ve aynı renk örtüyle örttüğü yatağı bıraktığı gibi duruyordu. Motelin karşısındaki dövme salonundan yansıyan neon ışıklar rahatsız edici bir şekilde içeride parlıyor, saniyelik bir aydınlığın ardından tekrar karanlığa gömülüyordu. Köşede, fazla kullanmadığı mutfağına ait iki parçalı tezgâh, mini buzdolabı ve bir ocak vardı. Mini buzdolabından bir şişe su çıkardı ve şişeyi doğruca kafasına dikerek içti. Kıyafetlerinden kurtulup sadece çamaşırlarıyla temiz çarşaflarının üzerine yattığında bedenindeki ağrı kendini hissettirdi. Ne kadar egzersiz yapsa da dans etmek çok yorucu bir işti. İnsanın bedeni zamanla alışıyordu ama o sızlamalar asla geçmeyecekmiş gibi geliyordu. Sırtüstü yatamayacağını fark ettiğinde yüzüstü döndü. Çıplak memeleri çarşaflara sürtündü ve dudaklarından çaresiz bir inleme döküldü. Bedeni biraz rahatlamak için çağrılar gönderse de Charlotte, kendini tatmin edemeyecek kadar yorgundu. Belki uyandığında Fransız’ı düşünerek bir çaresine bakardı.

Gözlerini araladığında saatin çoktan öğleni geçtiğinden emindi. Bunu kalın kadife perdeleri bile yırtmak isteyen güneşe bakarak söyleyebilirdi. Perdenin bir kenarı açılmıştı ve kornişten aşağıya doğru sarkıyordu. O kısımdan süzülen güneş ışığı, doğrudan genç kadının gözüne giriyordu.

“Kahrolası gün ışığı, karanlıktan gelen bir kadına bulaşmayacaktır!” Charlotte, perdeyi kapatmak için yerinden fırladığı sırada ayağını komodine vurdu ve kendini bir anda yerde buldu. “Lanet olsun! Yorgun bir kadının birkaç saat uyumaya hakkı yok mu?” Sanki tüm bunlar yetmezmiş gibi bir anda çalmaya başlayan telefonu beyninde keskin bir sızıya yol açtı. Bir küfür daha savurup, sürünerek telefonunun durduğu koltuğa ulaştı. Acısını dişlerinin arasından verdiği bir nefesle alt etmeye çalışırken kız kardeşini yanıtladı.

“Karlie! Nasılsın, tatlım?”

Karlie’nin bu hitaptan sonra gözlerini devirdiğinden emindi. Tüm bu sıcak ilişkilerden nefret ettiğini biliyordu ama Charlotte, onu kızdırmayı seviyordu. “Tatlı olamayacak kadar acıyım.”

“Tüm bu sert kız tavırlarınla ne kadar sevimli olduğunı bilemezsin.”

Charlotte kendi kendine kıkırdadı. Kardeşinin fazla sert olduğunu biliyordu. Her zaman öyle olmuştu, en sevdiği oyuncacı havası inik bir futbol topuydu ve onu asla bir elbise içinde görmemişti. Bir erkek kardeşi varken, bir kız kardeş dilemişti fakat bazen iki erkek kardeşe sahipmiş gibi hissediyordu.

“Sesin boktan geliyor, kötü bir zaman mı?”

Charlotte yüzünü buruşturdu, küçük parmağı hâlâ acıyordu. “Ayağımı komodine çarptım.”

“Kötü bir kaza. Bugün çalışmıyor musun?”

Charlotte dudaklarını ısırdı, genelde yalan söylemek zorunda kaldığında böyle yapardı. Ne yazık ki kardeşi onun ne işler çevirdiğinden habersizdi. Bunu ona söyleyemezdi... Anne ve babaları öldükten sonra kendisini Ray ve Karlie’den sorumlu hissediyordu ve onlara bakmak zorundaydı.

“Bugün izin günüm. Yarın çalışacağım.”

Karlie, onun annesi gibi bir otelde kat görevlisi olarak çalıştığını düşünüyordu ama bu doğru değildi. O iş yeterli parayı kazanması için asla yeterli olmazdı hatta hiçbir iş yeterli para kazanması için yeterli olmazdı. Yine de deniyordu.

“Ah, bu iyi. Şey... Benim biraz paraya ihtiyacım var.”

Kız kardeşi, annesinin ölümünden sonra Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nde okumaya başlamıştı. Bu büyük bir başarıydı ve Charlotte onun okuyup mezun olması için her şeyi yapmaya hazırdı. Annesi, onları her zaman saygın meslekler yaparken hayal ederdi. Yaşasaydı Charlotte'un yaptığını kesinlikle onaylamazdı ama genç kadın bu kadar sorumluluk altındayken de kendi okuluna devam edemezdi. Kardeşlerinin ona ihtiyacı vardı.

“Tamam, sana bir saate kadar havale yapabilirim.”

Karlie çekingen bir şekilde, “Teşekkürler,” diye mırıldandı.

Kız kardeşi birisine bağımlı olma düşüncesinden nefret ediyordu, Charlotte bunu anlayabiliyordu fakat seçenekleri yoktu. “Belki de Ray hapisten çıkana kadar tam zamanlı çalışabilirim.”

Charlotte anında otoriter sesine bürünerek kız kardeşini keskin bir dille yanıtladı. “Hayır, Karlie. Bu asla olmayacak. Daha önce konuştuk, senin mezun olman gerekli, başka bir şeyi düşünemezsin.”

Karlie sitemli bir sesle, “Peki ya sen, Charlotte? Sen bunu yaptın, değil mi? Okulunu ben ve kahrolası Ray için bıraktın. Ben bir çocuk değilim. Tüm sorumluluğu yüklenmek zorunda değilsin,” dedi.

Charlotte bu konuşmayı yapmaktan artık yorulmuştu. Ailenin başına geçme sırası ondaydı ve evet, bütün sorumluluğu yüklenmek zorundaydı. Annesinden öğrendiği şey buydu. O da böyle yapmıştı. “Bak, bunları düşünme, tamam mı? Her şey yolunda. Yeterince para biriktirdiğimde okula geri döneceğim. Hem sadece bir senem kaldı, eminim bir sonraki dönem okula başlayabilirim.”

Charlotte kendini ve Karlie'yi bu şekilde kandırdığının farkındaydı. İhtiyaçları olan parayı bir dönemde toplamasının imkânı yoktu. Batmışlardı. Tamamen... Babası bir yığın borçla birlikte kötü adamları peşine takmış, aynı kötü adamlar tarafından gördüğü işkenceler sonucunda ölünce de evlerinin önüne atılmıştı. Annesi

hastalığının son evrelerinde bile borcu ödemek için çalışmış, yetmemiş, Ray de o adamların arasında tüm o pis işleri yapmak zorunda kalmıştı. Charlotte, çok sevgili New York'ta hayal ettiği doktorluk mesleği için okurken, kendisinden yalnızca bir yaş büyük olan Ray ve hasta annesi tüm bunlarla uğraşmışlardı. Charlotte'un okulu bitirmesine bir sene kala anneleri öldüğünde her şey açığa çıkmış, Charlotte ailesi için mücadele etmeye başlamıştı. Bir sene içinde tüm bu olanlara hâlâ inanamıyordu. Fakat inanmıyor oluşu yaşanmadığı anlamına gelmiyordu. Nihayet Karlie'yi ikna ettiğinde ve ona biraz para gönderdiğinde güne başlamak için yeterince ayılmıştı.

2. BÖLÜM

YILDIZIN PARLASIN

Zor zamanlar mı geçiriyorsun? Gülümse ve aynaya bak, işte değiştirdiğin şey sana bakıyor.

Charlotte odasındaki tüm kirli çamaşırları toplayarak arabasının arkasına yüklemiş ve çok uzakta olmayan çamaşırhaneye gitmek üzere yola çıkmıştı. Las Vegas ile Kuzey Las Vegas arasına sıkışmış bölgede yollar her daim canlıydı. Etraf yol kenarı restoranları ile doluydu. İnsanların çoğu sokaktaydı ve birkaç trafik ışığının kenarında sıradan uyuşturucu satıcılarını görmek mümkündü. Genç kadın iki blok ötedeki çamaşırhaneye girerek yaşlı kadına selam verdi.

Çamaşır makinelerinin gürültüsünü bastırmak için biraz bağırarak zorunda kalmıştı. “Nasıl gidiyor, Mel?”

Kadın gözlüklerinin üzerinden Charlotte’a baktı ve yüzü bir gülümsemeye aydınlandı. Kırmızı ojeli tırnaklarını masanın üzerinde tıkırdatarak, “Seni görmek ne güzel! Biliyor musun kızım, bana gençliğimi hatırlatıyorsun. İster inan ister inanma ama bende bir zamanlar senin kadar güzeldim,” dedi ve cümlesini özlem dolu bir iç çekişle bitirdi.

Charlotte kadına doğru yaklaştı. “Hâlâ öylesin, Mel. Bir ara meşhur hikâyelerini dinlemek için uğrayacağım.”

Mel, çoğu zaman heyecanlı hikâyelerini paylaşırdı. Bir zamanlar bir şov kızı olduğundan bahsederdi, Charlotte doğru söyleyip söylemediğini bilmesede Mel o hikâyeleri anlatmayı seviyordu. Charlotte ise bir süreliğine kafasını dağıtıyordu. Tabii kimse, Mel dâhil onun gerçek yaşantısından habersizdi. Sıradan genç kız imajını herkese karşı sürdürmeye devam ediyordu. Genç kadın boş makinelerden birinin başına geçip çamaşırlarını attı. Yikanmasını beklerken kolonun dibinde duran sandalyeye oturdu ve yanında getirdiği ders kitabına

göz atmaya başladı. Okulu son senesinde bırakmak zorunda kalmış olsa da körelmek istemiyordu. Belki bir gün yeniden okula dönmek için bir şansı olabilirdi. Belki bu karanlık bulutlar dağılır, Columbia Üniversitesi'ndeki son senesinin ardından uzmanlığını yapar ve bir kardiyolog olabilirdi. Belki...

Tüm bunları düşünürken plan yapmasını engellercesine çalan telefonunu cebinden çıkardı. Kaşlarını çatarak ekranda yazan isme baktı. Billy onu hafta içi aramazdı. Bir sorun olmalıydı. "Billy?"

"Lotte nasılsın, benim gözde pilicim?"

Billy'nin sahte ilgisi insanın ağzında yapış yapış bir tat bırakıyordu. Charlotte yüzünü buruşturdu ama Lotte kimliğine hızla bürünmüştü. "Ateşli bedenimi dinlendiriyordum. Bir sorun mu var?"

Billy'nin burnundan verdiği nefesleri duyabiliyordu, içkisinin içindeki buzların şingirtisini de öyle. "Ah, aslında pek sorun denemez. Sadece bir iş teklifi."

"İş teklifi mi?" Şaşkınlığını gizleyememiş ve bu ses tonuna yansımıştı.

"Merak etme pilicim, seni bir yere gönderiyor değilim. Sadece sana bir gün erken işe gelip gelemeyeceğini sormak istedim. Perşembe akşamı özel gösteri talep eden bir adam var."

Genç kadın daha önce bu tarz teklifleri hep geri çevirmişti. Sahnede işi gereği dans etmek başkaydı, bir adamın karşısında tek başına dans etmek başkaydı. Böyle bir durumda kendini fahişe gibi hissedeceğini düşünüyordu. "Biliyorsun, Billy ben özel gösterilere çıkmıyorum."

Billy hafifçe öksürdü. "Biliyorum, tek başına olmayacaksın. Sue ve Kate sana eşlik edecek. Ayrıca bir otel odasında da olmayacak. Kulüpte olacaksınız. Sana saygı duyduğumu daha önce de söylemiştim. Ben de bir pezevenk değilim, Lotte." Sessiz kaldı. Yalnız olmayacaktı, bildiği bir yerde olacaktı. Bir adama dans etmek o kadar sorun olmasa gerekti. Her zaman yaptığı şeydi. "Geceliğine iki bin veriyor."

"Lanet olası iki bin dolar mı? Bir gece için mi? Adam ne tür bir sapık?" Gülmekten kendini alamadı.

"Bu sadece sana verdiği tutar. Sue ve Kate'e ayrıca kulübü kapatmam için bana da yüklü bir miktar ödüyor." Genç kadın bir ıslık çaldı ve Billy hevesle, "Kabul ediyor musun, pilicim?" diye sordu.

Bomboş banka hesabını, kız kardeşinin okul giderlerini ve her ay ödemesi gereken parayı düşünerek, “Tamam, perşembe gecesi kulüpte olacağım,” dedi.

Nazlanma şansı yoktu. Her kuruşa ihtiyacı vardı. Özellikle dört yüz bin dolarlık borcun henüz elli bin dolarını ödedikleri düşünülürse... Her ay borca binen faizi düşünmek bile istemiyordu. Ray’ın hayatı tehlikedeydi ve sonra sıra Charlotte’a en sonunda Karlie’ye gelirdi... Hayır, buna izin veremezdi. Ray de Karlie de babalarının bokunda boğulmayı hak etmiyordu.

Dışarıdaki tüm işlerini hallettikten sonra motele geri dönmüş, günün kalanını odasını temizleyerek geçirmişti. Serin bir duştan çıktığı sırada odasının kapısı çalındı. Havluyla saçlarını kurularken kapıyı açtı.

Hilary elindeki poşeti havaya kaldırdı. “Ziyafet saati!”

Kenara çekilerek genç kızın içeri girmesini işaret etti. “Tam zamanı, açlıktan ölüyordum.”

“Hadi, kışına bir şey geçir de gel. İçecek bir şeyler var mı?”

Biraz alışveriş yapmıştı. Mini buzdolabından iki kutu üzümlü gazoz çıkardı. Gazozları koltuğun önündeki sehpa üzerine bıraktı ve giyinmek için dolabın önüne geçti. “Günün nasıl geçti?”

Yazlık elbisesini üzerine geçirdikten sonra alttan iç çamaşırını giymişti.

Hilary poşetleri açarken omuz silkti. “Boktan derecede yorucu. Fakat iki yakışıklı bana numarasını bıraktı.”

Gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı. Charlotte yere oturup paketten soslu tavuk kanatlarını çıkarırken, “Senin adına sevindim,” diye mırıldandı.

Hilary gazozundan bir yudum alıp ağzının içinde döndürdü. Yanaklarını sevimli bir şekilde şişirmişti. Ela gözlerinde hınzır bir pırıltı dolaşıyordu.

“Ne var, dökül.”

Genç kız sevinçle ellerini çırpıttıktan sonra halının üstünde poposunu kaydırıp Charlotte’a yaklaştı. “Peter’i tanıyorsun?”

Charlotte belirgince gözlerini devirdi. Peter’i tanıyordu. Hilary’nin çalıştığı kafenin sahibinin oğluydu. Charlotte oraya her git-

tiğinde ilgisini açıkça belli ediyor ve her fırsatta ona çıkma teklifi ediyordu.

“Hadi ama Char, bir kez çıksan ne olur ki? Peter çok tatlı, iyi kalpli ve yakışıklı biri. Seni mutlu edebilir.”

“Hilary biliyorsun, ben kimseyle çıkamam. Başımda bu kadar dert varken hayatıma birini sokmam bencillik.”

Hilary çocuksu bir tavırla omuzlarını silkti. Parmaklarına bulaşan sosu yalarken, “Yaşamayı hak ediyorsun, tamam mı? Babanın size bir yığın kumar borcu bırakması, annenin zamansız ölümü, Ray’in hapiste olması ya da küçük kardeşini okutuyor olman senin hayatının da sona erdiği anlamına gelmiyor,” dedi.

“Kendi ağzınla başımdaki felaketleri saymanın çok yardımı oldu. Belki Peter ile yatarsam kendime gelirim. Sağ ol, gerçekten.”

Hilary kaşlarını çatıp dudaklarını büzdü. “En son ne zaman biriyle yattın sahiden?” Charlotte buna cevap vermedi. “Muhteşem öğretmeninden başka kimseye bacaklarını araladın mı, Char?”

Charlotte kısa bir anlığına uzaklara daldı. Üniversite okuduğu yıllarda pek çok çılgınlık yapmıştı. Bunlardan en büyüğü de öğretmenine âşık olmaktı. Aslında Bradley bir asistandı. Yine de ondan ders alıyordu. Yani, bu pek bir şey değiştirmiyordu. Tıp fakültesine gittiği sırada branşından emin değildi, Bradley onu kardiyolojiye yönlendirmişti. O muhteşemdi. Çalışkandı, başarılıydı, tatlıydı, düşünceliydi... Fakat Charlotte annesini kaybettikten sonra tüm gerçeklerle yüzleştğinde onu hayatında tutamayacağını fark etmişti.

“Kapat şu konuyu, Hilary. Sahiden.”

Hilary elindeki iki parmağıyla tuttuğu patates kızartmasını Charlotte’a doğru salladı. “Tamam, susuyorum. İyi bir dost olmaya çalıştığım için beni affet.” Charlotte sessiz kalınca Hilary ortamı yumuşatmak adına girişimde bulundu. “Perşembe izinliyim, dağıtmaya ne dersin? Biraz ucuz bira içip bilaro falan oynarız.”

Charlotte ağzındaki lokmayı gazozu yardımıyla yuttuktan sonra, “Yapamam,” dedi. “Perşembe çalışıyorum.”

“Hafta sonu çalıştığını sanıyordum?”

“Öyleydi ama özel bir iş geldi.”

Hilary aklına bir şey gelmiş gibi parmağını dudağına götürdü. “Sen özel işlere gitmezsin...”

“Normalde evet ama bu farklı. Yalnız olmayacağım. Ayrıca bir

otelde de değil. Bizim kulüpte olacak. Karşılığında iyi para alacağım.”

Hilary ikna olmuş olmalıydı ki yüzü bir anda yumuşadı. Dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. “Tamam, biz de ucuz bira işini haftaya erteleriz,” dedikten sonra Charlotte’un yanağına ıslak bir öpücük kondurdu.

Charlotte hafta içi Kate ve Sue ile konuşarak dans konseptini kararlaştırdı. Daha önce yaptıkları bir gösteriyi sergilemeye karar verdikleri için prova yapmaları gerekmeyecekti, bu iyiydi çünkü Charlotte iki günlüğüne bir düğün organizasyonunda garsonluk yapacaktı. Salı günü işe gitmek için motelden çıktığında her şey oldukça sıradan geliyordu. 593.karayolunda ilerlerken aynı arabanın motelden beri arkasında olduğunu fark etti. Siyah Volkswagen iki araba gerisindeydi ama onu motelde gördüğünden de kesinlikle emindi. Camları siyah film ile kaplıydı ki buna ön camı da dâhildi. Charlotte emin olmak isteyerek hızını arttırdı. Dört araba sollayıp şerit değiştirdi ve ilk kavşaktan içeri girip şehrin trafiğine karıştı. Sakin kalmaya çalışsa da panik duygusu içini kemiriyordu. Ray hapse girmeden önce yani, yaklaşık beş ay oluyordu, üç adam onu takip etmiş ve Charlotte onlarla yüzleşmeye karar vererek adamlara seslenmişti. Sonuçta onu tehdit etmişler, her hareketinin izlendiğini bildirmişlerdi. Kaçamaz ve saklanamazdı. Ray ve Karlie’nin hayatlarını riske atmadan hiçbir şey yapamazdı. O adamlarla bunu ilk konuşmasında anlamıştı. Kardeşleri için her şeyi yapmaya hazır yanını gizli tutması imkânsızdı. Birkaç blok gittikten sonra Charlotte’un gözleri dikiz aynasına odaklandı ve genç kadın korkuyla sarsıldı. Siyah Volkswagen hâlâ arkasındaydı. Genç kadının onları fark ettiğini anlamışçasına alenen takibi sürdürüyordu. Bir ara sokağa girdikleri sırada arkasındaki araç selektör yapmaya başladı. Durmasını istiyorlardı. Tedirgin bir şekilde sokağa göz attı fakat etrafta kimse görünmüyordu. Zaten kimseden de yardım isteyemezdi.

Korkusunu belli etmemek adına derin bir nefes alıp rahatlamaya çalıştı. “*Sorun yok, her ay ödeme yapıyorsun. Sorun yok. Sadece bir şey söyleyecekler. Belki de parayı götüreceğin yer değişti ya da ödeme miktarı...*”

Genç kadın ana yola çıkan sokagın başında frene bastı. Arkasındaki araç da aniden durdu. Arabadan inmemeye karar verdi. Eger bir şey söyleyeceklerse onların gelmesini bekleyecekti. Birkac saniye içinde aracın kapısı açıldı. Korkutucu derecede iri yarı kel bir adam arabadan inerek Charlotte'un arabasına doğru yaklaştı. Adam siyah bir tişört ve siyah kumaş pantolon giyyordu. Kaşından burnuna doğru derin bir yara izi taşıyordu, bu ona daha tehlikeli bir imaj katıyordu. Adam şoför kapısının önünde durduğunda Charlotte titreyen elleriyle camı actı.

Adam ismini agzının içinde geveleyerek, "Charlotte Kelly sen misin?" diye sordu.

Charlotte başını salladı. "Patrondan bir mesaj getirdim."

Korktugunu belli etmemeye çalışarak rahat bir tavır takındı. "Dinliyorum."

Adam aracın camına doğru egildi. Charlotte ondan yükselen tü-tün kokusunu alıyordu. "Bu ay içinde elli bin istiyor, önümüzdeki ay ise bir elli bin daha. Bu işin çok uzadığını da ekledi ayrıca kardeşin Ray'in bize ihanet edebileceğini düşündüğü için küçük kız kardeşini de izledigini bilmeni istedi."

Genç kadın zorlukla yutkundu. Hayır, hayır bu olamazdı. Karlie bu belaya bulaşmamalıydı. "Ray size ihanet etmeyecek, bundan emin olun. Uyuşturucunun kimden geldiğini sorguda itiraf etmedi. Bu kadar kısa zamanda elli bin toplamam imkansız. Bunu yapamam..."

"Bu benim sorunum değil, bebek. Ben sadece talimatları iletmekle görevliyim." Adamın yüzündeki tehlikeli ifade Charlotte'un midesinin bulanmasına neden olmuştu. Adam belindeki silahı göstermek istercesine gerindi. "Patron bir daha ki sefere senin bir hanımefendi olduğunu unutmamızı istedi ve diğer kardeşinizi bu olayın dışında tutma sözünü de..."

"Bunu yapamaz! Onunla bir anlaşma yaptık."

Adam ellerini teslim olurcasına havaya kaldırarak, "Patronun talimatları, bebek. Unutma, ay sonuna kadar elli bin," dedi.

Arkasını dönüp aracına gitti ve siyah araba ara sokaklarda kayboldu. Birkaç dakika sonra kendine geldiğinde önce direksiyona vurarak bir küfür savurdu, daha sonra da aynı direksiyona kafasını yaslayıp panik içinde ağlamaya başladı.

Perşembe gününe kadar ki iki günü kendini işe vererek geçirmişti ama akli tamamen ay sonuna kadar toplaması gereken elli bindeydi. Bir an önce o pis yere tekrar giderek patron denen adamla konuşması gerekiyordu. Elli bin ödemesi imkânsızdı. Sabah erken uyanarak Hilary'nin kapısını çaldı. Genç kadın pijama yerine giydiği külot ve tişört ile kapıyı açarak gözlerini ovaladı.

“Lanet olası izin günüm, Char. Uyumak istiyorum.”

“Biliyorum, sadece gidiyorum ve haber vermek istedim. Pazartesi sabahı dönerim.”

Hilary esnerken, “Adamlar hâlâ peşinde mi?” diye sordu.

Charlotte cevap olarak başını sallamakla yetindi. “Billy’den biraz borç alacağım ve pazartesi günü patron ile görüşmeye gideceğim. Tanrım! Bu boktan kurtulmam imkânsız.”

Hilary arkadaşının koluna dostça dokundu. “İstersen oraya seninle gelirim.”

“Hayır, hayır, Hilary. Böyle bir şeyi teklif dahi etmen yanlış. Seni de hedef alırlar ve hayatıma dâhil olan bir kişinin daha can güvenliğinden sorumlu olamam, ben bunu kaldıramam, anlıyor musun?”

Hilary o bilmiş edasıyla Charlotte’u süzdü. “Böyle durumlarda kuralları bilirim, bebeğim herkes kendi kıcını kollar. Ben senin arkadaşınım, o adamların yanına seninle gelirim.”

Charlotte ona sarılıp yanağına sulu bir öpücük bıraktı. Hilary iğrenir gibi yüzünü buruşturup yanağını ovaladı. “Hadi, beni ağlatmadan ikile. Yakışıklı birkaç adama kucak dansı yap ve o direğe iyi sürtün, bebeğim.”

Bu sözlerle karşılık sadece kahkaha attı. Merdivenlere doğru ilerledi ve arkasına dönerek Hilary’e el salladı. “Seni seviyorum, Hilary.”

“Duyamadım?”

Hilary’nin kahkahasına karşılık Charlotte da kahkaha attı ve bağıarak, “Seni seviyorum,” dedi.

“Kesin sesinizi sürtükler!”

Yaşlı Ted’in bağıarak küfretmesi ikisinin de daha çok gülmesine neden oldu.

Charlotte sabah dokuzda kulüpte idi. Gösterileri akşam on gibi başlayacaktı fakat yapacak çok işleri vardı. Kostümlerine karar verecekler, dans provası yapacaklar ve hazırlık aşamalarıyla uğraşacaklardı. Charlotte kulübün üst katındaki odasına yerleşti. Çalıştığı geceler

kulübün çalışanlar için ayrılmış motel kısmında kalıyordu. Küçük odasında bir yatak, dolap ve ufak bir banyodan başka bir şey yoktu.

Aşağıya indiğinde kızlarla hazırlığa başladı. Her erkek kızların birbirine yakın olmasından, sürtünmesinden ve öpüşmesinden hoşlanırdı bu yüzden bu geceki bonkör sapık güzel bir gösteri alacaktı. Dans provasının ardından sahne düzenlemeleri yapılırken yardımcı olmuşlar, gösteri başlamadan önce de hazırlanmak için soyunma odasına çekilmişlerdi. Charlotte kıyafetlerini giydi. Kıyafetinin üst kısmı yarım korse görünümlü bir büstiyerden oluşuyordu. Sert siyah kumaş göğüslerini yukarı doğru iterek olduğundan çok daha büyük görünmelerine neden oluyordu. Sadece uçları kapalıydı ki bu da her şeyi daha seksi hâle getiriyordu. Altında kıcının yanaklarını bile kapatmayan siyah eteği vardı. Hareket ettikçe pilileri savruluyor, g-string çamaşırı gözler önüne seriliyordu. Çamaşır hayal gücüne yer bırakmayacak şekilde tasarlanmıştı, orta kısmını kapatan tek şey minik taşlardı.

Genç kadın aynaya baktı, karşısındaki kadın artık Charlotte değil, Lotte'ydı. O kışkırtıcı bakışlar ve herkesin büyüleyici bulduğu gülümseme yüzüne yerleşmişti. Kahverengi saçlarını fön makinesi ile kabarttı ve sırtına dökülen saçlarını özgür bıraktı. Makyajı abartılı bir kusursuzluğa sahipti. V şeklindeki yüzünü süsleyen çıkık elmacık kemiklerini belirginleştirmek için allık kullanmış, moraran gözaltılarını gizlemiş, siyah bir göz makyajıyla buz mavisi gözlerini açığa çıkarmıştı. Dudakları çıkmayan ve bulaşmayan fuşya renk rujla kaplıydı. Elleri dantel eldivenler giydi, direk dansı sırasında ellerinin zarar görmemesini garanti altına alırken aynı zamanda seksi görünüyordu.

Ve böylece Lotte bir kez daha doğmuş oldu. Charlotte'un tüm sorumluluklarından muaf yanı, günahkâr, ulaşılmaz ve bir o kadar da neşeli oluşuydu.

Lotte gösteri dünyasının yeni parlayan yıldızıydı. Genç kadın bundan keyif alıyordu. Olmadığı bir kişi gibi davranmak hayali kanatlarla uçmak gibiydi. Ayaklarınızın hâlâ yere bastığını biliyordunuz ama yine de dudaklarınız tatminkâr bir gülümsemeyle kıvrılıyordu.

Lotte gösteriye hazırды.

3. BÖLÜM

ARZULARIN PEŞİNDE

Arzular konusunda cesurca davranmak erkeklere has değildir. Bir kadın da arzuladığı şeylere uzanacak kadar cesur olmalıdır.

Zamanı gelmişti. Kızlar arka tarafta sahneye çıkmayı bekliyorlardı. Kate ve Sue, Charlotte'dan farklı olarak siyah sutyen ve g-string'ten başka bir şey giymiyordu. Ellerindeki deri eldivenleri, file çorapları ve uzun çizmeleri de aksesuarlarıydı. Sue'nin hazırlanmaları sırasında getirdiği tekiladan bir bardak daha dolduran Charlotte, bardağı hızla içerek kafasını iki yana salladı. Bu iş biraz çakır keyif olmadan asla yapılmazdı. Sue olduğu yerde zıpladı. Çikolata rengi göğüsleri de onunla birlikte zıplamıştı. Gerçekten bir ateş parçasıydı. Koyu tenli bir melez güzeli... Kate ise onun tam tersine sarışındı. Yine de üçü birlikte sahnede harika görünürdü.

Ve şarkı başladı. *The Soho Dolls – Stripper* şarkısı her yeri doldurdu. Sahneye önce Sue çıktı, Sue uzun sahnenin en ortasında oturan adama doğru yürüdü. Adamın önünde bacakları açık bir hâlde durdu. Kate sırasına uyarak ilerledi. Onun ritmi daha hareketliydi. Adamın çok uzağında olmayan metal direğe tutunup bedenini döndürdü. Adama bir öpücük attıktan sonra Sue'nin soluna geçti. Ortalarında bir insan girecek kadar boşluk vardı ve sıra Charlotte'undu. Charlotte elleri belinde, başı dik bir şekilde sahneye adım attı. Uzun sahne karartılmış sadece orta kısımda sarı bir ışık huzmesi geziniyordu. Seyircilerin olması gereken yer ise zifiri bir karanlığa gömülmüştü. Adamın olduğu noktada cılız bir ışık geziniyordu. Charlotte, yürürken ona bakmadı. Arkası dönük bir hâlde kalçalarını salladı. Direğe doğru yaklaştığı sırada ritmi aksadı – *ki bu olası bir durum değildi.* -

Oradaydı... Sahnenin ortasındaki koltukta rahat bir şekilde oturmuş, binlerce dolar verdiği gösteriyi seyrediyordu. Fransız... Hatırladığı kadar büyüleyiciydi. Koyu renk saçları yüzünün yanlarına düşecek kadar uzun, siyah tişörtünün yakalarını hafifçe es geçecek kadar ölçülüydü. Sevimli yüz hatlarını sert sakalları çevreliyordu. Sakalı, kirli sakal kavramından biraz daha yoğundu. Bakışları deliciydi ve Charlotte daha önceki yakın temasından dolayı gözlerinin hoş bir mavi olduğunu biliyordu. Ya da daha çok lacivert... Genç kadın nihayet silkinip kendine geldi. Demek sapıkları Fransız'dı. Açıkçası bu yaşlı bir moruğa ya da ağzından salyalar akan bir adama dans etmekten çok daha ilgi uyandırıcıydı. Direğe yaklaşarak hareketini yapmak için hazırlandı. Elleri çapraz olarak direği kavradı ve antrenmanlar sayesinde güçlenen kollarıyla bedenini kaldırdı. Ters bir şekilde direğe asıldığında adamın suratının etkilenmiş bir şekilde aydınlandığını fark etti.

Direkte ters duran kadınları etkileyici buluyorsa, Charlotte ona daha fazlasını verebileceğini düşündü. Hâlâ direğe tutunurken bacaklarını havada iki yana açtı. Eteği artık hiçbir yerini örtmüyordu. Taşlarla kapalı kadınlığı, adamın ağzının suyunu akıtmış olmalıydı. Tekrar havalı bir hareketle direktten indi, kızların tam ortasına yerleşti ve ellerini yanında dikilen iki kadının kollarına götürüp poz verdi. Ona göz kırpmayı da ihmal etmemişti, karşılık olarak adam yanındaki gamzeleri göstererek gülümsedi. Kesinlikle ama kesinlikle zevk aldığı bir gece olacaktı.

Dans gösterileri direk dansı, koreografiye uygun hareketler ve ritmik kalça sallayışlarıyla devam ederken ikinci bölümün başlama vakti gelmişti. Charlotte adama eliyle öpücük attı. Bu bir vaatti, adam ise bunun kesinlikle farkındaydı. Sahne ışıkları hareketlendi. *Beyonce – Partition* şarkısı başlarken Sue ve Kate hızla arka taraftan taht görünümlü bir sandalye getirdi. Charlotte'un ellerini tutarak genç kadını sandalyeye oturtular. İkisi de ayakları dibine diz çökerken, Charlotte bedenini arkaya yasladı. Bacakları iki yana açıldı ve elleri göğüslerinde, belinde geziniyordu. Adama kendini sergilemekten fazlasıyla hoşlanmıştı. Kızlar ayağa kalkarak adamın önünde durdular. Ellerini adama uzattılar ve ondan sahneye çıkmasını istediler. Şaşırmış görünmedi, bunu daha önce yapmış olmalıydı. Basamakları

çıkarak sahneye ulaştı. Charlotte, onu incelemekten kendini alamıyordu. Bir seksenden uzun, ince ama atletik bir fiziği vardı. Omuzları ve göğsü genişti. Yürüdükçe saçları önüne geliyor ve adam onları etkileyici bir tavırla arkaya itiyordu. Kate ve Sue eşliğinde Charlotte'un önünde durduğunda genç kadın sandalyeden kalkarak ona yer açtı. Adam doğruca Charlotte'un kalktığı sandalyeye oturdu. Sırtını yasladı ve ona yapılacak olan kucak dansını beklemeye başladı. Dansı Charlotte yapacaktı. Sue ve Kate az önce Charlotte'a yaptıkları gibi adamın iki yanında ayaklarının dibine oturdu. Adamın elleri koltuğun kollarında duruyordu, bu genelde erkeklerin pek yaptığı bir şey değildi, çoğu dokunmayı severdi.

Charlotte kalçalarını sallamaya, bedenini adama sergilemeye başladı. Adamın kucağına doğru eğildi ve arkası dönük bir şekilde kalçalarını kucağına koydu. Soluğunu çıplak sırtında hissediyor ve bu da müziğe konsantre olmasını zorlaştırıyordu.

Genç kadının beklemediği bir şey oldu. Adam yüzünü kulağına doğru yaklaştırıp o etkileyici, hırıltılı yatak tonuyla, "*Mon amour?*" diye mırıldandı.

Charlotte geçen sefer adamın içini titreten bir şekilde aşkım değişini unutmuştu. Genç kadın kafasını adama doğru çevirdi ama dansını bozmadı. Adam tekrar konuştu, bu sefer aksanlı İngilizcesi kulağını gıdıkladı.

"Önünü döner misin? Güzel yüzüne bakmak bana çok daha fazla keyif verecektir."

Yüz yüze dans mı istiyordu? Erkekler genelde kıcı tercih ederdi. Bu Charlotte'u şaşırtsa da adam bir müşteriydi. Verdiği paranın hakkını almalıydı. Charlotte bacaklarını toplayıp duruşunu değiştirdi ve adama önünü dönerek dans etmeye başladı. Tam olarak kucağında oturmuyordu ama çok yakındı. Pantolonunun kumaşı çıplak tenine hafifçe değiyordu. Ve adama bu kadar yakın olmak... Mülthiş bir histi. Kusursuz bir yakışıklılığa sahip olduğunu söyleyemezdi ama insanın nefesini kesecek bir cazibeye sahipti. O çarpık gülüşü, gözlerindeki yaramaz pırıltı, kaşlarının bir şey ima eder gibi havaya kalkması... Ayrıca sert, erkeksi ve biraz da baharatlı kokusu...

Charlotte ellerini adamın omuzlarına koydu. Eldivenlerine rağmen adamın vücudunun sıcaklığını hissediyordu.

“Biraz daha eğil, *mon amour*.”

Charlotte onun dediğini yaparak biraz daha eğildi. Göğüslerini lezzetli bir ziyafet gibi adama sunmuştu. Adam, korsenin üstünden yükselen göğüs tepeliklerini süzdü. “*Que puis-je faire pour tes seins?*”

Charlotte’un beyninde binlerce şey şekillendi ama adamı anlamıyormuş gibi yapmaya devam ederek sadece gülümsedi. Adamın ısrarla göğüslerine bakması üzerine gülümsemesi genişledi. “Dokunabilirsin yabancı, korkma, ısırمام.”

Adamın kaşları havaya kalktı ama dudaklarında hâlâ kendinden emin bir sırıtış hâkimdi. Charlotte, onun yüz hatlarını beğendiğini fark etti. İlk başta sadece çekici gelse de baktıkça insanda hayranlık uyandırıyor. Uzun parmaklı ellerini uzattı ve sadece işaret parmağını Charlotte’un göğüs oluğunda gezdirdi. Korsenin sıkıştırıp kaldırdığı göğüslerinde gezinen parmağı karşısında kasıkları hazla gerildi. Bir müşteriden cinsel olarak etkileniyor olmasının tek bir açıklaması vardı. Çok ama çok uzun zaman olmuştu...

“Belki sen ısırılmıyorsundur, aşkım ama ben kesinlikle ısırabilirim.”

Genç kadının nefesi kesildi ve adam bunu fark ederek daha da keyiflendi. Tepkisini belli etmemeye çalışarak dansını sürdürdü. Nedensizce adamın daha ileri gitmesini istiyordu, daha fazla yerine dokunmasını, daha cüretkâr olmasını... Adama bunu istediğini belli edercesine kucağına biraz daha oturdu, bu sefer Fransız’ın aletini hissetmişti ve sertliği kesinlikle kayıtsız olmadığını ifade ediyordu. Charlotte’un dudakları memnuniyetle kıvrıldı. Ellerini havaya kaldırıp göğüslerini okşarken aynı zamanda adama sürtünmeyi de ihmal etmiyordu. Adamın yutkunduğunu fark etti, çıkık âdemelması hareketlenmiş, Charlotte’un içinde onun tadına bakma isteği uyandırmıştı.

“Korseni açabilir misin?”

“Hım, bunu neden yapmalıyım?”

Fransız’ın yüzündeki oyuncu ifade Charlotte’u gülümsetiyordu. “Çünkü bir kumaş parçasına dokunmaktansa, çıplak tene dokunmayı tercih ederim.”

* Göğüslerin için ne yapabilirim?

Adamın cesur sözleri karşısında tüm tüylerinin diken diken olduğunu hisseden genç kadın, adama doğru iyice eğildi. Kulağına yaklaşmak için omuzlarından destek almıştı. “Şansını zorluyorsun, yabancı,” diye fısıldadı.

Adam ellerini çıplak bacaklarına koyarak onun tamamen oturmasını sağladı. Charlotte dansına devam ediyor, adama bu kadar yakın olmayı dert etmiyordu. Belki uzun zamandır doymayan cinsel dürtüleri yüzünden belki de içtiği bol miktarda tekila yüzündendi ama kendini adamdan sakınamıyordu.

“Biliyor musun, aşkım? Şansımı her zaman zorlarım ve her zaman başarılı olurum.”

Charlotte adamın söylediğine cevap vermedi. Şarkı bitmiş, daha ateşli bir müzik giriş yapmıştı. Şimdi adama gerçekten hoşlanacağı bir gösteri yapacaklardı. Charlotte adamın kucağından kalkarak bir adım uzaklaştı. Kızlar da onunla birlikte ayağa kalktı. Üçü birbirlerine iyice yaklaştı. Charlotte, iki ateşli kadının ortasında kalmıştı. Boyları neredeyse aynıydı ve genç kadın Sue ile karşı karşıya duruyordu, tam arkasındaki Kate ise ellerini genç kadının kalçalarında gezdiriyordu. Bir süre birbirlerine dokundular, Charlotte ara sıra adama bakarak ne kadar zevk aldığını tahmin etmeye çalışıyordu. Adamın yüzündeki ukala, oyuncu sırıtiş solmuş, dudakları düz bir çizgi hâline gelmişti. Gözlerinin rengi çok daha koyuydu ve çenesini sıkıyordu. Kesinlikle etkileniyordu...

Şarkı ateşli bir ritme kavuştuğunda Sue dudaklarını Charlotte’a doğru yaklaştırdı. Charlotte ise elleriyle genç kadının yüzünü kavramıştı. Dudakları ürkekçe birbirlerine değdi. Bir kadını öpmek garipti ama Charlotte’un daha önce yapmadığı bir şey değildi. Bir erkeği öpmekten farklıydı, yumuşak ama hissizdi. Yine de bundan zevk alıyormuş gibi görünmekte başarılıydı. Sue ise fena hâlde zevk alıyordu. Öpüşmeleri daha cesur bir hâl alırken arkasında bedenini ona sürten Kate, Charlotte’un korsesinin bağcıklarını çözüyordu. Charlotte göz ucuyla Fransız’a baktı, adamın pantolonundaki kaba-rıklık fermuar yerini öne doğru itmişti.

Charlotte’un korsesi açıldı ve kızlar çıplak göğüsleri görünmesin diye ona yapışırken, Kate korseyi adamın ayakucuna fırlattı. Fransız eğilip korseyi aldı, burnuna doğru götürüp derin bir nefes çektiğin-

de Charlotte daha önce yaşamadığı bir şey yaşadı. Dans gösterisi esnasında ıslandı. Kızlar yanlarından çekildiğinde Charlotte sırtını adama dönerek ellerini bedeninde gezdirdi. Daha sonra yavaşça adama doğru döndü fakat adam göğüslerindeki bantları görerek hayal kırıklığına uğradığını belli etti, bu hâli genç kadını gülümsetti.

Gösteri sona erdiğinde Charlotte adama doğru reverans yaparak eğildi. Kızlar ise adamı öpücük atarak selamladılar. Hızla salonu terk ettiklerinde Charlotte daha önce hiç heyecanlanmadığı kadar heyecanlanmıştı.

Charlotte üzerini değiştirirken Sue ve Kate içki içmek için bir yerlere gitmeyi planlamışlardı. Genç kadın paravanın arkasından bir kez daha, “Gerçekten yorgunum,” dedi. Eskiden eğlencelere gitmeyi, içki içmeyi ve dans ederek dağıtmayı severdi fakat şimdi bunun için fazla “*sorumluluk sahibi*” hissediyordu.

Sue yalandan hayal kırıklığı sesi çıkararak, “Seni ateşli öpüşmemizden sonra yatağa atma şansımı elimden mi alıyorsun?” diye sordu.

Charlotte ise iç çamaşırını paravanın diğer tarafına fırlatarak kırdadı. “Benim bir penise ihtiyacım var. Büyük bir penise!”

Kate ona katılırken Sue, bunu vibratörler ile çözebilecekleri hakkında şakalaşmayı sürdürdü. Nihayet Charlotte’u arkalarında bırakıp gittiklerinde genç kadın yalnız kalmıştı. Üzerine yazlık bir elbise geçirip makyajını temizledikten sonra kulübün motelinde uyumaya karar verdi. Biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Motelle doğru yöneldiği sırada kulübün barı ilgi çekici gelmeye başlamıştı. Biraz içki uyumasına yardımcı olurdu. Barın bulunduğu bölüm striptiz bölümünden ayrıydı, Charlotte koridorlardan geçerek bar bölümüne ilerledi. Personel kapısından karanlık bara girdi. Hafta içi olmasına rağmen bar kalabalıktı. Çoğunlukla kumarda kazanan insanların kutlamalarına ya da kaybedenlerin teselli aramasına aracı oluyor gibi görünüyordu. Charlotte bar tezgâhı boyunca ilerleyip en köşedeki boş sandalyeye yerleşti.

Peggy onu fark ettiğinde yanına gelerek, “Lotte, hafta içi burada olmanı neye borçluyuz?” diye sordu.

Genç kadın boynunu sağa sola hareket ettirip yüzünü buruşturdu. “Özel bir gösterim vardı.”

“Yorgun görünüyorsun. Senin için ne karıştırmamı istersin?”

Elindeki shaker’i sallarken Charlotte’a gülümsedi. Peggy tam bir bar kızıydı, bunu bedenindeki renkli dövmelerden, kırmızı saçlarından ve enfes içki karıştırma yeteneğinden anlamak mümkündü. “Şaşırt beni.”

Peggy’nin yüzü gülümsemeyle aydınlandı. Peggy içkisini hazırlarken, çantasından çıkardığı telefonundan aramalarını kontrol ediyordu. Bu esnada yanına oturan adamın farkına varmadı. Ta ki adamın o pürüzlü sesiyle, aksanlı bir şekilde *konyak* siparişi verdiğini duyana kadar...

Kafasını kaldırıp yanındaki adama baktı. Adam onu fark etmemiş gibi görünüyordu. Peggy, adamın içkisini verirken Charlotte’un önüne kırmızı bir kokteyl bıraktı. “Bloody Mary, hayatım bu senin enerjini yerine getirecektir.”

Adam, kehribar rengi sıvıyı dudaklarına götürdü ve Charlotte ona bakarak içkiyi yudumlayışını izledi. Acele etmeden ve tadına vararak... İçki ağzının içinde iki tur gezindi ve sonra onu yavaşça yuttu, bunu yaparken âdemelması enfes bir şekilde hareketlendi.

Genç kadın dayanamayarak, “Gösteriden memnun kaldınız mı?” diye sordu.

Fransız sadece kafasını çevirerek ona baktı ve gülümseyerek kadehini genç kadına doğru kaldırdı. “*Mon amour, ma nuit est illuminée!* Kesinlikle, gösteriye bayıldım ama seni burada görmek, gösteriden çok daha heyecan uyandırıcı.”

Charlotte içkisinden bir yudum alırken gözlerini devirdi. “Burada, basit kıyafetlerimle içki içmem, üç kadının alenen sevişmesinden daha mı heyecan uyandırıcı, bayım? Bence yalan söylüyorsunuz.”

Fransız iletişime geçmek istediğini belli edercesine bedenini genç kadına çevirdi. “*Mon amour*, beni heyecanlandıran sensin.” Charlot-

* Aşkı, gecem aydınlandı!

te ona inanmadığını belli ederek baktığında adam sözlerini sürdürdü. “Yoksa özel bir gösteri için bu kadar ısrarcı olmazdım.”

Charlotte’un gözleri irileştiğinde adam gülümsedi. “Özellikle benden mi bir gösteri istediniz?”

“Bunda bu kadar şaşırarak ne var? O gece de bana özel bir gösteri sunmuyor muydun? Tadı damağımda kalan şeylere karşı her zaman ilgim olmuştur. Ben de patronundan özel bir gösteri istedim. Fakat senin biraz...”

Kelimeyi düşünür gibi gözlerini kıstığında, Charlotte ona yardımcı olarak, “Katı kurallarım var,” dedi.

Adam başını sallayarak onu onayladı. “Ah, evet, özel odalar yok, bireysel dans yok. Ben de bu şekilde bir çözüm buldum.”

Nedense bu Charlotte’u korkutmadı. Ondan çok daha takıntılı sapıklarla karşılaşmıştı. “Umarım beklentini karşılamayı başarmışsındır.”

Adam onu tepeden tırnağa süzerken, “Kesinlikle beklentilerimi karşılıyorsun, *Mon amour*,” diye mırıldandı.

Charlotte adamın kendisiyle ilgilendiğini anlamıştı. Bir gece olsun istekli bir kadın gibi görünemez miydi? Her genç kadının böyle bir ilgiye ihtiyacı yok muydu? Derdi başından aşkın olanların bile...

“Evinden bu kadar uzakta ne yapıyorsun, Fransız?”

Adam içkisini içtikten sonra dudaklarını yaladı. “Fransız olduğumu nereden anladın?”

Charlotte ortaokuldan beri seçmeli Fransızca dersi aldığından ve bu dili çok şiirsel bulduğundan, özel kurslara gitmek için yaz tatillerini garsonluk yaparak geçirdiğinden bahsetmeyecekti. Sadece öğretmeni olarak kalması gereken büyük, yasak aşkı Bradley ile iki haftasını Paris’te geçirdiğinden hiç ama hiç bahsetmeyecekti. İçki bardağına uzanırken, “Sadece tahmin,” dedi. “Sanırım *mon amour*, aşkım demek?”

Fransız’ın gülümsemesi genişlerken, beyaz dişleri Charlotte’un nefesini kesti. Adam başını sallayarak onu onayladı. “Evet, *Mon amour*...” Nedense adamın kendisine bu şekilde hitap etmesinden hoşlanmıştı. “Ve evet, evimden çok uzaktayım.”

“Burada ne yapıyorsun? Kumar ve kadınlar mı?”

Adam erkeksi bir kahkaha atıp kafasını iki yana salladı. “Hayır, aşkım. Sadece iş için buradayım. Nice’de de kumar ve kadınlar var.”

“Demek, Nice... Nedense Paris’ten geldiğini düşünmüştüm.”

Fransız elini dağınık ve uzun saçlarının arasından geçirdi. Charlotte bu hareketle büyülenmişti. “Bir Fransız, Paris’ten başka yerlerden de gelebilir.”

“İş için buradayım dedin? Mesleğin ne?”

“Bir aşçıyım.”

Charlotte az daha içkisini ağzından püskürtecekti. Hızla ağzındaki yudumu yutup gülüşünü bastırdı. “Ah, kusura bakma lütfen. Ben sadece biraz şaşırdım.”

“Aşçı olmama mı?”

Garip bir şekilde adam buna içerlemiş görünmüyordu hatta suratında eğlenirmiş gibi bir ifade vardı. Öne doğru eğildi, böylece uzun bedeni genç kadına iyice yaklaştı. Charlotte yine onun kokusunu alıyordu. Tanrım! Hormonlarını kontrol edemiyordu.

Fısıltıyla, “Ne iş yaptığımı düşünmüştün, mon amour?” diye sordu. Charlotte’un gülüşü yüzünde donup kalmıştı. Bu adam kanını kaynatıyordu.

“Bir varlık yönetimi uzmanı, başarılı bir avukat ya da kötü adamlar için kara para aklayan diğer kötü adamlardan biri...”

Bunlar adama gerçek bir kahkaha attırdı. Adam bedenini geri çekerken Peggy’e bir konyak daha sipariş etti. Peggy dudaklarını kıpırdatarak onun seksi olduğunu mırıldanmıştı. Charlotte bunun zaten fazlasıyla farkındaydı.

“Sıkıcı işler... Hayır, *mon amour*. Ben sürekli cep telefonuyla konuşan, tek derdi iş olan, sevişmeyi sikişmekten ibaret sanan o sıkıcı adamlardan değilim.”

Charlotte’un gözleri şaşkınlıkla açılmış, ağzı şaşkın bir o şeklini almıştı. Genç kadın zorlukla yutkunurken bu, adamı eğlendiriyormuş gibi görünüyordu. “Eee, peki.”

“Ya sen, iş için mi Las Vegas’tasın?”

“Ah, hayır. Aslında evet. Şey, ben doğma büyüme buralıyım fakat şu sıralar çalışmak için de buradayım. Vegas’ta olan Vegas’ta kalır, benim için bundan ibaret.”

Adam merakla, “Las Vegas’lısın?” diye mırıldandı. “Ben insanları sadece eğlenmek için burada sanırdım. Las Vegas kulağa kimsenin doğduğu yer gibi gelmiyor.”

Charlotte başını sallarken Peggy’den bir içki daha istedi. “Aslında haklısın ama bir bakıma burada çalışan insanlar da aile kurmak zorunda, değil mi? Anne ve babam da çalışırken aile kuran insanlardan.”

“Anlıyorum. Başka bir işin var mı?”

“Hayır, dans etmeyi seviyorum. Bu kulağa gerçek bir iş gibi gelmedi mi?”

Charlotte bu durumla çok sık karşılaşılıyordu. Striptiz dansçısı olmak insanların gözünde fahişelik gibiydi. “Aşçılık kadar gerçek bir iş. En azından sıkıcı değil ve eğleniyorsun.”

Bu genç kadını gülümsetti. Fransız seksi olduğu kadar ilgi çekiciydi de...

4. BÖLÜM ZARLAR ATILIR

*İstediğin şeyleri yap ve yaptığın şeylerin
arkasında dur. Kendin olmak istiyorsan,
kendin gibi davranmalısın.*

Fransız kollarını göğsünde bağlayıp, sırtını bar sandalyesine yaslayarak gerindi. “Birbirimizin nereli olduğunu biliyoruz, mesleğini biliyoruz ama hâlâ isimlerimizi bilmiyoruz. Sence de bu garip, değil mi?”

Charlotte sanki yeni tanışıyorlarmış gibi adama elini uzattı. “Ben, Lotte.”

Fransız’ın yüzünde memnuniyetsiz bir gülümseme dolaştı, daha sonra Charlotte’un havada kalan elini elinin içine aldı. Uzun parmakları genç kadının elini tamamen kavramıştı. Charlotte bundan delicesine etkilendi, daha sonra adam dudaklarını yaklaştırıp parmaklarına romantik bir öpücük kondurdu.

“Bir sahne isminden fazlasını alamayacak mıyım, *mon amour*?”

Gözlerini hâlâ elini tutan adamın ellerinden ayırmadan, “Bazen Vegas’ta olanın Vegas’ta kalması için her şeyi açık etmemek en doğrusudur,” diye soludu. Sözlerini sürdürmeden önce adamın gözlerine baktı. “Sen de bana gerçek ismini söylemek zorunda değilsin.”

Adam alt dudağını dişleriyle sıyırdı. Charlotte aynı hareketi yapmak için yerinde kıvranıyordu. “Bir kadını orgazma ulaştırdığımda gerçek adımları haykırmasını isterim. Jean-Pierre...”

Adamın adını içinden onlarca defa tekrarlardı. Jean-Pierre... Tam orgazm olurken fısıldanacak isimdi. Genç kadın arzularına engel olamayarak dudaklarını yaladı.

“Bu biraz uzun bir isim, değil mi?”

Adam manidar bir tavırla gülümserken, “İstediğin gibi kısaltabilirsin, *mon amour*,” diye mırıldandı.

“Jean’ı sevdim.”

“Fransa’da sık kullanılır.”

Adam, Peggy’den içkilerinin tazelenmesini istedi. İçkiye pek dayanıklı sayılmazdı ve şimdiden yanaklarının yandığını hissediyor, içinde filizlenmeye başlayan cesarettten korkuyordu. “O hâlde ben de sana *mon amour* demeye devam edeceğim.”

Charlotte bu sıcak kelimeyi adamın ağzından duymaya bayıldığı için itiraz etmedi. Gözlerini adamın seksi kemiklerle oyulmuş yüzünden ayıramıyordu. Erkeklerin bu kadar etkileyici görünmesi yasaklanmalıydı. Jean sandalyesini genç kadına doğru yaklaştırmıştı. Onun kokusuyla sarmalanıyor, ara ara kolu ya da bacağı *‘yanlışlıkla’* kendisine değdiğinde bedenindeki tüm uyarıcılar harekete geçiyordu.

Jean, Charlotte’un kulağına doğru eğilerek, “*Je veux te faire l’amour*,” diye fısıldadı.

Genç kadının kalbi hızla çarpmaya başlamıştı, içki kadehini zorlukla bara bıraktı çünkü başı dönmeye başlamıştı. Anlamamış gibi yaparak, “Ne söyledin?” diye sordu. Onun doğruyu söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu. Sadece kendi lisanında mı dürüsttü?

“Dedim ki, aşkım seninle sevişmek istiyorum. Mümkünse hemen.”

Adamın açık sözlülüğü karşısında afallayan Charlotte, alt dudağını dişleriyle kavrayıp ısırıldı. “Biliyor musun? Bunu hiç sormayacağını sandım.”

Jean elinin tersiyle genç kadının yanağını okşadı. Charlotte ise buna içini çekerek karşılık verirken buldu kendini. Bu adamın elini bedeninin her yerinde istiyordu. Bu hemen giderilmesi gereken şiddetli bir ihtiyaç hâlini almıştı. “Şey, kulübün çalışanlar kısmında kendime ait bir odam var. Benimle gelmek ister misin?”

Burada çalıştığı süre boyunca sayısız teklif almıştı. Fakat ne bu tekliflere cevap vermiş ne de şu anda yaptığı gibi birini odasına ça-

* Seninle sevişmek istiyorum

ğirmıştı. Kendine inanamıyor olsa da adamın onunla gelmesini istiyordu. Bu adamın dokunuşlarını arzuluyordu, bu adama dokunmak istiyordu.

“*Mon amour...* Elbette seninle geleceğim.” Sözlerini sürdürmeden önce nefesini genç kadının kulağına üfledi ve o kavurucu fısıldamasıyla, “Seni sarhoş hâlinle bir başına bırakırsam nasıl bir adam olurum?” dedi.

Genç kadın kendini bu söylediğine kıkırdarken buldu. “Yani, sadece centilmen olduğun için mi bana eşlik edeceksin?”

Jean başını sallarken, “Evet, aşkım,” diye mırıldandı.

Charlotte nasıl ayağa kalkacağını düşünürken adam hesabı öde-miş, genç kadını belinden kavrayarak oturduğu yerden kaldırmıştı. Ayaklarını yere bastığı anda dengesini kaybeder gibi olsa da Jean düşmesine ya da sendelemesine izin vermeyecek kadar sıkı tutuyordu onu.

Jean, Charlotte’un bir türlü kapıyı açamaması üzerine anahtarı alarak kapıyı açtı ve küçük odaya girdiler. Jean’ın varlığı ile oda daha da küçülmüştü sanki. Her yerde adamı hissediyor, kokusunu duyuyordu. Adam odaya bir göz gezdirdi, gözlerinde küçümseme vardı, anlaşılan Fransız böylesine küçük ve sıradan odalara alışık değildi. Çift kişilik yatak daha çok tek kişilik gibi görünüyordu, oldukça küçüktü ama zaten üst üste olacakları için bunun çok fazla önemi olmamalıydı.

Jean genç kadının belini bıraktı. Adamın dokunuşunu kaybetmesiyle birlikte sendeledi ve Jean tam vaktinde onu bir kez daha yakaladı. Belini kavrayan eli bir anda onu kendine çekti ve Charlotte kafasını kaldırıp adamın gözlerine baktı. Lacivert... Tutku dolu, ateşler içinde yanan ve çok şey vaat eden bir lacivertti. Charlotte’un kuruyan dudaklarını yalamasıyla sessizliğini koruyan adam konuştu.

“Seni öpmemi ister misin, *mon amour*?” diye sordu.

Charlotte, sanki yirmi kat merdiven çıkmış gibi nefes nefese bir hâlde adamı yanıtlarken buldu kendini. “Ve çok daha fazlasını...”

Jean'ın dudakları önce enfes bir gülümsemeyle kıvrıldı, daha sonra kafası genç kadına doğru eğildi. Dudakları genç kadının dudaklarına temas ettiği anda Charlotte, ellerini onun saçlarına geçirdi ve adam genizden gelen güçlü ve hayvani bir inlemeyle genç kadının sırtını duvara yasladı. Elleri belinde duruyor, kıpırdamıyordu ama bedenine bastırıldığı bedeninin müthiş sertliği ve ağırlığı her yerine dokunmasından çok daha uyarıcıydı. Jean harika öpüşüyordu, Charlotte zaten bunu tahmin etmişti. Fransız öpücüğünün aslını yaşıyor olması da fantezisini dahi kuramayacağı kadar olağanüstüydü. Dudaklarından çok dilini kullanıyordu ama aceleci ya da ısrarcı değildi. Dili genç kadının ağzında dolaşüyor, diliyle çarpışıyor, nefesine karışıyor sonra da usulca geri çekilerek Charlotte'u daha fazlasını ister hâlde bırakıyordu. Charlotte tam ısrarcı bir inleme çıkardığında adamın dili geri geliyor hem arzusunu yerine getiriyor hem de onu bilinmezlik içinde kıvrandırıyor.

Dakikalarca sadece öpüştüler, Charlotte belki de hayatının toplamında bu kadar çok öpüşmemişti. Çoktan sırlıslıklam olan kadınlığı bir kalbin ritmiyle çarpıyor, adamın vereceği şeyi bekliyordu. Jean genç kadının gözlerinin içine bakarak, "*Je me demande comment tu goûtes,*" diye mırıldandı.

Charlotte az kalsın ona cevap verecekti, yutkunarak bu isteğini bastırdı. Neden bilmiyordu ama adamın Fransızca bildiğini öğrenmesini istemiyordu. Belki de bu adamlayken sadece Lotte olmak istiyordu. Uçarı, eğlenceli, cesur ve seksi. Charlotte'a dair bir şey hatırlamak ya da adama anlatmak istemiyordu. Bir gece olsun, bu sorumsuzluğu ve özgürlüğü hissetmek istiyordu. Bir gece olsun, tüm sorunlarını geride bırakıp yirmi altı yaşında, arzu dolu bir kadın olup tatmin edilmek istiyordu.

Adamın dudakları usulca boynuna indi. Sakalları tenini çiziyor, dudakları anlık acıyı yok edencesine öpüyordu. Dilinin ıslaklığı dudaklarının yumuşaklığına karışıyor, sıcak nefesi içindeki tüm şehveti tetikliyordu. Charlotte onun tişörtünü çıkarmak için uzandığında

* Tadını merak ediyorum

adamın tek yaptığı şey buna izin vermek oldu. Adamın göğsü kaslarla dolu değildi ama atletik ve kesinlikle erkeksiydi. Geniş göğsü sert görünüyordu ve göğüslerinin arasından karnına doğru inceleterek inen siyah erkeksi tüyler varlığını fazlasıyla belli ediyordu. Karın kasları gergin ve sertti. Abartı değildi, bu adam gününü spor salonlarında harcamıyordu ama kesinlikle spora uzak da değildi. Ellerini uzatıp dokundu. Tüylerinde parmaklarını gezdirdi ve siyah çizgiyi takip ederek karnına indi. Düşük bel pantolonundan kasığındaki v şekli göze çarpıyor, incelererek oraya doğru inen siyah tüy çizgisi insanın içini gıcıklayarak pantolonun ardında kayboluyordu.

Genç kadın adamın kemerine uzandığı sırada Jean elini tutarak onu durdurdu. Parmaklarını dudaklarına doğru çekerek bir öpücük kondurdu. “Daha fazlasını mı görmek istiyorsun, *mon amour*?”

“İstediğimi biliyorsun.”

Adamın kibri gülümsemesine yansiyordu. Bu ifade insanı sinirlendirirken aynı zamanda içini yakıyordu. “Ben de seni çıplak görmek istiyorum fakat kolay gerçekleşen şeyler her zaman... Nasıl desem?”

Adamın sözlerini, “Sıkıcıdır,” diye tamamladı.

Jean itiraz eder gibi bir ses çıkardı. “Değeri bilinmez.”

Charlotte bir adım gerileyerek kollarını göğsünde bağladı. Kaşları çatılmış, yüzü ciddiyete bürünmüştü. Alkolün verdiği çakır keyif hâli hızla yok olmuştu. “Ne yapmalıyım, Fransız? Senin için özel bir gösteri mi?”

Adam genç kadının bu tavrı karşısında kaşlarını çattı. “Hayır. Hayır, aşkım.” Jean elini pantolonunun cebine atarak iki tane zar çıkardı. Bir nohut büyüklüğündeki zarlar siyah ve parlaktı, üzerlerinde sayıları belirten noktalar vardı. Kim cebinde bir çift zar taşırdı ki?

“Bir kumarbaz olmadığını sanıyordum?”

Jean gülümsedi, sakallarının ardında sevimli bir gamze göze çarpıyordu. “Sana böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum. Hayır, kumar oynamayı severim ama senin sandığın sekilden çok daha yaratıcı fikirlerim olur çoğu zaman.”

Adam, Charlotte'un elini tutarak onu yatağa oturttu. Yatağın ucunda oturan genç kadın tam önünde yere dizlerinin üzerine çöken adamdan bakışlarını ayıramıyordu.

"Bence biraz heyecan fena olmaz."

Charlotte lafı uzatmadan, "Planın ne?" diye sordu.

Jean zarları elinde çevirerek, "Kim büyük atarsa diğerini çıplak bırakır," dedi.

Charlotte kendini bu fikre kıkırdarken bulmuştu, adamın kendisine katılmadığını fark ettiğinde şaşkınlıkla gözleri irileşti. "Sen ciddisin?"

Adam çocuksu bir edayla omuzlarını silkti. "Ciddi olmadığım bir şeyi söylemem, *mon amour*. Şimdi söyle bana, neden bunu sıkıcı bir şekilde yapalım ki?"

Zarları havaya atıp tutarken, "Eee, ne diyorsun? Var mısın?" diye sordu.

Charlotte heyecanlanmıştı. Belki daha önce böyle bir şey denemediği içindi, belki de sadece adamı istediği içindi, emin değildi ama bu adamla yatmak istiyordu. Başını onaylarcasına sallarken, "Varım," diyebilirdi.

"Tamam, o hâlde önce senin atmana izin vereceğim. Büyük atan kazanır."

Büyük eliyle Charlotte'un elini kavradı ve genç kadının avucunu açıp zarları eline bıraktı. Charlotte zar atma düşüncesiyle bile heyecan olduğunu hissetti – *ki kumarın her türlüünden nefret ederdi* – bu çok garipti. Zarları elinde bir kez salladı, çocukluğundan beri bir zara dokunduğunu hatırlamıyordu. Küçük küpleri yatağın üzerine gelişigüzel bir şekilde attı. Zarlar nevesime temas ettikleri anda durmuştu.

Jean zarlara bakarak, "İki ve bir, anlaşılan bugün şanslı günün değil, *mon amour*," diye fısıldadı.

Charlotte kaybedeceğin biliyordu, ailesi genel anlamda kumarda başarısız olmak üzere lanetlenmiş olmalıydı, yoksa babasının bu kadar borç yapması normal olmazdı. Yine de dudaklarını büzerek, "Üçten küçük sayılar da var, Fransız sıra sende," dedi.

Jean gülümserken zarlari avucunun içine aldı. Dudaklarını genç kadının dudaklarına değdirdi ve alt dudağını dişlerinin arasına alarak ısırdı. Charlotte her an, zarlari siktir et ve soy beni, diye çığlık atabilirdi ama yapmadı. Fransız geri çekilerek zarlari ellinin içinde salladı, gözlerini Charlotte'dan ayırmıyordu, kazanacağından emindi. Zarlari seramik zemine attı ve dönen küplerin çıkardığı ses son bulduğunda Charlotte eğilerek yere baktı.

“Altı-altı.”

“Gördün mü, aşkım? Şans daima benden yanadır.”

Genç kadın farkında olmadan nefesini tutmuştu. Jean zarlari yerden alıp cebine koyduktan sonra ayağa kalktı. “Şimdi benim için soyunur musun? *Mon amour*.”

Jean iki adım gerileyerek arkasındaki sandalyeye oturup rahat bir tavırla bacak bacak üstüne attı. Yüzünde gezinen hınzır ifade Charlotte’u eğlendiriyordu. Genç kadın ayağa kalkarak, “İzlemekten hoşlananlardan mısın?” diye sordu.

Jean omuzunu silkerek, “Kimi izlediğime bağlı,” diyerek cevap verdi.

Charlotte bu gizli iltifat ile ışıldadı. Ayakkabılarını çıkarıp kapıya doğru tekmeledi, bu pek seksi bir hareket olmasa da çakır keyif ve uzun zamandır seks yapmayan, bedeni cayır cayır yanan bir kadın için kabul edilebilirdi. Elbisesinin eteklerini tutarak başından yukarı kaldırdı. Kumaş parçasını adama fırlattığında Jean, elbiseyi havada yakalayarak güldü. Charlotte siyah iç çamaşırları içindeydi ve bu duruma şükretti. Bu adamın karşısında kendisini seksi hissediyor ve bu histen hoşlanıyordu.

“*Avant de faire l’amour*,* seni tamamen çıplak görmek istiyorum.”

Jean’ın Fransızca ve İngilizceyi bu şekilde karıştırması kulağa harika geliyordu. Charlotte’un anlamamasını istediği şeyleri Fransızca söylüyor olması genç kadını bir an bile ürkütmüyordu. Bu çok... Eğlenceli bir oyundu. Eğer Jean oyunlardan hoşlanıyorsa Charlotte’da

* Sevişmeden önce

hoşlanıyordu. Sutyeninin önden kopçasını açtı, kumaşı göğüslerinden kaydırmadan önce adama arkasını döndü ve göğüslerini özgür bıraktı, Jean'ın arkasından homurdandığını duyabiliyordu.

“Bana dön, aşkım. Bu sefer saklanmak yok.”

Genç kadın Bradley'i terk etmek zorunda kaldığından beri hiçbir erkeğin karşısında çıplak kalmamıştı. Bedenine ne kadar güvenirse güvensin adama doğru dönerken utangaç bir ruh hâli ile çevriliydi. Dik göğüsleri özgürce salınıyor, her daim iri olan meme başları kendilerini adama sunarcasına başlarını dikiyordu. Jean'ın bakışlarına şöyle bir göz atmak bile gördüğünden memnun kaldığını söylemek için yeterli olurdu.

Charlotte karşısında dikilirken Jean, “Tapılası,” diye mırıldandı. “Benim için o küçük çamaşırdan da kurtul, aşkım.”

Dantel çamaşırını sıyırıp çıkardı. Adamın karşısında çıplak, arzu dolu ve istekliydi. Nefes alışverişleri sıklaştıkça kalbi de hızla çarpıyordu. Bedeni doyurulmak istiyordu. Jean onun tüm ayrıntılarını incelerken gözleri gitgide daha koyu bir renge bürünüyordu. Genç kadın onun bir şey yapmasını, söylemesini beklerken Jean ayağa kalktı.

“Biliyor musun, *mon amour*? Ben...” Cümlesini yarıda keserek pantolonunun düğmelerini açtı. Çözdüğü iki düğme doğruca erkekliğin dibindeki tüyleri gözler önüne sermişti. Ayakkabılarını çıkardı ve çıplak ayaklarıyla genç kadına doğru iki adım attı. “Sinir bozucu derecede sabırlı bir adamımdır. Her konuda... Bir şeyin sonucu iyi olacaksa, beklemek beni asla rahatsız etmez. Fakat şu an sana bakıyorum ve... Sabredemeyeceğimi düşünmeye başlıyorum. Senin bedenine yapmak istediklerimin hayali dahi beni taş gibi sertleştirip içimi şehvetin en tehlikeli hâliyle dolduruyor.”

Genç kadın zorlukla yutkunarak adamın ona yaklaşmasını bekledi. Jean tam önünde dikiliyordu ve Charlotte'un şimdi tek isteği onu az önceki gibi öperek, kolları arasında kaybolup tutkusuyla yikanmaktı.

Charlotte titreyen sesine hâkim olmaya çalışarak, “Ben sabırsızım,” dedi. Devam etmeden önce elleriyle adamın göğsüne dokun-

du. “Özellikle bir şeyleri elde etmek istediğimde.”

“Beni elde etmek mi istiyorsun, aşkım?”

“Evet. En azından bu gece...”

“Bir gece... Bundan emin misin?”

“Senin de istediğin bu, değil mi?”

Jean'ın yanağındaki gamze sakalların örtüsü altında belirginleşti. “Ben bir aşk adamıyım. Senin istediğin düzölmek, *mon amour*.” Eliyle genç kadının yanağına dokundu. “Ben seninle aşk yapacağım.”

“Ben aşka inanmam.”

Fransız ukala bir şekilde sırtıtmaya devam ederken, “Seninleyken inanacaksın,” dedi.

Kendinden bu kadar emin konuşması normalde Charlotte'u sinirlendirmeliydi ama sinirlenmedi. Aslında adamın bu tavrını seksi buluyordu. Kimi adamlara ukala olmak yakışuyordu. “İnandır beni.”

“Benim için yatağı uzan, aşkım.”

Charlotte itiraz etmeden kendini yatağı bıraktı. Yatakta boylu boyunca yatarken adamın onu seyretmesi rahatsız edici olmaktan çok uzaktı.

“*Très sympa,*” diye mırıldandı. “Çok güzelsin...”

Adam yatağı çıkarak oturdu. Elleri genç kadının üzerinde geziyor ama ona dokunmuyordu. Bu Charlotte için çıldırtıcıydı. Ona dokunmadan nasıl böylesine sıcak bir etki yaratabiliyordu? Göğüslerinde duraksadı ve eğilerek her iki ucuna da birer öpücük kondurdu. Bu kıvrınmasına neden olacak kadar kuvvetliydi.

“Meme başların bana yükseliyor, aşkım.” Dilini diri göğüs başlarında gezdirerek, “Çok duyarlı ve belirgin, onları ağzıma almak için hazırlamam gerekmeyecek. İstediyim zaman emebilirim,” dedi.

“Konuşmaktan hoşlananlardan mısın?” Charlotte bunu kıkırdarak sormuştu. Açıkçası böyle olması gergin hissettiriyordu. Sürekli bedeni hakkında yorum yapılmasına alışık olsa da seks sırasında bu kadar açık olunmasına alışık değildi.

“Konuşmayı severim, sevişirken konuşmayı daha çok severim.” Elini genç kadının karnında gezdirirken gözlerini gözlerine sabitle-

* Çok hoş

mişti. “Ve *mon amour*... Konuşmak en etkili ön sevişmedir. Seks için harika bir başlangıç, uyarılma önce beyinde başlar.” Adamın eli doğruca kadınlığına indi ve girişindeki ıslaklığı hissederek gülümsedi. “Bak, sana az dokundum ve çok konuştum. Sonuç mükemmel.”

Parmaklarını oradan çekerek ağzına götürdü ve sanki dünyanın en lezzetli şeyiymiş gibi yaladı. Sıvıyı tadarken genzinden gelen enfes bir ses çıkardı. “Lezzetlisin aşkım, damak tadım eşsizdir.”

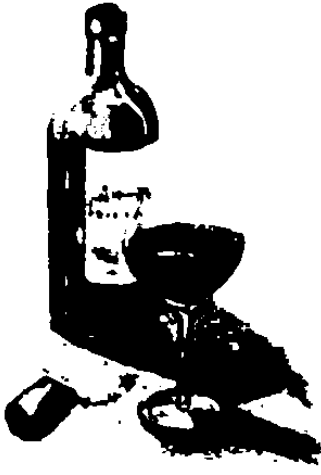
Charlotte, adama bedenini bir yay gibi gererek karşılık verdi. “Lütfen...”

“Seninle aşk yapmamı mı istiyorsun?”

“Beni becermeni istiyorum.”

“Sanırım önce tadına varacağım. *Je vais te sucer.*”

* Seni emeyeğim

5. BÖLÜM ÖZEL FAHİŞE

Bazen çaresizliğinizin bile bir nedeni vardır.

Genç kadın, bir bulut kümesinin içindeymişçesine olaylara dışarıdan bakmaya başlamıştı çünkü Jean'ın bacaklarının arasına yerleştiğini ve baldırlarını birbirinden ayırırken çıkardığı o seksi sesi zorlukla hissetmişti. Bedeni öyle yoğun bir ihtiyacın pençesindeydi ki konsantrasyonunu ve dayanma gücünü yitirmişti. Jean'ın uzun parmakları kadınlığının üstünde dolaştı.

“Bunu sevdim. *Provocant*.”

Adamın yüzünde sanki lezzetli bir yemeğe bakarmış gibi aç bakışlar dolaşırken Charlotte, onun tıraş şeklinden etkilenmiş olduğunu anladı. Kadınlığını tamamen tıraşlamak ona garip hissettirdiği için üst kısmında her zaman ufak bir üçgen bırakırdı. Fransız bunu sevmiş görünüyordu. Bacaklarının arasına doğru eğildi ve dudaklarını üçgenin etrafında gezdirdi. Fransızca bir şeyler mırıldanıyordu ama Charlotte ne söylediğini anlamak için odaklanamıyordu. Sıcak dudakları yavaşça kadınlık çizgisine kayarken her bir santimi öpücüklerle boğuyordu ve bu Charlotte'a sevililiymiş gibi hissettiriyordu.

“Benim için ıslanmış ve hazır bile, aşkım.” Kafasını kısa bir an için kaldırıp genç kadının gözlerine bakarak, “Fakat şimdi onunla ilgileneceğim. Ağzım, dilim ve dudaklarımla,” dedi.

Ve yaptı. Dilini çıldırtıcı bir şekilde kullanıyordu, ne yaptığını da kesinlikle biliyordu. Ürkek, çekingen ya da aceleci değildi. Büyüleyiciydi. En sevdiği tatlının kremasını yalarmış gibi diliyle ıslaklığı-

* Kışkırtıcı

nı temizledi. Daha sonra dudaklarıyla öpüştü. Kadınlığının içinde dolaşan dili, burnundan verdiği nefesler ve çıkan sesler... Her şey ama her şey orgazm olması için yeterliydi. Bunu düşünürken dudaklar klitorisini buldu. Vajina şeklinden dolayı klitorisi kolay bulunur değildi, fazla belirgin olduğu söylenemezdi ve malum noktayı bulmak da oldukça zordu. Onu kendisinden başka kimse bulamamıştı. Şu ana kadar... İlk denemesinde noktayı tutturmuş olması, Charlotte'un küfürler etmesinden dolayı kolaylaşmış olabilirdi. Jean başparmağı ile oraya dokunduğu anda Charlotte'un bedeni gerildi, kalçasını adama doğru kaldırdı ve bedeni tarifsiz bir rahatlamayla savruldu. Orgazm sonrası o tatlı kasılmalar son bulduğunda adamın yüzünü izlediğini görerek dudağını ısırdı.

"*Mon amour?* Çok uzun zaman mı oldu? Yoksa tamamen benim yeteneğimden mi?"

Charlotte kahkaha atarak, "Bunu asla bilemeyeceksin," diye mırıldandı.

Jean pantolonunu çıkarırken, "Kendinden çok emin konuşuyorsun, aşkım," dedi.

Charlotte buna karşılık veremedi. Çünkü adamı seyretmekle fazlasıyla meşguldü. Pantolonuyla birlikte çıkan çamaşırı onun tüm erkeksi güzelliğini gözler önüne sermişti. Tanrım! Bu çok fazlaydı. Bu kadarı bir hayaldi. Böyle bir şey bir tür fantezi olabilirdi. Adam büyüktü. Gerçekten büyüktü. Göz atarak bile yirmi santim civarında olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdi. Büyük olmasının dışında oldukça da güzeldi. Bir penis için "*güzel*" tabirini kullanmak ne derece doğru olurdu bilmiyordu ama içinden onu güzel diye tanımlamak geliyordu. Charlotte ona dokunmak istediğini fark etti.

"İzlemeye devam mı edeceksin, *mon amour?*"

Charlotte, "Aslında dokunmak istiyorum," derken neden bu kadar dürüst davrandığını düşünüyordu.

"Buraya gel."

Genç kadın yatağın üzerinde dizleri üzerine çökerek adama yaklaştı. Jean ellerini tutarak erkekliğine götürdü. Parmaklarını açıp çevresine sararken genç kadın, onun kendisini yönlendirmesine izin veriyordu. Adamın ellerinin yönlendirmesi ile onu okşamaya başladığında, Jean başını geriye atarak inledi.

“Lanet olsun, çok güzel. *Tu touches seule.*”

Ellerini çekerek kendini tamamen Charlotte’a bıraktı. Genç kadın aletini aşağıdan yukarı doğru okşarken bir yandan da Jean’ı seyrediyordu. Başı hafif geride olduğu için belirgin âdemelması gözler önündeydi. Dudaklarını ısıyor, burnu alıp verdiği nefeslerle açılıp kapanıyordu.

“*Plus rapide,*” diye inledi ve hemen ardından Charlotte’un anlamayacağını düşündüğü için, “Daha hızlı,” diyerek açıkladı. Charlotte onun söylediğini yaparak hareketini sıklaştırdı, hızlandı ve onunla tekrar ihtiyaç dolduğunu hissetti. Elini onun kadife teninin üzerinde kaydırırken adamın titrediğini fark etti.

“*Oui, Oui... Mon amour.*” Gırtlığının gerisinden gelen hırıltılı bir soluk sonunda Jean, Charlotte’un elleri arasında patladı. Beyaz sıvısı genç kadının ellerine ve yatağın çarşafına bulaştığında Charlotte onu seyrediyordu. Yüzündeki “*rahatlamış*” ifade saatlerce izlenmeye deecek kadar güzeldi. Charlotte kendini topladığında onun “*vaktinden önce*” boşaldığını fark etmişti. Fakat bundan hoşlanmıştı, kendini tutamaması... Güzeldi.

Omuzlarını silkerek, “Seni yalayarak hazırlayabilirim,” diye mırıldandı.

Bunu umursamadığını ona göstermek istiyordu. Adamın alınmasını istememişti. Söylediği şeye karşılık Fransız gülümseyerek karşılık verdi. Genç kadının dudaklarına minik bir öpücük kondurup, “Erken boşaldığımı mı düşünüyorsun, aşkım?” diye sordu.

“Hayır, yani... Sadece... Tamamen birleşmeden önce boşalmak çoğu zaman doğaldır. Bu birleşme anındaki zevki uzatır. Öyle değil mi? Elbette yeniden hazırlanman lazım ama...”

Jean araya girdi, yüzünde hâlâ eğlenceli bir ifade vardı. “*Mon amour*, ilk söylediğinde haklısın ama tekrar hazırlanmak için sana bakmam yeterli. Fakat ben istediğim için boşaldım. Seni düzmeyeceğimi söylemiştim, sadece seviştik ve gerçekten muhteşem olduğunu söylemeliyim.”

Charlotte kaşlarını çatarak, “Anlamadım?” diye mırıldandı.

* Sadece dokunuyorsun

** Evet, evet... Aşkım

Fransız onun saçlarını okşadı. “Tek gecelik ilişkilerden pek haz aldığım söylenemez. Açıkçası beğendiğim ve ilgilendiğim bir kadın olduğunda onunla biraz daha uzun zaman geçirmek isterim.”

Charlotte’un kaşları hâlâ çatıktı, adamın ne söylemeye çalıştığı hakkında da en ufak bir fikri yoktu. Şimdi onunla yatmayacak mıydı? Jean onun aklındaki soruları fark ederek, “Hadi biraz konuşalım, olur mu? Sana bir teklifim var,” dedikten sonra yataktan kalkıp pantolonunu üzerine geçirdi. Yatağın ucuna oturduğunda yanına hafifçe vurdu. “Yanıma otur, aşkım.”

Charlotte iç çamaşırlarını giyerek yanına oturdu. Tamamen çıplak kalamayacak kadar garip hissediyordu kendini. Tüm o rahatlığı kaybolmuş, içinden sürekli Jean’ın onunla ne konuşacağını düşünür duruyordu.

“Seni istiyorum, *mon amour*.”

Charlotte ona yatağı işaret ederek, “Yanılmıyorsam sana kendimi vermek konusunda istekliydim,” diye açıkladı.

Adam memnun olmuş bir edayla başını sallarken, “Ama o şekilde değil. İstedğim şey çok daha uzun süreli ve çok daha özel olmalı,” dedi. Charlotte sessiz kalınca, “Bir ilişki istiyorum. Seninle,” diyerek açıklama yaptı.

“Ben kimseyle çıkmak istemiyorum,” dedi. Kaşları çatık, ifadesi ciddiye.

“Bahsettiğim ilişki öyle bir şey değil. Bunu sana açıklamak çok zor...” Düşünürmüş gibi uzun parmakları çenesinde gezinirken, “Benimle Fransa’ya gelmeni istiyorum. Altı ay... Süre konusunu detaylı konuşabiliriz, elbette tüm hayatını bir süre için ertelemek zor olabilir. Sana gerçekten yüklü bir ödeme yapabilirim. Ayrıca alacağım hediyeler ve kıyafetler de sende kalır. Bunun dışında tek yapman gereken yatakta bana zevk verirken, yatak dışında da her şeyin harika olabileceğini sana göstermeme izin vermen. Benimle eğlenceli davetlere gelersin ve sana Fransa’yı gezdiririm. Bir çeşit ücretli tatil gibi düşünebilirsin,” diye kendini açıkladı.

Genç kadın adamın söylediklerini sindirmeye ve beyin süzgecin-den geçirmeye çalışıyordu. Bir süre onu yanlış anladığını düşündü

ama sözleri kafasının içinde tekrarladıkça çok doğru anladığının farkına varıyor, bu durum onu daha beter öfkeliendiriyordu.

Dalga geçercesine gülererek, “Bir dakika, doğru anlamış mıyım? Altı aylık bir fahişeye ihtiyacın var ve bunun için para ödeyeceksin, benim tek yapmam gereken seni yatakta ve YATAK DIŞINDA mutlu etmem. Kolunda güzel görünmem, sık sık gülümsemem,” dedi.

“Lotte... Benim özel fahişem olmak o kadar da kötü olmayacak, inan bana...”

Ona ilk defa sahne ismiyle hitap ediyor oluşu, genç kadının öfkelerini dindirmiyordu. Akıllı söylediği özel fahişe benzetmesine takılmıştı. Yataktan hızla kalktı, ellerini beline koydu ve bedenini dikleştirdi. “Bak, ben striptizi para için yapıyorum, evet. Erkeklerin karşısında soyunup dans ediyor, iş arkadaşlarımla öpüşüyorum fakat bu beni asla alçaltmıyor. Ben bir dansçıyım ve benim işim bu. Fahişelere de saygı duyuyorum, paranın nasıl bir ihtiyaç olduğunu çok iyi anlıyorum ama bayım, ben bir fahişe değilim.”

Jean ayağa kalkarak Charlotte’u sakinleştirmek için dokunmaya çalıştı ama genç kadın hızla gerileyerek adamın dokunuşundan kaçtı. “Şimdi, buradan gitmeni istiyorum. Hemen!”

“İnsanlar gerçek hayatı katlanılır kılmak için fantezilere ihtiyaç duyarlar,” deyip duraksayarak derin bir nefes aldı. Kendisini nasıl ifade edeceğini şaşırmış, endişesini açığa çıkarmıştı. “Senden istediğim sadece bir fantezi. Kesinlikle seni aşağılıyor değilim, *mon amour*. Düşündüm ki... Birbirimiz için bunu yapabiliriz, bir fantezi malzemesi olabiliriz.”

“Ve bunun için bana para teklif ediyorsun?”

“Senin özgürlüğünü altı ay boyunca elinden almış olacağım, elbette bunun için ödeme yapmalıyım. Zararlarını telafi edip seni zor duruma sokmamak için...”

Hızlı konuşmaya çabaladıkça aksanı çok daha belirginleşiyor, kelimelerin çoğu Fransızca’da olduğu gibi gırtlğından yükselerek çıkıyordu. “Altı ay için iki yüz elli bin dolar?”

Charlotte’un gözlerinde şimşekler çaktı. Adamın tişörtünü ve ayakkabılarını yerden alarak eline tutuşturdu. “Git buradan! Defol! Yaptığın hiçbir teklifle ilgilenmiyorum.”

Jean itiraz etmeden kapıya yöneldi. Charlotte kapıyı açarak ona dışarıyı işaret ettiğinde pantolonunun cebinden beyaz bir kartvizit çıkardı. “Salı akşamına kadar buralardayım. Aramak istersen, cep telefonum açık olacak. Sadece düşün.”

Kartviziti kapının yanındaki tek katlı ayakkabılığın üzerine bırakıp gitti. Charlotte, adam odadan çıkar çıkmaz kapıyı büyük bir gürültüyle kapatıp kilitledi. Hayat neden ona her açıdan saldırıyordu? Sadece bir kez olsun yirmi altı yaşında genç bir kadın gibi davranmak istemişti. Gözyaşlarını elleriyle silip savuşturdu. Evet, artık anlamıştı. Hayatında aileye, aşka, başarıya yer olmadığı gibi eğlenceye de yer yoktu.

Charlotte bütün gece uyumadığı için yorgun, uykusuz ve hâlâ öfkeliydi. Adamın kokusunu bıraktığı çarşaflarda kendini rahatsız hissettiği için bütün çarşafları sökmüş, resepsiyonu arayıp sabahın üçünde yeni çarşaf talebinde bulunmuştu. Nihayet yatağa yattığında ise adamın kendisine yaptığı *“tüm o baştan çıkarıcı şeyleri”* düşünmüş, daha sonra teklifi aklına geldiğinde öfkeden köpürmüştü. Bir senedir çok umutsuz zamanlar geçirmişti, o zaman bile para karşılığı seks yapmayı düşünmemişti ve bu kesinlikle teklif almadığından değildi. Aksine bu tarz teklifleri sık sık alırdı. Peki ama Fransız onu neden bu kadar öfkeliendirmişti? Çünkü diye düşündü genç kadın. Çünkü kimseyle o kadar ileriye gitmemiş, kimseyi yatağına davet etmemiş ve bedenini sunmamıştı. İşte, onu kızdıran da buydu. Bedava alacağı bir şey için para teklif etmiş olması... Hem de lanet olası altı ay!

Arabasını sık sık gittiği spor salonuna sürdü. Lüks bir yer değildi ama Charlotte burada bedenini ısıtma imkânı buluyordu. Arabasını eski basketbol sahasına park edip indi. Virane bir deponun, bodrum katındaki spor salonuna giden merdivenleri inerken nefesi daralıyordu. Kendini nihayet spor salonunun rutubet kokulu ama serin alanına attı. Öfkesini yatıştırmak için koşu bandını yükseltip koşmaya başladı, biraz ısınma egzersizi yaptıktan sonra dans bölümündeki direklerden birini kullanarak çalıştı. İş bittiğinde hızlıca duşunu alıp, ıslak saçlarıyla spor salonundan ayrıldı. Yemek yemeli ve biraz dinlendikten sonra akşam programı için hazırlanmalıydı. Bu akşam Fransız’ı görmemeyi umuyordu.

Basketbol sahasına girdiği anda arabasının tam yanına park etmiş siyah Volkswagen'i görerek duraksadı. Plakayı tanımıştı, o adamlardı ama burada ne yapıyorlardı? Daha önce karşısına hiç bu kadar sık aralıklarla çıkmamışlardı. Charlotte ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Kaçmalı mıydı? Bunu yaparsa arabasını burada bırakması gerekirdi ama adamlar zaten nerede çalıştığını ve yaşadığını bildiklerinden bir yere varamazdı. Aracın içinde olup olmadıklarını bilmiyordu, yine de arabasına doğru yürüyüp onları fark etmemiş gibi yapmayı seçti. Genç kadın tam kapıyı açmak için uzandığı sırada iki adam da arabadan indi. Biri sağında, biri solunda duruyordu.

Geçen sefer onunla konuşan iri yarı, yüzü yaralı adam hafifçe öksürerek, "Bayan Kelly," diye hırladı.

Charlotte derin bir nefes alıp adama döndü. "Beni bu kadar sık rahatsız ediyor olmanızın bir nedeni var mı? Patrona bundan hoşlanmadığımı iletmenizi isterim."

Charlotte ne kadar güçlü durmaya çalışsa da dizleri titriyordu. Daha ufak tefek olan ve daha önce patronun yanında gördüğü esmer adam kaşlarını kaldırarak, "Ödeme yapman için zamanın daraldığını hatırlatmak istedik ve patron Ray'in ihbar edildiğini öğrenmiş, bununla ilgili Ray'den şüpheleniyor. O adam kendine dikkat etse iyi olur," dedi.

Charlotte ağzını açıp kapattı, daha sonra sesini kontrol altına almayı umursamadan konuştu. "Ne yani, hapse girmek için kendi kendini mi ihbar etti? Böyle bir şeyi neden yapsın? O bok çukurunda olmayı kim ister?"

Adam hiç istifini bozmadan, "Ölümden korkan insanlar... Her bok çukuru, yer altındaki çukurdan iyidir. Sence de öyle değil mi, Ben?" diyerek kahkaha attı.

Adı Ben olan adam omuzlarını silkti. "Belki de senin hayatın Ray'in umurunda değildir. Öyle değil mi?"

Diğer adam lafa girerek, "Ray artık sizi umursamadığına göre patron bir an önce borcun kapanmasını istiyor. Eğer Ray konuşmaya karar verirse sana veya küçük kardeşinize acımayacağımızı da açıkça ifade ettik. Bir kez de sana hatırlatalım dedik," diye açıklama yaptı.

Charlotte dili tutulmuş gibi donup kaldı. Elli bin dolar bulması için önünde bir haftadan az zaman vardı. Anlaşılan *patron* aylık elli

bin ödeme konusunu diretecekti. Elli bini bu ay bile bulması imkânsızken ne yapacağını düşünmeye başlamıştı.

Charlotte, Karlie'nin iyi olduğundan emin olmak için onu aramış, her şeyin yolunda olduğunu öğrenerek bir nebze olsun rahatlamıştı. Ray'i görmek istiyordu. Ray ondan gelmemesini rica etse de Charlotte onu özlemişti ve nasıl olduğunu merak ediyordu. Görüş gününe kadar beklemek zorunda olması berbattı. Lotte kimliğine bürünmek için iki bardak tekila içmiş, düşünceleri kendinden uzaklaştırmaya çalışmıştı. Sahneye çıktığında ise tüm dertleri, sıkıntıları kısa bir an için geride bırakmıştı. Bu gece onu seyreden özel biri yoktu. Zaten adamı bu gece de görmeyi beklememişti, görmek istediğinden de değildi. Gelmemesi en akıllıca olan şeydi. Yaptığı teklif çok küçük düşürücüydü. Böyle bir şeyi ağzına alması bile barbarlıktı. Özel fahişe... Sanki onun özel fahişesi olmak istermiş gibi. Erkekler neden bütün kadınların onların penislerine taptıklarını düşünüyordu?

Gösteriden sonra otel odasında olmak istemedi. Birine ihtiyacı vardı. Onu dinleyecek birine... Arabasına binerek doğruca Doğu Vegas'a sürdü. Motel, evi sayılmazdı ama kendini öyle hissettiği tek yerdi ve şu an yalnız kalmak istemiyordu. Arabasını park ettikten sonra merdivenleri çıkarak Hilary'nin kapısının önünde durdu. Muhtemelen arkadaşı şu anda uyuyordu fakat birinin varlığına ihtiyacı vardı. Kapıyı yavaşça çaldı.

Birkaç saniye sonra odadaki lambalar yandı ve Hilary'nin uykulu sesini duydu. "Kimsin?"

"Hilary, benim."

Kapının kilidi anında açıldı ve Hilary şaşkın gözlerle ona bakarak, "Char? Bu saatte, burada ne işin var? Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Charlotte kafasını iki yana sallarken ağlamamak için savaş veriyordu. "Hayır, hayır. Bir şey yok. Sadece..."

Bir anda akmaya başlayan gözyaşları her şeyi ele verirken, Hilary onu içeri alıp kapıyı kapattı. Hilary'nin pembe örtü örtülü kanepesinde oturmuş, kucığında kalp şeklinde bir yastık tutuyordu. On dakikadır bu hâldeydi, ağlıyordu. Hilary ona su getirmiş, sonra da

yanına oturmuş, sessizce anlatmasını bekliyordu. Eğer Hilary'i tanıyabildiyse birazdan sorular sormaya başlayacaktı.

Hilary kanısını, "Konuşacak mısın?" diye sorarak onaylamış oldu.

Charlotte ciğerlerini derin bir nefes ile doldurdu. "Bugün adamlar yine karşıma çıktı. Ödeme konusunda ısrarcılar, sanırım hapiste Ray'i rahatsız etmişler."

Hilary'nin kaşları endişeyle çatılırken, "Olamaz, yine mi?" diye mırıldandı. Ray, hapse girmeden önce çok fazla tehdit ve baskı görüyordu. Birkaç sefer eve fena hâlde dayak yiyerek dönmüştü. O pislikler, Ray'i bütün boktan işlerinde bir ayakçı gibi kullanıyorlardı.

Charlotte başını sallarken, "Evet ve benim yapabileceğim hiçbir şey kalmadı Hilary, köşeye sıkıştım," diyerek feryat etti.

Gözyaşları hıçkırıklar eşliğinde bir kez daha bastırdı, bu sefer Hilary ona sarılarak cılız bedenine çekti. "Patronun ile konuşup borç istedin mi?"

Charlotte omuzlarını silkti. "Diyelim bu ay elli bini verdim, ya sonraki ay? Bunu atlatmam artık mümkün değil. Karlie için endişeliyim ve Ray için..."

Hilary fısıltıyla, "Bir sene önce tüm bu şeyleri öğrendiğinde de aynı şeyi söylemiştin, Charlotte her zaman bir yolu vardır," dedi.

Charlotte burnunu çekti. "Artık tükendim. Tüm bunlarla uğraşmak çok zor."

"Anlıyorum, Char ama sen güçlü bir kadınsın, öyle değil mi?" Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra Hilary, "Ray ile konuştun mu?" diye sordu.

Genelde onun hakkında bir şeyler sormaktan kaçınırdı. Bir sene önce onu gördüğünde âşık olmuştu fakat Ray, Hilary'e karşılık vermemişti. Hilary vazgeçmese de zamanla görmezden gelinmesi içine kapanmasına neden olmuştu.

"Görüş günü perşembe. Fakat zaten çaresiz, kendi çaresizliğimi de ona anlatıp eli kolu bağlı oturmasını bekleyemem, orada olmak onu çıldırtıyor."

Hilary anlayışla başını salladı. "Fakat sen de umutsuzluğa kapılmazsın. Bir senedir çok fazla şey aştın, her şeyle kendi başına mücadele etmen de adil değil."

“Karlie daha çok genç. Annem nasıl yıllarca benden bunları sakladıysa, ben de aynısını yapacağım. Ailen için öyle yaparsın...”

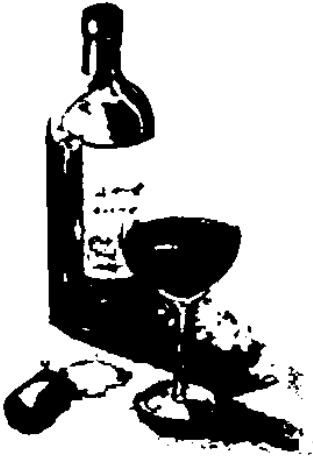
Hilary inatçı bir tavırla, “Annen öldüğünde ve sen her şeyi öğrendiğinde hissettiklerini hatırla... Karlie’nin de öyle hissetmesini mi istiyorsun?” dedi.

Charlotte, annesine ve Ray’e öfkelenmişti elbette fakat ikisinin bunu neden yaptığını anlayabiliyordu. “Karlie de beni anlayacak,” diye mırıldandı.

Gözleri kısa bir süreliğine boşluğa daldı. Aklında sürekli bir cümle geziniyordu. ‘Özel fahişem...’ Sonra bunu düşünmemek için kafasını iki yana salladı.

“Yine düşünmemen gereken ne düşünüyorsun?”

“Çok saçma bir şey, gerçekten çok, çok saçma...”

6. BÖLÜM KARAR ANI

Kayıplarımızı, kazançlarımızdan daha fazla önemseriz. Bizi değersiz gören her şeyi delicesine istememizin nedeni de budur.

Hilary, saçmalığı öğrenmek için ısrar ettiğinde Charlotte dudaklarını ısırdı. Bunu düşünüyor olması bile korkunçtu. Böyle bir şey... Böyle bir şeyi yapamazdı. Bir sene önce de çaresizdi ama o zaman bile bir an olsun bunu düşünmemişti.

“Bir teklif aldım.”

Hilary kaşlarını kaldırarak, “Nasıl bir teklif?” diye sordu.

Yüzündeki ifadeden teklifin türünü anladığı belliydi ama Charlotte yine de ona olanları anlattı. Tüm ayrıntılara değindi ve Hilary sessiz kalarak onu dinledi. Bunu yapmak onun için çok zordu fakat araya girerse Charlotte’un devam etmeyeceğini biliyordu. Nihayet genç kadın sözlerini tamamladığında Hilary ıslık çaldı. “Vay be, ahlaksız teklif ha! Bu şey sadece filmlerde olmuyor muydu?”

“Anlaşılan ahlaksız adamlar sadece filmlerde olmuyor.”

Hilary sarı saçlarını savurarak, “Sanırım seksi teklifler de sadece filmlerde olmuyor,” dedi.

Charlotte’un öfkeli nefesi dudakları arasından ıslık sesiyle çıktı. “Bu teklifin hiçbir seksi yanı yok. Tamamen aşağılayıcı ve... Küçük düşürücü.”

“Buna rağmen az önce teklifi kabul etmek mantıklı göründü, değil mi?”

Charlotte hızla kafasını iki yana sallayıp itiraz etmeye kalktı ama Hilary buna engel oldu. “Bu ne biliyor musun? Bu kader. Bu adamın

böyle bir zamanda bedava alacağı bir şey için para ödemesi... Bu bir işaret.”

Charlotte kahkaha attı. “Ne yani? Tanrı fahişelik yapmam için bir Fransız göndererek bana yardımcı mı olacak?”

“Gökyüzünden birkaç bin dolar atamazdı, öyle değil mi?”

Genç kadın gözlerini devirerek, “Neyse ne, bunu yapamam,” dedi.

Hilary umursamaz bir şekilde, “Sen bilirsin,” derken oturduğu yerden kalkıp esnedi.

“Bunu yapamam, Hilary. Ben bir fahişe değilim.”

“Tamam, bebeğim. Sen bilirsin. Belki gökten para yağar.”

Yatağının örtüsünü açıp altına girdi ve gece lambasını kapatarak Charlotte’u karanlıkta bıraktı. Bilerek yapıyordu. Charlotte’u o kadar iyi tanıyordu ki üstüne giderse geri tepeceğini biliyordu. Charlotte bir süre karanlıkta oturdu. Dizlerini kendine çekmiş, kollarını bacaklarının etrafına dolayarak bedenini büzmüştü.

“İki yüz elli bin benim sorunumu çözmez.” Hilary mırıldanarak diğer tarafa döndü. “Altı ay çok uzun bir süre, her şeyi bırakıp Fransa’ya gidemem, hem Karlie ve Ray ne olacak? Parayı da adamlara elden veriyorum, kötü adamlardan banka hesap numarası isteye-mezsın.” Yalandan bir horlama sesi çıkardı ve çarşaflar bir kez daha hışırdadı. “Sence ne yapmalıyım?”

Hilary sanki bunu sormasını beklermiş gibi yataktan fırlayıp ışıkları açtı. Gözleri aklındaki fikirlerle parıltıyordu. “Belki pazarlık yapabilirsin, iki yüz elli binden fazlası için yani... Karlie ve Ray’i dert etme, onlarla ilgilenebilirim. Ayrıca... Parayı benim hesabıma yatırırsan adamlara teslim zamanlarında nakit götürebilirim.”

Yüzündeki meleksi gülümseme, korku filmlerindeki ani sessizliği hatırlatıyordu. Charlotte bunu ciddi ciddi düşündüğüne inanamı-yordu. Şimdi bu konuda daha fazla kafa yorması gerekecekti. Belki de birkaç ay Lotte gibi davranabilirdi. Charlotte kendini pazarla-mazdı ama Lotte... Onun için çok zor olmamalıydı. O cesurdu.

Hilary ile güneş doğana kadar planları hakkında konuşmuşlardı. Charlotte’un çoğu endişesini giderse de genç kadın hâlâ kendi ken-dine bahaneler uyduruyordu. Biraz daha düşünmeye karar vermesi

de bu yüzdendi. Pazartesi gününe kadar mucizevi bir şekilde başka bir yol bulamazsa... Fransız'ın teklifini kabul etmek zorundaydı.

Cumartesi gecesi Fransız ortalıkta yoktu, pazar gecesi de öyle. Bu gece düşünmek için son şansıydı, yarın bir karar vermesi gerekiyordu. Akıllı kararını çoktan vermiş olsa da kalbinin itirazları onu geciktiriyordu. Beyni başka çaresi olmadığını biliyordu ama kalp her zaman çare arardı. Her konuda... Onun işi buydu, aptal organ. Gösteriden sonra duş almış, basit kot eteğini ve tişörtünü giymiş, çantasını toplamaya başlamıştı. Kızlar soyunma odasının kapısı gıcırdayarak açıldığında içeride yalnızdı. Bu gıcırta normalde fazla dikkat çekmez hatta çoğu kişi kapının gıcırdağını bile fark etmezdi. Charlotte daima odayı en son terk ettiği için bir senedir bu gıcırta farkındaydı.

Arkasını dönmeden, "Sue? Sen misin? Yine ne unuttun?" diye sordu. Duyduğu boğuk öksürme sesi ile yerinden sıçrayıp hızla arkasına döndü. Fransız kapı girişinde duruyordu. Koyu renk saçları yüzüne düşerken, gözleri etrafta kimsenin olmadığından emin olmak istercesine odada geziniyordu.

"Burada ne işin var?" Charlotte sesini yükseltmiş, kaşlarını çatmıştı fakat Fransız ellerini bej rengi keten pantolonunun ceplerine sokarak bedenini gerdi. Tavrı son derece rahattı.

"Seni bekliyordum, *mon amour*. Bir türlü çıkmadın."

Charlotte gözlerini kısarak, "Bu geceki gösteride yoktun," diye mırıldandı.

Jean'ın dudakları kıvrıldı. "Gözlerin beni mi aradı, aşkım?"

Genç kadın sinirlenmişti, öfkeli sesini kontrol altına alamadan, "Elbette, hayır!" diye parladı.

Fransız'ın yüzünde geniş bir gülümseme belirmişti. Kenardaki yüksek tabureye doğru yürüdü ve oturmadan dayandı, kollarını göğsünde bağlayarak, "Teklifimi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Birbirimize çok uygunuz, *mon amour* ve buradan seni almadan ayrılmak istemiyorum," dedi.

Charlotte dudağını dişleyerek, "Aslında bende seninle konuşmak için yarın aramayı düşünüyordum," derken sesi kısıktı.

“O hâlde hadi biraz konuşalım.”

Charlotte, Jean’la birlikte çıkışa yürüdü. Arka kapıdan çıkarlar-ken Bob kaşlarını çatarak Jean’ı süzmüş, Charlotte her şey yolunda dercesine adama gülümsemişti. Charlotte arabasına doğru yürürken Fransız bir adım arkasındaydı.

Genç kadın arabanın önünde durarak, “Arabanın içinde konuşa-biliriz,” diye soludu.

Jean bu fıkirden hoşlanmamış gibi dudaklarını büzdü. “Seninle boş bir otoparkta, ufacık bir arabanın içinde durumumuzu tartışma-yacağım, *mon amour*.”

Charlotte kaşlarını çatıp, “Bu saatte her yer kapanmıştır, personel odasını da bir arkadaşım kullanacak,” diyerek açıklamada bulundu.

Jean eliyle saçını geriye iterken, “O hâlde sana gidiyoruz,” dedi.

“Ne?” Charlotte şaşkınlıkla feryat etmiş ve hemen ardından, “El-bette, hayır,” diyerek bunun olmayacağını kesin ve net bir şekilde söylemişti.

Fakat Fransız bunu çok umursamış görünmüyordu. “Aşkım, se-ninle baş başa konuşmak istiyorum. Benim kaldığım otel şehir mer-kezine uzak. Ayrıca bir iş yapacağımıza göre... Seni daha yakından tanımalıyım.”

“Bir motelde kalıyorum.”

Jean rahat bir tavırla, “Benim için sorun yok,” derken Charlot-te’un mazeretlerini kabul etmeyeceğini belli ediyordu.

Fazlasıyla gergin ve yorgun olduğu için onunla zıtlaşmayacak-tı. Ayrıntıları kafasında netleştirmişti. Eğer Fransız şartlarını kabul ederse, salı günü onunla Fransa’ya doğru yola çıkacaktı. Bu yüzden bir misafir ağırlamaya hiç uygun olmayan motelini ziyaret etmek istiyorsa ona izin verecekti. Pes etmiş bir şekilde arabanın kapısını açarak Jean’a binmesini işaret etti. Adam gülümseyen ifadesiyle araca bindi ve Charlotte direksiyonun başına geçerek emniyet kemerini bağladı. Hiç tanımadığı bir yabancıyla yatmaya kalkmış, yetmemiş şimdi de onu yaşadığı yere götürüyordu. Annesi hayatta olsa sağlam bir nutuk işitirdi fakat yalnızlık böyle bir şeydi. Doğru veya yan-lış her şeyi kendiniz elemek zorundaydınız ve Charlotte artık bunu yapmaktan yorulmuştu. Jean uzun bacaklarını küçük arabaya yer-leştirmeye çalışırken koltuğu iyice geri itti. Anlaşılan lüks şeylerden

hoşlanıyordu. Bir aşçı ne kadar kazanırdı bir fikri yoktu ama Jean ile sıkı bir pazarlığa girecekti. Eğer bunu yapıyorsa... Tüm sorunlarını tek seferde çözmeliydi.

“Yaşadığım yer alışık olduğun yerlere benzemez, Fransız o yüzden seni şimdiden uyarayım.”

Jean’ın dudaklarında bilmiş bir gülümseme dolaştı. Elini çenesindeki sakallarda gezdirirken, “Alışık olduğum yerleri nereden biliyorsun, *mon amour*?” diye sordu.

“Sadece tahmin. Lükse alışkın görünüyorsun.”

“Yanlış tahminler. Lükse alışmak çok kolaydır. Fakat bu geçmişte neler yaşadığım hakkında bilgi vermez. Henüz sen beni tanımıyorsun bende seni.”

“Pekâlâ, öyle olsun. Sert görünmek istiyorsan devam et.”

Kısık sesle attığı erkekse bir kahkahanın ardından, “Sert görünmüyorum, *mon amour*. Çoktan sertleştim,” diyerek şakalaştı. Charlotte sadece gözlerini devirdi ama gülümsemesi bir saniyeliğine dudaklarında dolaştı. Sert erkekliğini kısa bir an hatırlamak bile anılarını canlandırmıştı.

Jean yol boyunca sessiz kaldı ve ikisi de radyoda çalan saçma gece programını dinlediler. Charlotte gergin hissettiği için konuşmuyordu ve Jean’ın da genç kadının düşünmesine zaman tanımak için sessiz kaldığını düşünüyordu. Charlotte yola odaklanmış görünürken, onun bakışlarını üzerinde hissediyor ve bu bedeninde tatlı karıncalanmalar yaratıyordu. Eğer arabayı kullanan o olmasa Jean’ın erkekse çekiciliğini seyrediyor oluyordu, bu nedenle adama tek kelime bile etmedi.

Charlotte aracını motelin otoparkına soktu ve her zamanki boşluğa park ederek motoru durdurdu. “Burada yaşıyorum.”

Jean kafasını çevirip camın ardından görünen motel binasına baktı. Bir zamanlar pembe olan binanın sıvaları dökülmüş, altından çimentosu görünüyordu. Fayans kaplı yerlerin belli bir kısmını yosun kaplamış, çirkin bir yeşile bürünmüştü. Beyaz metal korkulukların büyük bir kısmı pas tutmuştu, kolonlarda da çatlaklar vardı.

Buna rağmen Charlotte kendini burada rahat ve güvende hissediyordu. Belki gidecek başka yeri olmadığı içindi, belki de onu gerçekten tanıyan insanlar burada yaşadığı içindi.

“Daha kötü yerlerde kaldım.”

Fransız’ın bu çabasını takdir eden Charlotte gülerek, “Öyle mi? Mesela nerede?” diye sordu.

Adamın bu soruya cevap veremeyeceğini düşünüyordu. Fakat Fransız onu bir kez daha yanıltarak, “Sokakta,” diyerek cevap verdi.

Jean arabadan inince Charlotte da arkasından inerek ilerlemeye başladı. Birlikte merdivenlere yöneldiklerinde alt katta kalan Marla kapısını açtı. Sarkmış memelerini derin dekoltesinden sergileyerek, yer yer beyazlamış platin rengi saçlarını havalandırdı. Uzun tırnaklarındaki pembe motifler onun yaşındaki bir kadını sadece komik gösteriyordu. Marla bir fahişeydi fakat buna rağmen espri yeteneği vardı.

“Selam yakışıklı, biraz tecrübe ararsan odam burası.”

Jean, Marla’ya garip garip bakarken, Charlotte araya girdi. “Yakışıklı emin ellerde, Marla.”

“Tatlım, gençlik ve güzellik her şey değildir. Tam olarak doğru yerlere dokunmak için tecrübe sahibi olmalısın.”

Jean o seksi gülüşlerinden biriyle Marla’yı etkisi altına aldı. Elini Charlotte’un poposunda gezdirirken, “Merak etmeyin *mademoiselle*,* nerelerime dokunacağını öğreteceğim,” dedi.

Marla etkilenmiş bakışlarla Jean’ı süzerken, Charlotte gülüşünü bastırıp onu yukarı sürükledi. Marla arkalarından, “Seninle bedava yaparım,” dediğinde ikisi de kahkahalarını bastıramadı.

Charlotte kendini durdurup Jean’a bakmadan, “Gördüğün gibi fahişelerle aynı yerde yaşıyorum,” dedi.

Jean kaşlarını kaldırıp Charlotte’u süzdü. “Yani, bu nereye dokunacağını biliyorsun demek mi oluyor, *mon amour*?”

İkinci katın son basamağında duraksayan Charlotte, ellerini beline koyarak vücudunu yükseltti. “Tecrübeli birini arıyorsan, Marla alt katta demek oluyor.”

* Hanımefendi

Jean hırıltılı kahkahalarından birini daha atarken gülüşü yavaş yavaş silindi. Eliyle genç kadının önüne düşen saç tutamını okşadı. “Özel bir *prostituée* istiyorum, aşkım. Sadece yatağım değil, kalbim de ısınmalı.” Charlotte sessiz kaldı. Demek Fransızlar fahişelerle bile romantik oyunlar oynamaktan hoşlanıyorlardı.

Genç kadın Hilary’i uyandırmamak için sessizce kapısını açtı. İçeri girerek lambayı yaktı ve hemen ardından Jean içeri girince kapıyı kapatıp genç adamın etrafa bakmasına izin verdi. Jean bir iki adımlık odasına göz atarak memnun olmadığını belirtircesine dudaklarını büzdü, Charlotte ise ona *sana söylemiştim* bakışlarıyla bakmayı ihmal etmedi.

“Oturmak ister misin?”

Jean başını sallayarak üçlü kanepeye oturdu. Rahatça kollarını açıp bacak bacak üstüne atmıştı. Charlotte, “Bir dakika lavaboda olacağım, sonra konuşabiliriz,” diyerek onu yalnız bıraktı. Kısa bir ana ihtiyacı vardı.

Elini yüzünü yıkayıp aynada kendine baktı. Saç lastiklerinden biriyle saçlarını topladı, daha sonra bunun yüzünü çok fazla açığa çıkardığını fark ederek geri çözdü. “Lanet olsun!”

Hayatında gördüğü en çekici adamı odasına kadar getirmişti ve şimdi de adamın özel fahişelik teklifini nasıl kabul edeceğini düşünüyordu. Bunun pazarlığını yapmayı düşünmek bile midelerini bulandırıyor. Kendine geldiğinde içeri döndü. Adam mini buzdolabını açmış, kaşlarını çatarak içine bakıyordu. Charlotte’un döndüğünü fark ederek üzüm sodalarından birini alıp kapağını açtı ve bir yudum içti. Yüzünü buruşturup sodayı tezgâha bıraktı.

“Buzdolabında yiyecek hiçbir şey yok.”

Charlotte gözlerini devirerek, “Misafir beklemiyordum,” dedi.

Jean buzdolabından çıkardığı hazır yiyecek paketlerinden birine kaşlarını çatarak baktı ve üzerinde yazılanları okumaya çalıştı. “*Tex-mex* mi?”

Genç kadın başını sallayarak onayladı. “Meksika yemeği.”

Jean onu havalı bakışlarla süzdü. “Bunu biliyorum, aşkım.” Jean kutunun üzerinde yazanları okumaya devam ederken, “Dondurul-

* Fahişe

** Amerikan mutfağı ve Meksika mutfağının birleşimini açıklayan bir terimdir.

muş bir fajita, öyle mi? Dondurulmuş yiyecekler lezzetsizdir. Bunlarla mı besleniyorsun?” diye sordu.

Charlotte sinirlenerek adama doğru yürüdü ve elindeki kutuyu alıp tekrar dolaba atarak kapağını kapattı. “Hayatımı eleştirmek için gelmediğini sanıyorum.”

Jean ellerini genç kadının omuzlarına koyarak onu kendine doğru çekti. Charlotte göz kontağını kesemiyordu, adamın gözlerindeki bakış çok yoğundu. “Hayatını eleştirmiyorum, *mon amour*. Sadece gerçek lezzetlerden mahrum kalman canımı sıktı. Beni kabul edersen, seni en lezzetli şeylerle besleyeceğim.”

Charlotte bu sözlerden sonra yutkunmak zorunda kaldı. Adamın sözlerinde derin ve çok edepsiz bir anlam vardı ya da bu adam içindeki fahişeyi açığa çıkıyordu. Charlotte’un ağzı açık bir şekilde ona baktığını fark etmiş olmalı ki dudaklarını yalayarak ona doğru eğildi. Sıcak nefesi yüzünü okşuyordu. “Şehvet aşkım, en lezzetli yemektir. Seni şehvete doyurmak istiyorum, tek yapman gereken bana evet demek.”

Genç kadın içine derin bir nefes çekerek adamdan uzaklaştı. “Evet, bence de bu konuyu konuşmalıyız.”

Bir dakika sonra Jean koltukta rahatça oturuyordu. Üzümlü sodayı fazla yapay ve şekerli bulduğu için içmeyi reddetmiş, onun yerine su istemişti. Charlotte ona bir bardak su verdikten sonra adamın yarım bıraktığı sodayı yudumlarken yerde halının üzerinde oturuyordu. Adamın tam karşısında bağdaş kurmuş, ondan uzak olmanın iyi hissettireceğini ummuştu ama yanılıyordu. Jean onu tepeden süzerken gergin, baştan çıkarılmaya müsait ve endişeli hissediyordu. Fransız’ın konuşmayacağını anladığında konuşmaya başlamadan önce hafifçe öksürdü.

“Şey, ben teklifini düşündüm.”

“Ve?”

“Ve pazarlık yapmaya karar verdim.”

Gülümseyerek, “Pazarlık mı?” diye sorarken eğlenceli bir havaya bürünmüştü. Sanki bu söylediği hoşuna gitmiş, onu eğlendirmişti.

“Evet, pazarlık.”

“Tamam, söyle bakalım. Benden ne istiyorsun, *mon amour*?”

Charlotte adamın şartlarını kabul etmesini mi yoksa etmemesini mi istediğini bilmiyordu. Belki de bu kadar kesin şartları bundan vazgeçmesi için koyuyordu. İçten içe bunu kabul etmeye ihtiyacı olanın kendisi olduğunu bilmesine rağmen başını dik tutarak, “Beş yüz bin,” dedi.

Jean’ın gözleri belirgince irileşti. Biraz fazla mı abartmıştı? “Beş yüz bin mi? Aşkım, bunun için vajinanın altın kaplama olması gerekli.”

İşte, Charlotte açık bir kapı bulmuştu. Kendi kendine adamlarla anlaşılmadıklarını telkin eder ve yoluna devam ederdi. Oturduğu yerden kalkan genç kadın omuzlarını silktilti. “Pekâlâ, sen bilirsin.”

Jean da onunla birlikte ayağa kalktı fakat gitmek yerine Charlotte’a doğru yaklaşıp önünde dikildi. “*Mon amour*, sende beni istiyorsun. Neden diretiyorsun?”

“Üç ay için beş yüz bin.” Charlotte kollarını bağlayarak adamın gözlerinin içine baktı. “Özel bir fahişe istediğini söyledin. Özel şeyler daima pahalı olur.”

“Altı ay konusunda ısrar edeceğim.”

Charlotte kafasını iki yana salladı. Altı ay çok uzun bir süreydi, bu kadar süre Ray ve Karlie’den ayrı kalmak istemiyordu, diğer yandan Fransız ile o kadar süre geçirmek kulağa tehlikeli geliyordu.

“Üç ay, Fransız. Daha fazlası olmaz.”

“Buna değecek misin?”

Charlotte adama doğru uzanıp kulağına fısıldadı. “Yaşamadan bilemezsin.”

“Üç ay ve beş yüz bin. Beni batağa sürüklüyorsun, *mon amour*. Ya en büyük kaybım ya da en büyük kazancım olacaksın.”

Charlotte, karşısında dikilirken kendine güvenen bir tavır takınmıştı. Beş yüz bin tüm sorunlarını çözerdi. Borcu faiziyle birlikte öder, Ray’in kefaletini ödeyerek serbest kalmasını sağlar, kendisi ve Karlie’nin okulu için kenara para koyabilirdi. Evet, bunu yapabilirdi. Hayatının düzene girmesi için bir şansı vardı ve bu şansı elde etmek için fahişelik yapması gerekiyorsa yapardı.

Fransız o pürüzlü erkeksi sesiyle, “Ayrıntıları konuşacak mıyız?”

Eminim başka şartlarında vardır, benim de isteklerim olacak. Bu kadar para ödediğim bir şeyin karşılığını fazlasıyla almak isterim,” dedi.

Charlotte başını sallayarak, “Şartlarımı kabul ediyor musun?” diye sordu.

Jean gülerek, “Bunun kulağa delice geldiğini biliyorum ama kabul etmek zorunda hissediyorum. Evet, kabul ediyorum,” derken kendisine inanamıyormuş gibi görünüyordu. Charlotte da kendisine inanamıyordu.

7. BÖLÜM ÜÇ AY, BEŞ YÜZ BİN DOLAR

Bir çıkar yol bulamadığında, bulduğun tek yolu tercih edersin. Bu yolun yanlış bir yol olması, seni yanlış bir insan yapmaz.

Jean, Charlotte'u elinden tutarak koltuğa yönlendirdi. Kendisi oturunca genç kadını da yanına çekti. Sanki burası onun eviymiş gibi rahattı, o ne kadar rahatsa, Charlotte kendini bir o kadar rahatsız hissediyordu. Oysa kendi kendine bir söz vermişti. Fransız sadece Lotte'ye sahip olacaktı. Charlotte'u asla ama asla tanımayacaktı. Ama o ne yapmıştı? Adamı motele getirdiği yetmezmiş gibi buzdolabına bile bakmasına izin vermişti. Buna bir son vermesi gerekiyordu, hemen şimdi Lotte olmalıydı. Charlotte, kendini toparlayamadan Jean kaldırdığı kaşlarının ardından bakan gözleriyle genç kadını süzdü.

"Üç ay, beş yüz bin... Peki, başka *mon amour*? Benden başka ne istiyorsun? Yoksa tüm zorlukların bunlarla mı sınırlı?"

Charlotte başını dik tutarak küstah bir ifade takındı. "Aslında aydınlatılmasına ihtiyaç duyduğum noktalar var."

"Bundan eminim." Seni dinliyorum dercesine bedenini genç kadına doğru çevirmiş, çenesine koyduğu elinin parmakları ile sakallarını okşuyordu.

"Üç ay boyunca seninle yaşayıp cinsel zevklerini tatmin edeceğim. Korkmam gereken şeyler var mı? Yani, istemediğimi şeyler yapmayacağından emin olabilir miyim?"

Fransız gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken inanılmaz derecede ağız sulandırıcı görünüyordu ama Charlotte ciddi duruşunu elden bırakmadı. "Hoşuna gitmeyen bir şey olmayacak. Sana

zarar vermeyeceğim ya da canını yakmayacağım, eğer sormak istediğin buysa. Yine de seninle sadece bir yatağın içinde, bacaklarının arasında gidip gelecek de değilim. Elbette bazı maceralar yaşamayı severim.”

Charlotte’un az önceki kısa rahatlamaasının yerini gerginlik ve bir ürperme hissi aldı. Fakat bu rahatsız hissettiren türden bir his değildi. Aslında heyecanlı diye tanımlarsa doğruyu söylemiş olurdu. “Ne tür maceralar?” derken sesi titriyordu.

“Zar oyunu gibi... Ufak iddialara gireriz. Kazanan diğerini günaha sürükler. Belki bir ara sokakta seni duvara yaslayıp sahip olurum, belki sen kazanırsın ve beni Nice’in kumsallarından birinde elde edersin.”

Charlotte kışkırtıcı bir kahkaha patlattı. “İkisi de senin yararına gibi görünüyor.”

Jean bedenini Charlotte’a doğru yaklaştırdı. Göğüs uçları neredeyse adamın tişörtüne sürtünecekti. Kokusu iç gıcıklayıcı bir şekilde burnuna doluyordu. Biraz baharat ve biraz deniz kokuyordu. Bir insan nasıl deniz kokabilirdi?

“*Mon amour*, beni isteyeceksin. Şimdi istediğinden çok daha fazla ve oyunlarım seni asla rahatsız etmeyecek. Bunu yapamayacağını düşünsem sana böyle bir teklif sunmazdım.”

Haklıydı, Charlotte adamın yaptığı ve kendisinin hoşlanmayacağı bir şey olacağını düşünemiyordu. Nefes alış bile bedenindeki tüm uyuyan hücreleri harekete geçiriyordu. Kanı acil çıkışa doğru hücum ediyor, Fransız’ın bakışıyla yarattığı doğal bir afetten kaçıyor.

“Tamam, seks konusunda anlaşıcağımızı düşünüyorum. Bilmem gereken bir şey var mı? Bunu daha önce yapmış gibi duruyorsun ve senin tecrübelerine güveniyorum.”

Bu sözler Fransız’ın hoşuna gitmiş olmalıydı çünkü bakışlarına derin bir kibir yerleşmişti. “Üç ay boyunca benimle Nice’te olacaksın. Benimle eğlencelere, iş organizasyonlarına ve canım nereye isterse oraya gideceksin. Bu üç ay içinde şehir ya da ülke değiştirmeniz gerekebilir ve endişelenme, tüm masraflarını karşılayacağım; giyim,

kozmetik... Neye ihtiyacın olursa... Her zaman benim için hazır olmanı istiyorum. Cesur, istekli ve küstah olman hoşuma gidiyor.”

Charlotte’un bunu yapması kolay olacaktı. En azından genç kadın böyle düşünüyordu. Jean’ın istediği kadın, Lotte’ydi ve Charlotte, Lotte’yi bir sene içinde yaratıp aynı söylediği özelliklerle şekillendirmişti. Duygular yok, bağıllık yok, sorular yok, geçmiş yok... Her şeyi üç ay boyunca arkada bırakacak, döndüğü zaman bir sene önceki yerinden başlayacaktı. Borç yok, kötü adamlar yok, istemediğin işler yok... Çok fazla şey kaybetmişti. Yaşananlara inanmakta güçlük çekiyordu. Kısacık bir zamanda bütün dünyası, hayatı, idealleri, her şeyi ama her şeyi gitmişti. Babası öldürülmüş, annesi hastalıkla olan mücadelesini kaybetmiş, erkek kardeşinin başına türlü belalar gelmiş, hayallerinin işini ardında bırakmış, ilk aşkını terk etmişti. Şimdi ise kendini satıyordu.

“Tamam, bunları yapmam zor olmayacak. Fakat özel hiçbir bağ istemiyorum. Geçmiş sormak, duyguları karıştırmak, üç aydan fazlasını istemek yasak.”

Jean’ın gülümsemesi genişledi ve Charlotte onun rahat bir nefes verdiğini fark etti. “Bak işte, *mon amour*. Seni özel yapan da bu.” Charlotte’a doğru eğildi ve kolunu genç kadının beline sararak onu kendine iyice yaklaştırdı. “İsteklerimizin uyuşacağından emindim ama bu kadarını da beklemiyordum.”

Dudaklarını dudaklarına bastırduğunda Charlotte uykuya daldı. Üç aylık bir uykuya... Lotte gün yüzüne çıkarken, Jean’ın öpüşüne karşılık verdi. Zaten aksini yapması da olası değildi. Adamın dudaklarından şehvet akıyordu. Sert ya da yumuşak değildi, tam olması gerektiği gibi. Bir kadını nasıl tutacağını ve nasıl öpeceğini iyi biliyordu. Charlotte bir anda kendini adamın kucağında buldu. Kimin yaptığını bilmiyordu. Kendisi mi oturmuştu yoksa Jean mı onu çekmişti? Bu noktadan sonra bir önemi yoktu. Ellerini Jean’ın boynuna sararak onu kendine bastırırken, bedeninin alt kısmını adamın erkekliğinin kabardığı noktaya sürüyordu. Jean’ın elleri sırtında ve belinde gezinirken asla daha mahrem yerlere inmeye yeltenmiyordu.

Charlotte bunu yapmaması karşısında şaşırarak geri çekildi. “Paranın karşılığını hemen almak istemez misin?”

Jean başparmaklarını Charlotte’un kaburgalarını okşamak için kullanırken, “Sanırım en yoğun hazzı almak için seni Nice’e götürene kadar bekleyeceğim,” dedi. Dudaklarını genç kadının dudaklarına kısa bir an bastırıp çekti. “Unutma, *mon amour*, seks daima beklemeye değer.”

Fransız’ın gitmek istediğini fark eden Charlotte adamın kucağından kalktı. “Çok garip bir adamsın, Fransız.”

Jean oturduğu yerden kalkıp ellerini az önce Charlotte’un dar-madağın yaptığı saçlarını düzeltmek için kullandı. “Daha hiçbir şey görmedin, aşkım.”

Göz kırışındaki muzır tavır Charlotte’un gülümsemesine neden oldu.

“Salı günü için hazırlık yap, seni gündüz saat üçte almaya gelebilir miyim?”

“Havalimanında buluşamaz mıyız?”

Jean başını salladı. “Tamam, saat dörtte havalimanı o hâlde. Cep telefonunu ver.” Charlotte çantasından cep telefonunu çıkarıp adama uzattı. Jean kendi numarasını rehberine kaydettikten sonra telefonuna çağrı gönderdi. “Seni arayacağım, yanına fazla eşya almana gerek yok, sadece özel şeyler. İhtiyacın olan şeyleri Nice’ten temin edebiliriz.”

Charlotte başını salladı. Zaten valiz hazırlamaya kalksa üç aylık bir yolculuk için bu günler sürebilirdi. Daha önce bu kadar uzun tatil yapmamıştı.

“Benden istediğin bir şey var mı?”

“Aslında... Önden biraz ödeme alabilir miyim? Buradan ayrılmadan önce ödeme yapmam gereken birkaç yer var ve kaçak durumuna düşmek istemem.”

Jean üst dudağını dişleyip ayağını ritmik bir şekilde zemine vurdu. Bu dört ya da beş saniye kadar sürdü ve daha sonra kafasını salladı. “Tamam, yarın bana hesap numaranı mesaj atarsan paranın bir kısmını gönderirim. Bir buçuk ayı doldurduğunda yarısını almış

olursun ve ortaklığımız son bulduğunda da tamamını. Senin için uygun mu?”

Charlotte başını sallamakla yetindi. Burada onun karşısında dikilmiş, kendi fiyatını ve taksit şartlarını tartışmayacaktı. Parasının gönderdiği kısmı ile ödemenin birazını yapacak, bir buçuk ay sonra diğer kısmını ödemek için bir yol bulacaktı.

Jean gitmek istediğinde Charlotte onu bırakmayı teklif etti fakat o bunu kabul etmeyerek bir taksi bulacağını söyledi. Mahallenin güvenli olmadığı konusunda onu uyaran Charlotte, ukala bakışlarla karşılaşınca diretmedi ve kapısını kapatıp kilitledi. Bu kilitleme işi onun emriydi ve kilidi çevirene kadar kapının önünde dikilmişti. Gerçek bir Fransız centilmeni...

Uyuyamadığı için iki fincan kahve ile Hilary'nin kapısını çaldı. İşe gitmeden önce ona olanları anlatırken Hilary heyecanla dinledi. İkisi de bunun romantik bir peri masalı olmayacağını bilecek kadar kötü şey yaşamış büyük kızlardı. Hilary, arkadaşının sorunları çözüleceği için mutluydu, Charlotte ise kardeşleri güvende olacağı için.

“Yani, salı günü Fransa’ya gidiyorsun. Tanrım! En sevdiğin ülkede, yakışıklı bir adamla, üç ay boyunca tatil yapıp sonunda yüklü bir miktar parayla geri döneceksin. Bu harika, Char! Okula bile dönebilirsin.”

Charlotte başını sallarken, “Okula döneceğim,” dedi. Daha sonra başını arkaya atarak bir kahkaha savurdu. “Tanrım! Okula hiç dönemeyeceğimi sanmıştım. Yani. Ben... Ben bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Benim doktor olma şansım var, Hilary.”

Hilary ona sarılarak saçlarını okşadı. “Gördün mü? Hayat her zorluğa karşılık bir kaçış yolu sunmasa herkes şarampole yuvarlanırdı.”

Gülümseyerek, “Yakında buradan kurtulacaksın, Charlotte Kelly. Doktor Charlotte Kelly mi demeliydim?” diye sordu.

Charlotte derin bir nefes aldı. “Sende benimle New York’a gelmelisin. Üniversite için gittiğimde yani...”

“Beni düşünme, Char. Hem ben orada ne yaparım? Hayatım gördüğünden ibaret, daha fazlasına ihtiyacım yok.”

Charlotte kaşlarını çattı. “Tabii ki daha fazlasını hak ediyorsun ve yapmalısın. New York’ta iş bulursun, bir ev tutar birlikte yaşarız. Belki okulu bile düşünebilirsin.”

“Buna sonra bakarız.”

Charlotte onun sesindeki geçiştirmeyi fark etmişti ve nedenini anlayarak dudaklarını büzdü. “Ray’i bekleyeceksin.”

Hilary sessiz kaldığında Charlotte cevabını almıştı. Arkadaşının omuzunu okşarken, “Borcu ödeyip o adamlardan kurtulunca, Ray’in kefaletini ödeyeceğim,” dedi.

Hilary yine sessiz kaldı, tüm sorunlar ortadan kalktığına Ray’in yine onu istemeyeceğinden korkuyordu ve Charlotte bunu en iyi anlayan kişiydi. Kendisi de başlarındaki belayı duyar duymaz ilk aşkı Bradley’den ayrılmak zorunda kalmıştı. Onu sevmişti, hâlâ seviyordu ama onun da bu tehlike çemberinde yer almasını istememişti. Şimdi düşünüyordu... Geri döndüğünde –tüm sorunlar çözüldükten sonra- Bradley onu ister miydi?

Pazartesi gününü toplanarak geçirdi. Kendine fazla büyük olmayan bir valiz hazırlayıp sadece gerekli olacağını düşündüğü şeyleri içine koydu. Duşa girmeden önce telefonuna uzanıp Jean’a banka bilgilerini mesaj attı ki buna kimlik bilgileri de dâhildi. Daha telefon elindeyken gelen mesajı açtı.

J: Bir saate kadar hesabına yüz bin yatıracağım, *mon amour*. Umarım benim için hazırlanıyoursundur.

Charlotte buna hâlâ inanamıyordu. Bir yabancı sadece onun özel fahişesi olmayı kabul ettiği için hesabına yüz bin dolar yatıracaktı. Nasıl bir hikâyenin içindeydi bilmiyordu ama Tanrı’nın çaresizliğini gördüğünü ve ona yardım ettiğini artık biliyordu.

Genç kadın Jean’a bilerek cevap vermemiş, bunun için duştan çıkmayı beklemişti. Tazelenmiş bir şekilde yatağının üzerine oturarak telefonuna uzandı.

C: Sanırım her şeyi bir çantaya sığdırdım.

J: Bu hazır olduğun anlamına mı geliyor?

C: Evet, hazırım.

J: Buna sevindim. Yarın senin için tamamen bana ait olacağın bir üç ay başlıyor.

Öğlene doğru Fransız'dan bir mesaj daha aldı ve paranın hesabına yattığını öğrendi. Cep telefonundan hesabına baktığında gerçekten de yüz bin dolar olduğunu görerek ufak bir çılgılık attı. Yüz bin dolar... Ve bu daha işin başlangıcıydı. Bedenini satmak çok küçük düşürücü olsa da en azından hayatı düzene girecekti. Uçuş işlemleri için gerekli belgeleri de adama gönderdikten sonra her şey tamamlanmıştı. Bugün Las Vegas'taki son günü olduğundan borcunu ödeyecek ve adamlara iş için yurt dışına çıkacağını bildirecekti. Ortalarda yokken Karlie'yi ya da Ray'i rahatsız etmelerini istemiyordu. Parayı verirken devamının geleceğini de garanti edecekti.

Yanına parayı taşımak için bir el çantası alarak, arabasına atlayıp daha güvenli bir semt olan Mayfair yakınlarındaki bankaya gitti. Bir süre evrak işleriyle ve bankacıların "yatırımlar" hakkında bilgilendirmesine maruz kalsa da paranın tamamını alabilmişti. Sadece ödeme yapacağı zamanlarda kullandığı numarayı arayarak, adamlardan biriyle kısa bir görüşme yaptı. Parayı saat dörtte, her zamanki yere getirmesini istediler. Charlotte oraya gitmekten nefret ediyor ve korkuyordu. Yine de bunu kendisi için yapmasını isteyeceği kimse yoktu. Ray hapse girdiğinden beri bu görevi devralmıştı.

Her ay yaptığı gibi terk edilmiş inşaat alanına girdiğinde saat dörttü. Arabasını binalardan birinin dibine park ederek hafifçe kornaya bastı. Kendini bir uyuşturucu satıcısı gibi hissediyordu. Bina'nın kenarlarından onu seyreden adamları göremiyor olabilirdi ama orada olduklarından emindi. Beş dakika kadar öylece bekledi ve sonunda bir adam ona doğru gelmeye başladı. Tamamen silahsız ve normal görünüyordu. Bu bir yanıltmacaydı, buraya polisle gelmediğinden emin olmaları gerekiyordu.

Adam arabaya yaklaşıncamı açtı. "Yardıma mı ihtiyacınız var, hanımefendi? Yolunuzu mu kaybettiniz?"

Charlotte başını salladı. “Evet, Palm oteli arıyordum. Nasıl gidebilirim?”

Palm otel bir kumarhaneydi; yasal olmayan, çok büyük paraların döndüğü bir kumarhane ve babası da borcu orada yapmıştı. Aynı zamanda orası yıllarca çalıştığı yerdi ki bu borcun neden bu kadar fazla olduğunu açıklıyordu. Onlar için çalışmış, onlara borçlanmış, en sonunda hayatından olmuştu bu yüzden Ray’in hapiste olmasından neredeyse mutluydu.

“Çok yanlış yerdesiniz. Buradan çıkıp iki yüz metre ilerideki karayolunu kullanarak devam edin. Yol sizi doğruca Crestwood yakınlarındaki karavan parkına götürecektir. Palm oteli o çevrede bulabilirsiniz.”

Charlotte gülümsemeye çalışarak başını salladı. “Teşekkür ederim, bayım.”

“İyi günler, hanımefendi.”

Adam göz kırptığında Charlotte radyonun sesini açarak gaza bastı fakat arabayı hareket ettirmeden önce adamın duyabileceği şekilde, “Çantada yüz bin dolar var. İki aylık taksit eder. Üç ay için ülke dışında olacağım ama patron merak etmesin. Bir buçuk aya kadar bir ödeme daha yapacağım. Kardeşlerimin güvende olduğu konusunda beni temin edebilir misin?” dedi.

Adam etrafa göz atarken, “Hiçbir şey için söz veremem ama para geldiği sürece her şey yolunda olacak. Patron sadece borcun kapanmasını istiyor, bilirsin fıstık, böyle şeyler itibar meselesidir. Hiçbir kötü adam gücünün sorgulanmasını istemez. Eğer sen bizi atlatmaya kalkarsan, borcunu ödemeyen diğer insanlarda bunu yapmaya çalışır. Böyle bir şeyi istemeyiz,” diyerek açıklama yaptı.

Patron zaten bunu çok açık bir şekilde daha önce de ifade etmişti. Mesele para değildi. Kendileri için canı pahasına çalışacak birini istemişler, Ray hapse girince de itibarlarının zedelenmemesi için paranın ödenmesini emretmişlerdi.

“Size iyi yolculuklar.” Adamı gitmesini söylediğinde Charlotte gaza bastı. İki metre gitmeden önce para çantasına uzanıp arabanın açık camından dışarı attı ve arkasına bakmadan oradan uzaklaştı.

Sonunda bir çözüm yolu bulduğu için huzura kavuşan Charlotte, motele döner dönmez kız kardeşine telefon etti. Bunu yapmadan önce ne söyleyeceğini bilemediği için telefon çalmadan dört sefer vazgeçerek kapatmak zorunda kalmıştı.

“Karlie, bebeğim nasılsın?”

“İyiyim, Char. Sabah aramayınca seni merak ettim. Bir sorun yok, değil mi?”

Charlotte genelde pazartesi sabahları aradığı kardeşini aramayı teslimat yüzünden aksatmıştı. “Evet, evet iyiyim. Hatta çok iyiyim. Sana bir haberim var.”

Karlie’nin ses tonu temkinli bir hâl aldı. “İdare eder bir haber mi? Bektan bir haber mi? Şu sıralar senden iyi bir haber almadığım için ikisi üzerinde duruyorum.”

Charlotte içini çekti. Karlie haklıydı. Annesinin ölümünü, okulu bırakma kararını ve Ray’in hapse girdiğini ona söyleyen Charlotte’un kendisiydi. “Aslında benim için harika bir haber olduğunu söyleyebilirim.”

“Öyleyse bunu duymak isterim.”

“Bir iş teklifi aldım. Bu iş sayesinde bir sonraki dönem okula başlayabilirim.”

Genç kadın bunu söylerken yüzünde istemsiz bir gülümseme belirmişti ve bu sesine de yansıyor. “Ciddi misin, Char?”

“Evet, ciddiyim. Hem de çok!”

“Tanrım! Bu harika bir haber.”

“Biliyorum, biliyorum ama...”

“Hayır, hayır. Ama sözcüğünden sonrası hiçbir zaman güzel devam etmez. Bunu duymak istemiyorum.”

Charlotte onu rahatlatmak istercesine, “Endişelenme, kötü bir şey yok,” diye fısıldadı. “Sadece üç ay için yurt dışına çıkmam gerekiyor. Çalıştığım otel Fransa’da bir iş yapacak ve Fransızca bilen birini arıyorlardı. Bilirsin, Fransızcam fena değildir. Böyle bir fırsat doğunca bende kabul ettim. Çok iyi bir ödeme alacağım ve sadece üç ay çalışacağım.”

Karlie şüpheyle, “Neden Fransa’da bulunan bir otel için Fransa’da yaşayan bir Fransız yerine seni götürüyorlar?” diye sordu.

“Bildikleri personellerin, Fransız çalışanlara işi öğretmelerini istiyorlar aslında. Sadece ben gitmiyorum ki, bir ekip olarak gidiyoruz. Bu gerçekten güzel bir fırsat olacak. Kazandığım parayla Ray’ın kefaletini ödeyip okula devam edebileceğim. Belki senin için bile kenara koyabilirim. Hem biliyorsun, Fransa’ya aşığım ve bu benim için harika bir deneyim olacak.”

Charlotte farkında dahi olmadan sesine bir umut ilıstırmıştı. Kardeşı anında yumuşayarak, “Bu seni mutlu ediyorsa beni de mutlu eder. En çok istediğim şey hayatına devam etmen. Biz senin ayağına vurulan prangalar değiliz,” dedi.

“Asla değilsiniz. Sen ve Ray benim her şeyimsiniz.”

Telefonu kapattığında tuttuğı nefesini özgür bırakan Charlotte, küçük kardeşini bir kez daha kandırdığı için suçlulukla dolmuştu fakat böylesinin en iyisi olduğunu da biliyordu. Ray’e bu masalı anlatsa kesinlikle inandıramazdı ama neyse ki o hapisteydi ve açıklama işini Hilary’e bırakmıştı. Hilary, onu kandırmanın bir yolunu bulurdu. Şimdi her şeyi geride bırakıp Fransız’ın kollarına atılma zamanıydı. Üç ay, beş yüz bin dolar ve çekici bir adam... Ne kadar kötü olabilirdi?

8. BÖLÜM GURME

*Para güç sağlar ama his sağlamaz. Hissetmek için
güce değil, yaşama zevcine ihtiyacınız var.*

Salı günü gitme saati yaklaşırken Jean'dan bir telefon almamıştı. Bu durum biraz garip olsa da belki adamın amacı ne yapacağını görmektir. Hilary işten erken çıkarak onu havalimanına bırakma konusunda ısrarcı olmuştu. Charlotte'un arabasının direksiyonunda olan Hilary, yol boyunca radyodaki popüler bir şarkıya eşlik ederek ikisini de konuşmadan kurtardı. Havalimanına yaklaştıkları sırada Charlotte, sesli bir nefes verme gafletine düşerek arkadaşının bakışlarını üzerine çekti.

"Bundan eminsin, değil mi?"

"Evet, eminim. Artık geri dönüşü yok, Hilary."

Hilary başını sallayarak, "Böylesi senin için iyi olacak. Döndüğünde de hasar görmemiş eski hayatın seni bekliyor olacak, güven bana," diye açıklama yaptı.

"Bende öyle umuyorum. Ray'i idare edebileceğine emin misin?"

Hilary onu onaylarken gözleri yoldaydı. "Merak etme, zaten benimle fazla konuşmamak adına soru sormaktan kaçınacaktır." Konuyu değiştirmek için bir hamle yaparak, "Her şeyini aldın, değil mi?" diye sordu.

"Ah, evet. Gerekli olacak her şey yanımda. Telefonum da öyle..."

"Güzel, sık sık konuşuruz. Arabanı da merak etme, emin ellerde." Yüzündeki şeytani sırıtış Charlotte'u korkutmadı, zaten istese de bu külüstür ile yaramazlık yapamazdı.

Hilary arabayı dış hatlar terminalinde durdurdu. İki arkadaş bolca öpüşüp, sarılarak vedalaştıktan sonra Charlotte, bagajdan valizini

alarak Hilary'e son kez el salladı. Cebinden saate bakmak için telefonunu çıkardığında çalmasıyla ufak bir küfür mırıldandı. Saat tam dörttü ve Fransız arıyordu. Zaman gelmişti.

"Alo?"

"*Mon amour*, beni atlatmadığını umuyorum. Havalimanındasın değil mi?"

Hırıltılı sesi nefesinin teklemesine neden oldu.

"Şey, verdiğim sözlere daima sadığımdır ve evet, havalimanındayım."

"Ne kadar güzel bir haber... Seni denetim noktasının sonunda bekliyor olacağım."

"Görüşürüz."

"Görüşeceğiz."

Telefon kapandığında emin adımlarla havalimanı binasının kapısından içeri adım attı, o adımı attığı anda Lotte'nin özgüveni ile dolmuştu. Başını dikleştirip saçlarını savurdu ve adımlarını birbiri önüne atarak kontrol noktasına ilerledi. Dün gece Fransız'ın mesajla gönderdiği uçak bileti birinci sınıf olduğu için bütün görevlileri son hızla atlattı. Daha önce Paris ziyareti için harcadığı zamanın üçte birini bile kaybetmemişti. Para önemli bir güçtü ve insanlara dengesiz bir şekilde dağıtılmıştı. Bunun her zaman çok adaletsiz olduğunu düşünürdü, hâlâ da öyle düşünüyordu. Birinci sınıf yolcular için ayrılan alana girdiğinde valizini geride bırakmış sadece kol çantasıyla kalmıştı. Elindeki evrakları çantasına koyarak kafasını kaldırdığı sırada Jean ile göz göze geldi. Adam ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, dudaklarında gezinen yaramaz bir gülümseme ile genç kadını seyrediyordu. Gerginliğini bir anda ikinci plana atarak Lotte'nin sıcak ve işveli gülümsemelerinden biriyle adama doğru yürüdü.

Tam selam vermek için ağzını açacağı sırada kendisini saran kollarla adamın bedenine yaslandı. Jean dudaklarını aralayarak Charlotte'u tüm tutkusuyla öperken, bocalayan genç kadın karşılık vermeden önce iki saniye kadar boşluğa düştü. Fakat adamın öpüşü, özlenmeye değer bir yoğunluğa sahipti bu yüzden ona benzer bir tutkuyla karşılık vererek ağzını açtı. Fransız gerilediğinde Charlotte, adamın hâlâ kendisine sarılıyor olmasından dolayı dengede durabiliyordu. Bir adamla arasında duygusal hiçbir bağ olmadan bu kadar

yoğun hissetmesi, adamın yeteneğinden kaynaklı olabilirdi ya da Charlotte kendisini çok fazla ihmal etmişti.

Jean dudaklarını yaladıktan sonra, “İşte bu gerçek bir merhaba, *mon amour*,” derken sesinde neşeli bir hava vardı.

“Henüz merhaba dememiştim.”

Jean omuzlarını silkerek, “Sonuç olarak diyecektin ve çok sıradan bir merhaba olacaktı. Böylesi daha iyi,” dedi. Charlotte ise gözlerini devirmekle yetindi.

Jean onun belini kavrayıp oturma alanına yönlendirdi. Camın kenarında uçakların iniş kalkışlarını seyredebilecekleri koltuklara oturdular. Elinde içki tepsisiyle gezen bir görevliden beyaz şarap alan genç adam, kadehlerden birini Charlotte’a uzattı.

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Seni güzel şeylerle besleyeceğimi söylemiştim. Gerçi bu orta kalite bir şarap.” Şaraptan bir yudum alarak ağzının içinde gezdirdikten sonra tezini onaylarcasına yüzünü buruşturdu. “Çok daha lezzetlilerinin tadına bakacaksın.”

Charlotte, soğutulmuş olan şaraptan bir yudum içti. Tadı şimdiye kadar içtiklerinin en iyisiydi. “Bu gerçekten güzel. Bir çeşit gurme falan mısın?”

Jean dudaklarını yaladıktan sonra iştahlı bir şekilde ısırdı. Charlotte adamın dudaklarına bakmaktan kendini alamıyordu. “Ne diyebilirim ki *mon amour*, lezzeti keşfetmiş ve yemesini bilen bir adamım. Evet, kendime gurme diyebilirim.” İfadesinde gezinen oyuncu havaya hemen yeni bir cümle daha eşlik etti. “Her şeyin lezzetini keşfetmiş ve her şeyi yemeyi seven bir adam. *Surtout toi*.”

Charlotte boştaki elinin parmaklarını askılı bluzunun göğüs oluğunda gezdirirken, gözlerini adamdan bir saniye bile ayırmadı. Bu adamın karşısında Lotte’ye bürünmek için çaba harcamasına hiç gerek yoktu. Kendini hiç olmadığı kadar arzulu hissediyordu.

Jean, Charlotte’un parmaklarının dolaştığı yere bakarken, “Bütün işlerini hallettin değil mi? Üç ay boyunca bir sorun çıkmasını istemiyorum,” dedi.

* Özellikle seni

“Evet, halletmem gereken her şeyi hallettim. Yine de bir izin günüm olmayacak mı?”

“Elbette hayır, aşkım. Zaten üç ay oldukça kısa bir süre ve bunu daha da kısaltmayacağım. Üç ay boyunca sadece bana aitsin.”

Charlotte başını sallayarak adamı onaylasa da aklında sorumlulukları canlanıyor, onu aşağı çekmeye çalışıyordu. Fakat kendini toparlaması gerektiğinin de bilincindeydi. Bu adam ona beş yüz bin dolar verecekti, bu bir işti ve Charlotte, işini en iyi şekilde yapmalıydı. Somurtan bir kadından kimse hoşlanmazdı. Yüzüne hemen bir gülümseme oturttu ve ona Nice hakkında sorular sormaya başladı.

Uçağa en son binmek ve en önde özel bir bölümde oturmak gereksiz bir lüks gibi gelse de on iki saat sürecektir bir yolculuk için özel bölmelerinin olması kesinlikle gerekliydi. Yatak olan koltuklar, televizyon, henüz keşfedemediği bir sürü teknolojik donanım ve gizlilik sağlayan perdeler... Charlotte kendini üç ay boyunca prenses gibi hissedecekti, bu kesindi. Cam kenarındaki geniş koltuğa yerleştikten hemen sonra ayağındaki topuklu sandaletlerden kurtulup, çıplak ayaklarını önündeki pufa uzatıp gerindi. Duyduğu kıkırtı sesine doğru döndüğünde Fransız'ın kendisini seyrettiğini gördü.

“Eğer bu üç ay içine böyle lüksler dâhilse, buna alışmam zor olmaz.”

“Üç ay içine bütün lüksler dâhil, *mon amour*. Rahatla, gevşe ve keyfine bak.” Arkasına yaslanarak kafasını Charlotte'a doğru çevirdi ve gözleri genç kadının üzerinde gezinirken, “Ben öyle yapıyorum,” diye mırıldandı. Charlotte ise dudaklarını ısırp gülümseyerek karşılık verdi.

Uçak Amerika'nın üzerinde yükseldiği sırada Charlotte, her şeyi tamamen geride bıraktığından emin oldu. Pek tiyatro bilgisi yoktu ama üç ay için metot oyunculuğu yaparak karakterini yaşamak zorundaydı. Birinci sınıf yolculara özel havalı kokteyller ikram ediliyordu. Charlotte'un elindeki kokteyl hoş bir mavi renkti ve tadı oldukça tropikti. İçkisinden bir yudum aldıktan sonra bardağını kenara koyarak yanında bacak bacak üstüne atmış, elindeki tabletten mutfak ile ilgili olduğunu tahmin ettiği bir şeyler okuyan Fransız'a odaklandı.

Merakla, “Nasıl olur da bir aşçı tüm bunların keyfini sürecektense kadar para kazanabilir? Öylesine havaya savurduğum beş yüz bin dolar-dan bahsetmiyorum bile,” diye mırıldandı.

Jean tableti kenara bırakarak bedenini genç kadına döndürdü. “Ünlü, yetenekli, saygı duyulan ve parasını nasıl yönetmesi gerektiğini bilen bir aşçı.”

Charlotte etkilenmiş gibi bir mırıltı çıkardı. “Ünlü müsün?”

Jean başını sallayarak, “Evet, oldukça. Pek çok ünlü restoranın yıldızlarının verilmesinde bizzat rol oynadım,” diye cevapladı.

“Vay canına! Restoranlara lezzet puanı veriyorsun.”

“Aynen öyle, *mon amour*. Kendime ait birkaç restoranım da var. Seninle orada yemek yemek için sabırsızlanıyorum.”

Charlotte oyuncu bir edayla içkisini içerken diliyle dudaklarını yaladı. “Seni ellerimle besleyeceğim.”

Charlotte’un nabızı hızlanmış, göğüs uçları sızlamaya başlarken vajinası da aralıklı kasılmalarla doldurulması gerektiğini genç kadına hatırlatmaya başlamıştı. Charlotte kendine gelmeye çabalarken, adamın enfes Fransızcası kulaklarına dolarak durumu daha kötü bir hâle getirdi.

“*Je veux te nourrir. Assouvir, remplir.*”

Genç kadın sanki bunu anlamamış ya da sözcükler bedenine tesir etmemiş gibi, “Ne söyledin?” diye sordu.

“Dedim ki, aşkım.” Kafasını genç kadına doğru iyice yaklaştıırıp fısıldadı. “On iki saat sana bakıp, bir şeyler yiyip içmeni seyredip, seninle sevişemeyeceğim düşüncesi katlanılır gibi değil.”

Adam ilk defa söylediği şey konusunda yalan söylüyor olsa da itirafı, diğerinden çok daha cesurdu. Charlotte kesilen nefesini düzene soktu ya da en azından öyle yaptığını sandı. Bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ve kapattı ama yapamadı. Lotte olsa bu adama çoktan havalı bir cevap vermiş olurdu. Bu lanet kadın şimdi nereye kaybolmuştu?

Nihayet kendini birkaç saniye içinde toparlayarak kirpiklerini ışveli bir edayla süzdü. “Birkaç saat içinde hava kararacak ve çoğu

* Seni beslemek istiyorum. Doyurmak, doldurmak

insan uykuya dalacak. Özel bölmelerin perdeleri çekildiğinde... Tek yapmam gereken ses çıkarmamak.”

Fransız'ı heyecanlandırmıştı. Bunu adamın koyulaşan gözlerinden, nefesinin teklemesinden ve âdemelmasının sertçe aşağı yukarı hareket etmesinden anlamıştı. Yüzünde ise gereksiz bir ciddiyet vardı fakat adam hızla kendine gelerek neşeli kimliğine geri döndü.

“Bekleyeceğim, geciktirilmiş zevkin tatmini yoğun olur. Bunu biliyor muydun?”

Charlotte kafasını iki yana sallayınca, “O hâlde bunu birlikte deneyimleyeceğiz,” diye fısıldadı.

Zorlu bir on iki saat olacaktı...

ÜÇÜNCÜ SAAT

Jean tabletiyle uğraşırken Charlotte, lüks uçak yolculuğunun keyfini çıkarıyordu. Ayaklarını uzatmış, müzik listesinden seçtiği şarkıları dinlerken bir yandan da güncel magazin dergilerini karıştırıyordu. Uzun zamandır bu kadar boş bir vakti olmamıştı. Uçakta bir hareketlilik fark ederek kafasını dergiden kaldırdı. Jean, ikisinin de servis masalarını açarken Charlotte kulaklıklarını çıkardı.

“Yemek zamanı, *mon amour*. Bu havayolunu tercih etmemin en önemli sebebi yemekleri.”

Charlotte, “Sadece bir uçak yemeği,” derken gülüyordu.

“Tadına bakana kadar bekle. Geçen sene ödülleri aldıkları zaman jürideydim. Gerçekten yerden bu kadar yukarıda yiyeceğin en lezzetli yemek olacak.”

Genç kadın ona güveniyordu. Zaten kokteyller ve atıştırmalıkları harikaydı. Yemeklerinden de daha azını beklemesi haksızlık olurdu. Hostes, yemeklerini önlerine bırakırken Charlotte yemeği şüpheyle süzdü. Kadın onlara afiyet olsun dedikten sonra arkaya doğru ilerlediğinde, genç kadın bakışlarını adama çevirdi.

“Ne yiyeceğimizi nereden biliyorlar?”

“Bizim için önceden sipariş verdim.”

Çatal bıçaklarını özel kumaş kılıfından çıkarırken Charlotte'a

bakmıyordu. Yemeklerin üzerinde kapalı kapaklar vardı. Charlotte, onu taklit ederek çatal bıçakları çıkardı. “Belki de söylediğin şeyi sevmeyeceğim. Bu riskli bir hareket.”

Jean gülerken uzanıp yemeğin üzerindeki kapağı kaldırdı. Karşısında oldukça süslü bir tabak buldu. İlk başta yemeğin ne olduğu anlaşılmıyordu. Porsiyon oldukça ufak olsa da sosun ve yaprakların ortasında üç küçük parça beyaz balık eti duruyordu. Bir yemek için bu kadar süse gerek var mıydı?

“Balık mı?”

“Damak tadıma ve zevklerime her zaman güvenirim. Riske girmeye değer bir hareketti. Ve aşkım, bu bir granyöz yani, sarıağız balığı. Izgara yapılmış, oldukça hafif ve lezzetlidir.”

Kumaş peçeteyi genç kadının bacaklarına nazik bir hareketle serdikten sonra kadehine su doldurdu. “Lütfen, tadına bak.”

Konuşması o kadar etkileyiciydi ki Charlotte’un dili balık sevmeyi söylemeye varmadı. Çatal ve bıçak yardımıyla balıktan ufak bir parça kesti. Beyaz et güzelce pişmişti ve içinden çıkan buharlar daha davetkâr görünmesine neden oluyordu. Fransız, gözlerini bir saniye bile ayırmadan başını sallayarak yemesini işaret etti. Charlotte dediğini yaparak lokmayı ağzına götürüp yuttu. Tadı güzeldi, balıktan çok bir tavuğa benziyordu. Rahatsız edici kokusu yoktu. Beğendiğini belirten bir ses çıkarıp adama baktığında Fransız’ın memnun olmadığını gördü.

“Ne?”

“*Non, non mon amour.*” Yanlış yapıyorsun. Yemeğin tadını alman gerek fakat sen sadece mideni şişiriyorsun.”

Charlotte anlamsız bakışlarla adamı süzdü. “Tadı gayet güzeldi.”

Jean başını iki yana salladı. “Yemek yerken amaç karnını doyurmaktan çok zevk almak olmalı. Şöyle düşün, bir erkeğin seninle uzun uzun, tatlı tatlı sevişmesini mi istersin? Yoksa içine girip birkaç saniyede işini halletmesini mi? Yemek yemek neredeyse ön sevişme ile aynıdır. Beni izle.”

Adamın söyledikleri genç kadına komik gelse de itiraz etmedi. Konuşma şekli ve bir şeyleri anlatırken şehveti her zaman anlamların

* Hayır, hayır aşkım

arasına serpiştirmesinden hoşlanıyordu. Jean, kadehine uzanıp sudan büyük bir yudum aldı, ağzının içinde bir kere döndürüp yuttu.

“Yemekten önce içilen bir yudum su, ağzının içindeki diğer tatları temizler. Böylece temiz bir yemek tadı alırsın.” Açıklamasını yaptıktan sonra çatal bıçağını kullanarak balıktan çok küçük bir lokma kesti. Tabağın kenarındaki sosa buladığı balığı ağzına attı ve çiğnemededen bir saniye kadar tuttu. Daha sonra yavaşça ağzının içinde döndürdü.

Ağzındaki lokmayı ısırıp, çiğnerken gözleri kapalıydı ve yüzünde zevk aldığını belli eden bir ifade dolaşıyordu. Charlotte’un bir lokmayı yutması bir saniye sürmüştü, Fransız neredeyse altı yedi saniye çiğnedi ve yuttuğunda bakışlarını Charlotte’a çevirip kalkık kaşlarıyla, “Gördün mü, *mon amour*? Bir şeyin tadına varmak istiyorsan sabırlı olmalısın,” diye mırıldandı.

Charlotte bu hareketi ukalaca bulmamıştı. Fransız’ın yaptığını taklit edecek kadar eğitici bulduğu bile söylenebilirdi. Yemeğin tadına bakmayı tekrar denerken adamın söylediklerini yaptı. Gözlerini açtığı anda Jean’ın memnun gülümsemesini gördüğü için mi yoksa yemeğin tadını gerçekten olağanüstü bulduğu için mi gülümsüyordu bilmiyordu. Fakat dudakları uzun zamandır böylesine kaygısız bir gülümsemeye eşlik etmemişti.

ALTINCI SAAT

Gözlerini araladığında uçağın içi karanlık ve sessizdi. Herkes uyuyor olmalıydı. Açık klimanın yaydığı soğuk hava içini ürpertti ve üzerindeki ince battaniyeye sarıldı. Battaniyenin nereden geldiğini bilmiyordu ama bir tahmini vardı elbette. Fransız’ı hatırlayarak kafasını kaldırıp yan tarafa baktı. Jean ayaklarını pufa uzatmıştı, gözleri kapalıydı ve kulağında kulaklıklar vardı. Charlotte, onun nefes alış ritminin dinlediği müziğe uygun olduğunu düşündü, ara sıra salladığı ayaklarına bakarak uyumadığından emin oldu. Adamın koluna hafifçe dokunduğunda tam tahmin ettiği gibi Jean gözlerini açarak

ona baktı. En ufak bir uyku belirtisi yoktu ve dudakları gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Kulaklıklarından birini çıkarıp, “Bir şey mi oldu, *mon amour*?” diye sordu.

Charlotte kafasını iki yana salladı. “Hayır, sadece uyuyor musun diye bakmak istedim.”

“Yatak dışında bir yerde uyumam, aşkım.”

Genç kadın parmaklarıyla battaniyeyi okşadı. “Üzerimi sen mi örttün?”

Fransız, ona doğru eğilerek dudaklarına tatlı bir öpücük bırakıp geri çekildi. “Evet, sana iyi bakmalıyım, öyle değil mi?”

Genç kız konuyu değiştirerek adama, “Ne dinliyorsun?” diye sordu.

“Edith Piaf.”

“Klasikler...”

“Fransa’nın tüm tutkusu eskilerinden gelir. Artık eskisi kadar tutkulu bir şey kalmadı.”

Charlotte buna katılıyordu. Fransız klasiklerini kendisi de çok romantik bulurdu. Özellikle operaları, müzikleri ve tiyatroları... Üniversitede okurken gerçekleşen bu tarz etkinlikleri hiç kaçırmazdı. Bradley ile ayrılmadan önce gerçekleştirdikleri Paris gezisi sırasında harika bir müzikale gitmişlerdi ve Charlotte, müzikten etkilenerek ağladığı anları hatırladı.

Genç kadın, “Senin kadar tutkulu bir adam neden böyle bir şeyi tercih eder?” diye fısıldadı.

Jean kıstığı gözleriyle ona bakarak, “Nasıl bir şeyi?” diye sordu.

Charlotte etrafına baktı fakat bölme kapalıydı, diğer insanlar onları duyamazdı, bunun sağladığı rahatlıkla konuştu. “Para karşılığında bir ilişki... İstedğin kadını elde edebilecek kadar çekicisin, tutkulu bir âşık olduğundan da eminim. Peki, neden hayatının aşkını aramak yerine, bedeninden başka hiçbir şeyine sahip olamayacağın bir kadına dudak uçuklatacak bir ücret ödeyerek seninle kalmasını istiyorsun?”

Genç kadın bakışlarını adamdan ayırmadan yüzündeki ifadeyi seyretti. Jean bir süre sessiz kalınca fazla açık konuşup adamı kızdırdığını düşündü fakat Jean yine o sempatik gülümsemelerinden birini sergiledi. “Bedeninden başka şeylere de sahip olacağım, aşkım. Mesela içindeki tutkuya, seni bile hayrete düşürecek olan cesaretine, dizginleyemeyeceğin şhvetine...”

“Cevap vermekten kaçıyorsun.”

Jean elini sakallarında gezdirdi. “Ne duymak istiyorsun?”

“Gerçeği...”

“Az önce söylediklerim gerçektir, *mon amour*, daha açık bir cevap istiyorsan böylesi daha kolay. Kalp kırıklığı, stres, üzüntü ya da boşa harcayacağım zamanım olmadan istediğim şeyi elde ediyorum. İnanamayacağın kadar kolay ve ilgi çekici şekillerde hem de... Benimle geçireceğin üç ay hayatının en özgür üç ayı olacak. Bittiğinde hissettiklerin karşısında hayrete düşeceksin. Günahın cazibesi insanları etkisi altına alır.”

Charlotte adamın açık sözlülüğü karşısında yutkunmak zorunda kaldı. Bir de kendisini açık sözlü olarak tanımlamıştı. “Yaptığın bu mu? Günah işlemek...”

Fransız gülümseyerek dudaklarını büzdü. Uzattığı eliyle Charlotte’un yanağını okşadı. Genç kadının tek yapabildiği bu dokunuş ile gözlerini kapatmak olmuştu. “Ruhunu üç aylığına şeytana sattın, *mon amour*...”

9. BÖLÜM AŞK İLE KAL

Aşkın tanımı herkese göre değişir. Kimi bedene dokunur buna şehvet der, kimi kalbe dokunur aşk der.

ON İKİNCİ SAAT - FRANSA, NİCE

Uzun yolculuğun ardından iniş yaptıklarında saat sabahın beşiydi. Gün henüz aydınlanmamıştı fakat Charlotte neredeyse yolculuk boyunca uyuduğu için oldukça taze hissediyordu. Eylül sonları olmasına rağmen hava sıcak olsa da Vegas kadar bunaltıcı değildi. Temiz bir Akdeniz meltemi üstlerine esiyordu. Çöl ikliminden çok daha farklıydı. Valizlerini aldıktan sonra bekleyen taksilerden birine bindiler. Jean taksi şoförüne *Le Negresco* oteline gideceklerini söylediğinde Charlotte sessizliğini korudu. Belki de Nice’te yaşadığı konusunda yalan söylemişti. Sadece iş için buraya geliyor, geldiği zamanlarda da otelde kalıyor olmalıydı. Sahil yolunda giderlerken Charlotte camdan doğan güneşi seyrediyordu. Denizin üzerine vuran o ilk ışıkların büyüleyici bir güzelliği vardı.

Tam o sırada Jean’ın kendisine doğru eğildiğini hissetti. Adamın sıcak nefesi boynunu ve kulağını okşuyordu. “*Bienvenue chez moi,*” diye fısıldadığında Charlotte’un tüm bedeni titredi. Sonra aynı sözcükleri bir kez daha İngilizce olarak tekrarladı. İkisinin de aynı etkiyi yaratıyor olması ilginçti.

Le Negresco, Akdeniz sahilinde yükselen, palmyelerin ardında parıldayan bir doğu sarayıydı. İnsanın gözünü kamaştırması bir yana eğer Charlotte üç ay boyunca burada kalacaksa, kendini bir Ortadoğu sultanı gibi hissedebilirdi. Şatafatlı kıyafetleriyle onları karşılayan

* Evime hoş geldin

görevlilerin eşliğinde içeri girdiler. İçerisinin de dışarıdan kalır yanı yoktu. Oval tavan bir kubbe gibi tepelerinde yükseliyordu. Beyaz mermer yer döşemesi, altın işlemeli alçı sütunlar, kraliyet saraylarından fırlama mobilyalar tüm ihtişamıyla insanı baştan çıkarıyordu.

Charlotte adama doğru dönerek, “Beni baştan çıkarmak için tüm bunlara ihtiyacın yok,” diye mırıldandı.

Jean kahkahayla karışık fısıltısıyla, “Daha azı asla olmazdı, *mon amour*. Bu güzellikle mermerler, ipekler ve altınlar içinde olmalısın,” diyerek genç kadını cevapladı. Daha sonra oda numarasını söyleyerek anahtarı aldı. Resepsiyondaki görevli onu ismiyle selamlayıp nasıl olduğunu sorduğunda, Charlotte onun sürekli burada kaldığından emin oldu.

“Senin için önceden rezervasyon yaptırmıştım.”

Asansörde yalnızlardı ve Charlotte onun dediğini anlamadığı için kaşlarını çatarak, “Benim için mi?” diye sordu. Jean üst kata çıkana kadar sessiz kaldı. En sonunda odalarının olduğu kata geldiler, koridorun sonundaki kapıya vardıklarında Charlotte sorusunu yineledi. “Jean?”

Adam kapıyı açmadan önce genç kadına döndü. “Nice’in biraz daha dışında yaşıyorum. Günün çoğunda birlikte olacağız ve akşamları da öyle fakat senin burada kalman daha iyi olacak. İnan bana... Daha rahat edeceksin.”

Charlotte donup kaldığında Jean kapıyı açarak onu içeri soktu. Arkasından kapanan kapının sesi Charlotte’un kendine gelmesine neden oldu. Hızla arkasını dönerek, “Bir metres olarak mı burada yım?” diye sordu. Bunu yapamazdı. Fahişeliği kabul edebilirdi ama başka bir kadına ait bir adamla bunu yapamazdı. Bütün bedeni gerilmiş, tüm sinir uçları harekete geçmişti.

Jean genç kadının kollarını kavrayarak onu kendine doğru çekti. Doğrudan gözlerinin içine bakarak, “Hayatımdaki tek kadınsın, *mon amour*,” diye soludu.

Charlotte, gözlerine bakarak bunun doğruluğunu teyit edebilirdi. Çok fazla insan, çok fazla yalancı tanımıştı. Jean yalan söyle-

miyordu. Charlotte tedirgince başını sallayarak onu onayladığında, adam teması kesmeden sözlerini sürdürdü.

“Bu bir fantezi, özel hayatımızın özel kalması konusunda hemfikirlik, aşkım. Biz birbirimizin sadece aşkına, arzusuna ve tatminine sahip olacak iki insanız. Üzgünüm, bunu daha önce profesyonel kadınlarla yaptığım için açıklama yapmayı atladım.”

Genç kadın içine derin bir nefes çekerek rahatladı. Jean haklıydı. Ne yapmaya çalışıyordu ki? Özel bir fahişe olarak lüks bir otelde kalmayı sorun edecek değildi. Yüzüne içten bir gülümseme oturttu. “Haklısın. Ben sadece... Başka bir kadının kâbusu olma düşüncesinden hoşlanmıyorum. Elbette ne için burada olduğumu biliyorum. Lüks bir otelde konaklamayı da dert edecek değilim.”

Jean memnun olmuşa benziyordu ve bu memnuniyetini genç kadının dudaklarına sahip olarak gösterdi. Charlotte’un beline sarılıp onu kendine yasladı. Onun uyanmaya başlayan erkekliğini kadınlığında hissediyordu. Bedenini adama sürttüğünde Jean hırıldayarak öpüşünü derinleştirdi. Charlotte kollarını adamın boynuna dolamış, kendini ona teslim etmişti. Çalan kapı ikisinin de geri çekilmesine neden oldu.

“Valizlerdir, *mon amour*. Benim için banyoya girip küveti doldurur musun?”

Charlotte onu onaylayarak gözden kayboldu. Oda, Akdeniz’e bakan geniş pencereleri ile büyüleyiciydi. Mobilyalar aşırı renkli olsa da odanın havasına uyum sağlıyordu. Charlotte yatak odasının bulunduğu bölüme geçerek banyoya girdi. Tamamen beyaz mermer ve altın rengi süslemeler ile zenginleştirilmiş banyoda yere gömülü hâlde bulunan kare şeklindeki küvet, şu an Charlotte’un ihtiyacı olan ikinci şeydi. İlki tatmin edici bir orgazmdı fakat Charlotte ikisine de birazdan kavuşacağını biliyordu.

Hızla dolan küvete otelin köpüklerinden döktü. Üzerindeki kıyafetleri hızla çıkardı. Çırılçıplak kaldığında Jean’ı beklemeden küvete girme fikrine karşı koyamadı. Saçlarını tepesinde topuz yaparak köpüklerin içine daldı. Birkaç saniye sonra Jean banyonun kapısını çaldı ve Charlotte bedenini dikleştirdi, bu sayede köpükler göğüslerini açıkta bırakmıştı.

“Gelebilirsin.”

Kapı açıldı ve Jean görüldü. Adam karşısında tamamen giyinik bir şekilde dikiliyordu, yüzündeki memnuniyet dolu gülümseme seyredilmeye değerdi. “*Mon amour...* Her seferinde tam olarak istediğim şeyi yapmayı nasıl başarıyorsun?”

Charlotte cilveli bir edayla eline doldurduğu köpükleri adama doğru üflledi. “Çünkü tam olarak aynı şeyi istiyoruz.”

Jean’ın dili yumuşakça dudaklarında dolaştı. “Peki, şimdi ne istiyorsun?”

“Küvetteyim ve çıplığım Jean, sence de açık değil mi?”

Jean’ın gözleri hızla karardı ve bakışları sertleşti. “Bir daha söyle.”

Charlotte anlamayarak, “Neyi?” diye sordu.

“İsmimi... O muhteşem aksanıyla bir daha söyle.”

Genç kadın gülümseyerek tane tane tekrarladı. “J-a-n...”

Jean küvete yaklaşarak dizlerinin üzerine eğildi. Gömleğinin ıslanmasını dert etmeden eğilerek Charlotte’un dudaklarını öptü. Charlotte adamın boynuna sarıldığında gömleği köpüklenmiş ve ıslanmıştı.

“Soyun ve bana katıl, Jean.”

“*Mon amour*, bu şekilde ismimi söyleyerek bir yerlerden atlama-mı istesen bile yaparım. İnan bana yaparım.”

“O hâlde ne duruyorsun, buraya gel. J-a-n...”

Jean gerileyerek gömleğinden, ayakkabılarından, pantolonundan ve iç çamaşırından rekor bir sürede kurtuldu. Kıyafetleri bir öbek hâlinde mermer zeminin üzerindeydi. Erkekliği heybetli bir şekilde karnına uzanıyor, tüm o erkeksi siyah tüyler onu olduğundan vahşi gösteriyordu. Charlotte daha önce böylesine bir erkek görmemişti. Eskiden sıkça okuduğu erotik aşk romanlarında tasvir edilen o adamlara benziyordu.

Jean elleriyle saçlarını arkaya iterken, “Küvette mi sevişmek istiyorsun, *mon amour*?” diye sordu.

“Sadece seni istiyorum, nerede olduğunun bir önemi yok.”

Bu itiraftan sonra adam uzun bacaklarıyla attığı iki adımda küvette ulaştı. Charlotte hafifçe kenara kayarak adama yer açtı ve Jean suları sıçratmadan büyük bir ustalıkla köpüklerin içine yerleşip Charlotte’u kucağına çekti. Charlotte, bacaklarını adamın beline sararak kucağına oturmuştu ve yüz yüze bakıyorlardı. Koyu renk sakalla-

rında elini gezdirdi. Adamın sertliğinin yaptığı baskıyı poposunda hissediyordu. Jean kafasını eğerek Charlotte'un dikilmiş meme başlarından birini dudaklarıyla kavradı. Charlotte kafasını arkaya atarak inledi. Jean iki göğüs ucunu da aynı özenle yalarken tek yapabildiği doyum arayarak adama sürtünmekten ibaretti.

“*Mon amour*, cayır cayır yanan bir ateşsin...”

“Lütfen.”

“Ne istiyorsun, aşkım? Senin için ne yapabilirim?”

Charlotte adamın dudaklarının üzerine dayadığı dudaklarıyla fısıldayarak, “İçimde olmalısın,” dedi.

Jean'ın gözlerinin hoş mavi rengi yine siyaha dönmüştü. “Prezervatifim yanımda değil.”

“O zaman yatağa götür beni.”

“*Avec plaisir.*”

Dakikalar içinde Charlotte'un nemli bedeni yataktaydı. Çıplak bir şekilde üzerine uzandığı ipek nevresim bedeninin nemini çekerken Jean, kendi ufak valizinde prezervatif arıyordu. Nihayet bulduğu kutuyu komodinin üzerine koyarak içinden bir tane aldı. Charlotte yatakta doğrulup paketi onun elinden almak için uzandı.

“Senin için bunu yapabilir miyim?”

Fransız, “Elbette, aşkım,” derken aksanı iyice belirginleşmişti.

Charlotte paketi dişleriyle yırttı ve elindeki şeffaf lateksi Jean'ın erkekliğinin başına geçirip eliyle aşağıya doğru kaydırды. Adamın tıslar gibi çıkardığı ses, dayanma sınırının sonuna geldiğini gösteriyordu. Yatakta dizlerinin üzerinde duran Charlotte'a doğru eğilerek genç kadını öpmeye başladığında, Charlotte'un kasılan kadınlığı zevk salgılarını göndermişti. Bacaklarının arasında ılık bir his doluşırken, Jean elini uzatıp kadınlığına dokundu. Uzun parmakları kadınlığının girişindeki salgıyı yayarken öpüşmeyi sürdürdüler.

“Ön sevişmeye ihtiyacın var, *mon amour.*”

Charlotte onu öpmeye ara vermeden, “Dalga mı geçiyorsun? Sırılsıklamım, benim ihtiyacım olan şey ana yemek. Apatifler için fazla açım. J-a-n...” diye soludu.

* Zevkle

“Beni yönetmenin kolay yolunu buldun. Artık senden korkmalı mıyım?”

Genç kadın, Jean'ın dudaklarını ısırırken, “İstediğimi verdiğin sürece hayır,” diye inledi.

Fransız sert bir hamleyle genç kadını yatağa iterken kendisi de çıktı. Charlotte ne olduğunu anlamadan pozisyonları değişmiş, adamın üstüne çıkmıştı. Jean'ın elleri göğüslerinden beline, oradan da kalçalarına indi ve Charlotte'u hafifçe kaldırıp sertliğine ayarladı.

“Beni içine al, *mon amour. Profond.*”

Charlotte bacaklarının arasına uzattığı eliyle, adamın sertleşmiş ve ağırlaşmış erkekliğini kavrayarak girişine yönlendirdi. Charlotte'un bir senelik cinsel perhizi yüzünden zorlanan girişi nabız gibi atarken başını içine alabilmişti. Yavaşça oturduğunda Jean sıkıdığı dişlerinin arasından Fransızca bir dizi küfür savurdu.

“*Plus, Prends moi.*”

Genç kadın adamı santim santim içine aldıkça bir çiçek gibi açılmaya başladı. Şehvet öyle büyümlü bir histi ki tüm olumsuzlukların üzerine örtü örtüyor, bedenin hafiflemesini sağlıyordu. Charlotte hafiflemişti. Tüm dertleri şehvetin gölgesinde kalmış, bedeni içine aldığı bedenle sarmalanmıştı. Ellerini adamın göğsüne yaslayarak güç aldı ve hareket etmeye başladı. Kalkıp inen vücudu odada enfes bir sesle yankı buluyor, ikisinin soluklarına karışıyordu. Zevk için bir araya gelen bir kadın ve bir adam...

“*Mon amour*, sen çok küçük ve doyumsuz bir şeysin.”

Charlotte içini çekerek zorlukla bir, “Hım,” sesi çıkarabildi.

“Kasılıp gevşemen beni öldürüyor. *Une bouchée délicieuse.*” Hayatımda aldığım en lezzetli lokmasın.” Jean, Charlotte'u saçından kavrayarak başını kendisine doğru eğdi. Kulağına doğru fısıldadığında Charlotte bu fısıltıyı bütün iliklerinde hissetti. “Charlotte.”

İsmi söyleyişi... Eşsizdi. Daha önce isminin bu şekilde telaffuz edildiğini hiç duymamıştı. “Şağ-lot” gibi söylediği adı kulağına dünyanın en romantik sözü gibi gelirken bütün bedeni titredi ve o anda bundan rahatsızlık duyarak eliyle adamın ağzını kapattı.

* Derine

** Daha fazla, beni al

*** Lezzetli bir lokma

Soluk soluğa, “Lütfen sus,” derken sesi titriyordu.

Fransız onun sınırdan dolaştığını fark ederek parmaklarını kalçasına geçirdi. Sertçe kavradığı kalçaları kendi kasıklarına tüm gücüyle indirirken Charlotte, ritmi teslim almasının şaşkınlığıyla ufak bir çılgılık attı. Saniyeler içinde bedeni gittikçe büyüyen bir ateş topuna dönüştü. Karnının alt kısmında oluşan o baskı hissi yoğunlaştı, göğüsleri ağırlaştı, göğüs uçları sızladı. Öne doğru uzanarak yatağın altın rengi başına tutundu ve göğüslerini adamın ağzına sundu. Jean meme ucunu zevkle ağzının içine kabul ederken kalçalarının ritmini derinleştirdi.

“Lanet olsun! Geliyorum.”

“*Jouis avec moi*,” diye soluduktan sonra hemen İngilizce olarak tekrarladı. “Benimle boşal.”

Charlotte o anda patladı. Gözlerini sımsıkı kapatıp bedenini yoğun dalgalara ve huzurlu rahatlamaya bıraktı. Jean’ın içine hâlâ ufak hamleler yapıyordu, onun da boşaldığını hissediyordu. Sertliği içinde kasılıp gevşerken, kadınlığı ona doyumsuzca karşılık veriyordu. Solukları dindiğinde Charlotte bedenini yana doğru devirdi, gözleri hâlâ kapalıydı ve adama bakmaktan kaçınıyordu. Kendini nasıl hissetmeliydi? Vazifesini yapmış bir fahişe gibi mi? Yoksa arzularına boyun eğmiş bir kadın gibi mi?

Zaman akarken duyulan tek şey ritmik nefes alışverişleriydi. Fransız’ın elleri bedeninde belli belirsiz gezinirken, gözlerini açarak bakışlarını tavana dikti. Adamın gözlerine bakmaktan kaçınıyordu.

Nihayet Jean aralarındaki sessizliği bozdu. “Ne düşünüyorsun, *mon amour*?”

“Bir şey mi düşünmeliyim?” Bu soruya temkinli yaklaşmıştı.

“*Non*,* bir şey düşünmemelisin. Doğru olan hiçbir şey düşünmemen olur. Bu doğru yaptığımı gösterir. Seksten sonra beyninin devre dışı kalması egomu oldukça tatmin eder.”

Jean’ın gülümseyen sesi Charlotte’un da gülmesine neden olurken, genç kadın yattığı yerden dirseği üzerine doğrulup adama baktı. “Nasıl yani?” Charlotte hâlâ gülüyordu. Jean, tokasından kurtulup

* Hayır

yüzüne düşen bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırmak için tenine dokunduğunda bedeni ürperdi.

“Şehvet her şeyi unutturur. Bedeni ve aklı yumuşatır.” Saçlarını okşamaya devam ederken sözlerini sürdürdü. “İşte bu yüzden bir şey düşünmemeni tercih ederim.”

“Ya ne kadar harika olduğunu düşünüyorsam?”

Jean bedenini genç kadının üzerine doğru eğdi. Gözlerinden saçılan yaramaz parıltılar, Charlotte’un tüm endişelerinin tuz buz olmasını sağlamıştı. “Öyle mi düşünüyorsun peki?”

Genç kadın, adamın çıplak omzuna vurarak, “Bunu zaten biliyorsun!” diye kıkırdadı.

Jean burnunu kadının boynuna gömerken sakalları Charlotte’un tenini hoş bir şekilde çiziyordu. “Senden duymak istiyorum. Adımı bağırdığımı duymadım, mesela, en kısa zamanda bunu da duymak istiyorum. Seni etkilemek istiyorum. *Mon amour*, beni aşk sarhoşuna çeviriyorsun, ben de sana aynı şekilde hissettirmek istiyorum.”

Charlotte gözlerini devirdi. “Abartıyorsun. İki günde bana âşık olamazsın.”

Jean’ın ifadesi ciddileşti ama yine de bakışları sıcacıktı. “İşte siz Amerikalılar bunu yapıyorsunuz.”

“Ne yapıyoruz?”

“Sadece güvenebileceğiniz, hayatınızı birlikte geçirebileceğiniz, saçma bir şapelin önünde *sonsuz* *dek evet* diyeceğiniz insana âşık olacağınızı düşünüyorsunuz. Aşkı tatmak bu kadar zor ve karmaşık değil. Şehvetini yöneten herkese karşı bunu hissedebilirsin. Cinsel yönden seni uyaran ve tatmin eden herkese karşı. Sakın aşkı hafife aldığımı düşünme, *mon amour*, almıyorum. Aşk çok nadir ve özel... Kıymeti bilinmeli.”

Charlotte bu kaniya katılmıyordu. Aşk, pek çok bileşenin bir araya gelmesiyle oluşurdu. Doğru insan, zaman, güven, sadakat... Bedensel ve cinsel çekim tüm bunlardan sonra değerlendirilmesi gereken bir şeydi ve açıkçası, Charlotte bu zamana kadar cinsel tatmine önem vermemişti. Bradley ile çok renkli bir seks hayatları olmasa da kesinlikle romantik ve tatmin ediciydi. Belki de bu yüzden aksini hiç düşünmemişti. Bradley âşık olmak için tüm kriterlere sahip bir adamdı.

“Bence aşk insanın başına bir kere gelir, söylediğinin aksine bir anlık değil, bir ömürlüktür. Cinsel tatmin ise sadece şehvetle ilgilidir. Aşk, şehvetten çok daha ilahi.”

Fransız ukala bir tavırla, “Aşka inanmadığını sanıyordum?” diye sordu.

“Evet, inanmıyorum.”

“İnanmadığın bir şeyi mi savunuyorsun yani? Hem de böyle kesin yargılarla.”

“Ben sadece senin tarif ettiğinin şehvet olduğunu söylemeye çalışıyorum.”

“Peki ya aşkı yaşamadan bunun şehvet olmadığını nasıl söyleyebilirsin?” Yüzünde bilmiş bir ifade gezinirken sözlerini sürdürdü. “Aşkım, bir şeye inanmıyorsan inanmıyorsundur. İnanmadığın bir şeyden bahsetmen bile içten içe onu kabullendiğini gösterir. Senin söylediğin şey aşk değil, sevgi... Derin bir bağlılık, güven ve zaman gerektiren şey sevgidir. Birine âşıkıysan onun bedenini istersin ama seviyorsan kalbini.”

Adam o kadar kesin ve kati konuşuyordu ki Charlotte yutkunmak zorunda kaldı.

“Biz Fransızlar ne deriz, biliyor musun?” Genç kadın soran gözlerle adama baktı. “Aşk bir eşeğe bile dans ettirir.”

Charlotte bu atasözüne gülerken Fransız’da ona katıldı.

“Eşekler çiftleşme zamanı geldiğinde dans eder gibi zıplar. Diğer eşeği kriterlerine uygun bulduğu için değil.”

Genç kadın kahkahalarına engel olamadı. Adam beynindeki aşk tanımını bile yerle bir etmişti. Acaba üç ay boyunca başka hangi yargılarını yerle bir edecekti...

Charlotte bir kez daha sevişmek konusunda istekli olsa da Fransız günün en önemli öğününü kahvaltı olarak tanımlamıştı. Oda servisinden istediği kahvaltı, insanın hem gözüne hem de midesine hitap ediyordu bu yüzden itiraz etmedi. Guruldayan karnı da itiraz etmesine engel olmuş olabilirdi. Birlikte kahvaltı yaparlarken adamın gösterdiği gibi lokmaları uzun uzun çiğnemişti. Nihayet uzun kahvaltı faslı son bulduğunda Jean valizinden ıslak olmayan kıyafetler çıkardı.

“Bir yere mi gidiyoruz?”

“Hayır, aşkım. Sen dinleniyorsun, yenileniyor ve tazeleniyorsun. Bense sıkıcı birkaç işi halledip akşam seni yemeğe çıkarıyorum.”

Charlotte adamın hemen gidiyor olmasından dolayı huzursuzluğa kapılsa da bunun belli etmeme konusunda oldukça başarılıydı. “Akşam kaçta hazır olmalıyım, Jean?”

Jean gülümserken genç kadını dudaklarından öptü. “Akşam yedi. Dinlenmiş ve hazır ol. Gün içinde birkaç sürpriz ile karşılaşabilirsin, teşekkür mesajlarını okumak için telefonum yanımda olacak.”

Charlotte giyinmiş bir şekilde kapıya ilerleyen adamın peşine takıldı. Jean son bir kez dudaklarını öperek, “*Reste avec amour,*” diye fısıldadı. İngilizce bir açıklama yapmadan gözden kayboldu.

10. BÖLÜM ŞANSLI KART

*Şans, sadece kazanmaktan ibaret değildir
Bazen şans, kaybınızda gizli bir kazançtır.*

FRANSIZ İLE BİRİNCİ HAFTA

Jean gittikten sonraki üç saati dünyanın en rahat yatağında uyuyarak geçiren Charlotte, dinlenmiş olarak uyandı. Pencereden dışarı göz attığında yağmur bulutları altında cılız bir kararsızlıkla parlayan güneşin onu çağırdığını hissetti. Sahil davetkârdı ve her an yağmur yağma ihtimaline karşı insanlardan arınmıştı. Biraz yürüyüş yapmak için harika bir zamandı. Charlotte, ufak valizinden tayt, tişört, yağmurluk ve spor ayakkabılarını çıkarıp hızla giyindi. Saçlarını tepesinde basitçe toplayarak kendini otel odasından dışarı atmadan önce telefonunu ve kulaklığını almayı da ihmal etmedi.

Tam resepsiyonun önünden geçtiği sırada fazlaca hevesli, ufak tefek bir kadın tarafından durduruldu. Kadının İngilizcesi akıcı olsa da Fransız aksanı baskındı. “Özür dilerim, hanımefendi. Sanırım dışarı çıkıyorsunuz, saat birdeki masaj ve spa randevunuzu ertelememizi ister misiniz?”

Charlotte şaşkınlıkla, “Masaj randevum mu var?” diye sordu.

Kadın ondan daha şaşkın bir hâlde başını salladı. “Evet, saat birde masaj ve spa, dörtte butikten kıyafetleriniz gelecek ve beşte güzellik salonunda randevunuz var.”

“Ah, ben... Tamam, saat kaç?”

“On bir.”

“Birde burada olurum, biraz yürüyüş yapacağım.”

Kadın rahatlamış bir soluk vererek gülümsedi. Anlaşılan randevuları tekrar düzenlemek onun için zor olacaktı. “Pekâlâ *madame*, ismim Elienor, döndüğünüzde beni bulursanız size randevularınız için yardımcı olurum.”

“Teşekkürler, Elienor döndüğümde seni bulacağım.”

Kendini otel binasından dışarı atarak yolun karşısına geçti. Tuzlu deniz kokusunu ciğerlerine çekerek yürüyüş yolunda ilerlemeye başladı. Bir yandan da telefonundan Jean’a mesaj yazıyordu.

C: Bu kadar meşgul olduğumu neden söylemedin?

Genç kadın kulaklıkları kulağına takmak için uğraşırken cevabı geldi.

J: Onlar meşguliyet değil, *mon amour*. Benim için rahatlatma seansları.

Dudaklarında beliren gülümsemeyle cevabını yazdı.

C: Rahatlamaya ihtiyacım olduğu doğru.

Jean’ın yaramaz yanıtı hızla geldi.

J: Kesinlikle “iliklerine kadar” rahatlamayı sağlayacağım.

Bundan kesinlikle emindi. Jean, tecrübeli ve tutku dolu bir âşıktı. Tersinin olmayacağını bilse de açıkçası bu kadar harika hissettirmesini de beklemiyordu. Temposunu hızlandırırken kulaklarında Jean’ın dinlediğinin aksine yeni nesil Fransızca şarkılar yankılanıyordu. Temiz hava ciğerlerini yakıyor, tüm duyuları harekete geçiyordu.

Yarım saat boyunca yüksek tempoda koştuktan sonra sahildeki banklardan birine oturdu. Terleyen bedeni ağır gelmeye başlamıştı ama yine de denizden gelen esinti rahatsız hissetmesini engelliyordu. Karlie’yi arayıp Fransa’ya vardığından ve iyi olduğundan bahsettikten sonra aynı şeyleri daha ayrıntılı bir şekilde Hilary ile konuştu. Bir senedir Hilary en yakın arkadaşı olmuştu, tüm sırlarını bilen tek kişiydi. Şimdi onun desteğinden uzakta olmak zor olsa da arkada güvenebileceği birini bıraktığı için de içi rahattı. Telefonu kapatıp otele dönüş yolunda ağır adımlarla ilerledi. Etrafı dikkatle inceliyor, yanından geçen insanları dinliyordu. Uzun zamandır Fransızca konuşmadığı için paslanıp paslanmadığından emin değildi. İnsanların

konuşmalarını net bir şekilde anlasa da kendisi henüz bunu yapmak için bir girişimde bulunmamıştı.

Otel binasından içeri girdiğinde randevusuna yarım saat kalmıştı, önce bir duş almak istediği için odasına çıkarak bu işi hızlıca halletti. Tekrar aşağıya indiğinde gözleri etrafta dolaşıyordu ama lobide Elienor'u göremedi. Resepsiyondaki insan kalabalığına doğru ilerlerken önünden geçen bir görevliyi durdurdu.

"Affedersiniz, Elienor'u arıyordum. Nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

Genç çocuk yüzüne anlamsız ve biraz telaşlı bir şekilde bakarak, "*Je suis désolé madame, je ne te comprends pas,*" diye mırıldandıktan sonra Charlotte'a resepsiyonu işaret ederek oradan yardım alabileceğini söyledi. Charlotte kalabalık resepsiyona bir kez daha baktıktan sonra pratik yapmaya karar vererek hafifçe öksürdü.

Fransızca sözcükler dudaklarından şiir gibi dökülürken sesleri çıkarmak için boğazını acemice zorladı. "*Je cherche Elienor.*"* Çocuk kibarca gülümsedi ve onu bulabileceği yeri tarif etti. Charlotte, o yöne gitmeden önce kibarca, "*Merci,*"** derken paslanmadığı için mutluydu, tabii biraz daha pratik yapması gerekecekti.

Elienor, onu sonraki saatler boyunca oradan oraya sürüklerken oldukça enerjikti. Önce masaj ve spa, ardından buhar banyosu, kişisel bakım randevularına da gitmiş ve tazelenmiş bir şekilde çıkmıştı. Birkaç butikten odasına gelen kıyafetlere hayranlıkla bakarken iç çamaşırı koleksiyonunu büyük bir heyecanla incelemişti. Jean her ihtiyacını karşılayacağı konusunda haklı çıkmıştı. Parasını bu şekilde çarçur etmek istiyorsa, Charlotte ona karşı çıkmayacaktı, sonuçta şımartılmayı her kadın severdi. Charlotte'u güzellik salonuna götürmesi için otelin araçlarından biri ayarlanmıştı. Genç kadının bu yoğunluk ve ilgi karşısında başı dönmeye başlamıştı. Kuaför saçlarına ısıltı atma konusunda ısrarcı davranınca Charlotte direnmekten vazgeçti ve eline telefonunu alarak Jean'ı aradı.

* Üzgünüm hanımefendi, sizi anlamıyorum

** Elienor'u arıyorum

*** Teşekkürler

“*Mon amour*, bu ne büyük bir zevk.”

“Jean, bana söyler misin, bu derece şımartılmamın bir nedeni var mı?”

Jean karşılık olarak bir kahkaha savurdu. “Şımartılan bir kadından duymaya alışık olduğum tepkilerden oldukça farklı bu. Ama evet, bir nedeni var.”

“Ah, işte bunu biliyordum.”

“Bu akşam bir davete katılacağım. Sıkıcı zengin ve sahte adamların olduğu anlamsız bir yemek. Bana eşlik edecek senden daha güzel bir şeye sahip değilim.”

Charlotte gülümsemesini bastırdı. “Yeni oyuncağınla arkadaşlarına hava mı atmayı düşünüyorsun?”

Genç kadın bu sözleri söylerken yüzündeki gülümseme silindi. Bunu hiç düşünmemişti. Jean etrafındaki insanlara onu nasıl tanıttıracaktı? İkisi arasında kaldığı sürece onun özel fahişesi olmayı dert ediyor değildi ama başkaları onu satılık bir et parçası gibi süzerken rahat olamayacağından emindi.

Jean, ciddi tona bürünen sesiyle ikna edici bir şekilde konuştu. Charlotte’un endişelerini hissetmişti. “Kimse bilmeyecek.”

“Peki. Bu şey... Rahatlatıcı.”

Güzellik salonunda yenilenen Charlotte, otele dönerek kıyafet seçmeye başladı. Yeni saçları biraz kısaltılmış, açık renk gölgeler ile hareketlendirilmişti. Bakımlı görüntüsü hoşuna gitmişti ve Jean’ın da beğeneceğinden emindi. Yeni kıyafetleri arasından seçtiği siyah ve krem renkli elbiseyi giydi. Fazla iddialı bir parçaydı, önden fermuarı, göğüslerinin v şeklinde büyük bir bölümünü açıkta bırakıyordu. Dar eteği diz kapaklarının altına kadar uzanıyordu. İçine giydiği siyah iç çamaşırları iddialıydı, jartiyerleri takmak için uğraşsa da görüntüye değmişti. Siyah topuklu ayakkabılarını giyerek siyah göz makyajıyla çekik, mavi gözlerini vurguladı. Yüksek elmacık kemikleri yüzünün sert ve karakteristik görünmesine neden olurken, gözleri her zaman dikkat çeken nokta olurdu.

Jean geldiğinde son hazırlıklarını tamamlamıştı. Çekici Fransız’ı beyaz gömleğini iri siyah kol düğmeleri ile tamamlamış, ceket ve

kravat takmamıştı. Siyah pantolonu uzun bacaklarını ortaya çıkar-mıştı. Saçlarını arkasında ufak bir atkuyruğuyla toplamıştı ama çoğu yüzünün kenarlarına dökülüyordu. Dünya üzerinde görülebilecek en ateşli adam olabilirdi.

Jean, Charlotte'a doğru iki adım atarak, "*Vous avez une beauté unique,*" diye mırıldandı.

Charlotte bu sırada nefesini tutmuş, adamı inceliyordu. "Bana aç bakışlarla bakmaya devam mı edeceksin? Yoksa yanıma gelip *merhaba* mı diyeceksin?"

Genç kadın kendini gülümsemekten alamadı. Ona doğru yürü-yerek tam önünde dikildi. Topuklu ayakkabıları sayesinde Jean ile göz gözeydi. Ellerini adamın geniş omuzlarına koyarak dudaklarını dudaklarına bastırdı. Jean, bir saniye içinde belini kavramış, onu be-denine bastırırken Fransız öpücüğünü Charlotte'a göstermeye başla-mıştı. Geri çekildiklerinde ikisinin de yüzünde yaramaz bir gülüm-seme dolaşıyordu.

"Merhaba demeyi öğrendin."

"Konuşmaya başladığımdan beri merhaba diyorum, Jean bu bir merhaba değil."

"Bu bana özel bir merhaba."

Gözleri Charlotte'un üzerinde arzuyla gezinirken, "Bu arada ola-ğanüstü görünüyorsun, gecenin sonuna kadar beklemezsem, beni şimdiden bağışla," dedi.

Charlotte elini adamın göğsünde, gömleğinin kaygan kumaşı üzerinde dolaştırdı. "Hiçbir zaman beklemeyi seven biri olmadım." Jean'ın kaşları havaya kalktı. Açıkçası bunlar Lotte'nin sözleriydi ve Charlotte, adamın sınırlarını bilmediği için içten içe endişe duysa da bunu ona yansıtmadı.

Jean'ın koluna girerek otelden çıktıklarında yağmur başlamıştı. Vale, aracı kapının önüne getirdi ve arabaya binene kadar onlara şemsiye tutan görevli ıslanmalarını önlemiş oldu. Jean'ın arabası bir SUV'ydı fakat daha çok bir arazi aracını andırıyordu. Kaba görün-tüsü araca erkeksi bir hava katıyordu. Charlotte kemerini bağladı

* Eksiz bir güzelliğin var

ve Jean arabayı çalıştırıp yola koyuldu. Şiddetli yağmura silecekler zorlukla yetişiyordu.

“Burada sık yağmur yağar mı?”

“Nice, bir Akdeniz şehridir ve genel olarak ılımandır ama eylül, ekim aylarında hava yağmurlu olur. Yarına güneş açacak ve sahil dolup taşacaktır.”

“Sabah sahilde koştum. Hava çok güzeldi.”

Jean memnuniyetle, “Öyle mi?” diye mırıldandı. “Buna sevindim, yalnız kaldığında otele kapanmak zorunda kalmaman iyi olur.”

Charlotte bunu neden umursadığına anlam veremeyerek, “Sık yalnız kalacak mıyım?” diye sordu.

Kırmızı ışıktaki durmuşlardı ve Jean ona doğru bakarak elini tutup öptü. “Seni sıklıkla gözümün önünde tutacağım. Yine de bazen çalışmam gerekiyor.”

Genç kadın kinayeli bir tavırla güldü. “Çok pahalı zevklerin var.”

Jean da ona gülerek karşılık verdi. “Haklısın, bütün paramı dünyevi zevklere harcıyorum. Fakat her kuruşuna değer.”

Dudaklarını yaladığında Charlotte kendininkileri yalama isteğini zorlukla bastırdı. Bu adam libidosunu besliyordu ama Charlotte doymuyordu.

Davetin yapılacağı restorandan içeri girdiklerinde görevliler tarafından karşılandılar. “*Monsieur, Blanc. Bienvenue.*”

Adam, Charlotte’u da kibarca selamladı ve onlara masalarına kadar eşlik etti. Yanlarından geçtikleri insanlar Jean’ı, Bay Blanc olarak selamlıyorlardı. Charlotte onun hakkında bir şey daha öğrenmişti. Soyadı Blanc’tı ve çok fazla tanıdığı vardı.

Oturacakları masa yuvarlak ve masada onlardan başka sekiz kişi vardı. Jean hepsini selamladıktan sonra Charlotte’un oturması için sandalyesini çekti. Genç kadın oturduğu sırada onu diğer insanlara sadece Lotte olarak tanıttı. Fransızca selamlamalar, iltifatlar havada uçuşurken genç kadın renk vermeden sadece gülümsedi. Şimdiden

* Bay Blanc. Hoş geldiniz

Jean'ı kandırdığı için pişman olmuştu, tüm gece bu insanları anlamıyormuş gibi yapmak zor olacaktı.

Jean masadakilere Charlotte'un bir Amerikalı olduğu açıklamasını yaptığında insanlar gülümseyerek İngilizce olarak onunla tanıştılar. Neyse ki kendini beğenmiş bir grup insanın içine düşmemişti. Elbette iş konuşmalarını Fransızca sürdürdüler. Jean'ın bir otel açmak istediğini de böylece öğrenmiş oldu. Jean'ın yanında oturan adam anladığı kadarıyla Charlotte'un kaldığı otelin yöneticisiydi ve Jean onunla ortak olmak istiyordu. Adam ise küstah tavırlarla fikirlerini sunuyordu. Kırklı yaşlarında, oldukça yakışıklı ama bir o kadar da kendini beğenmiş bir adamdı. Yanında oturan kadının bacağına okşadığını bu mesafeden bile seçebiliyordu.

Adam, Charlotte'un kendisini seyrettiğini fark ederek hafifçe öksürdü. "İş konuşarak sizi sıkıyoruz, değil mi *madame*?"

Charlotte kibarca başını iki yana salladı. "Ah, hayır. Hiç sıkılmıyorum, Bay..." Adam Charlotte'un yarım cümlesini, "Marc diyebilirsiniz," diye tamamladı.

Jean araya girerken kolunu genç kadının sandalyesinin arkasına attı. "Belki de bu konuşmayı İngilizce olarak devam ettirmeliyiz, hem böylece Lotte de sıkılmamış olur." Jean gülerek, "İngilizcen yeterli, değil mi dostum?" dediğinde Marc aynı gülümsemeyle karşılık verdi.

"*Madame*, söyler misiniz? Hangimizin aksanı daha belirgin?"

Charlotte bu soruyu şuh bir kahkaha atarak geçiştirdi, açıkçası Marc'ın aksanı boğuktu ve söylediklerini dikkatli dinlemek gerekiyordu. Oysa onun Fransız'ı konuşurken gırtlaktan gelen pürüzlü bir sesle, oldukça anlaşılır bir İngilizce konuşuyordu. Sanki sabah sevişmesinin ardından yanında yatan kadına iltifat edermiş gibi...

Konuşmaları İngilizce olarak devam ederken masadaki iki adam daha ilgilenmiş gibi onları dinliyordu. Büyük bir iş anlaşması olduğu açıktı. Daveti organize eden yaşlı adam, Charlotte'la sohbet ediyordu. Adamın dünya çapında bir restoran zinciri vardı ve Charlotte onunla tanıştığı için mutluydu. Yaşına rağmen siyahî teni sağlıklı

parıldıyor, kahverengi gözlerinden kurnazlık saçılıyordu. Charlotte akıllı adamlara her zaman hayranlık duyardı. Jean bir süre için masadan ayrılıp tanıdıklarıyla sohbet ederken, Omar da ona komik şeyler anlatıyordu. Genç kadının gözleri bir ara üç masa yanda bir grup adamla sohbet eden Jean'a kaydı. O kadar adamın arasında hemen fark edilen garip bir enerjisi vardı. Herkes resmi takım elbiseler içindeyken Jean'ın ceketi bile yoktu. Belki de dikkat çeken şey buydu, bir iş adamı gibi davranıp asi bir çocuğa benziyor oluşu...

Omar onun kime baktığını fark ederek, "Ah, şu çocuk... Pierre. Daha genç olduğu zamanları hatırlıyorum da bu kadar başarılı olmasına şaşırmamalı," diye açıklama yaptı.

Bu sözler Charlotte'un dikkatini çekmişti. "Onu tanır mıydınız? Yani, eskiden..."

Omar kaşlarını yalandan bir tavırla çattı. "Elbette, onu bu lezzetlerin efendisine kim dönüştürdü sanıyorsun? Tabii doğuştan bir yeteneği olmadığını söylemiyorum. O çocuğun eşsiz damak zevkinin yanında, ilk günden beri inanılmaz bir yemek yapma kabiliyeti de vardı."

Charlotte, Jean'a bir kez daha baktı, Omar da onun baktığı yere bakmaya başlamıştı. "İlk işi benim restoranımdaydı. O çocuğun geldiği yer beni gururlandırıyor."

"Çok başarılı olduğuna eminim."

"Yemeklerinin tadına bakmadığını söyleme bana."

Omar şaşırmış görünüyordu. Charlotte pot kırmadığını umarak, "Henüz buna fırsatım olmadı," dedi. O sırada birinin ellerini çıplak omuzlarında hissederek arkasına baktı.

Omar, "Pierre, biz de bu güzel bayanla senin lezzetli yemeklerin hakkında konuşuyorduk. Ona hünerlerini göstermemişsin," derken gülümsüyordu.

Jean da yaşlı adama kibar bir tavırla karşılık verdi. Adama duyduğu saygı açıktı. "Lotte ve ben yeni tanıştık ama en kısa zamanda tüm hünerlerimi sergileyip bana şimdi duyduğundan daha fazla hayranlık duymasını sağlayacağım."

Adamlar kahkaha atarken Charlotte gözlerini devirdi, gülümse-
diğinin farkında bile değildi.

Otele dönerlerken ikisi de sessizdi. Gece genel anlamda oldukça
güzeldi ve Charlotte tahmin ettiği gibi gergin ya da sıkkın hissetme-
mişti. Jean arabayı otelin önünde durdurduğunda torpido gözüne
uzanıp iskambil kartları çıkardı. Kartları elinde kararken yüzünde
sinsi bir gülümseme dolaşıyordu.

“Burada on üç kartlık bir kupa serisi var, *mon amour*. Şanslı bir
kartın var mıdır?”

Charlotte, onun oyun oynamak istediğini fark ettiğinde adama
katılarak gülümsedi ve omuzlarını silkti. “Kumarın her türlüüne
fazlasıyla uzağım. Yani, o kartların ne olduğu hakkında bile bir fik-
rim yok.”

Jean kartları genç kadına uzattı. “Hadi bak ve içinden birini seç.”

Üzerinde kalp simgesi olan kartları genç kadının eline tutuştur-
du. Kartlara şöyle bir göz atarak *A* yazılı kartı seçti. “Bunu sevdim.
Basit.”

Jean gülererek kartı genç kadından alıp, “Bu bir kupa ası,” diye-
rek kartı tekrar diğer kartların arasına karıştırdı. Birkaç defa elinde
çevirdikten sonra Charlotte’a doğru seriyi uzattı. “Eğer kupa asını
çekersen, bu gece sen ne istersen o olur.”

Charlotte anlık bir sevinç yaşarken ifadesi hızla dondu. “Peki ya
çekemezsem?”

Karşılık olarak Fransız’ın kocaman sırtışı şeytani bir havaya bü-
ründü. “Kupa asını bulamazsan aşkım, ben kazanırım ve ben ne is-
tersem o olur.”

“Kulağa korkutucu geliyor.”

Jean, öne doğru eğilerek dudaklarını genç kadının dudaklarına
bastırdı. “Korkmana gerek yok. Her şekilde zevk alacağını garanti
ederim.”

Charlotte bir anda cesaretini toplayarak saçlarını geriye attı. “Ta-
mam, madem öyle istiyorsun.”

Adamın bir yelpaze gibi açtığı kartlara uzanıp içlerinden birini çekti, bakmadan önce derin bir nefes aldı ve kartı açtı. Fransız ifadesiz bakışlarla bakarken Charlotte'un yüzü düşmüştü, kartı adama doğru çevirdi.

"Kupa kızı. Kaybettin, *mon amour*. Ben kazandım."

Charlotte kaybettiği için üzölmeli miydi? Bundan pek emin olmuyordu. Jean ile kaybetmek, heyecan demekti. Charlotte kazandığında ne isteyeceğini bile bilmiyordu. Oysa Jean'ın bakışları arzuyla parlıyor, planını çoktan yapmış görünüyordu.

11. BÖLÜM FRANSIZ ŞARABI

Her yalan, bir sonraki yalanın virgülüdür.

Odaya girdikleri ana kadar Fransız, planı hakkında herhangi bir yorumda bulunmamış ve bu durum Charlotte'u tedirgin etmeye başlamıştı. Yatak odasına ilerleyen genç kadın, adamın tam arkasındaki varlığından fazlasıyla haberdardı.

“Üstünü değiştirmeden otur, bizim için içecek bir şeyler sipariş edeceğim.”

Charlotte onu dinleyerek yatak odasındaki kivi yeşili kadife koltuğa kuruldu. Birkaç dakika içinde Jean, elinde bir tepsiyle içeri girdi. Tepside bir şişe şarap ve iki kadeh duruyordu.

“İçki mi içeceğiz?”

Jean yanına oturarak tepsiyi yere bıraktı.

“Sana lezzetli bir Fransız şarabı ikram edeceğim.”

Jean, ne yaptığını bilen tavırlarla kadehin birine şarabı doldurdu. Kadehi Charlotte'a doğru uzatırken bakışları kararmıştı. Charlotte kadehi dudaklarına götürerek bir yudum aldı. Şarabın ağzında öyle yumuşak bir tadı vardı ki bir an şarap değil de su içtiğini düşündü ama saniyeler içinde tadını hissetti. Keskin ya da ağır değildi, aksine lezzetliydi. Genzinden aşağıya kaydıkten sonra geride ufak bir yanma hissi bırakmıştı.

Adam düşüncesini merak edencesine gözlerinin içine bakıyordu ve Charlotte gülümseyerek kadehini adama doğru kaldırdı. “Hayatımda içtiğim en güzel şarap.”

Jean memnuniyetle sırıttı. “Söylemiştim. Şimdi bir yudum daha al.”

Charlotte düşünmeden şarabını yudumlarken, Jean ayaklarının dibinde diz çöktü. Genç kadının topuklu ayakkabı içindeki ayağını kavrayarak ayakkabılardan birini çıkardı.

“Ne?”

Jean sözünü keserek, “Şştt... Sessiz ol,” diye fısıldadı.

Adamın elleri, ayak bileğinde gezindi ve yukarı çıkarak çoraplı bacaklarını okşamaya devam etti. Charlotte nefesini tutmuş, bir sonraki hamlesini beklerken bedenini geriye doğru yatırmıştı. Elinin sıcaklığı bacağından başka yerleri de ısıtmaya başladığı için bedeni alev almıştı. Jean, bunu daha önce defalarca yapmış olduğunu belli edercesine doğruca jartiyerlerin tokalarını buldu. Sağ bacağındaki tokayı açıp, çorabı eziyet eder bir yavaşlıkla aşağı doğru sıyırdı. Charlotte’un pedikürlü ayaklarından biri çıplak kalmıştı. Jean, ayağına ufak ufak masaj yaparken Charlotte’un ağzından yumuşak inilti dökülüyordu.

Genç kadın soluk soluğa, “Lütfen bana ayak takıntın olduğunu söyleme,” derken sesinde alaycı bir ton vardı.

Jean’ın gülüşünden çıkan sıcak nefes çıplak ayağını okşadı. “Ben kadın bedeninin her noktasına takıntılıyım, *mon amour*. Sadece ayaklar değil, tabii ayakları bunun dışında da tutuyor değilim. Mesela, seninkiler çok güzeller. Zarif, uzun, beyaz ve yumuşacık.”

Bradley ile iki yıl boyunca ilişki yaşamıştı ve bir kere bile bu şekilde teslim olmamıştı. Charlotte silkindi. Hayır, bunları Jean ile yaşayan Charlotte değildi. Lotte’ydi. Böyle bir şeyi ancak Lotte yapabirdi. Jean, ayaklarıyla biraz daha ilgilendikten sonra başparmağının ucunu öptü. Öpücüklerle boğulan ayaklarından yayılan titreşimler bütün bedeninde yankı buluyordu. Jean, parmaklarından ayak bileklerine kadar sürdürdüğü öpücüklerle dilini eklediğinde Charlotte inlemeye başlamıştı. Bu hayatı boyunca yaptığı en samimi şeylerden biriydi. Belki seksten bile samimiydi ve bu adamı bir haftadır tanıyordu. Belki o kadar bile değil...

“Ayakların gül gibi kokuyor, biliyor musun?”

Charlotte kahkaha atmaktan kendini alamadı, eliyle ağzını ka-

patırken, “Masaj yağının içinde gül vardı ama Jean, bütün akşam ayakkabı içinde olan ayağımın gül koktuğunu sanmıyorum,” dedi.

Ayağını çekmeye çalıştığında adam buna engel olarak bileğini sıkıca kavradı. “Kesinlikle gül kokuyorsun, aşkım. Ve ayağını bir kez daha çekmeye çalışmamamı tavsiye ederim.”

Jean, diğer şarap kadehini alarak Charlotte’un ayağının tam altına yerleştirdi. Şarap şişesine uzandığında genç kadın çaresiz ve meraklı bakışlarla adamı seyrediyordu. Jean bir eliyle Charlotte’un topuğunu tutarken, diğer eliyle şarabı ayağının üzerinden kadehe dökmeye başladı.

“Aman Tanrım,” diye fısıldayan genç kadının nefesi kesildi.

“Değişik lezzetleri harmanlamayı sevdiğimi daha önce söylemiş miydin?”

Jean eğilerek Charlotte’un parmaklarındaki şarabı yaladı ve genç kadının ayağını nihayet bırakarak kadehi eline alıp yanına oturdu. Gözlerinin içine baka baka kadehten aldığı her yudum, Charlotte’un boğazında bir yumru yaratıyordu.

“Bunu yaptığına inanamıyorum.”

Adam kahkaha atmadan önce kadehi yere bıraktı. “Benimle geçireceğin her an sürprizlerle dolu olacak.”

Bir şişe şarabı birlikte bitirmişler ve bunu yaparken yemek hakkında sohbet etmişlerdi. Jean, restoran ve yemek sektöründen daha karlı bir iş yapmak istiyordu. Bunun için de artık gözden düşmüş, kar etmeyen otelleri almak ve onları kendi lezzetleri, zevki ve eğlence anlayışı ile bütünleştirip hizmete açmak gibi bir planı vardı.

Charlotte elini adamın kolunda gezdirirken, “Sadece aşçı olmadığımı biliyordum,” diye fısıldadı.

“Ben aşçıyım, hayatım. Zevk aldığım ve bildiğim tek iş bu. Kazandığım paraları bir şekilde değerlendirip istediğim standartlarda yaşamak için yatırım yapmam gerekiyordu. Restoranları bu yüzden açtım.”

“Peki ya oteller?”

Jean bıyık altından gülümsedi. “Ne diyebilirim ki? Çok pahalı zevklerim var.” Charlotte’a doğru eğilerek genç kadının dudaklarına fısıldadı. “Bu ara edindiğim zevkler de oldukça dişli ve talepkâr.”

Jean ayağa kalkarak genç kadına elini uzattı. Charlotte elini elinin içine bıraktığında bir anda adama doğru çekildi. Çok yakın bir mesafeden yüz yüze bakıyorlardı, içtiği üç kadeh şarap yanaklarının kızarmasına ve başının dönmesine neden olmuştu. Adamı öpmek için hareketlendiği sırada Jean onu ters çevirdi. Sırtı, adamın sert ve sıcak göğsüne dayanmıştı, Jean’ın sıcak dudakları boynuna indi, kondurduğu öpücükle birlikte tenine değen sakalları, baş döndürücü kokusu afrodizyaktı.

“Bu gece çok güzeldin. Sana her bakışımda oracıkta sahip olmak istedim.”

Charlotte keskin bir mırıltı çıkardı ve kalçasını adamın belirginleşen sertliğine sürttü. Jean’ın kolları beline dolanmıştı. “Benimle vakit geçirmenin o kadar da zor olmayacağını gördün, değil mi? Benimle oyunlar oynamak, fantezilerime evet demek ve bunlardan zevk almak hiç zor olmayacak, *mon amour*.”

Jean boynunu öpücüklere boğarken, Charlotte soluksuz kaldı. “Düşündüğüm kadar zor değildi. Bunu duymak istiyorsan eğer Fransız. Evet, zevk alıyorum...”

Adam boyun girintisine verdiği nefeslerle gülerken, “Seni sahne de gördüğüm anda bana uygun olduğunu anlamıştım. Cüretkâr bir kadınsın,” diye fısıldadı.

Charlotte itiraz edemedi. Senin o sahnede gördüğün bir şovdu diyemedi. Onları yapan ben değilim, beynimde yarattığım başka bir kadındı diyemedi. Çünkü şimdi bile bu ikili oyunu sürdürüyordu. Bedenini adama tamamen yasladı ve Jean’ın elleri, elbisesinin önündeki fermuarı göbek deliğine kadar indirdi. Elbisenin içine sutyen giymediği için göğüslerinin etli kısımları olduğu gibi açığa çıkmıştı. Jean, ellerini kumaşın altına sokarak genç kadının göğüslerini avuçladı. Başparmaklarını hassas göğüs uçlarına sürterken Charlotte adama yalvarmamak için dudaklarını ısırıyordu.

“Beni istiyor musun, *mon amour*? Seninle aşk yapmamı istiyor musun? Seninle sevişip bedenini doyurmamı istiyor musun?”

Charlotte başını sallarken, “Evet,” diye haykırdı.

Jean, sert bir hamleyle kendine doğru çevirdiği genç kadını öperken ikisi de aceleliydi. Şehvete teslim olmak kolaydı ve elde ederken de vahşi olmak gerekiyordu. Charlotte kollarını adamın boynuna doladı ve Jean, onun kalçalarını kavrayarak genç kadını kucakladı. Yatağa bıraktığı bedeni saniyeler içinde çıplak kaldı. Adam pantolonunu sıyırıp prezervatife uzanacak kadar dayanabilmişti. Jean içine girerken hâlâ yarı giyilmiş pantolonunun sürtünüşünü hissediyordu. Adamın erkekliği müthiş bir şekilde sertti, Charlotte’a kendini fazlasıyla iyi hissettiriyordu. Hiçbir zaman büyüklük takıntısı olan biri olmamıştı fakat Jean hem büyüktü hem de erkekliğini nasıl kullanacağını iyi biliyordu. Charlotte kollarını adamın boynuna dolamış, her gidiş gelişle birlikte saçlarını çekiyordu. Çok geçmeden Jean’ın saçındaki tokayı çıkarmıştı.

Jean, Charlotte’un yüzüne bakarken gülümsüyordu. “Saçlarımı seviyor gibi görünüyorsun?”

Charlotte arsızca, “Sadece saçlarını değil,” derken belini kaldırıp adamın gelişini karşıladı. İkisi de aynı anla inledi.

“*Mon amour, c’est unique.*” Nefesini Charlotte’un dudaklarında dinlendirirken, “*Tu es mon plaisir,*” diye soludu.

“Jean!” Charlotte’un haykırışı adamı daha hızlı ve sert olmaya zorladı. Alt dudağını ağzının içine alarak dişleriyle sıyırdı.

“Yaklaşıyor musun, aşkım?”

Charlotte hızla başını salladı. “E-vet!”

“Hadi, bir kez daha ismimi söyle.”

“JEAN!”

Charlotte’un ağından çıkan çığlıkla birlikte bütün bedeni gevşedi. Adamın boynuna sarılı olan kollarını iki yanına düşürdü. Jean, yaptığı iki hamlenin ardından Fransızca aşk sözcükleri mırıldanırken

* Aşkım, bu eşsiz

** Sen benim zevkimsin

rahatladı. Charlotte'un yerinde başka bir kadın olsa bu kadar ilgi ve bu kadar duygu yüklü aşk sözcükleri karşısında bu adama kolayca âşık olabilirdi.

Yatakta Jean'ın kolları arasında yatıyordu. Yarım saatten fazladır bu hâlde konuşmadan sadece uzanıyorlardı. Charlotte'un göz kapakları ağırlaşırken, Jean yataktan kalkarak pantolonunu giydi.

Genç kadın tek dirseği üzerinde hafifçe doğruldu. "Gidiyor musun?"

"Evet, ben gidiyorum, sende uyu ve dinlen. Geçireceğimiz uzun, yorucu ve zevk dolu günler olacak."

Charlotte, bedenini gererek kalkmak için hareketlendi ama Jean onu durdurdu. "Yataktan çıkma, *mon amour*, seni bu şekilde görmeyi seviyorum."

"Nasıl?" Charlotte'un dudaklarında bir gülümseme dolanıyordu.

"Böyle. Benim tarafımdan rahatlatılmış, kızarmış yanakların, dağınık saçların ve yataktaki çıplak hâlinle..."

"Peki, madem çok ısrar ediyorsun."

Jean yatağa yaklaşıp eğildi ve genç kadının dudaklarını öptü. "Yarın öğlen seni almaya geleceğim. Doktor randevumuz var."

Charlotte kaşlarını çatarak, "Doktor randevusu mu?" diye sordu.

"Ben temizim, senin de temiz olduğundan eminim ama yine de ikimizde bir sağlık taramasından geçerse aklında bir soru işareti kalmamış olur." Charlotte'un hâlâ yüzüne anlamsız baktığını fark eden adam, genç kadının saçlarını okşarken son derece net bir şekilde, "İçine gelmek istiyorum," dedi.

Charlotte bu itiraftan sonra yutkundu. "Şey... Hım... Bu iyi." Adamın gözlerinin içine bakarak, "Kullandığım bir doğum kontrol yöntemi var. Yani, testler temiz çıktığında..." dedi. Bunu bile söylerken sesi titriyordu, bu kadar heyecanlanması normal miydi? Jean omuz silkerek genç kadını bir kez daha öptü.

"Yarın görüşürüz, *mon amour, bonne nuit.*"

Charlotte, sabah yaptığı dinlendirici banyonun ardından otelin restoran bölümünde kahvaltı yapmaya karar verdi. Madem bu kadar lüks bir otelde kalıyordu o zaman tadını çıkaracaktı. Üzerine geçirdiği şık elbise, topuklu ayakkabılar ve makyajı ile sanki tüm bunlara alışkınmış gibi görünüyordu. Personelin kendisine son derece güler yüzlü bir hâlde yaptığı Fransızca karşılamalara aynı şekilde karşılık verdiğini yerine oturana kadar fark etmemişti. Yutkunarak etrafına bakındı, sonra da kendi kendine gülümsedi. Jean burada sadece geceleri vakit geçirecekti, bu küçük sırrı öğrenme ihtimali oldukça düşüktü. Bu yüzden rahat olmaya karar veren Charlotte, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle garsona siparişini verirken doyasıya Fransızca konuştu.

“Aksanız büyileyici.” Duyduğu sese doğru döndüğü anda gözleri endişeyle irileşti. Bunu nasıl olup da unutturdu? Marc... Bu otelin yöneticisi olması dışında Jean’ın arkadaşıydı, belki de yakında ortağı olacaktı.

“Şey...”

Marc kibarca gülümserken, “Fransızca bilmediğinizi sanıyordum?” diye sordu.

Charlotte nasıl bir açıklama yapacağını bilemiyordu. Açıkçası Jean’ın öğrenip öğrenmemesini bile neden umursadığını bilmiyordu. Belki de bu kadar zamandır sakladığı içindi. Şimdi, onun karşısında yalancı konumuna düşmek istemiyordu. Adam başından beri her konuda bu kadar açıkken Charlotte’un böyle basit bir şeyi saklamış olması genç kadının vicdanını sızlatıyordu.

“Pek bildiğim söylenemez.”

Adamın kaşları havaya kalkarken yüzünde dalgacı bir gülümseme dolaşıyordu. Charlotte’a inanmadığı açıktı. “*Madame*, dile oldukça hâkim görünüyorsunuz. Fakat ne kadar rahatsız olduğunuzu görüyorum bu yüzden sizi daha fazla sıkıştırmayacağım. Böylesine prestijli bir yerde işletmeci olmak sır tutma konusunda uzman olmayı gerektiriyor.”

Belli belirsiz göz kırpması Charlotte’u biraz rahatlattı. “Teşekkür ederim.”

İkisi arasında gergin bir sessizlik olduğunda Charlotte adama karşısındaki sandalyeyi işaret ederek, “Kahvaltıma katılmak ister misiniz?” diye sordu.

Marc, sandalyeyi çekip karşısında otururken oldukça rahattı. “Kahvaltı için daha güzel bir planım yok.”

Garsona işaret ettiği anda hızlı bir servis ağı oluştu. Marc’ın etkili bir yönetici olduğu açıktı. Kahvaltı servisleri yapıldıktan sonra Charlotte kahvesinden büyük bir yudum aldı. “Jean ile yakın arkadaş mısınız?” Charlotte’un umutsuzca sohbet açma çabası adam tarafından kibarlıkla karşılandı. Koyu kahverengi gözleri neşeyle ışıldıyordu.

“Ah, evet. Pierre ve ben neredeyse on yıldır tanışıyoruz. Birlikte çalıştığımız bir dönem bile oldu. Şimdi ise ortak olmayı düşünüyoruz.”

Charlotte adamın Jean ile arasındaki bağlantıyı sormamış olmasına şaşırmişti. Gerçeği biliyor olabilir miydi? Bu utanmasına ve özgüveninin azalmasına neden olmuştu.

Sessizliği etraftaki insanlar ve çatal bıçak sesleri bölerken Marc, “Amerika’nın neresinden geliyorsun?” diye sordu.

Charlotte bir konuşma başlamasından dolayı mutluydu. “Las Vegas.”

İkisi de aynı anda güldüler. “Kumarın başkenti ha! Eminim iyisindir. Pierre seni poker partilerimizden birine getirmeli.”

Genç kadın kafasını iki yana sallarken, “Hayır, hayır,” diye itiraz etti. “Kumarda berbatımdır.”

“Kumar başkentinde yaşayıp kumarda nasıl berbat olabilirsin?”

“Orada eğlenmek için hiç bulunmadım, daha çok yaşadığım yerdi ve babam bir kumarbazdı, o yüzden kumar beynime boktan bir şey olarak işlenmiş durumda.” Charlotte çok açık ve kaba konuştuğunu düşünerek ifadesizleşse de adamın kahkahası içini rahatlatmıştı.

“Yine de aramıza katılmalısın. Seni orada görmekten mutlu olurum.”

“Tabii, neden olmasın, bunu Jean’a söylerim.”

Marc izin isteyip kalkarken, Charlotte sırları hakkında konuşmaya kalktı ve adam elini samimi bir tavırla öperken, “Merak etme,

Lotte, sırrın benimle güvende,” diye fısıldadı. Charlotte bu fazla yakınlıktan hoşlanmasa da adamın güvenilmez olduğunu düşünmüyordu.

Öğlen Jean ile otelin lobisinde buluştuğunda ateşli bir öpücükle karşılandı. Jean fazlasıyla yakışıklı görünüyordu. Saçları yine ufak bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Kollarını kıvrıp yakasından iki düğme açtığı siyah gömleği, siyah pantolonu onu tehlikeli gösteriyordu.

“Canın sıkıldı mı, *mon amour*?”

“Hayır, pek sayılmaz. Tembellik ediyordum. Sen ne yaptın?”

Birlikte kapıya doğru yürüdüler, Jean’ın arabası kaldırımın kenarındaydı. Charlotte’a kapıyı açarken, “Restoranı kontrol ettim ve sonra sana geldim,” diye açıklama yaptı.

Direksiyonun başına geçip gaza bastığı sırada Charlotte hafifçe öksürdü. “Bugün arkadaşınla kahvaltı yaptım.”

Jean’ın bundan rahatsız olup olmadığını anlamak istercesine yüzüne baktı fakat o son derece ifadesiz görünüyordu. “Marc mı?” Charlotte sadece başını salladı. “Umarım arkadaşlığı seni fazla sıkmamıştır.”

“Şey, hayır ama garip bir şekilde meraklı değildi. Kim olduğumu sormadı. Biliyor mu?”

Jean uzun süre sessiz kaldı. Kırmızı ışıktaki durduklarında Charlotte’a bakarak başını salladı ve genç kadını onayladı. Charlotte bunu tahmin etse de adamdan duymaktan hoşlanmamıştı. İçerlediği bu durum hakkında renk vermemeye çalışsa da Fransız’ın onu kolayca okuduğu açıktı.

“Onun otelini sık kullanırım, yani bu yüzden...”

“Anlıyorum.”

“Kimseye söylemez, endişelenme.”

“Anladım, Jean. Sorun değil.”

Charlotte farkında olmadan sesini biraz yükseltmişti, ikisi arasında gergin bir sessizlik oluştuğunda genç kadın ortamı neşelendirme-

ye karar verdi. “Sonuçları aldığımızda ve ikimiz de temiz çıktığımızda... İlginç bir şeyler düşündün mü?”

Jean güldüğünde gergin hava dağılmıştı. “Her zaman ilginç düşüncelerim vardır.”

“Mesela?”

“Mesela, *mon amour*. İçini benimle yıkayacağım.” Charlotte bir anda öksürmeye başladığında Jean kahkaha attı.

“Şu ahlaksız kadını oynamaya çalışırken seni utandırdığımdaki yüz ifadeni bir görsen, aşkım.”

“Ah, öyle mi? Oyun oynadığımı mı düşünüyorsun? Yanılmıyorsa beni bu özelliğim için kiralamıştın, *mon amour*?” Charlotte’un kinayeli bir şekilde “*mon amour*,” demesi Jean’ın kahkahalarının arasında öksürmesine neden oldu.

Adam kendini toparlayıp birkaç derin nefes aldı. “İlginç planlarımdan birinde senin o küstah ağzınla ilgilenmeliyim sanırım.”

Charlotte dudaklarını yalarken, “İşte, şimdi beni heyecanlandırmayı başardın,” diye mırıldandı. Charlotte bir şey daha fark etmişti. Adamın yanında her şeyi unutup kahkahalarla gülerken, aynı zamanda hiç bilmediği bir yönünü keşfediyordu. Lotte olmaktan ilk defa keyif alıyordu.

12. BÖLÜM SEVMEME İZİN VERME

*Bir kadın kahkaha atarken gözyaş
döktüğü zamanlardaki kadar hassastır.*

Doktorda işlerini hallettikten sonra Jean, Charlotte'a akşama kadar ne yapmak istediğini sormuştu. Charlotte ise Nice'i gezerken rehberlik yapmasının oldukça seksi olacağını düşünmüştü. Nice, Güney Fransa'nın en büyük şehri olsa da içinde huzur barındıran bir havaya sahipti. Diğer mega kentlerin aksine Nice'in sıcak, samimi bir yapısı vardı. Bunun en büyük nedeni de Akdeniz'de olması olabirdi. Jean, Charlotte'un seveceğini düşünerek onu Eski Nice olarak anılan kale altındaki bölgeye götürdü. Nice ne kadar büyük ve gösterişliyse, eski Nice o kadar mütevazıydı. Birbirine yakın rengârenk evler, Arnavut kaldırımli dar sokaklar, sokak satıcıları ve küçük meydanlarıyla insanın içini mutlulukla dolduruyordu.

Arnavut kaldırımli sokakta el ele yürümek oldukça "romantik" bir eylem olsa da Charlotte bunu dert edemeyecek ya da hakkında düşünemeyecek kadar mutluydu. Bir ara Jean'ın elini bırakıp kollarını iki yana açarak kafasını gökyüzüne kaldırdı. Güneş ışığı yüzünü yalarken kalbi özgürce çarpıyordu. Kendi kendine kahkaha atarak etrafında dönerken Jean, güneş gözlüklerinin ardından onu seyrediyordu.

Jean beline sarılıp onu kendine çekerek, "Mutlu bir kadın, bir erkeğin en güzel eseridir," diye mırıldandı. Charlotte gülümseyen dudaklarını zorlukla kapatıp parmak uçlarında yükseldi ve adamın dudaklarını öptü.

“Teşekkür ederim, uzun zamandır böylesine özgürce hareket etmemiştim.”

“Ben teşekkür ederim, *mon amour*. Uzun zamandır bu kadar ufak şeylerden, böylesine keyif alan bir kadın görmemiştim.”

Meydandan yukarı doğru karşılıklı kurulmuş pazar tezgâhlarından geçtikleri sırada Charlotte arkasını döndü fakat Jean yoktu. Adamı kaybettiği için kısa süreli bir endişe duyarak yolun kenarına doğru geçti ve çantasında telefonunu aramaya başladı. Tam bulduğu sırada yüzünün dibine sokulan bir demet pembe çiçeğe doğru bakıyordu. Kafasını kaldırdığında Fransız karşısındaydı.

Elindeki çiçekleri genç kadına uzatırken, “*Bégonia*,” diye açıkladı. “Akdeniz’de ünlü bir çiçektir. *Élégant et coloré*.”**

Charlotte çiçekleri adamın elinden alarak neşeyle gülümsedi. “Üniversiteden beri çiçek almadım.”

Bu ani ve gereksiz itiraf genç kadının sessizleşmesine neden olurken Jean, beline sarılarak onunla birlikte yürüdü. Birkaç adım sonunda, “Demek üniversiteye gittin,” derken sesi merak doluydu.

Charlotte umursamaz bir edayla omuz silkerek, “Evet, gittim fakat tamamlayamadım,” diye cevap verdi.

“Buna üzüldüm, oldukça başarılı olduğundan eminim, keskin bir zekân var, *mon amour*. Hangi bölümdeydin?”

Charlotte şakayla, “Dünya dansları,” dedi. Jean kalkık kaşlarının ardından dalga geçme dercesine onu süzüyordu, genç kadın bu soru yağmuruna, “Özel sorular yok, Fransız. Ben burada sadece Lotte’yim,” sözleriyle noktayı koydu.

Jean ellerini havaya kaldırarak teslim olma hareketi yaptı. “Tamam, *mon amour*. Sen nasıl istersen öyle olsun.”

Bir süre daha hediyelik eşyaların satıldığı sokaklarda el ele gezdiler. Sokak yiyeceklerine karşı zaafı olan Charlotte, önünde sıra olan bir tezgâha doğru yürüdüğünde Jean’da peşinden sürüklendi. “Bu nedir?”

* Begonya

** Zarif ve renkli

“*Socca*, nohut unundan yapılan bir çeşit ekmek.”

Charlotte diliyle dudaklarını yaladı. “Lezzetli görünüyor.”

Jean’ın kaşları çatılmıştı, “Bir sokak yemeği mi yemek istiyorsun yani? Aşkım, *socca* yemek istiyorsan güzel bir restoranda tadına bak-
tırabilirim. Mesela, benim restoranımda,” derken sesinde kendini
beğenmişlik vardı.

Charlotte başını kaldırarak inatçı bir tavırla, “Bir sokak yemeği
gibi görünüyor, bu *hotdog*’ı restoranda yemek gibi olur. Hayır, Jean
bu katliam, şimdi burada tadına bakacağım,” dedi.

Adam pes etmiş bir soluk vererek Charlotte için kuyruğa girdi.
Yaklaşık beş, altı dakikalık bekleyiş sonunda elinde bir dilim *socca*
tutuyordu. Genç kadın tadına bakmadan önce, “Kendine almadın
mı?” diye sordu.

“Hayır, bunu yapmayacağım. Mideme saygım var.”

Omzunu silkerek yiyeceğin tadına baktı. Sıcak ve oldukça lez-
zetliydi. Charlotte bunu vurgulamak istercesine bir mırıltı çıkarınca
adamın kendisini seyrettiğini fark ederek gülümsedi. Yüzünde garip
bir ifadeyle Charlotte’un yemek yemesini seyrediyordu.

“Neden bana öyle bakıyorsun?”

Jean gülerek, “Çok obursun,” dedi. “Nasıl bu kadar kötü besle-
nip, bu kadar zayıf ve güçlü olabiliyorsun?”

Ağızındaki lokmayı yuttuktan sonra onu cevapladı. “Tanrı ver-
gisi.”

“Metabolizman hızlı çalışıyor olmalı, elbette dans etmekte böyle-
sine enfes görünmene yardımcı oluyor olabilir.”

Genç kadın elindeki ekmeği Jean’a doğru uzattı, adam kafasını
çevirdiğinde ise ısrarcı davrandı, çaresiz kalan Fransız ufak bir ısırik
aldı. Beğenmişti, Charlotte bunu gözlerinde görebiliyordu.

“Sokak yiyecekleri lezzetlidir.”

“Fakat sağlıklı değildir, *mon amour*.”

“Beni ilgilendiren kısım lezzetli olması.”

Jean ona sarılarak, kafasının tepesine bir öpücük bırakırken fi-
sıltıyla, “Günahlar her zaman lezzetlidir, aşkım,” dedi. Charlotte’un
öksürmeye başlaması adamın gülümsemesine neden oldu.

Hava kararırken kumsalda yürüyüş yapmış, yemekler hakkında sohbet etmişlerdi. Jean tatlar konusunda deneyimliydi ve neredeyse hakkında bilgi sahibi olmadığı bir dünya mutfakı yoktu. Basit yemeklerden, dondurulmuş yiyeceklerden, sokak tatlarından hoşlanmıyordu. Ona göre yemek, sanat gibiydi. Burna, göze ve damağa hitap etmeli, bu şartların hepsini aynı anda sağlamalıydı. Çok seçici olduğu açıktı. Charlotte, onun pişirme teknikleri, püf noktalar, servis hakkında anlattığı şeyleri dikkatle dinliyor ve bundan gerçek anlamda zevk alıyordu. Jean işine âşıktı, bu aşkını da işinden bahse-derken ki tutkusundan anlayabiliyordu.

Jean kol saatine bakarak, “Otele dönmeliyiz,” dedi.

“Öyle mi? Bence sahil akşam vakti daha güzel, neden biraz daha kalmıyoruz?”

“Başka zaman sahilde sabahlayabiliriz fakat bu akşam otele 1960’ların müziklerini yapacaklar. Bunu seveceğinden eminim. Ayrıca Negresco’nun kokteylleri müthiştir, sana lezzetli şeyler tattıracağımı söylemiştim.”

Charlotte itiraz etmedi, klasik müziği severdi, Fransız müziklerine ise âşıktı. Fransız’ın planı kulağa daha hoş geldiği için birlikte otele döndüler. Akşam yemeği için restoran bölümüne oturdular. Jean, İtalyan yemeklerinden oluşan bir menü istemişti. Nice, İtalya’ya yakın olduğu için mutfakları benzerdi. Deniz mahsulleri, pizzalar, makarnalar, salatalar... Charlotte masaya bakarak bile Jean’ın deniz ürünlerine ayrı bir hayranlığı olduğunu söyleyebilirdi. Ançüzeli salatısından bir çatal alarak tadına baktı.

“Aslında, deniz mahsullerini tercih etmem. Benim balıkla pek aram yoktur.”

Jean ağzını bez peçeteyle sildi. “Yediklerin içinde seni memnun etmeyen bir şey oldu mu?”

Charlotte kafasını iki yana salladı. “Hım... Hayır, her şey oldukça lezzetli.”

“O zaman sorun yok, *mon amour*. Sadece doğru yerde tatmamış-sın.”

Genç kadın parmağını şarap kadehinin etrafında gezdirirken, “Senin yaptığın yemeklerin tadına ne zaman bakacağım?” diye sordu.

Jean’ın yüzünde bir gülümseme belirdi. “En kısa zamanda. Benim lezzetlerimi tadınca her şey sana yavan gelecek.”

“Kendinden çok eminsin.”

Ellerini çenesindeki sakallarda gezdirirken, “Elbette kendimden eminim, öyle olmasam seni nasıl elde ederdim?” diye sordu.

Adama şuh kahkahalarından biriyle karşılık verdi. “Beni elde ettiğini mi düşünüyorsun?”

Adam kendinden emin bir tavırla, “Evet,” derken gözlerinde hafif bir şüphe geziniyordu. Charlotte’un ne söyleyeceğini merak ettiği açıktı.

Genç kadın kafasını iki yana salladı. “Benim kazancım seninkinden çok daha fazla. Bu durumda... Ben seni elde ettim. J-a-n.”

İkisi de kahkahalar içinde sohbetlerine devam etti. Charlotte uzun zamandır bu kadar kahkaha atmadığını da o anda fark etti.

Negresco’nun enfes bahçesi loş ışıklar ile aydınlatılmıştı, yıldızlar geceye eşlik etmek için otelin üstüne toplanmış gibi görünüyordu. Jean, Charlotte’u sahnenin önündeki masaya yönlendirdi, sandalyesini çekerek oturmasına yardımcı oldu. Diğer masalar onlara oldukça uzaktı, belli ki bu yer özellikle ayrılmıştı. İki kişilik yuvarlak masa, yumuşak minderlerle rahat bir hâle getirilmiş; sandalyeler, masadaki atıştırmalıklar, suyun içinde yüzen mumlar, mis kokulu çiçekler... Her şey romantik bir atmosfer yaratmak için bir araya gelmişti. İçki mönülerinden seçimlerini yaptılar. Charlotte limonlu bir kokteyl sipariş etmişti, Jean ise oldukça erkeksi bir şekilde konyak içiyordu, tıpkı onu barda gördüğü akşam olduğu gibi.

Oval kesimli kristal bardağı Charlotte’a doğru kaldırdı. “À votre santé, mon amour.”

Charlotte ona gülümserken kadehini kaldırdı ve içkisinden bir yudum aldı. Hayatında tattığı en lezzetli kokteyl olabilirdi. Limon o kadar ferah ve tazeydi ki içkinin kokusunu bastırmış, tadının çok

* Şerefe

daha yumuşak olmasına neden olmuştu. Mırıldanarak dudaklarını yaladığında Fransız öksürdü.

“Bunu yapmaya devam edersen bütün planlarımı bozarsın, aşkım. Müzik dinlemek ve seninle dans etmek istiyorum, elbette gecenin sonunda içinde olacağım ama gecenin sonu bu kadar çabuk gelmemeli, sence de öyle değil mi?”

Charlotte öylesine heyecanlı, mutlu ve tasasız hissediyordu ki buna kendisi bile inanamıyordu. Sahnedeki hareketliliği fark ettiğinde bakışlarını oraya çevirdi. Yeşil bitkilerin içinde yer alan yuvarlak sahnede ufak tefek bir soliste, smokinler içinde üç müzisyen eşlik ediyordu. Charlotte sahneye doğru döndüğünde ışıklar biraz daha azaltıldı ve müzik başladı. *Ne me laisse pas l'aimer* şarkısı kulaklarına doldu. Kadının sesi ince ve enerjikti. Jean'ın kendisini izlediğini fark ederek ifadesini toparladı.

“Melodisi çok güzel, kadının sesi de öyle.”

Jean başını salladı ve bir el işareti ile içki sipariş etti. Charlotte dikkati üzerinden çekmiş olmasından dolayı mutluydu, kendini tekrar şarkıya kaptırdığı sırada Jean, “Bu şarkıyı biliyorsun,” dedi.

Genç kadın şaşkınlıkla, “Bunu da nereden çıkardın?” diye sordu.

“Şarkı başladığında yüzünde beliren gülümseme seni ele verdi. Radyoda sevdiğin şarkıya denk gelmişsin gibi...”

Charlotte gülerek başını salladı. “Beni yakaladın, *Brigitte Bardot* filmlerini her kadın sever. Şarkıyı da ondan duymuştum.”

O sırada değişen şarkı kurtarıcısı oldu. Bu şarkıyı da elbette tanı-mıştı. *Pendant Les Vacances...*

“Mesela, şimdi çalan şarkı. *Everly Brothers'ın All I Have To Do Is Dream* şarkısının Fransız versiyonu. Müzik kulağım fena değildir.”

Fransız ikna olmuş gibi dudaklarını yalayarak onu onayladı. “Müzik kulağın olduğuna eminim, ritimle uyumun beni büyülemiş-ti.” Kirpikleri ardından adama bakarken bacaklarını birbirine bas-tırdı. Bu kadar basit şeyler söyleyip böylesine seksi bir etki yaratıyor olması normal miydi?

* Sevmeme izin verme

İnsanın içini kıpır kıpır yapan şarkılara, durmadan servis edilen kokteyller ve Fransız'ın hoş iltifatları eşlik ediyordu. Jean bir kadına tam zamanında duymak istediği şeyleri söylemek konusunda bir uzmandı. Masanın altından bacağını okşayan elinin belli belirsiz dokunuşundan bahsetmek dahi istemiyordu. Bu geceye dair her şey ama her şey harikaydı. Bir sonraki şarkı çalmaya başladığında insanlar birer birer dansa kalktı. Etraflarında dans eden insanları seyrederken kafasını kaldırdığı anda Jean'ın kendisine elini uzattığını gördü.

“Bu dansı bana lütfeder misiniz? *Madame.*”

Charlotte, dans etmeyi her zaman sevmiştii bu yüzden elini adamın elinin içine bıraktı. Jean onu hızlıca kollarının arasına alarak bedenlerini yaklaştırdı. Şarkının tangoya uygun bir ritmi vardı adam tango adımlarını atmaya başladığında Charlotte kahkaha atarak, “Tango bilmeyeceğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu.

Jean dudaklarını birbirine bastırarak gülmesini engelledi. “Bildikten eminim, *mon amour*. Bana eşlik etmeni istiyorum.”

Charlotte'ta öyle yaptı. Ona eşlik ederken adımlarını düşünmüyordu bile, sanki bulutların üzerindeydi. Dansta önemli olan şey erkeğin doğru yönlendirmesiydi, Jean bu işte kesinlikle iyiydi. Bir süre sonra bedenleri öylesine derin bir uyumla hareket etmeye başlamıştı ki etraflarındaki herkes onları seyretmeye başlamıştı. Müzik sona erdiğinde etraflarında güçlü bir alkış koptu. Charlotte ve Jean kendilerine gelen tebrikleri kabul ederken, Jean insanlara konuşacakları bir şey vermek için Charlotte'u dudaklarından öptü.

“Gördün mü, aşkım? Kendini bana bırakman ne kadar doğru.”

“İtiraf etmem gerekirse, beni eskisi kadar korkutmuyorsun.”

Jean kalkık kaşlarıyla, “Önceden seni korkutuyordum yani, öyle mi?” diye sordu.

“Ödümü patlatıyordun. Gerçi hâlâ aklımda seninle ilgili oturma-yan taşlar var.”

“Mesela?”

“Mesela, beni zaten bedava elde edebilecekken neden para verdiğine hâlâ cevap veremiyorum.”

“Bunu daha önce açıklamıştım, böylesi çok daha kolay. Her ikimiz için de... Ayrıca insanlar kolayca ve bedel ödemededen sahip olduğu hiçbir şeyin kıymetini bilmezler. Güven bana, bu durumun altında hiçbir oyun ya da art niyet yok.”

Rahatlamış bir soluk vererek adamı onayladı. “Tamam, sana güveniyorum ve şimdiye kadar da şikâyet edebileceğim bir durum olmadı. Bunu daha önce pek çok defa yapmış olmalısın?”

Jean onu onaylarken dürüsttü. “Bunu sürekli yaparım. Şimdiye kadar yanımdan mutsuz ayrılan bir kadın olmadı.”

“Peki ya duygular?” diye soran Charlotte, daha önce ona âşık olan ya da onun etkilendiği pek çok kadın olduğundan emindi.

“Bir kadının benimle yaşayacağı pek çok duygu vardır. Duygular bu işin en büyük parçası.”

Genç kadın içkisinden bir yudum aldıktan sonra içindeki limon dilimiyle oynamaya başladı. “Benim bahsettiğim şey kalp kırıklıklarıydı. Bunu nasıl atlatıyorsun ya da atlatıyorlar?”

Jean ciddiyetle, “Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmedi. İki taraf da ne istediğini bildikten sonra sadece anı yaşamaya odaklanıyorsun,” derken sesinde şüphe geziniyordu. Kaşları çatılmış, ifadesi sertleşmişti. “Aslında, ben bunu genelde bu işin içinde olan kadınlarla yaptım. Onların hayatı bundan ibarettir ve duygularına yenik düşmezler.”

Şüpheli bakışları Charlotte’un üzerinde geziniyordu. Sanki ondan yana kuşkuları varmış gibi görünüyordu. Charlotte hemen Lotte’yi ön plana çıkardı. “Ah, bana öyle bakma. Duygulara kapılmayacak kadar akıllıyım. Bu şartı senden önce belirtmiştim.”

Fransız göz kırparak telefonuna uzandı. Ekranı Charlotte’un yüzüne tutarken suratında şeytani bir gülümseme dolaşıyordu. Charlotte ekrandaki yazıları görmek için gözlerini kısarken, “Bu nedir?” diye sordu.

“Bu aşkım, ikimizin de temiz olduğuna dair hastane raporu.”

Charlotte yutkunarak, “Peki, ne anlama geliyor?” dediğinde Jean oturduğu yerden kalkarak bir kez daha onu sandalyeden kaldırdı.

“Geceyi odamızda devam ettirme zamanının geldiği anlamına geliyor.”

Odadan içeri girene kadar sakın kalmayı ve birbirlerine dokunmamayı başarmışlardı. Kapı kapandığı anda başlayan öpüşmeleri, Charlotte’un sırtının kapiya yaslanması ve Jean’ın bedeninin onu esir alırcasına kendisinininkine sarılması ile ateşlenmişti. Charlotte, Jean’ın gömleğinin düğmelerini hızla çözerken, Jean’da genç kadının elbisesinin fermuarını açıyordu. Elbise omuzlarından sıyrılıp beline indiğinde Jean güçlü bir inlemeyle karşılık verdi. Onun aldığı bir çamaşır takımını giyyordu, tamamen dantel olan sutyen de pek mahremiyet sağlamıyordu.

“Onları emmek istiyorum.”

Avuçları göğüslerini yoğururken Charlotte’un eli adamın keme-rine gitti. Kemerini çözüp pantolonun düğmelerini açarken, “Sanırım bunu bende istiyorum,” diye mırıldandı. Lotte iş başındaydı ve Charlotte gece boyunca bir yere ayrılmamasını umuyordu. Adamın önünde dizlerinin üzerine çökerken bunu sadece istediği için yapı-yordu. Pantolonu iç çamaşırıyla birlikte dizlerine indirirken heyecandan nefesi kesilmişti.

“Merde!”

Jean’ın da heyecanlanması Charlotte’u memnun etmişti. Adamın erkeklığı dikilmiş ve şişkin görünüyordu. Charlotte bir elini erbezle-rine doğru kaydırıp ağırlıklarını hissetti. Jean dopdoluydu.

“Em beni, *mon amour. S’il vous plaît.*” Buna ihtiyacım var.”

Charlotte, onun söylediğini yaparak dudaklarını adamın aletinin başına kapattı. Dil darbeleri bu oyuna eşlik ederken elleri de onu memnun etmek için çalışmaya başladı. Kısa sürede ikinin mırıltıları ve Jean’ın küfürleri, Charlotte’un ağzından çıkan emme sesleri-ne karışmaya başlamıştı. Genç kadının bacaklarının arası dolulukla sızlıyor, meme başları acıyordu. Bunu daha önce böylesine zevkle

* Siktir!

** Lütfen

yaptığını hiç hatırlamıyordu. Bunun nedeni Fransız'ın söylediği gibi kendini özgür hissetmesi olabilir miydi? Charlotte onun boşalacağını anladığında ritmini hızlandırdı ama Jean genç kadını durdurup yerden kaldırdı ve öptü.

“Başka zaman, bu sefer içine gelmeliyim.”

Genç kadının tek yapabildiği yutkunmak oldu.

13. BÖLÜM BİBERİYE

Şehvet bir yolsa, gidilecek en uzak mesafe aşktır.

Camın önündeki tekli koltuğa çırılçıplak bir şekilde oturtulan Charlotte, Jean'ın bedenini keşfetmesine izin verirken nefes almaya çalışıyordu. Yaptığı eylem kulağa oldukça basit geliyor olabilirdi fakat Jean'ın dokunuşları altında bunu bile yapmak oldukça zordu. Adamın dudaklarının ve sakalının bıraktığı enfes his boynundan göğüslerine indiğinde soluğunu tuttu. Jean dilini dışarı çıkarıp göğüs uçlarından biriyle oynarken başparmağı diğer göğüs ucuyla ilgileniyordu.

“Tanrım!”

Adam göğsünü dişleyerek, “Hayır, aşkım. Jean,” diye fısıldadı.

Başka bir zamanda olsa onun pis bir egoist olduğunu düşünebilirdi fakat şu an düşünceleri tamamen bacaklarının arasında sızlayan noktadaydı. Jean bir süre daha göğüsleriyle ilgilendikten ve Charlotte sadece bu şekilde yaparak orgazm olabileceğini hissettiğinden sonra dudakları karnına, göbeğine ve oradan kadınlığına kaydı. Genç kadın kafasını arkaya doğru atarak güçlü bir şekilde inledi ve adamın saçlarını kavradı. Adamın gülüşü teninde yankı buldu.

“İşte şimdi kıvama geldin.”

“Lütfen.”

“Söyle bana, şimdi ne yapmam gerekiyor?”

Oyuncu bakışları Charlotte'a kilitlenmişti. “Gurme olan sen değil misin? Dene beni...”

Jean ufak bir kahkaha attı. Cevabını sevdiği açıktı, açıkçası Charlotte bu şekilde cesur olduğu için Lotte'ye minnet duyuyordu. Je-

an'ın muhteşem dili ve dudakları kadınlığını keşfederken, koltuğun kenarlarını sıkıca kavrayarak kendini adama bıraktı. Jean zevk verme konusunda bir uzmandı. Kısa sürede hızlanan nefesi kasımlara karıştı ve sonunda rahatlayan bedeni pelte gibi olduğu yere yığıldı. Jean başını kaldırdığında kendinden emin bir tavırla gülümsüyordu. Sanki tüm enerjisini yeni kazanmış gibi ayağa kalkarak Charlotte'u koltukta döndürdü. Genç kadın dizlerinin üzerinde doğrulmuş, elleri koltuğun baş kısmını kavramıştı. Belini hafifçe kıvrarak adamın ulaşması için kadınlığını belirginleştirdi. Jean'ın erkekliğinin kadife hissini kalçasında hissetti. Oradan aşağıya doğru el yordamıyla kaydıracağı sertliği girişine yaslandığında çıplaktı. İkisi aynı anda inlediler ve Jean sabredemediğini belli edencesine tek, derin ve sert bir hamleyle içine girdi. Charlotte dudaklarını ısırarak adamın ismini haykırdı.

“Jean!”

“Hım...”

Elleriyle saçlarını kavrayıp boynunu açığa çıkarmıştı, bulduğu özel bir noktayı öpüyordu. Bir yandan da derin hamleleri bedenini sarsıyordu. “İçin sıcacık, *mon amour*. Beni yutuyorsun. *Affamé et passionné.*”

Jean'ın eli dolaşarak ön tarafına uzandı ve Charlotte'un varışını kolaylaştırmak için doğru noktayı buldu. Oraya uyguladığı sert baskı, adamın kendine has derin ritmine uyum sağlıyordu ve saniyeler içinde Charlotte bir kez daha adamın adını haykırıp doruğa ulaştı. Bu kadar kısa zaman içinde iki defa mı? Bu bir ilkti.

“Al beni, aşkım.”

Sözleriyle birlikte adamın sıcaklığını içinde hissetti. İşte şimdi dopdoluydu.

Jean üçüncü sevişmelerinin ardından gittiğinde Charlotte uzun ve rahat bir uyku çekmişti. Buruşmuş çarşafların arasında uyandığında ilk işi telefonuna sarılmak oldu. Bugün perşembeydi ve Ray için

* Aç ve turkulu

görüş günüydü. Hızlıca saat farkını hesapladıktan sonra Hilary'nin onun yanından ayrılmış olabileceğini düşünerek arkadaşını aradı.

"Bende tam seni aramak üzereydim, saat farkını hesaplamaya çalışmaktan beynim yanıyordu."

Hilary'nin sesi neşeli geliyordu, bu demek oluyordu ki Ray problem çıkarmamıştı. "Şimdi uyandım. Hemen anlat, Ray ne söyledi?"

"Beni gördüğüne oldukça şaşırdı, pek sevindiği de söylenemez."

"Ray'i bilirsin."

"Evet, maalesef biliyorum. Her neyse, senin iyi para kazanacağın bir iş bulduğunu bu yüzden Fransa'da olduğunu söyledim. Açıkçası güvende olduğun için rahatlamıştı ve fazla soru sormadı. Biraz dalgın ve kafası karışık."

Charlotte endişeyle, "Nasıl?" diye sordu.

"Onu görmeye giden adamlar, Ray'e uyuşturucu satışının gammazlandığını söylemişler. Yani, Ray ihbar edilmiş ve bir tuzağa çekilmiş. Adamlar içlerinden kimsenin böyle bir şeye cesaret edemeyeceğini söylemiş, açık açık Ray'i kendini ihbar etmekle suçlamışlar."

"Ray bir korkak değildi."

Charlotte'un keskin sözlerini Hilary de onayladı. "Ray çok öfkeliydi. Bütün sorumluluğu senin üstlenmenden dolayı da oldukça rahatsız."

Hilary ile bir süre Ray hakkında konuştuktan sonra arkadaşının Fransız hakkındaki meraklarını gidermek için sorularını yanıtladı. Telefonunu kapattığında fazlasıyla boş vakti olduğunu fark ederek gülümsedi. En son ne zaman bu kadar boş olmuştu? Hatırlamıyordu. Küveti doldurarak yaptığı dinlendirici banyonun ardından kahvaltısını otelin bahçesinde yaptı. Günlük gazete ve dergilere de göz atmayı ihmal etmedi. Açıkçası biraz okumanın tam zamanıydı, dışarı çıktığı ilk anda bir kitapçıya uğrayacaktı.

FRANSIZ İLE KİNCİ HAFTA

Fransız ile ilk hafta beklediğinden çok daha iyiydi. Açıkçası, Charlotte onunla olmaktan fazlasıyla keyif almaya başlamıştı ki bu durum onu bile şaşkınlığa sürüklüyordu. Gündüzleri adamdan ayrı

geçirdiği saatleri kendisine ayırıyor, bolca tembellik ediyor, akşamları ise Fransız ile Nice sahilinde yürüyüş yapıyor, otel odasının her santiminde birbirlerinin bedenlerine karışıyorlardı. Onunla olmak tatmin ediciydi. Şimdilik oldukça sıradan ve romantikti ama Charlotte yakın zamanda karanlık tarafının açığa çıkacağından da emindi. Onun böyle bir tarafı vardı sadece genç kadının gözünü korkutmak için saklı tutuyordu. Bilmediği bir şey varsa Lotte o tarafı heyecanla karşılamaya hazırdı. Ortalıktan bir süreliğine yok olan zarlar ve kartlar yakında ortaya çıkacak ve eğlence başlayacaktı. İkinci haftasının -gün sayıyor sayılmazdı- ilk gününde kahvaltısını yaparken içi heyecandan kıpır kıpırdı. Bunun sebebi gece Jean odadan çıkmadan önce diliyle yaptığı müthiş şey olabilirdi. Vişneli kruvasanından bir ısırık aldıktan sonra zevkle mırıldandı. Jean'ın bir fincan kahve ve kruvasan eşliğinde kahvaltı yaptığını duyduğunda ne tepki vereceğini çok merak ediyordu. Genç kadını eleştireceği kesindi. Bunları düşünürken gülümseyerek Jean'a mesaj yazdı.

C: Kahvaltımda bol marmelatlı kruvasan ve filtre kahve var.

Fransız kahvesinin ilk yudumunda cevabını verdi.

J: Senin gerçekten midene hiç saygın yok mu? Sanırım otel restoranı ile konuşmam gerekecek.

Charlotte kendi kendine gülerken telefonu çalmaya başladı. Anlaşılan Fransız mesajlaşmaktansa telefonla konuşmayı tercih ediyordu.

“*Mon amour*, sana düzgün beslenmeyi öğreteceğim.”

“Kesinlikle bunun için çok uzun zamana ihtiyacın var.”

Jean yalandan bir pişmanlıkla, “Biliyordum! Altı ay konusunda ısrarcı olmalıydım,” diyerek sitem etti.

“Sonuna kadar diretmeden daha azına razı olmamalısın.”

Adam, “Hadi, anlaşmamızı tekrar gözden geçirelim,” derken sesinde gizli bir ciddiyet vardı.

“Üzgünüm bayım, bahisler kapandı.”

Bu söylediği Jean'a güçlü bir kahkaha attırdı. “Kumardan anlamadığını sanıyordum.”

“İçinde fazlasıyla bulununca bir şeyler kapmak zor olmuyor.”

“Sen tehlikeli bir kadınsın, *mon amour*. Çok tehlikeli... Restoranda bazı işlerim var, gün içinde görüşemeyeceğiz fakat akşam seni tamamen baş başa olacağımız bir yemek için alıkoyacağım.”

Charlotte’un dudakları yaramaz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Kulağa ahlaksızca geliyor.”

“Bunun garantisini verebilirim.”

Charlotte akşama kadar otelde zaman geçirmek istemediği için biraz etrafı keşfetmeye karar verdi. Otelden çıkmak üzereyken kapıda Marc’la karşılaştı.

“İyi günler, hanımefendi,” diyerek genç kadını selamlayan Marc, Fransızca konuşuyordu. Charlotte da ona Fransızca karşılık vermekte sakınca görmedi.

“İyi günler, Marc.”

Charlotte güneş gözlüklerini gözüne takarak adamın yanından geçti fakat Marc’ta yanında yürümeye başladı. “Bir yere mi gidiyorsun?”

“Ah, aslında bir kitapçı arıyorum.”

Biraz ileride kapısında şoför bekleyen lüks aracını işaret ederek, “Seni bırakabilirim,” diye teklifte bulundu. Genç kadın onun kibar olmaya çalıştığının farkındaydı ama yine de onunla fazla yakın olmak içten içe huzursuz hissettiriyordu. Bunun sebebi adamın Jean’ın arkadaşı olması, saçma bir sırrın ortağı olması, Charlotte hakkındaki gerçeği biliyor olması olabilirdi. Samimiyeti fazla arttırdığını düşünerek İngilizce konuşmaya başladı.

“Bu gerçekten çok kibar bir teklif, Marc fakat sana zahmet vermek istemem, eminim yakınlarda bir kitapçı bulabilirim.”

Marc ikna edici bir şekilde eliyle genç kadının kolunu tuttu. “Elbette bulabilirsin ama bu en iyisi olmaz. Seni doğru yere götürmeme izin ver.”

Kabalık etmek istemediği için adamın teklifini kabul etti. Marc aracının kapısını açarak Charlotte’un binmesine yardımcı oldu, hemen yanına da kendisi oturarak şoförün kapılarını kapatmasını bek-

ledi. Charlotte'un tek düşündüğü onun ne kadar burnu havada bir adam olduğuydu.

"Pierre'in seni bu kadar ihmal etmesi haksızlık."

Adamın konuşma çabasına kibarca gülümseyen Charlotte, "Bir işi var, günün tamamını benimle ilgilenerek geçirmesini beklemek haksızlık olur," dedi.

Marc, işaret parmağını belli belirsiz bir şekilde çıplak kolunda gezdirirken, "Senin kadar güzel bir şey tüm zamanlara değer," diyerek genç kadını haddinden fazla huzursuz etmeyi başarmış oldu.

Doğru zamanda camdan dışarı bakan Charlotte, ufak bir kitap dükkânının önünden geçmekte olduklarını fark ederek heyecanlandı. "Marc, arabayı durdur lütfen."

Adam şoförüne durmasını söyleyerek Charlotte inmeden önce genç kadına çatık kaşlarıyla baktı. "Bir sorun mu var?"

Parmağıyla yolun karşısını işaret ederek, "Aradığımı buldum," derken son derece gergindi.

"Bu ufak yer mi? Bildiğim çok daha..."

Onun daha fazla ısrar etmesine meydan vermeden arabanın kapısını açtı. "Çok düşüncelisin, teşekkür ederim fakat burası tam aradığım yer gibi duruyor. Bıraktığın için minnettarım."

Arkasına bile bakmadan yolun karşısına geçti. Ellerini saçlarının arasında gezdirirken son derece dalgındı. Bu olan şey de neydi? Marc, onun herkese karşılık verecek bir fahişe olduğunu mu düşünüyordu? Bir haftadır gündüzleri Charlotte'a son derece kibar davranmasının sebebi bu muydu? Alacağının peşinde miydi? Bir sonraki sefer Marc'a hak ettiği karşılığı verecekti.

Ufak kitap dükkânından içeri girdiğinde içine çektiği kokuyla birlikte rahatlayarak rahatsız hissettiren düşüncelerden sıyrıldı. Verniklenmiş ahşap zemin her adımında gıcırıyor, hafif klasik müzik insana huzur veriyordu. Kasa boştu ama raflar arasında yaşlı bir adam vardı. Charlotte adama gülümseyerek Fransızca selam verdi ve adam da ona aynı şekilde karşılık verdi.

"Amerikalı mısınız?"

Adamın sorusuna karşılık şaşırان Charlotte, “Evet, nereden anladınız?” diye sordu.

“Aksanınız, *madam*.” Adam arka tarafı işaret ederek, “İsterseniz İngilizce kitaplarımız orada. Aradığınız özel bir şey varsa yardımcı olabilirim,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

Charlotte dükkândan çıktığında İngilizce kitapların yanında Fransızca kitaplar da almıştı. Şimdiden hepsini okumak için sabırsızlanıyordu. Bulduğu birkaç tıp dergisi hedeflerinin canlı kalmasına yardımcı olabilirdi. Cadde boyunca yaptığı kısa yürüyüşün sonunda otele varmıştı. Bir anda aklına gelen akşamki buluşma dudaklarının kıvrılmasına neden oldu.

“Özel” bir yemek organizasyonu için ne giymesi gerektiğine karar veremeyen Charlotte, uzun düşünceler sonunda bordo renk mini elbiseye karar kılmış, elbisesiyle aynı renkte iç çamaşırlarını Jean’ın göz zevki için giymişti. Saçlarını şekillendirip makyajının son dokunuşlarını yaptığında Jean kapıda beklediğini belirten bir mesaj atmıştı. Beklenti dolu bedeni sanki bir haftadır her gece sevişmiyorlarmış gibi sızladı. Asansörden indiğinde Jean’ı görerek ona doğru yürüdü. Adam, elleri cebinde onu beklerken gözlerinde Charlotte’un arzu dolu bakışlarının aynısı vardı. Saçları bugün özgürdü ve neredeyse omuzlarına değiyordu. Charlotte onun bu vahşi görüntüsüne bayılıyordu. Adamın tam önünde durduğunda onu öpmek için hareketlendi fakat Jean ondan önce davranarak genç kadını kendine çekerek öptü.

“*Mon amour*, her seferinde bu güzelliğin beni şaşkına çeviriyor.”

Charlotte kahkaha atarak adamın omzuna vurdu. “Bir kadını nasıl canlandıracağını çok iyi biliyorsun.”

Jean kulağına doğru eğilip, “Bunun için birkaç yöntemim daha var,” diye fısıldadı. Charlotte tekleyen nefesini düzenleyemeden, “Yemek için hazır mısınız?” diyerek genç kadının beline sarıldı. İkisi kapiya doğru ilerlerken Charlotte sadece başını sallayabildi.

Romarin...

Jean'ın restoranı hayatında yemek yiyeceği en muhteşem yer olabilirdi. Kaldığı otele oldukça yakın olmasının dışında, iki gün önce gezdikleri Albert bahçesi olarak anılan yere de yakındı. Dışarıdan bakıldığında üç katlı bir apartmana benzeyen bina; gri taş yapısı, siyah tenteleri ve ağaç pencere pervazları ile gotik bir görünüm çiziyordu. Restoranın tentelerinde ve girişindeki ağaç panoda ise ismi yazıyordu. *Romarin*.*

Fakat tam akşam yemeği saati olmasına rağmen bu şık ve lüks restoran karanlığa gömülmüştü. Charlotte, elini tutan Jean'a bakarak, "Neden karanlık?" diye sordu.

Jean restoranın bahçe kapısını açarak genç kadını bahçeye çekti. "Baş başa bir yemek olduğunu söylemiştim."

Ağzı şaşkınlıktan açık kalan Charlotte, "Aman Tanrım! Restoranı mı kapattın?" derken sesi coşkulu çıkmıştı.

Jean güldü. "Hım... Sanırım öyle yaptım."

Cebinden çıkardığı bir anahtarla restoranın kapısını açarak kenara çekilen adam, Charlotte'a eliyle içeriyi işaret etti. İçerisi ilk bakışta karanlık gibi görünmüş olsa da etrafta yanan mumlar karanlığı kırıyordu. İçerisi oldukça şıktı, eskitme ahşap yerler, siyah ve gri tonlamalı yer yer taştan, boyaya geçiş yapan duvarlar, yuvarlak masalar, gösterişli şamdanlar ve gümüş aynalar... Işığın müsaade ettiği kadarıyla etrafı incelerken Jean'ın soluklarını tam arkasında hissediyordu.

"Burası muhteşem."

Adam kulağına doğru, "Beğenmene sevindim, en sevdiğim restoranım burası. Tüm leziz tatları burada yaratıyorum," derken sesinde haklı bir gurur vardı.

Jean, genç kadını restoranı çevreleyen kolonlar arasında ilerletirken Charlotte etrafa göz atmaya devam ediyordu. Büyük bir kolonun çevresinden dolaştılar ve Charlotte tam karşılarındaki uzun masaya bakakaldı. Masa boştu, yirmi kişilik olmalıydı ama sadece iki sandalyesi vardı ve tek bir servis açılmıştı.

"Bu masada mı yiyeceğiz?"

* Biberiye

Jean yürümeye devam ederek tek sandalyeyi Charlotte'un oturması için çekti. "Evet, aşkım. Lütfen otur."

Genç kadın çektiği sandalyeye otururken, "Neden tek bir servis var?" diye sordu.

"Önce senin doyduğundan emin olmak ve tepkilerini izlemek istiyorum."

Charlotte kendini gülmekten alamadı. "Yemek yerken beni mi seyredeceksin?"

Jean başını sallayarak onu onayladı. "Aynen öyle yapacağım."

"Ayak fetişisti olduğunu düşünüyordum ya, unut onu. Sen kesinlikle bir yemek fetişistisin."

Adam kahkaha atarak başını sallarken, "Ben güzel olan her şeyin fetişistiyim, *mon amour*, şimdi otur ve rahatla," dedi. Bunu Charlotte'un tüm bedenini ürpertecek şekilde söylemişti.

Charlotte adamın kendisine yemeklerini sunmasını, kadehini kırmızı şarap ile doldurmasını beklerken sadece oturdu. Jean siyah bir mutfak önlüğü takıyordu ve önlüğün üzerinde restoranın ismi yazıyordu. Jean biberiyeler ile süslü eti servis ederek karşısına oturduğunda Charlotte bez peçeteyi kucağına serdi.

"Yemekleri sen mi pişirdin?"

Jean genç kadını onayladı. "Senin için tüm hünerlerimi sergiledim. Hadi, şimdi yemeğinin tadına bak."

Charlotte çatalını ve bıçağına uzanıp az pişmiş etinden biraz keserek tadına baktı. Jean'ın söylediği gibi uzun uzun çiğnediği lokma her seferinde daha lezzetli bir hâl alıyordu. Zevkle mırıldanırken adam gözlerini bir an olsun genç kadından ayırmıyordu.

"Bu hayatımda tattığım en lezzetli şey."

"Sende benim için öylesin, *mon amour*."

Yanaklarının kızardığından emin olan Charlotte, gülümseyerek bardağına uzandı. "Restoranının ismi neden biberiye?"

"Ne olmasını beklemiştin? İsmimi ya da soy ismimi vermek istemedim ve biberiye, tüm et ürünlerine yakışan enfes bir bitkidir."

Charlotte bunu görebiliyorum dercesine bakışlarını tabağına çevirdi. "Şimdi yemeğine devam ederken bana Romarin'in biberiye demek olduğunu nereden bildiğini anlatabilirsin."

14. BÖLÜM SERVİS TABAĞI

*Çoğu günah basit ama karmaşık
bir amaç için işlenir, zevk...*

Charlotte bir anda afallasa da kısa sürede kendini toparlayarak güldü. Soğukkanlı bir tavırla Jean'ın mutfak önlüğündeki biberiye logosunu işaret ederek, "Dil bilimci olmaya gerek yok. Ayrıca Rosemary' ve Romarin çok da farklı sayılmazlar," dedi.

Charlotte ikna edici olduğunu ümit ediyordu fakat Jean bir kez daha sorarsa inkâr etmeyecekti. Defalarca yakalanmanın eşiğine gelmişti ve Marc gerçeği biliyordu. Adam rahatsız ediciydi. Jean gülümseyerek başını salladı ve bu konu hakkında başka soru sormadı. Charlotte leziz yemeklerin tadına bakarken tek yaptığı öylece oturup genç kadını seyretmektir. Charlotte bir lokma daha yiyemeyeceğine kanaat getirdiğinde arkasına yaslandı.

"Daha fazla yemem mümkün değil. Fakat her şey harikaydı. Hatta hayatımda yediğim en lezzetli yemekler olduğunu söyleyebilirim. Hayranlık uyandırıcı..."

Jean oturduğu sandalyeden kalkarak Charlotte'a yaklaştı ve genç kadının kulağına doğru eğildi.

"Bana hayran olacağını söylemiştim, *mon amour*. Şimdi sanırım ben biraz acıktım."

Charlotte, "Öyle mi?" diye fısıldarken sesi titriyordu, nedeni ise tamamen adamdan kaynaklıydı. Aralarında yoğun bir çekim oluşmuş, Jean'ın şeytani düşünceleri elle tutulacak kadar belirgin bir hâl almıştı.

"Ever, hem de çok. Seni izlemek beni acıktırdı."

* Biberiye'nin İngilizce karşılığı

Genç kadın zorlukla yutkundu. Jean bir şey söylemesine fırsat vermeden servisleri toplarken işi ağırdan alıyor gibi görünüyordu. Charlotte onun planını merak etse de sessiz kalmaya karar verdi. Bir süre sonra masa tamamen boşalmıştı ve Jean elinde büyük bir tepsi ile içeri girdi. Göremese de tepside yemekler olduğunu tahmin ediyordu.

“Gerçekten yemek yiyeceksin?”

Jean’ın ciddi ifadesinde en ufak bir oynama olmazken, “Evet,” derken sesinde de korkutucu bir ton vardı.

“Elbisen çok güzel ama benim için kıyafetlerini çıkarır mısınız?”

Charlotte şaşkınlıkla, “Hep-si-ni. Hepsini mi?” diye kekeledi. Bu adamı güldürmüştü.

“Evet, aşkım. Hepsini.”

İtiraz etmedi ya da sorgulamadı, sanki bir tür transtaymışçasına yerinden kalkıp kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Elbisesinin ardından sıra çamaşırlarına geldiğinde adama baktı ve Jean başını sallayarak devam etmesini belirtti. Çamaşırlarını da çıkardığında adamın karşısında çıplıktı.

Jean elindeki tepsiyi yandaki masaya bırakarak genç kadına doğru ilerlerken, Charlotte nefesini tutmuş bekliyordu. Jean’ın eli yumuşakça, uyarılmış meme başını okşadı. “Masanın üzerine... Uzan.”

Bu teklif ile kalbi tekleyen Charlotte, soran gözlerle adama baktı ama kararının kesin olduğu belliydi. Adamın kendisine uzattığı eli tutarak masanın üzerine oturdu ve sırtüstü yattı. Soğuk ahşap sıcak bedenini kucaklamış, ilk irkilmenin ardından kanının sıcaklığı masaya geçmişti. Saçları masanın kenarından yere doğru uzanıyor, yanına koyduğu elleri titriyordu.

“Jean? Planın ne?”

“Aşkım, yemekte lezzet kadar sunumun da önemli olduğundan bahsetmiş miydin?”

Charlotte şaşkınlıkla, “Sanırım ama benim masanın üzerinde çıplak yatmam ile ne ilgisi var?” diye sordu. Jean’ın gülüşü rahatlatıcı olmaktan çok uzaktı.

“Sunum için senden daha güzel bir şey düşünemiyorum.”

Genç kadın onun ne söylemeye çalıştığını anlamak için çabalarırken, Jean'ın elindeki tabakta bulunan yiyecekleri çıplak karnına dizmeye başlaması ile irkildi. "Tanrı aşkına, Jean! Ne yapıyorsun?"

"Şşttt. Çok fazla soru soruyorsun."

"Ya, öyle mi dersin? Ben senin özel servis tabağın değilim!"

Kafasını kaldırmaya çalışan genç kadın Jean tarafından engellendi ve adamın kaşları çatıldı. "Bu tartışmaya açık bir konu, yemekten sonra konuşmaya ne dersin?"

Ve Charlotte pes etti. Adamın istediğini alacağı açıktı. İçten içe bu fikrin onu heyecanlandırmadığını söyleyemezdi.

Jean yiyeceği tüm yemekleri Charlotte'un bedeninin çeşitli noktalarına yerleştirdi. Meme başları değişik soslara bulanmıştı ve karnındaki mezelerin soğuk hissiyle ürperiyordu. Jean sanki bu her zaman yaptığı bir şeymiş gibi sandalyeye oturup büyük bir yudum su aldı. O kadar kızarmıştı ki yanaklarının birer pancara benzediğinden emindi. Yine de bacaklarının arası zonklamaya devam ediyordu. Jean parmaklarını mümkün olduğu kadar fazlaca Charlotte'un karnına değdirerek karnındaki süslü mezelerden birini aldı. Ağzına atıp tadına varacağını düşünen genç kadın fazlasıyla yanılıyordu. Jean parmakları arasında tuttuğu lokmayı genç kadının göğüslerindeki sosa bandırdı ve ağzına atarak yavaş yavaş çiğnedi, Charlotte ise nefesini tutmuş, adamın tutkusu karşısında iliklerine kadar titriyordu.

"Jean?"

Jean onaylamaz bir cık sesi çıkardı. "Konuşmak yok, *mon amour*."

Charlotte bir kez daha sessizliğe gömüldü ve Jean sanki dünyanın en lezzetli yemeğini yermiş gibi mırıltılar eşliğinde devam etti. Bu zevkli ve ahlaksız işkence ne kadar sürecekti diye bekleyen Charlotte, şehvetin ele geçirmeye başladığı bedenine hâkim olmaya çalışıyordu. Uzun süren ve sessiz geçen dakikalar sonunda Charlotte'un bedenindeki tüm yiyecekler yenmişti. Yağlı ve yapış yapış hissetmesi gerekirken genç kadının tek duyumsadığı cinsel açlıktı.

Jean ayağa kalkarak Charlotte'un göğüslerine doğru eğildi. Kalan soslari dili ve dudaklarıyla sıyrırken genç kadın hareketsiz kalarak

inledi. “Çok lezzetliydi, aşkım. Hayatımda yediğim en lezzetli ve doyurucu yemektir.”

Charlotte soluk soluğa bir sesle, “Şimdi ben acıktım,” diye mırıldandığında Jean memnuniyetle gülümsedi.

“Önce seni temizleyelim, sonra bunun icabına bakacağım.”

Jean gözden kayboldu ve dakikalar sonra elinde ıslak havlularla döndü. Genç kadının her yerini silerken Charlotte tenine her değışinde ürperiyordu. Nihayet yeterince temizlendiğinde Jean geriledi ve Charlotte yerinden doğruldu, hâlâ masada oturuyordu.

“Susamış görünüyorsun, *mon amour*?”

Charlotte sanki adam söyleyince bunun farkına varmış gibi dudaklarını yaladı. “Sanırım, biraz...”

Genç adam gülümseyerek dolu şarap kadehine uzandı. Charlotte ellerini uzattı fakat Jean kafasını iki yana sallayarak genç kadını durdurdu. Tek eliyle kadının çenesini kavrayarak başını hafifçe yukarı kaldırdı, kadehi yatırıp dudaklarına doğru döktüğünde Charlotte dilini çıkarıp şaraptan birkaç damla yakalamayı başardı, çenesinden aşağıya akan kırmızı sıvı göğüslerine kadar iniyordu. Jean önce çenesini yaladı, daha sonra dili boynuna, göğüslerine ve karnına kaydı.

“Ne kadar harika bir tadın var, *mon amour*. Seni tükene kadar yemek istiyorum.”

“Jean!”

“İsmimi bu şekilde söylediğinde tek istediğim...” Sözünü yarıda keserek ayağa kalktı ve kemerini çözerek pantolonunun düğmelerini açtı. Serbest kalmış organı kaskatı ve fazlasıyla dolu görünüyordu.

“Tek istediğim, o güzel ve sıcak yuvana gömülmek... *Dur et frénétique.*”

Adamın elleri uyluklarını sertçe kavradı ve bacaklarını birbirinden ayırdı. Charlotte yenmeye hazır bir yemek gibi adamın karşısındaydı ve tek yaptığı onun ulaşması için kendini daha da açmaktır. Jean onu masanın kenarına doğru çekerek sertçe içine gömüldüğünde de güçlü bir şekilde çığlık attı. Bu çığlık acıdan değildi, tamamen

* Sert ve çılgınca

rahatlamadandı... Sert darbeler, etin ete çarpma sesi, masanın yerde sürtünüşü, inlemeler... Her şey ama her şey bir arada erotizmin zirvesindeydi. Böyle bir hisse yenilmek o kadar kolaydı ki. Şu an restoran insanlarla dolu bile olsa Charlotte durmak istemezdi. Jean kulağına doğru eğilmiş, Fransızca ahlaksız sözler mırıldanıyordu ve bunları genç kadının anlamadığını düşünüyordu. İşte bu çok cezbediciydi.

“Daha sert, lütfen!”

Jean, genç kadının kalçalarını kavrayarak her darbede onu kendine bastırdı ve böylece Charlotte onu her yerinde hissetmeye başladı. Karnının altından vajinasının girişine kadar... Her yerde.

“Aşkım. *Mon amour. Beauté.*” Nefes nefese, “İçini nasıl dolduruyorum, bu öylesine eşsiz bir birleşme ki kendimi tutmak çok zor. Sen sıcacıksın. Davetkâr ve alıcısın. Sen kusursuzsun, *parfait.*” Sahip olduğum en zevk veren şeysin,” derken elini genç kadının tomurcuna götürüp müthiş bir baskıyla Charlotte’u sınıra sürükledi. “Ve şimdi boşalmanı istiyorum. Bu küçük nokta nasıl sertleşmiş... *Mon amour*, hadi.” Genç kadın bu sözler ile titreyerek kollarını adamın sırtına doladı. Tırnakları tenini çizerken avaz avaz bağırıyordu. O saniye Jean’ın sıcak akışını içinde hissetti. Ritmik kasılmalar ikisini de sarsıyordu.

Charlotte o akşam bir şey öğrendi. Şehvet öylesine güçlü bir duyguydu ki insana asla yapmam dediği şeyleri yaptırıyor, asla olmaz dediği şeyleri olur kılıyordu. İnsanı tehlikeli bir şekilde cesaretlendiriyordu.

Genç kadın hafta sonuna kadar olan günlerin çoğunu bazı terslikler yüzünden yalnız geçirmek zorunda kalmıştı. Jean bunu telafi etmek için hafta sonu planı yapmış, onu poker gecelerine götürme kararı almıştı. Charlotte’u kendi ortamlarına rahatça soktuğu için mutlu olsa da pek olmaktan hoşlanacağı bir yer değildi. Daha önce

* Güzellik

** Mukemmel

defalarca kumarhanede bulunmuştu fakat bunlardan hiçbiri eğlence amaçlı olmamıştı. Hâlâ kumarın bir eğlence aracı olmadığını savunuyordu. Yine de Jean'ın istediği gibi hazırlandı. Beyaz elbisesini hareketlendirmek için dudaklarını kırmızıya boyarken aynadan Jean'ın yansıması ile karşılaştı.

"*Frais comme une fleur.*" Charlotte'a yaklaşarak genç kadının boynunu öptü. "Senin yanımdaki varlığın bütün kayıplarımı telafi edecek, mon amour."

Charlotte ona doğru dönerek ellerini adamın omuzlarına koydu. "Abartıyorsun."

Jean, genç kadının elini tutarak dudaklarına götürdü. Ufak öpücük tüm hücrelerini canlandırdı. "Bazı güzellikler abartmaya değer."

Otelden çıkarak Jean'ın arabasına bindiler. Charlotte radyodaki şarkıları karıştırırken bir yandan da Jean'a sorular soruyordu. "Poker partilerine sık mı katılırsın?"

"Her türlü günaha eğilimim var, *mon amour*. Kumar bunlardan sadece biri. Aslında ben soyunmalı pokeri tercih ederim."

Charlotte gülerek, "Bugün soyunmayacak mıyım?" diye sordu.

"Soyunacaksın." Gözlerini yoldan ayırmadan, "Gecenin sonunda," diye fısıldadı.

Uzun yol akıp giderken Charlotte aracın yokuşları çıkmaya başladığını fark etti. Nice bir sahil şehri olsa da minik yükseltiler şehri çevreliyordu. Muhtemelen gidecekleri yer bu ufak dağlardan birindeydi ki bu durumu daha gizli bir buluşmaya çeviriyordu.

Sık ağaçların arasından geçtikleri sırada Charlotte merakına yenik düşüp, "Gideceğimiz yer yasal mı?" diye sordu.

Fransız ufak bir kahkahanın ardından konuştu. "Bir ev partisi, aşkım. Komşulardan oldukça uzakta, kimsenin bunu dert edeceğini sanmıyorum."

Charlotte yüzünde bir şaka ifadesi arasa da bulamadı. Şaka yapmıyordu, ciddiydi. Yasal olmayan bir kumar partisine gidiyordu ve yanındaki adam sanki lunaparka gidiyorlarmış gibi sakindi. Daha

* Bir çiçek kadar taze

önce de yasal olmayan kumarhanelere girip çıkmak zorunda kalmıştı fakat bu... Bu farklıydı. Jean uzanarak genç kadının elini sıktı.

“Korkuyor musun?”

“Hayır, hayır tabii ki korkmuyorum ama... Yabancı olduğum bir ülkede gözaltına alındıktan sonra fahişelik yaptığımı açıklamak istemiyorum.”

Jean bir kez daha güldü ve Charlotte’un elini öptü. “Sen bir fahişe değilsin ve seni koruyacağım, tamam mı?” Genç kadın gözlerini devirirken başını salladı.

Ağaçların arasında kalan lüks villanın bahçesi araçlarla doluydu ve Jean’ın söylediği gibi en yakın ev kilometrelerce ötedeydi. Burası kesinlikle yasal değildi. Eve giden yolu yürüdükleri esnada Jean’ın koluna girmiş ve adama biraz daha sokulma ihtiyacı hissetmişti. Böyle yerlerden nefret ediyordu. Kapıda onları karşılayan yarı çıplak kadınların sahte gülümsemeleri eşliğinde içeri girerek salona geçtiler. Daha doğrusu yeniden dekore edilmiş bir kumarhaneye... Yeşil örtülü masalar, loş ışık, zengin adamlar ve içki servisi. Yoğun sigara ve puro dumanı ilk anda ciğerlerine dolmuş, hafif müziği bastıran uğultu başını ağrıtmıştı. Tam Jean’a burada ne kadar kalacaklarını soracağı sırada Marc yanlarına geldi. Her zamanki takım elbisesinin yerini şık bir tişört ve pantolon almıştı, yaşından genç gösteriyordu.

“Pierre, dostum seni tekrar görmek güzel.” Bakışları Charlotte’a çevrildi ve genç kadın onun bakışları altında fazlasıyla rahatsız hissetti. Kitapçıya gittiği o garip günden sonra Marc ile bir daha karşılaşmamıştı.

“Lotte, seni burada görmek ne hoş.” Genç kadını samimi bir tavırla yanaklarından öperken olması gereken mesafeyi de korumaya özen gösterdi. Charlotte bir önceki sefer onu yanlış anlamış olabileceğini düşünerek adama gülümsedi.

“Kurallarımı bir kereliğine esnetebilirim diye düşündüm.”

“Bu harika, Jean’a bu gece şans getireceğine eminim.”

Jean şakayla, “Benim şans perim yanımda, kendininkileri hazırlasan iyi olur,” dediği sırada Marc gülerek ileride duran iki kadını işaret etti. Birini daha önce yemekte Marc’ın yanında görmüştü; uzun

boyu, esmer ve oldukça da güzeldi. Diğer kadın ise karamel rengi uzun saçları, etkileyici fiziği ile çevresindeki tüm erkekleri kendine hayran bırakacak kadar çekiciydi. Jean'ın belinde duran kolu sıklaştığında gözlerini kadından ayırıp adama baktı. Çenesi sakallarının ardında kaskatı duruyordu ve gözleri Marc'ın üzerinde geziniyordu.

Fransızca fısıldadı. “*Neler oluyor, Marc?*”

Marc hafifçe öksürüp gülerek konuyu değiştirdi. “Hadi, Jean uzun zamandır karşılıklı oynamadık, bunu şimdi yapmaya ne dersin?”

Kaşlarını çatarak iki adama baktı. Jean gergindi ve Marc az önce resmen Charlotte'un Fransızca konuşmayı dinlemesini engellemiştir.

Charlotte poker masasında Jean'ın kazanmasını seyrederken gerginliği hâlâ sürüyordu, belki de bu gerginliğinin nedeni adamdan yansıyan enerjidi. Jean farkında olmasa da bacağında duran eli onu fazlaca sıkıyordu. Karşılarında oturan yaşlı adam önündeki son markaları da öne sürerken alnındaki ter damlacıkları kaybetme ihtimali olduğunu gösteriyordu. Jean'ın suratı ise son derece ifade-sizdi. Charlotte oyundan pek anlamasa da kartlarının iyi olduğunu tahmin ediyordu.

Charlotte yerinde kıpırdanırken Jean'ın kulağına doğru eğildi. “Lavaboya gitmeliyim. Bensiz idare edebilir misin?”

Adam başını sallayarak, “Sanırım. Benden çok uzaklaşma, *mon amour*,” dedi ve Charlotte yerinden kalkarak lavaboyu aramaya başladı.

Genç kadın üst katta bulduğu lavaboda bedeninin kadınlık görevini yerine getirdiğini fark ederek derin bir hayal kırıklığına uğramıştı. Bunun son derece normal ve olması gereken bir durum olduğunu ve Jean'ın ayda beş gün beklerse ölmeyeceğini biliyordu ama bedeni durdurulamaz bir şekilde adamla birleşmek için can atıyordu. Çantasında bulundurduğu tamponu yerleştirdikten sonra ellerini yıkayıp lavabodan çıktı. Tam köşeyi dönmek üzereyken duvarın diğer tarafında Jean'ın gırtlaktan gelen Fransızca konuşmasını duyarak duraksadı.

"Marion'un burada ne işi var?"

Marc gereksiz bir şekilde gülererek, *"Seninle olmadan önce de bu partilere gelirdi, Pierre onunla böyle bir ortamda tanıştığını unutma. Müşteri bulmasının en iyi yolu bu,"* dedi.

Charlotte kaşlarını çatmış, bu saçma konuşmayı sessizce dinliyordu. Bahsettikleri uzun bacaklı kadın olmalıydı. Jean'ın onu gördüğünde rahatsız olduğunu fark etmişti. *"Daha önce senin partilerinden birinde onu görmedim."*

Marc sakince Jean'ı cevaplamaktan çekinmedi. *"Richelle onunla tanıştı ve birbirlerinden hoşlandılar. Nasıl olduğunu bilirsin. Benim de iki güzel kadını izlemekten yana şikâyetim yok."*

"Nişanlının kadınları çekici bulduğunu bilmiyordum."

Marc'ın derinden gelen kahkahası sinir bozucuydu fakat içten içe rahatsızlıkta içeriyordu. Bu konuşmadan ve Jean'ın tavırlarından rahatsız olmuştu. *"Marion bir fahişe, Jean. Sende bunu biliyorsun. Bu zamana kadar öyle olmadı mı? Fahişeleri bulursun, paralarını verip istediğinçe gönlünü eğlendirir sonra onları gönderirsin. Bir iş anlaşması gibi... Söylesene bana, şimdi seni rahatsız eden ne? Marion'la işin aylar önce bitti ve şimdi başka işler yapmakta özgür. Senden önce de bir fahişeydi, senden sonra da öyle olacak."*

Kendi kendine inanamıyormuş gibi bir kahkaha daha atarken sesini alçalttı. *"Yoksa ona... Hadi ama! Ondan hoşlandın mı? Yani bilirsin..."*

Marc sözünü tamamlayamadan Jean'ın sert sesi onu susturdu. *"Kes sesini! Öyle bir şey olmadığını ve olmayacağını biliyorsun."*

"Dostum, bunun için seni suçlamazdım. Marion... O başlı başına bir Tanrıça. Ağız oyunlarında bir profesyonel, yer ve zaman fark etmeksizin cesurca sevişiyor, en önemlisi de erkeklerden hoşlandığı kadar kadınlardan da hoşlanıyor. Eğer bir kalbim olsa onu vereceğim kişi Marion olurdu. Richelle ve benim ilişkimizi renklendirdi. Parasını ödersen yeni oyuncaklarını da öğitecektir."

Charlotte saklandığı yerden çıkıp ikisini de mosmor etmemek için kendini zorlukla zapt ederken Jean nihayet konuştu. *"Yeni oyuncakım farklı."*

"Bunu fark etmiştim. Bu kadar zaman profesyonel fahişelerle işini gördükten sonra... Neden böyle bir karar aldığını anlayamadım? Bedava mı veriyor?"

Jean öfkeyle, *"Yeter artık, Marc sınırı aşıyorsun,"* derken sesi titriyordu.

"Özür dilerim, sadece şakalaşıyordum. Seni eleştiriyor ya da hayatına karışıyor değilim, bunu asla yapmadım. İstersen Marion'u bir daha getirmem, tamam mı?"

Sakinleşen adam, *"Hayır, sorun değil. Fazla tepki gösterdim,"* derken Charlotte köşeyi dönerek karşılmasına çıktı. Marc, Charlotte'un konuşulanları duyduğu ve anladığı için şaşkın görünse de Jean son derece rahattı, yüzüne bir gülümseme yerleştirerek genç kadını kendine çekti.

"Bende seni arıyordum, mon amour. Çok uzaklaşmamamı söylemiştim, değil mi?"

Charlotte tepkisiz kaldı. Şimdi bunları yüzüne vuracak değildi. Eski fahişesi buradaydı, yeni fahişesi ucuz bir kadın gibi kıskançlık krizine girmeyecekti. Kıskanmıyordu bile, sadece kendini aşağılanmış hissediyordu. Sebebi bu muydu? Aklından bir fahişeyi atmak için başka fahişeleri mi hayatına alıyordu? Marc, genç kadının gözlerinin içine bakarken Charlotte ona göz kırptı ve umurunda olmadığını göstermiş oldu. Güçlü bir kadın gibi davranmaya devam edecekti. Jean onun sevgilisi değildi ve gereksiz yere hissi davranmayacaktı.

"Senden uzaklaşmam imkânsız, öyle değil mi? Sadece yolumu kaybettim."

"Şimdi bulduğuna göre, sana bir içki ikram edebilir miyim?"

15. BÖLÜM DOĞRULUK OYUNU

Doğruyu söylemek en büyük cesarettir.

Otele döndüklerinde Charlotte her zamanki gibi davranmaya gayret ediyordu ama aklını kurcalayan şeyler de yok değildi. Jean hakkında duyduğu şeylerin onu rahatsız etmemesi gerekirdi. Zaten bunu tahmin etmişti, adam bunu defalarca söylemişti. Fahişeler... Yine de Marion'un bir şekilde farklı olduğunu hissediyordu. Yoksa Jean neden o kadar rahatsız olsundu ki? Marc haklıydı, kadın bir Tanrıçaydı. Peki, Jean başka kadınların bedenlerinde onu mu arıyordu?

Jean'ın kollarının beline dolandığını hissettiğinde rahatsızlık veren düşüncelerden sıyrıldı. Adamın nefesi ensesini gıdıklarken dudakları belli belirsiz öpücükle titremesine neden oluyordu. "Durgunsun, *mon amour*. Bir sorun mu var?"

Charlotte kafasını iki yana sallarken adama doğru döndü. "Bir sorun yok."

Jean'ın elleri genç kadının göğüslerini okşarken Charlotte farkında olmadan geriledi ve Jean kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne oldu?"

"Şey, bilirsin. Biz kadınlar ve özel günlerimiz."

Jean anlamsızca yüzüne bakmayı sürdürürken Charlotte bıkkın bir nefes verdi. "Regliyim, Jean."

Adamın kaşları düzelirken yanakları hafifçe kızardı ve o şeklini alan ağzı yavaş yavaş gülümsemeyle kıvrıldı. "Ah, tabii. Bunun olacağı tamamen aklımdan çıkmış."

Dudaklarını yalayarak Charlotte'a doğru bir adım attı. "Fakat aşkım, bu seni özgür bırakıyorum demek olmayacak. Zevkin başka yolları da vardır."

Charlotte hevesle, “Öyle mi?” diye mırıldanırken bedeni heyecanla titredi.

Sadece külotuyla yatakta uzanıyordu. Jean’ın bedeninin üstünde bıraktığı ağırlık tarif edilebilir gibi değildi. Boynunu ve göğüslerini öperken tenini çizen sakallar, arzusunun uyanık kalmasını sağlıyordu. Daha önce özel gününde birini bu kadar arzuladığını hatırlamıyordu. Jean iştahla göğüs uçlarını emip ısırırken Charlotte, onun saçlarını tutarak çekiştirdi.

“Göğüslerine tapıyorum, *mon amour*, dimdik ve dirisin, taptaze ve benim.” Charlotte bedenini adama doğru kaldırdı. Adamın çıplak ve sıcak göğsü kendi göğsüne değiyordu. “Biliyor musun, aşkım? Bir erkeğin kadını için yapacağı en seksi şey, bedeninden yükselen tepcikleri öpmektir.”

Genç kadın bu ateşli sözler ile kendinden geçerek adamın adını inledi. “Jean!”

“Gelmek mi istiyorsun, aşkım?” Charlotte zorlukla inlerken kafasını hızla salladı. “Tamam, gelmeni sağlayacağım. Seni okşayabilir miyim?”

Genç kadın bir kez daha kafasını salladığında Jean’ın eli çamaşırından içeri süzüldü. Charlotte daha önce bu durumdayken herhangi bir yakınlaşma yaşamadığı için gergindi. Bunun farkına varan Jean, “Gevşe. Kendini bana bırak. İyi hissettireceğim ve benimleyen asla bir şeyden çekinme,” diyerek onu rahatlattı.

Charlotte kendini ona bıraktı ve Jean göğüslerini öpüp ısırırken çabucak keşfettiği o noktayı dairesel hareketlerle okşamaya başladı. Sanki Charlotte’un bedenine hükmediyordu. Sanki onu ele geçiriyor ve tüketiyordu. Dakikalar içinde soluk soluğa kalan genç kadın güçlü bir çığlıkla kendini Jean’a teslim etti. Jean bedenini yanına doğru devirip iç çamaşırını çıkardı. Yükselen erkekliği şişkin ve mordu. Bu onun için zor olmalıydı.

Genç kadın onu işaret ederek, “Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu.

Jean kafasını yatak başlığına yaslayarak aletini avucunun içine alıp aşağıdan yukarı doğru okşadı. Bu Charlotte’un yutkunmasına neden oldu. “Dudakların...”

Jean sözünü tamamlayamadan Charlotte dizlerinin üzerinde doğrulup adamın bacaklarının arasına konumlandı. Jean'ın erkekliğine doğru eğilip diliyle ucundan sızan sıvıyı yaladı. Jean inleyerek küfretti ve Charlotte bu sefer aletinin baş kısmını dudaklarıyla kavradı. Dili dairesel bir şekilde aletinin etrafında dönerken ağzı adamı derine, daha derine kabul etti. Jean dağılan saçlarını eliyle toplamıştı, onu kendine doğru bastırmadan tutuyordu. Erkekliğinin dibini elleriyle kavrayarak ağzına uygun bir ritimle onu okşamaya başladı. Bunu fazlasıyla istekli bir şekilde yapıyordu ve şimdiden tekrar gelmek için hazırdı.

“Ah! Lanet! Evet, aşkım. Gelmek üzereyim.” Charlotte ritmini hızlandırdıkça Jean'ın küfürleri Fransızca'ya döndü. “Çok güzel... Bu hissettiğim en güzel şey.”

Charlotte bir anda gerildiğini hissetti. Aklına ağız oyunlarında usta olan Marion gelmişti ve bu hiç hoş bir an değildi. Jean saçlarını daha sıkı tutarken Charlotte onu yalamayı sürdürdü ve Jean soluk soluğa, “Yutabilir misin?” diye sordu.

Bu Charlotte'un her zaman keskin çizgisi olmuştu ve açıkçası bunu yapabileceğini sanmıyordu. Kafasını iki yana salladığında adam hızla kendini geri çekti ve eliyle yaptığı iki ufak hareketin sonunda çarşafı boşaldı. Charlotte kendini işe yaramaz hissediyordu. Böylesine basit bir şeyi bile yapamamıştı ki daha önce bunu dert ettiği hiç olmamıştı. Marion hakkında öğrendikleri ve şimdi bu olan şey... Neler oluyordu? Neden böyle hissediyordu? Jean yorgun bedenini yatağa bıraktığında Charlotte'u yanına çekerek ona sarıldı.

“Yanlış bir şey mi yaptım?”

Charlotte kafasını kaldırıp Jean'ın yüzüne baktı. “Hayır, sanırım yanlış yapan benim. Yani, ben daha önce yutmayı denemedim ve açıkçası yapamayacağımdan korktum.”

Jean ciddiyetle, “Peki, benim bunu dert edeceğimi nereden çıkardın?” diye sordu.

“Bana para ödedin, Jean, seks için. Eminim bu tür şeyleri de kap-sıyordu.”

Genç adam gözlerini gözlerine sabitleyerek kendinden emin bir tavırla konuştu. “Profesyonel bir hizmet isteseydim bir profesyonel bulurdum.”

“Daha önce de yaptığın gibi mi?”

“Evet, daha önce defalarca yaptığım gibi.”

Charlotte kırılğanlığını belli etmemeye çalışarak, “Bu sefer neden yapmadın?” diye sordu. Bu ruh durumunu regl dönemine bağlıyordu.

“Bilmiyorum. Sanırım sıkılmıştım. Belki de daha büyük günahlar işlemek istedim ve biraz masumiyet çaldım.”

Genç kadın sahte bir kahkaha savurdu. “Masumiyet mi? Yanlış kişide aramışsın, Jean, benim masum tek bir zerrem bile yok.”

Jean gülümsediğinde yanaklarındaki gamzeler derinleşti ve Charlotte’un saçlarını okşadı. “Benim neler gördüğümü bilsen, *mon amour*. Masumlüğün karşısında şaşkınlığa uğrardın.”

Bir sonraki gün tam anlamıyla her şeyi unutturacak kadar muhteşemdi. Jean onu gezdirdi ve gün batımında kendi hazırladığı yiyeceklerle piknik yapmaları için kumsala götürdü. Şarabın meyveli tadı Jean’ın enfes atıştırmalıklarıyla uyum sağlarken, Charlotte’un durmadan gülmesine neden oluyordu. Çıplak ayaklarını kumlara uzattı, şarabından büyük bir yudum alarak kaybolan güneşe doğru içini çekti.

“Tam şu anda ne düşünüyorsun?”

Jean’a doğru dönen Charlotte, adamın hayranlıkla kendisini seyrettiğini görerek gülümsedi. Beyaz bir tişört ve sıradan bir kot pantolon içindeyken bile oldukça çekiciydi. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve ayakları seksi bir şekilde çıplaktı.

“En son böyle bir an yaşadığımda Hudson nehri kenarındaydım. Üniversiteye yeni başlamıştım ve kendim gibi çaylaklarla doğruluk oyunu oynuyordum. Tanrım! Ne kadar aptalca ama bir o kadar harika zamanlardı.”

Genç kadın bunları sesli bir şekilde söylediğine inanamayarak sessizleşti. Neden şimdi ona bu kadar bilgi vermişti ki? “Doğruluk oyunu mu?”

Charlotte başını sallayarak onu onayladı. “Evet, şişeyi çevirirsin, uzun tarafı kimi gösterirse karşısındaki ona bir şey sorar. Doğruyu söylemek istemezsen bir bardak içki içersin. İlk sarhoş olan kaybeder.”

Jean güçlü bir kahkaha attı. “Bu oyunu sevdim.”

Cebinden bir çift zar çıkardı. “Bak, yanımda ne var? Küçük atan bir soru cevaplar.”

“Peki ya cevap vermek istemezsem?”

Jean piknik sepetini işaret etti. “Yanımızda içki var, *mon amour*. İlk sarhoş olan kaybeder ve kaybeden kazanana bir şey borçlu olur.”

“Borç ne olacak?”

“Buna kazanan istediği zaman karar verir. Var mısın?”

Charlotte içini çekerek zarları adamın elinden aldı. Ne kaybedebilirdi ki? Genç kadın ilk zarı attı ve tabii ki Jean daha büyük attı.

“İlk seferin?”

Genç kadın yüzünü buruşturdu. “On yedi yaşındaydım. Bir doğum günü partisinde ilk defa sarhoş olmuştum. Sabah uyandığımda okul takımındaki çocuklardan biri yanımda yatıyordu. İkimizde çıplaktık, fena hâlde canım yanıyordu ve üzerinde yattığımız halıya kanım bulaşmıştı. İğrençti! En kötüsü ‘ise hiçbir şey hatırlamıyor oluşumdu.”

Jean keyifle, “Üzülme, hatırladığın şey başarısızlık olurdu. İlk seferler hep boktandır,” dedi.

“Seninki?”

“Sıra bende değil, aşkım.”

Zarlar bir kez daha atıldı ve şans bir kez daha Jean’dan yanaydı. “İlk zevkin?”

Charlotte kafasını iki yana sallarken, “Hayır,” diye itiraz etti. “Bunu anlatmayacağım.” Bradley ile olan anıları paylaşmayacaktı. O Charlotte’a aitti ve öyle kalacaktı. Jean yanında getirdiği konyak şişesini genç kadına uzattı. “Fransız konyağı mı? Bu adil değil.”

“Oldukça adil. Şimdi ya anlatırsın ya da içersin.”

Genç kadın içki şişesini açtığı anda kokusuyla başının döndüğünü hissetti. Kendine bir bardak doldurup hepsini tek seferde içtiğinde başı dönmeye başlamıştı. Bir kez daha zar atıldılar, kaybeden belliydi. “Olamaz! Bu işin bir permütasyonu olmalı. Her zaman kaybedemem.”

“Ben şanslıyım, aşkım.”

Charlotte bıkkın bir nefes verirken Jean sorusunu sordu. “Yaptığın en ahlaksız şey?”

Kıkırdarken, “Kendimi sana satmam dışında mı?” diye sordu.

Jean dudaklarını büzerek onu onayladı. “Evet, onun dışında.”

Genç kadın düşündüğü şeyle birlikte yanaklarının yandığını hissederek gülümsedi. Jean bu ifadeyi fark etmiş ve konyağı alıp saklamıştı. “İçmek yok, *mon amour* içimden bir ses bunu duymak isteyeceğimi söylüyor, hadi anlat.”

Charlotte dudaklarını ısırdı ama içki çoktan bir cesaret vermeye başlamıştı. “Bunu daha önce kimseye anlatmadım, Jean sadece yaşadım ve unuttum.”

“Sırrın benimle güvende, aşkım.”

İçine derin bir nefes çekerek yutkundu, bunu neden anlatmaya karar verdiğini bile bilmiyordu. Utanç verici bu anıyı derinlere gömmüştü. “Üniversitenin ilk senesiydi. Yalnız başıma New York’taydım ve kendimi her şeyi denemeye açık hissediyordum. Dönem ortasında bir bahar partisine katıldım. İlgimi çeken biri yoktu ve ben... Öylesine takılacağım bir şey arıyordum.”

Jean ilgiyle genç kadını dinlerken eli sakallarında geziniyordu. Hikâyenin devamını merak ettiği gözlerindeki pırıltıdan belli oluyordu. “Yurtta kalıyordum, kızlardan biri lezbiyendi ve ben belki... Düşündüm ki... Bundan hoşlanabilirim.”

İşte şimdi adamın ilgisini tamamen üzerine çekmişti, bunu dudaklarının kıvrılmasından anlıyordu. Tanrı aşkına, ne yapıyordu? Bu olaydan ne Bradley’e ne de Hilary’e bahsetmişti hatta yaşadığını tamamen unutmuştu.

“Devam et, *mon amour*. En heyecanlı kısmı burası.”

“İçkiye pek dayanıklı değilimdir, biraz fazla içtim. Gece kızın odasındaydım, çıplaktık... Bilirsin işte. Bundan sandığım kadar hoşlanmadım, bir hafta sonra yurttan ayrılıp eve yerleştim, bir daha da konusunu etmedim.”

Fransız kafasını hızla iki yana salladı. “Hayır, hayır devamını duymalıyım. Burada kesemezsin, ayrıntıları istiyorum.” Elindeki içki şişesini genç kadına uzattı. “Birkaç yudum al, gerekli cesareti verecektir.”

Charlotte utanç dolu bir kahkaha atarken, “Bunu yapmayacağım, yaptığım en ahlaksız şeyi sordun ve ben de sana söyledim,” diye itiraz etti.

Adamın dalgınlığından faydalanan Charlotte zarları Jean'dan alarak attı ve ilk defa altı-altı atmaya başardı. Jean alt dudaklarını dişlerken kaybettiğinin farkındaydı ama yine de zarları salladı. Genç kadın hevesle, "Ben kazandım!" diyerek yerinden zıpladı.

"Öyle görünüyor, sor bakalım."

Charlotte düşünceyle dudaklarını büzdü. "Tamam, o zaman bende ilk sorunu sana sorayım. İlk seferin? Boktan mıydı?"

Jean tek kelime etmeden içki şişesine uzandı ve bir bardak doldurup tek seferde hepsini içti. Fakat Charlotte bir şey yakalamıştı. İlk seferi boktan değildi...

Gece sona erdiğinde Charlotte ayakta duramayacak kadar sarhoşturdu. Jean'ın eşliğinde odasına kadar zorlukla gelmişti, adam kıyafetlerini çıkarırken durmadan kıkırdıyor ve tutunmak için çabalıyordu.

"Ben kazandım."

Charlotte güçlü biri kahkaha attı. "Borcumu ödemek için ne yapabilirim, seksi Fransız..."

Bu sefer kahkaha atma sırası Jean'daydı. Kadını yatağa oturtarak yanına yerleştirdi. "Kafayı bulunca ne kadar da karşı konulmaz oluyorsun, *mon amour*. Bugün bana anlattığın şeyden sonra içine gömülmemek için kendimi zorluyorum, sen de şansını zorlama istersen?"

Jean dudaklarını kadının çıplak boynunda gezdirirken, "Şimdi şu borç meselesine gelirsek... Öğrenmek istiyorum," diye soludu.

"Neyi?"

"Ayrıntıları... Yaptığın en ahlaksız şeyin ayrıntılarını."

Genç kadın hızla kafasını iki yana salladı. "Bana bunu yaptıрма."

Sözler ağzının içinde kayıyordu ama akıllı hâlâ başında sayılırdı. "Anlat bana."

Jean'ın sesi o kadar ikna ediciydi ki adam kulak memesini yalar-ken genç kadın soluk soluğa anlatmaya başladı. "Kızın adı Cassandra'ydı. Kesinlikle güzeldi, bütün erkekler ona deli olurdu."

"Neredeydiniz? Yatakta mı?"

"Hıhı... Onun yurt odasındaki tek kişilik yatağındaydık. Önce

biraz öpüştük, öpüşmek güzeldi. Bir kadını öpmek, erkeği öpmekten çok daha yumuşak.”

Jean gülererek, “Bunu kıyaslayamam, bir erkeği öpmedim,” diye mırıldandı.

“Ah, ben ikisini de öptüm, kıyaslarım. Sonra göğüslerine dokundum, küçüklerdi, hem de çok.”

“Seninkiler büyük, dik ve güzel.” Adamın elleri göğüslerinde gezinirken bunu kanıtlamak istercesine onları yokladı.

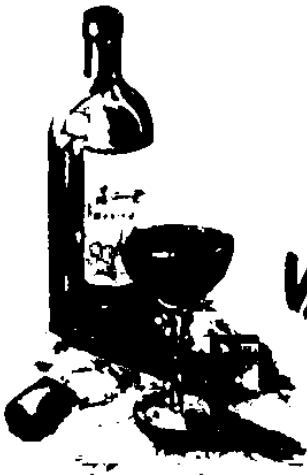
“Cassandra da böyle söyledi. Uzun süre göğüslerimi okşadı ve yaladı, bundan da hoşlandım çünkü göğüslerim çok hassas.” Jean’ın dudakları göğüslerindeydi ve Charlotte bedenini gererek konuşmaya devam etmeye çalıştı.

“Sonra... Birbirimize dokunduk.” Elini adamın pantolonunun ağına götürerek sertleşmiş erkekliğine dokundu. “Sana dokunmak istiyorum.”

Jean hızla pantolonunun düğmesini açtı, Charlotte’un elini içeri sokarak kendisine dokunmasını sağladı. Başını geriye düşerken saçları yüzünü gölgeledi. “*Mon amour*, beni öldürüyorsun.”

“J-a-n.”

Adamın gözlerinin içine bakarak adını bu şekilde söylemesi Jean’ın bakışlarının yoğunlaşmasına neden oldu. Elleriyle Charlotte’un yüzünü yakalayıp dudaklarını öperken, Charlotte onu okşamayı sürdürdü. Genç kadın Jean’layken bir şey daha keşfetmiş oldu. Seks sadece iç içe giren bedenlerden çok daha fazlasıydı. Bir söz, öpüş, dokunuş seksten alınan zevkten çok daha fazlasını hissettirebiliyordu. Charlotte onu şimdi daha iyi anlıyordu. Bunun adı aşk yapmak olmalıydı.

16. BÖLÜM VAHŞİ BİR KUŞ

*Aşık olduğunuz ilk anı hatırlamanız imkânsızdır,
bu sizin sandığınızdan çok daha önce gerçekleşmiştir.*

FRANSIZ İLE ÜÇÜNCÜ HAFTA

Jean, iş ve seyahat amacıyla Paris'e gitmekten bahsettiğinde Charlotte neredeyse havalara uçmuştu. Uzun zamandır gitmediği o şehri tekrar görmek için deli oluyordu ama bir yandan da Bradley ile olan hatıralarını canlandıracağı düşüncesiyle bundan korkuyordu. Kendi kendine her zamanki gibi tekrarlardı. Sen Lotté'sin... Boş günlerini Paris için alışveriş yaparak geçirmiş, tüm masraflarını ise daha önce söylediği gibi Jean karşılamıştı. Genç adamın Paris seyahatleri için bir sürprizi daha vardı ki o da hızlı trendi. Nice'ten Paris'e kadar hızlı trenle gitmek harika bir fikirdi ve Charlotte yeni şeyler deneyimlemek için fazlasıyla istekliydi.

Altı saat sürecek yolculuk için özel kompartımanlarına yerleştiklerinde Charlotte heyecanla cam kenarına oturdu. Jean ise küçük seyahat çantalarını yerleştirirken gülümsüyordu.

"Tanrım! Paris'e gidiyoruz."

Jean, Charlotte'un yanına yerleşerek elini genç kadının çıplak bacağına gezdirdi. "Evet, *mon amour*. Paris'e gidiyoruz. İnan bana harika bir hafta sonu geçirmen için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Hiçbir şey yapmasan bile harika bir hafta sonu olacağından eminim."

Hızla geçtikleri yol boyunca manzarayı, istasyonları inceleyebilmek için gözünü dışarıdan ayıramıyordu. Hevesli bir çocuk gibi görünüyormuş gibi ama Jean bundan hiç de şikâyetçi değildi. Sık

sık Charlotte'a dokunuyor, onu öpüyor ve geçtikleri yerler hakkında bilgiler veriyordu.

"İnsanlar genelde Paris'i ilk defa görecekleri için heyecanlanırlar fakat pek çoğu hayal kırıklığına uğrar. Senin ne düşüneceğini merak ediyorum."

Charlotte bu sözler üzerine kafasını adama doğru çevirdi. Paris'e ilk gelişi hâlâ aklındaydı. Bradley ile aralarındaki duygusal yakınlık şehri daha güzel kılmış olabilirdi fakat Charlotte biliyordu ki her şekilde bundan keyif alırdı. Fransa her zaman onun hayallerini süsleyen yer olmuştu.

"Peki sen? Sen Paris'i sever misin?"

Jean alnına dökülen saçları geriye iterek, "Evet," dedi. "Büyük ve canlı şehirlerin karmaşasını severim."

"O zaman neden Paris yerine Nice'te yaşamayı seçtin?"

"Akdeniz'i daha çok seviyorum. Yemeklerini, iklimini, masmavi denizini... Paris uçarı ve şımarık bir kadın gibi insanı mutlu ediyor ama yoruyor da oysa Nice huzur dolu, sıcak ve samimi."

Yolculuklarının ardından taksiye binerek Ritz oteline gittiler. Charlotte, kapısını açan valeye gülümseyerek şaşkın bakışlarla Jean'a baktı.

"Ritz'de mi kalıyoruz?"

Jean, genç kadının beline sarılarak kendine doğru çekti. "Senin gibi güzel bir kadınla bu heyecan verici şehirdeyim. Her şeyin en güzelini neden almak istemeyeyim?" Charlotte gözlerini devirirken birlikte lobiye ilerlediler.

Genç kadın bunun bir rüya olduğunu düşünüyordu. Bu gerçek bir rüyaydı. Gerçi ünlü Ritz tüm ihtişamıyla önünde uzanırken bunu reddetmekte zordu. Tarihin çok zengin bir döneminden kalmış olan otel bir saraydı. Kubbeli tavanındaki işçilik, elmas avizeler, varaklar ve abartılı kostümler içindeki görevliler Charlotte'a kendini Victorian dönemindeymiş gibi hissettiriyordu. Jean daha önceden rezervasyon yaptırdığı için resepsiyon işleri hızlıca halloldu.

Jean elinde iki anahtar tutuyordu ve Charlotte kaşlarını çatarak, "Neden iki ayrı oda tuttuğunu sorabilir miyim?" diye mırıldandı.

"Hemen yan odanda olacağım, *mon amour*."

Asansöre ilerledikleri sırada adamın eli belinde duruyordu. Altın bir kafese benzeyen asansörde yanlarında otel görevlisi olduğu için sessiz kalmayı seçen Charlotte, adam onlara odaları hakkında bilgiler verirken de bu sessizliğini korudu.

Nihayet Charlotte'un odasında baş başa kaldıklarında genç kadın, "Duygusal olarak bağlanmaktan kaçırıyorsun," diyerek tahminde bulundu.

"Ne?"

"Birlikte uyumak... Çok romantik bir eylemdir. Çok yakın ve samimi... Sen kaçırıyorsun."

Jean gülerek, "Aşkım, yaptığımız her şey çok romantik ve fazlasıyla samimi," dedi. Bunu söylerken sesinde belirgin bir rahatsızlık vardı.

"O zaman neden?"

Jean, genç kadının yüzünü avuçlarının içine alarak gözlerine baktı. "Benimle uyumak mı istiyorsun?"

"Hayır ama..."

"O zaman bunu dert etme. İkimizin de rahatını düşünüyorum."

Charlotte bu rahatsız durumdan kurtulmak için konuyu değiştirdi. "Bugün için bir planımız var mı?"

Jean kararsızlık içinde gözlerini kaçırarak, "Aslında bir plan yaptım ama sevip sevmeyeceğini bilemiyorum," diye mırıldandı.

Charlotte ilk defa onun kendinden emin olmadığını görüyordu. "Ne yani, sevmeyeceğimden mi endişe duyuyorsun? Bende beni çoktan çözdüğünü düşünürdüm."

Genç kadının dudaklarına kondurduğu öpücükten sonra geri çekilen adam, "Hâlâ bana göstermediğin çok şey olduğu düşünülürse, henüz yaklaşmadım bile, aşkım," derken gözlerinde oyuncu pırıltılar geziniyordu.

"Ben senin planını seveceğimden neredeyse eminim, beni şimdiye kadar yanıltmadın."

Jean alt dudağını sertçe ısırıldı. “Bu akşam sahnelenecek Carmen operasına bilet aldım.”

Charlotte bunu duyduğu anda şaşkınlıktan ağzı açık kalmış, nefesi teklemişti. Hayır, hayır bu kadarını tahmin etmesine imkân yoktu. Charlotte’u bu kadar net analiz etmesi imkânsızdı. “Lanet olsun!”

“Eğer istemezsen-”

Charlotte adamın sözünü hızla kesti. “Kapat çeneni, Jean!” Derin bir nefes aldı. “Özür dilerim, bu kaba oldu. Ben... Operaya bayılırım.”

Genç adam Charlotte’un yüzündeki ifadeyi eğlenerek izlerken işaret parmağını dudakları üzerinde gezdirerek muhtemelen kahkaha atmamaya çalışıyordu. “*Mon amour*, duygularını böylesine açıkça ifade ettiğin zaman...”

“Evet?”

Jean kollarını genç kadına dolayarak onu kendine çekti. “Seni yakınımda tutmak istiyorum, çok yakınımda... Ya en büyük kaybım ya da en büyük kazancım olacaksın demiştim ya?”

Charlotte kafasını onu onaylayarak salladı. “Kendimi kaybetme neden oluyorsun ama bana çok başka bir şey kazandırıyorsun.”

“Ne gibi?” Charlotte’un bu sorusu cevapsız kaldı çünkü Jean’ın dudakları kışkırtıcı bir şekilde genç kadının dudaklarıyla buluştu. Arzuları iki dudak arasında yeşerirken, nefes dahi alamaz hâle geldiler.

Jean restoranının Paris şubesini kontrole gittiğinde Charlotte hazırlanmaya başlamıştı. Operanın önemini bilen bir kadın olarak Jean’ın alması için ısrar ettiği kobalt mavisi gece elbisesini giydi. Adamın da söylediği gibi bu renk gözlerini vurguluyordu. Kuaförde topuz yaptırdığı saçlarıyla yüz hatları açığa çıkmıştı, hafif makyajı ise bunu gölgelemiyordu. Elbiseye uygun olarak alınan safir kolçe ve küpeleri takmış, sanki hayran olduğu bir yabancıyı süzermiş gibi aynadan kendine bakıyordu. Kapı çaldığında yutkundü ve açmadan

* Fransız besteci Georges Bizet’nin 4 perdelik opera eseri

önce derin bir nefes aldı. Bu nefesin işe yarayacağını tahmin etmişti. Jean karşısında siyah smokini içerisinde dikiliyordu. Saçlarını sımsıkı bir atkuyruğu ile toplamış, oldukça resmi görünüyordu.

“Vay canına!”

Gülümsemesi genişlerken, “Ben de şimdi aynı şeyi daha kibar bir şekilde ifade edecektim,” dedi.

“Nasıl?”

“*Mon amour, Tu es la chose la plus unique que je connaisse.*” Charlotte kızaran yanaklarını adamdan saklamak için başını öne eğdi. Jean ona doğru bir adım atarak çenesini kavradı ve kendisine bakmasını sağladı. “Seninle olduğum her an günah işlemek istiyorum.”

Adam bu şekilde konuşurken Charlotte nefes almakta zorlanıyordu.

“İç çamaşırı giyiyor musun?”

“Evet.”

Jean’ın gülüşü tüm yüzüne yayıldı. “Güzel, şimdi çıkar onu.”

Charlotte şaşkınlıkla, “Anlamadım,” diye soludu.

“Anlıyorsun, *mon amour*, daha açık olamazdım. İç çamaşırını çıkar, seni etrafımda daha ulaşılabilir şekilde istiyorum.”

Genç kadın şaşkınlıkla karışık yoğun bir heyecanla çamaşırını bacaklarından sıyrıp çıkardı. Bacaklarını birbirine bastırarak ufak elektriklenmeyi yok saymaya çalışırken, Jean’ın bakışları altında bunu yapmak zordu. Adam girmesi için kolunu uzattı ve Charlotte itaatkâr bir şekilde onun koluna girdi. Otelin ayarladığı ufak siyah araç ve şoför eşliğinde Paris opera binasına gittikleri sırada Charlotte kendini inanılmaz heyecan dolu hissediyordu. Siyah camlardan capcanlı Paris akşamını izliyor, diğer tarafa döndüğünde ise yanındaki şahane adamın bakışlarıyla ısınıyordu. Jean’ın bacağının üzerinde duran elinin sıcaklığı her saniye daha da artıyordu.

Jean eğilerek kulağına doğru fısıldadı. “Benim için eteğini biraz toplar mısın, aşkım?”

Charlotte inanmaz bakışlarla bir ona bir de önde arabayı kullanan adama baktı. Jean’ın ısrarcı tavrı üzerine eteğini yukarı doğru

* Sen tanıdığım en eşsiz şeysin

topladı. Neyse ki Jean'ın bedeni ve kumaş yığını görüntüyü kamufle ediyordu.

Jean iki parmağını ağzına sokarak ıslattığında Charlotte kafasını iki yana salladı. "Bunu yapamazsın."

"Bu kadar emin olma." Adamın eli yavaşça eteğin açık noktasından içeri süzüldü ve kolayca genç kadının sıcak noktasına ulaştı. Parmakları içeri doğru girerken Charlotte onun koluna tutundu. "İstediğim bir şeyi her zaman alırım."

Charlotte keskin bir fısıltıyla, "Lütfen," diye soludu.

"Lütfen ne, aşkım? Lütfen devam et mi? Yoksa lütfen dur mu?"

Genç kadının bu soruya verecek cevabı yoktu, kafasını hızla iki yana salladı ve "Bilmiyorum," dedi.

Jean'ın gülümsemesi genişledi ve parmaklarını çekerek Charlotte'un dudaklarını öptü. Charlotte aracın durduğunu fark ettiğinde camdan dışarı bakmayı akıl edebilmişti. Ünlü Paris Opera Binası *Palais Garnier*'in tam önündeydiler. Bu gösterişli yapı altın heykeller, devasa sütunlar ve işlemeler ile süslenmişti, tüm görkemiyle insanları yüz yıllardır büyüliyordu. Charlotte araba camının ardından bu görüntüyü seyrederken Jean inmiş, Charlotte'a yardım etmek için elini uzatıyordu.

"*Mon amour?*" Elini tutarak arabadan inerken eteklerini de topladı. İnsanlar en şık hâllerinde opera binasından içeri giriyordu. Jean, genç kadını yönlendirerek binadan içeri soktu. Gerisi Charlotte için bir hayal âlemiydi, etrafı o kadar dikkatli inceliyordu ki Jean yönlendirmiyor olsa muhtemelen yürümeyi bile akıl edemezdi.

Localara çıkılan merdivenleri kullanmaya başladıklarında Charlotte, "Locada mı olacağız?" diye sordu.

"Bir şeyden zevk almak için en iyi noktada olmalısın. Orgazm için klitoris, opera için loca."

Charlotte'un ağzından kaçan güçlü kahkaha fazlasıyla istemsizdi. Bu durumdan utanan genç kadın etrafına baktı ve yaşlı bir çiftin ona küçümseyerek baktığını fark ettiğinde gülüşünü bastırmaya çalıştı.

"Sen çok edepsiz bir adamsın, Jean."

"Her zaman, aşkım."

Locaları üçüncü katta ve tam sahne karşısındaydı. Jean böyle bir oyunda, böyle bir yerde oturmak için bir servet ödemiş olmalıydı. Kubbeli tavanı süsleyen freskler göz alıcıydı. Kırmızı ve altın rengi, Victorian dönemi hissini kuvvetlendiriyordu. Jean genç kadını oturttu ve görevlinin verdiği eski tip dürbünlerden birini Charlotte'a uzattı.

"Biraz nostalji fena değildir."

Charlotte gülümsedi. "Bence büyüleyici."

Genç kadın büyük bir hevesle elindeki dürbünü kullanarak diğer locaları izlerken ışıklar sönmüş, sahne hareketlenmişti. Müzisyenler yerlerini aldığı anda bütün fısıltı kesildi ve derin sessizlik insanın içini kıpır kıpır yapan müziklerle bölündü. Dört perdede sahnelenecek oyun Fransız yazar *Prosper Merimee* tarafından yazılıp, Fransız müzisyen *Bizet* tarafından bestelenerek operaya çevrilmişti. Carmen adında çingene bir kadının dişiliğini kullanarak aşklarını ve ihanetlerini konu ediniyordu. Oyun sahnelenirken genç kadın heyecanına mâni olamıyordu. Tüm oyun Fransızcadı, bu çok daha etkili olmasını sağlıyordu. Operanın *Habanera Aryası* seslendirilirken Charlotte sözleri içinden tekrarlarlarken buldu kendini. Bu yazılı metin okumaktan çok daha etki uyandırıcıydı.

Aşk vahşi bir kuşa benzer. Ehlileştirmeyi deneyen pişman olur. Çağırman boşuna. Eğer istemiyorsa. Gelmez.

Aşk bir çingeneye benzer. Kural tanımaz. Sen, beni sevmesen bile. Ben seni severim. Ve seni seviyorum.

Sen yakaladım sanarken. Kaçar gider kanatlarını çırparak. Onu boşuna ararsın. Endişelenmeyi bıraktığında. Gelir. Etrafını sarar. Yaklaşır. Kaçar. Sonra tekrar yaklaşır. Etrafını sarar. Sen onu isterken ortadan kaybolur. Ve ona sahip olduğunda. Seni yakalar.

Charlotte bu sözleri tekrarlarlarken kafasını çevirdi ve Jean'ın kendisini seyrettiğini fark ederek gergince gülümsedi. İkisinin de başları tekrar oyuna döndü. Dördüncü perdede Don Jose'nin büyük aşkı Carmen'i öldürüşü inanılmaz dramatikti ve Charlotte duygu yoğunluğuna engel olamayarak düşen birkaç damla gözyaşını silerek pek

kibar olmayan bir tavırla burnunu çekti. Don Jose'nin son sözleri kulaklarında uğuldadı.

"C'est moi qui l'ai tuée. Carmen. Ma Carmen."

Perde kapanıp tekrar açıldığında genç kadın yerinden fırlayıp coşkuyla alkışladı. Gözyaşlarıyla parıldayan ama duyduğu zevk ile gülümseyen suratını Jean'a doğru çevirdiğinde adamın yoğun bir hayranlıkla kendisini seyrettiğini fark ederek olduğu yere çakıldı. Gözlerinde bir şey vardı. Charlotte bunun ne olduğundan emin değildi ama gözlerindeki şey aynı anda hem korkmasına hem de içinin ısınmasına neden oluyordu.

Otele döndüklerinde Charlotte'un en mutlu gecelerinden birini geçirmiş olmasının etkisi hâlâ sürüyordu. Genç kadın etrafında dönerek kıkırdadı ve Jean onu tek koluyla yakalayıp kendine doğru çekti.

"Mutlu görünüyorsun."

Dudaklarını birbirine bastırdı ama gülümsemesi yüzünden silinmedi. *"Mutluyum."*

"Moi aussi, très!"

Saniyeler içinde Charlotte elbiselerinden kurtulmuştu fakat farkında olmadığı bir şey daha vardı, Jean onu başka şekillerde de çıplak bırakmıştı. Teslim olurken artık bunu sadece bir görev olduğu için yapmadığını fark etti. Belki de başından beri öyleydi. Bunun nedeni başından beri Jean'ı arzulaması mıydı? Yoksa Jean onu özgürleştiriyor muydu? Bedeni adamın bedeninin üzerinde yükselirken göz göze geliyor, ikisi de birbirinin zevkini göz bebekleri yardımıyla tartıyordu. Ellerini adamın çıplak göğsüne koyarak destek aldı. İçindeki sertlik tüm kadınlık katmanlarını geriyor, onu bir çiçek gibi açıyordu. Jean'ın elleri genç kadının kalçalarında, parmakları dolgun kalçasının etine batarken Charlotte inledi.

"Magnifique." Charlotte bu ufacık sözcük ile daha da hızlandı-

* Onu öldürdüm. Benim Carmen'im

** Bende. Çok!

*** Muhteşem

ğında Jean hafifçe doğrulup sırtını yatak başlığına yasladı ve kontrolü eline aldı. “*Plus dur?*”

Genç kadın cevap vermemek için kendini zorlarken dudaklarını ısırdı ve ritmi kendisi hızlandırdı. Bedenleri aynı anda sökülürken adamın kucağına doğru kendini bırakarak kafasını göğsüne yasladı. Jean, onu bir bebeği kucaklar gibi kucaklamış, çıplak sırtında parmaklarını gezdiriyordu.

Gıdıklanmaya başlayan Charlotte gülerek, “Jean, ne yapıyorsun?” diye sordu.

Adamın parmakları bir şeyler yazar gibi sırtında gezinmeye devam ediyordu. “Parmaklarımla tenine şiir yazıyorum.”

“Öyle mi?”

“Evet. Duymak ister misin?”

Charlotte başını sallayarak onu onayladı

“Aşk vahşi bir kuşa benzer. Ehlileştirmeyi deneyen pişman olur. Çağırman boşuna. Eğer istemiyorsa. Gelmez.”

Operadaki sözlerini Fransızca olarak söylemesi Charlotte’un nefesinin teklemesine neden oldu.

“*Je sais.*”” Charlotte ne söylediğini anlayamadan devam etti. “*Je sais que tu me comprends.*””

Uzun süren sessizlik Charlotte’u her saniye daha fazla geriyordu. Anladığı şeyi mi kastediyordu? Kafasını kaldırıp Jean’ın gözlerine baktığında anlamış oldu. Yakalanmıştı. Sakin bir şekilde Charlotte’a hitaben Fransızca konuşmaya başlaması genç kadının nabzını hızlandırdı.

“Neden, *mon amour*?”

Pes ederek omuzlarını silkti ve adamı Fransızca olarak cevapladı. “*Bilmem. Başta eğlenceli olabileceğini düşündüm, sonra kendimi saklamak istedim ve bir kere yalan söylemiş oldum.*” Jean uzun süre sadece Charlotte’a baktı ve genç kadın en sonunda dayanamayarak, “Çok mu kızdın?” diye sordu.

* Daha sert

** Biliyorum

*** Beni anladığını biliyorum

Adam kafasını iki yana salladı. “Çok değil. Zaten başından beri biliyordum.”

Charlotte şaşkınlıkla, “Biliyor muydun? Nasıl?” diye sordu.

“Tepkilerin, aşkım. Her şey sahte olabilir ama onlar asla. Ben senin gözünün içine bakıp tüm o sözleri söylerken tepkisiz kalabildiğine gerçekten inanıyor musun?”

“Ben... Ben...”

Jean parmağını genç kadının dudaklarına koyarak onu susturdu. “Ve bir şey daha, *mon amour*, Fransızca konuşurken hayatımda gördüğüm en seksi şeysin.”

17. BÖLÜM ORTAK DİL

*Bir şeye ne kadar inanıyorsanız
o kadar korkarsınız.*

Jean odasına gittikten sonra Charlotte bir türlü uyuyamamıştı. Genç kadının beklediği gibi bir tepki vermemişti ama içten içe kırıldığı da aşikâr, her ne kadar biliyor olsa da... Bunu itiraf etmesini beklemişti. Bunu anlıyordu, onu anlıyordu fakat nedensizce kendini gizleme ihtiyacı baskın geliyordu. Sanki Charlotte'u ona açarsa, oyunu kaybedecekmiş gibi hissediyordu. Lotte kaybetmezdi, Jean'ın aradığı kişi Charlotte değildi, Lotte'ydi. O ilk andan itibaren Lotte'yi arzuluyordu.

Sabah oldukça erken saatte uyanan genç kadın, planladıkları üzerine kahvaltı salonuna indi ve gözleri anında Jean'ı buldu. Adam, bahçe kısmında oturmuş gazete okurken portakal suyu ve kahve içiyordu. Charlotte bu görüntü karşısında gülümsemekten kendini alamadı. Ona doğru yürürken adamın bakışları anında üzerine odaklandı ve genç kadın masaya oturana kadar da ayrılmadı.

"Günaydın."

"*Bonjour, mon amour.*"

Mahcup bir rahatsızlıkla sandalyesinde kıpırdandı. "Ben gerçekten bu konu hakkında kendimi rahatsız hissediyorum."

Jean kaşlarının ardında gizli bakışlarla onu süzerken, "Önemli değil. Rahatsız hissetmeni gerektirecek bir şey yok. İkimiz de birbirimizden bir şeyler saklıyoruz, yalanlar söylüyoruz. Kimse kimseye bağlılık ya da dürüstlük sözü vermedi, değil mi?" dedi.

Başını sallayarak onu onayladı. Jean haklıydı, bu bir anlaşmaydı.

“Evet, haklısın ama yine de sana söylemem gerekirdi. Sonuçta sen bana karşı dürüst davrandın. En başından beri...”

Jean sessiz kaldı ve kahvaltılarını sipariş ederken günlük planlarından bahsetti, Charlotte’un yüzü tekrar gülmeye başladı.

Bir Paris klasiğini gerçekleştirmek üzere Eyfel Kulesi’ne gittikleri sırada metroyu kullanmış ve sürekli Fransızca konuşmuşlardı. Charlotte böylesine özgür davrandığı zamanları hatırladı. Annesi ve babası olan özgür bir çocuk olduğu zamanları, kendini bir yetişkin olarak tanımladığı zamanları...

Bir sokak satıcısından aldığı dondurmayı zevkle yalayan Charlotte, “Uzun zamandır Fransızca konuşmuyordum, yani, kendimi yeterince ifade edemiyor olabilirim,” dedi. Söylediği yanlış birkaç kelimeyi Jean’ın düzeltmesi ve düzeltirken gülümsemesi onu eğlendiriyordu.

“Bence harikası, aşkım ister İngilizce ister Fransızca... Aşkın dili ortaktır.”

Charlotte kahkaha attı. “Aşk konusunda hâlâ ısrarcısın.”

“Öyleyim.”

Genç kadın gözlerini devirerek dondurmasını yemeyi sürdürdü. Eyfel Kulesi’ne yaklaşırlarken sanki buraya ilk defa geliyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Neden Amerika’da bıraktığı hayatı bu şekilde silinebiliyordu? Oysa Charlotte buraya gelirken tereddütlerle doluydu. Her tanıdık noktada Bradley’i hatırlayacağından neredeyse emindi. Sonra silkindi, Lotte olmayı başarıyordu. Belki de sebebi buydu. Tüm bu düşüncelerle uğraştığı sırada Jean onu gafil avladı.

“Peki, daha önce Fransa’ya gelmediğin konusu?”

Charlotte dudağının içini dişlerken, “İki sene önce Paris’e geldim,” diyerek Jean’ı cevapladı.

“Önemli biri miydi?” Genç kadın yüzüne anlamsızca bakarken, “Paris’e geldiğin kişi,” dedi.

“Evet, eski sevgilim.”

“Aşka inanmıyorsun ama eski sevgilinle aşk şehrine geliyorsun. Ne büyük çelişkilerle dolu bir kadınsın, *mon amour*.”

Genç kadın bu konuşmadan rahatsız olmuş olsa da kendini geri çekemiyordu. “Onu seviyorum. Seviyordum. Bundan fazlası mı gerekli?”

Yolda durmuş, Jean’ın gözlerinin içine bakıyordu. “Sevgi ve aşk arasındaki farkı sana anlatamam. İkisini de yaşamam gerekir.”

“Sen ikisini de yaşadın mı peki, Fransız?”

“Otuz üç yaşındayım, aşkım. Bu kadar sene de sayamayacağım kadar çok kadınla aşk yaşadım.”

“Birini sevdin mi? Benim kastettiğim şekilde... Bedensel haz dışında.” Jean sessiz kalınca Charlotte, “Şanslı kadınmış,” dedi.

“Kim?”

“Sevdiğin kadın.”

Genç adam kafasını iki yana salladı. Dudaklarına buruk bir tebessüm oturmuştu.

“Öncemli olan aşkı ve sevgiyi aynı anda bulmak olmalı, bir insanın bu kadar şanslı olabileceğini sanmıyorum.”

Bu iç karartıcı konu kapandığında rahatlamıştı fakat Jean bir süre daha donuk bir hâldeydi. Neyse ki çok geçmeden Charlotte’un neşeli enerjisi ona da bulaşmıştı. Bir turist edasıyla Eyfel Kulesi’nin önünde poz verirken Jean da onun fotoğraflarını çekmişti. Bir kafede oturup kahve içtikleri sırada Charlotte fotoğrafları Hilary ve Karlie’ye iletmişti. Jean kendi telefonundaki fotoğraflarından birini Charlotte’a gösterdi. Jean, genç kadını samimi bir şekilde kucaklarken ikisi de kameraya gülümsüyordu.

“Kesinlikle fotojeniksin.”

“Ah, öyle mi? Bunu yanımdaki kadına borçluyum.”

Charlotte kaşlarını kaldırarak, “Alçak gönüllü davranıyorsun ama değilsin, sen kesinlikle çekiciliğinin farkındasın,” dedi. Bu yorum Jean’a güçlü bir kahkaha attırdı.

“*Mon amour*, beni çekici bulman gururumu okşadı.”

Charlotte fotoğrafa uzun uzun baktığının farkında değildi, o sırada gelen mesaj gözlerini devirmesine neden oldu. “Bir şey mi oldu, aşkım?”

“Sadece aşırı meraklı arkadaşım birlikte bir fotoğrafımızı istiyor, çıplak olmamızı tercih ettiğini ama giyinik olarak da idare edebileceğini söylüyor.”

Bu Jean’ı güldürdü ve ifadesi anında şeytani bir hâl aldı.

“Çıplak olmamızı bende tercih ederim ama istersen giyinik olanı ona gönderebilirsin.”

Genç kadın Hilary’nin art arda attığı mesajları engellemek için ikisinin fotoğrafını gönderdi ve Hilary çok fazla mesaj yazmaya başladı. Charlotte ağzının içinde bir küfür mırıldanarak, “Bu bir hataydı, şimdi susmayacak,” dedi.

“Hakkımda ne söylüyor?”

Jean bakışlarını merakla telefona uzatınca Charlotte ekranı kapattı. “Beni seninle gelmem için ikna ettiğini ve sonuç olarak dünyanın en seksi adamıyla düzüştüğümü söylüyor.”

Fransız kahkahasını zorlukla bastırdı. “Ah, seni ikna eden oydu demek.”

Charlotte başını salladı. “Senin, Tanrı’nın bana göndermiş olduğu bir hediye olduğunu düşünüyor.”

Jean yüzünü buruşturarak dudaklarını büzdü. “Tanrı’ya inanmam, aşkı. Eğer konu hediyeysen benim kendi kendime aldığım en şahane hediyesin.”

Paris turlarını yarım bırakıp Jean’ın restoranına uğramış, akşam yemeklerini orada yemeye karar vermişlerdi. Nice’teki restorandan çok daha lüks ve görkemliydi. İçerisinin kalabalığında insanlardan uzakta ayarlanan masada oturuyorlardı.

“Nice’teki restorani bomboş gördükten sonra burası gözüme inanılmaz kalabalık geldi.”

Jean gülerek, “İstersen burayı da boşaltabilirim, *mon amour*. Tekrar benim özel servis tabağım olabilirsin,” dedi.

“Yarın sabah erkenden döneceğimizi sanıyordum?”

“Bir gün daha derssen... Olur. Süreleri ayarlamayı seviyorsun.”

Genç kadın, Jean’ın bir şeyleri ima edercesine söylediği şeyi anlamamış gibi yaptı. “Yemekten sonra bir planımız var mı?”

Konuyu değiştirmek için yaptığı hamle işe yaradı. Jean içkisinden bir yudum alarak, “Bildiğim güzel bir striptiz kulübü var. Fransız usulü striptiz izlemek istersen elbette,” dedi.

“Ne kadar farklı bir plan bu, Jean. Hayatımda hiç striptiz kulübü görmemiştim.”

Jean, Charlotte’un alayına güldü. “Bu sefer sahnede olmayacaksın ama.”

“Kulağa yenilik gibi geliyor. Tamam o hâlde, Fransız usulü striptiz nasıl oluyormuş görelim.”

Farklı değildi ama Charlotte sevmiştii. Özellikle bir seyirci olarak bulunmak kulağa oldukça eğlenceli geliyordu. Ufak ufak localardan oluşan kulüp belli ki sadece seçkin müşterilere hizmet veriyordu. *Night Rose* gibi kalabalık, gürültülü ve boğucu da değildi. Çalan hafif müzik slow bir dans ritmine sahipti. Etrafta gezinen garsonların kıyafetleri bile belli bir ciddiyete sahipti. Jean, Charlotte’u ön kısımdaki localardan birine götürdü. Genç kadın siyah deri koltuğa yerleşirken Jean da tam yanına oturdu. Yuvarlak oturma alanı oldukça genişti ve ortadaki masanın üzerindeki direk muhtemelen özel performanslar içindi.

“Bu tarz bir kulübe daha önce gelmedim.”

Jean biliyorum dercesine başını salladı. “Özel muamele isteyen insanlara özel bir kulüp.”

“O zaman sen sık geliyor olmalısın.”

Neşeyle güldükleri esnada sipariş için gelen garsona içki siparişlerini verdiler. Müzik daha ritmik ve sıcak bir hâl almıştı, çok geçmeden dansçılar ortak sahnede belirdi. Yaptıkları ufak bir gösterinin ardından masalara dağıldılar. Charlotte ve Jean’ın masasına çıkan kadın gösterişli bir esmerdi. Kalçasına kadar uzanan siyah saçları, oldukça etkileyici dolgun bir fiziği vardı. Jean içkisiyle birlikte arkasına yaslanarak kadını seyretmeye başladı, bunu yaparken Charlotte’u da kendine çekmişti. Dansçı yetenekliydi ve Charlotte mesleğinin nasıl bir etki uyandırdığına odaklanmış durumdaydı. Daha önce hiçbir gösteriyi bu şekilde izleme imkânı olmamıştı. Bu büyüleyiciydi. Pembe renk tanga ve pek bir yerini kapatmayan sutyeni içindeydi,

zaten direk dansı esnasında sutyenini de çıkarıp masaya bırakmıştı. Jean cebinden çıkardığı banknotları Charlotte'a uzattı.

"Bunu sen yapmak ister misin, *mon amour*?"

Şaşkınlıkla Jean'ın elindeki parayı aldı ve masadaki kadına doğru uzandı. Kadının sutyeni olmadığı için parayı ufak çamaşırına koymak zorundaydı. Bakışları tekrar Jean'a kaydığında adamın gülümseyerek kendisini seyrettiğini gördü. Bunu bir eğlence olarak görüyordu ve bu şekilde gördüğü sürece Charlotte açısından bir sorun yoktu. Kadın aynı Charlotte'un Jean'a yaptığı gibi direkte kayarak eğildi ve bacaklarını araladı. Bunu daha önce yapmamış olsa da nasıl yapıldığını bilecek kadar tecrübe sahibiydi. Yavaşça araladığı çamaşırın lastiğine parayı sıkıştırdı ve kadın ona gülümseyerek doğrulurken arkasına yaslandı.

Jean kulağına doğru eğilip, "Nasıl hissettiriyor, aşkım?" diye sordu.

Adamın gözlerindeki karanlık bakışı görmüştü. Charlotte'a derin bir arzu ile bakıyordu ve genç kadın bunun az önceki manzaradan kaynaklandığından emindi. Jean'ın eli yavaşça elbisesinin altına giriyor, onu ateşlendirmeye çalışıyordu. Charlotte cevap veremeyecek kadar afallamıştı. Jean bunun farkında değildi ve masaya doğru eğilip dansçı kadının kulağına bir şeyler fısıldadığında Charlotte dayanma gücünün sonuna gelmişti. Ondan uzaklaşarak oturduğu yerden kalktı ve karanlık koridor boyunca nereye gittiğini bilmeden yürümeye başladı. Jean'ın arkasından seslendiğini duymuştu ama durmadı. Tuvaletlere doğru giden yol neon ışıklarla aydınlatılmıştı, köşeyi döndükten sonra büyük ellerin kavrayışı ile durmak zorunda kaldı. Jean onu yakalamıştı. Sırtı duvara temas ederken adamın bedeni önünde konuşlanmıştı.

"Neler oluyor?"

Gözlerinde daha önce hiç görmediği öfkenin ve şaşkınlığın izleri vardı fakat Charlotte daha yoğun bir öfkeyle doluydu. Onu iterek bir adım gerilemesini sağladı. "Bunu sana ben sormalıyım Jean, ben de neler oluyor?" Adamın kaşları anlamaz bir edayla biraz daha

çatıldı. Charlotte derin bir nefes alarak sakinleşmeye çabalıyordu. “Üzgünüm. Ben bu kadar ileri gidemem.”

“Anlamadım, neden bahsediyorsun?”

Charlotte bakışlarını ondan kaçırdı. “Sana açık yüreklilikle pişman olduğum bir sırrımdan bahsettim ama şimdi sen... Sen beni buraya getirmiş, başka kadınlarla...”

Sustuğu anda Jean çenesini kavrayıp bakışını kendisine sabitledi. “Ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun?”

“Bak, ben Marion değilim, tamam mı? Evet, fahişen olmayı ve o şekilde davranmayı kabul ettim ama sınırlarım var, Jean. Kendimden nefret etmeme neden olacak hiçbir şeyi bana yaptıramazsın.”

Charlotte’un kırılganlığının farkına varan adamın bakışları yumuşadı ve temkinli bir şekilde ona yaklaşarak yumuşakça omuzlarını kavradı. “Konuşmayı duyduğunu tahmin etmeliydim. Marc biliyordu, değil mi?”

“Konumuzun bu olduğunu sanmıyorum.”

Jean sakin bir şekilde, “Konumuz? Tamam, konumuza dönelim o zaman,” diyerek konuşmasına başladı. “Ben seni tanımaya başladım, nereye kadar ilerleyebileceğimi keşfettim. Sınırlarını anlayabiliyorum. Senin gözlerinin içine baktığımda durmam ya da devam etmem gereken yeri görüyorum. Peki, sen? Sana defalarca bir profesyonel olmadığını bildiğimi söyledim. Asla istemediğin bir şey olmayacağını söyledim. Sence ben yalancı ve sözüne güvenilmez bir adam mıyım?” derken sesi her cümlede biraz daha kısık çıkmış, en sonunda bir fısıltıya dönmüştü.

Bu şekilde düşündüğünde onun haklı olduğunu kabul etmek kolaydı. Ondan bir şeyler saklayan ve yalan söylemek zorunda kalan kendisiydi. Açıkçası ona güvendiğini şu ana kadar fark etmemişti. Bakışlarını bir kez daha adamdan kaçırdı, bu seferki duyduğu suçluluktandı.

“Hadi otele dönelim, orada konuşuruz.”

Otel odasına girdiklerinde Charlotte son derece sessizdi. Jean koltuğa oturup arkasına yaslandığında konuşmaya başladı.

“Marc ile aranızda geçen konuşmalardan sonra sana yaptığım itiraf ve sonrasında bu gece olanlar...”

Jean lafını keserek, “Seni istemediğin bir şeye zorlayacağımı düşündün,” diye tahminde bulundu fakat Charlotte kafasını iki yana salladı.

“Hayır, istediğimi düşünüyorsun sandım. Beni daha önce iki kadınla ayaküstü sevişirken seyrettin.”

“O bir gösteriydi. Bana sırrını verirken ne kadar utandığını gördüm, *mon amour*. Seni böyle bir şey için zorlamazdım. Bunu daha önce yapmadım diyemem ama asla isteksiz biriyle yapmadım.”

“Marion ile yaptın.” Sözcükler ağzından çıktığı anda bundan pişman olmuştu fakat artık geri almak için çok geçti. Böylesine saçma bir şeyi neden söylediğini bile bilemiyordu.

“Ondan başka pek çok kadınla da... Onun büyütülecek bir yanı yoktu, diğerlerinden bir farkı asla olmadı.”

Genç kadın koltuğa, Jean’ın yanına oturdu ve adamın başı anında ona doğru çevrildi. “Marc’ın söylediği gibi ona karşı özel bir şeyler hissetmedin mi? Seni rahatsız eden neydi?”

Jean, Charlotte’un yanağını okşarken bunu sanki refleksmiş gibi rahatça yapmıştı. Sanki eli farkında olmadan yanağına doğru uzanmıştı, bunu fark ettiğinde ise geri çekilmek için bir hamlede bulunmadı.

“Onunla karşılaşmak zorunda değildin, böyle bir şey olmamalıydı, beni sinirlendiren bu oldu. Marion’un orada olmasını beklemiyordum. Eğer bilseydim seni oraya götürmezdim.”

Charlotte gülerek, “Benim rahatsız olacağımı mı düşündün?” diye sordu.

“Olmadın mı?”

Dudağını dişlerken, “Hayır,” dedi. “Senin bir aziz olmadığını biliyordum.”

Jean bu söylediğine gülümsediğinde genç kadın başka bir şeye daha cesaret ederken buldu kendini. Hafifçe boğazını temizleyerek sesini alçalttı. “Marc, beni otelde Fransızca konuşurken duydu.” Çenesi belli belirsiz gerildi fakat hemen ifadesini kontrol altına almayı

ihmal etmedi. Fransız sessiz kalmayı sürdürünce Charlotte, “Bir şey söylemeyecek misin?” diye sordu.

“Senin müthiş Fransızca konuşmanı benden önce duyduğu için delicesine öfkeliyim.”

Sesinde yatan hafif şaka, kızgınlıkla karışıyordu. Charlotte bunu garip bir şekilde eğlenceli buldu. “Öyle mi?”

Jean, genç kadının üstüne doğru uzanarak Charlotte’un koltuğa yatmasını sağladı. Elleriyle bedeninin ağırlığını kontrol altına alarak vücutlarını bir bütün hâline getirdi.

“Evet, hem de çok fazla...” Genç kadının iç çamaşırını kenara iterek pantolonunun fermuarını açtı. Tamamen giyinik olan bedenleri birbiriyle buluşmak için aceleliydi. Saniyeler içinde Jean’ı içinde hissetti.

“Bundan sonra benden bir şey saklamayacaksın.” Sert bir hamlenin ardından kesilen nefesiyle konuşmaya devam etti. “Ne düşünürsen ne hissedersen ve duyarsan bana söyleyeceksin.”

Genç kadın bu yoğunluk esnasında zorlukla, “Sende,” diye fısıldadı. “Bunlar senin içinde geçerli.” Jean kafasını salladı, bu geçiştirilmiş bir onaylama mıydı? Yoksa gerçek miydi bilemiyordu.

Charlotte’un orgazmı yaklaştığı sırada durdu, üzerinde hareketsiz bir şekilde beklerken genç kadının gözlerine bakıyordu. Gözlerindeki ifade korkuyla karışık şaşkınlık, bunun yanında öfke ve ihtiyaç da barındırıyordu. Sözleri bir fısıltı gibi dudaklarından dökülürken dişlerini birbirine bastırıyordu.

“*Mon amour*, bir daha bana arkanı dönüp gitmeyeceksin.”

Son söylediği Charlotte’un tenine kazındı. Vuruşları sertleşti ve ikisinin bedeni de birbiri içinde rahatladı. Genç kadın korku içindeydi. Jean’dan sızan yoğun duygular bir battaniye gibi etrafını sararken sıcaklığa sokulmak ile bu rehavetten kaçıp kurtulmak arasında bocalıyordu. Jean dudaklarına bir öpücük kondurup kendi odasına gitmek için kalkarken öylece hareketsiz bir hâlde yattı.

“*Bonne nuit, mon amour, faire de beaux rêves.*”

* İyi geceler, aşkım, tatlı rüyalar

18. BÖLÜM İHTİYAÇ

*Duygulardan kaçmak sonu olmayan bir eylemdir.
Nereye giderseniz gidin kalbinizi yanınıza alırsınız.*

Gün aydınlanmadan istasyona giderek trene bindiler. Hâlâ uyku sersemiydi, bunu gece bir türlü uyuyamamasına bağlıyordu bu yüzden fazlasıyla sessizdi. Jean ise Charlotte'u oradan oraya yönlendirmek dışında tek kelime etmiyordu. Özel kompartımanlarına yerleşip kalkış için yapılan anonsları dinlerken de aynı huzursuz edici sessizlik sürdü. Trenin kalkışından on dakika kadar sonra Jean'ın hırıltılı sesini duyarak ona doğru döndü.

"Seni istiyorum, aşkım. Şimdi."

Charlotte yutkundu. Işıkları yakmamışlardı bu yüzden içeriye sabah karanlığı hâkimdi. Onu net olarak göremese de sert yüz hatlarını seçebiliyordu. "Ne?"

Genç kadının şaşkınlığı adamı etkilemiş gibi görünmüyordu. Ukala bir şekilde, "Fransızca olarak tekrarlamamı mı istersin?" diye sordu.

"Yani, burada mı? Jean biri görebilir." Tedirgin bir şekilde kapıya ve içerisinin görüldüğüne emin olduğu camlara baktı. Hava aydınlanmak üzereydi.

"Kapıyı kilitleyeceğim. Benim için soyun." Jean kapıyı kilitleyip arkasını döndüğünde yerinde kıpırdamadan oturan Charlotte'a yaklaşarak tam önünde durdu. Elini cebine sokarak, "Zar atmak ister misin, *mon amour*?" dedi.

Charlotte hızla kafasını iki yana sallayarak, "Hayır, nasıl olsa kazanacaksın," derken buldu kendini.

Yerinden kalkarak kıyafetlerini birer birer çıkardı. İlk defa Jean'ın karşısında çıplak olmaktan çekindiğini fark etti. Bunun sebebi fazlasıyla halka açık bir yerde olmaları olabilirdi. Jean kendi kıyafetlerini bedeninden yırtarcasına çıkarırken Charlotte ile olan göz temasını bir an olsun kaybetmedi. Adam beklemediği bir sertlikle onu kollarından kavrayarak kendine çekti. Charlotte ne olduğunu anlamadan adamın elleri belini kavramış, sırtı Jean'ın geniş göğsüne yaslanacak şekilde ters çevrilmişti.

“Sende beni istiyor musun?”

Konuşamayacağını bildiği için başını sallamakla yetindi. Jean'ın bedeninin ağırlığı ve kompartımanın darlığı sayesinde cam kenarına doğru ilerlemek zorunda kalmıştı. Bedeni neredeyse cam ile buluşmak üzereydi, ellerini koyarak ilerlemeyi durdurdu. Adamın sert erkekliği kışkırtıcı bir şekilde kalçasına sürtünüyordu.

“Jean...”

“Şşşt...”

Jean kalçasını hafifçe kaldırıp kadınlığının yumuşak girişini ararken boyları arasındaki uyum işleri kolaylaştırıyordu. Charlotte belini kıvrarak pozisyonu ayarladığında ellerini trenin camına dayayarak güç aldı. Jean'ın keskin hamlesinden sonra içinde olması bütün gerginliğini ve endişelerini alıp götürdü. Geriye sadece yoğun bir haz kaldı. Tren son hızla ilerlemeye devam ederken Jean'ın içine yaptığı vuruşlar bedenini sarsıyordu. Bir tünelden geçtikleri sırada kompartımanları anında karanlığa büründü, bu mahremiyet Charlotte'u memnun etmişti, inleyerek ter içinde kalmış bedenini adama doğru ittirdi.

“Bu şekilde kıvranmana bayılıyorum, *mon amour*. Benden başka hiçbir şeye ihtiyacın yokmuş gibi...”

“Yok. Şu an senden başka hiçbir şeye ihtiyacım yok.”

Jean kulağına doğru eğildi. Bu sırada tünelden çıkmışlardı, Charlotte istasyonlardan birine yaklaştıklarından emindi. Binalar trene fazla yaklaşmış, sokak lambaları içeriye aydınlatmaya başlamıştı. Jean hâkimiyeti eline alarak ritmi yavaşlattı, Charlotte'u uçurumun ke-

narında tutmaya devam ederken atlamasına ya da çekilmesine izin vermiyordu. Onu tamamen ele geçirmişti.

“Bir daha söyle, bana ihtiyacın olduğunu söyle!”

Jean'ın sesi sert ve keskindi. Charlotte bir itiraz mırıltısı çıkardı. Bunu sadece zevk için söylemesi gerektiğini biliyordu ama yine de bir erkeğe böylesine zayıflık barındıran bir şeyi söylemekten hoşlanmamıştı.

“Söyle, aşkım. Yoksa istasyona girene kadar boşalmana izin vermem, giyinmene de öyle. Herkesin bizi görmesi de umurumda olmaz.”

Genç kadın ondan kurtulmaya çalıştı ama Jean oldukça güçlü bir erkekti, diğer yandan Charlotte çekilmek istemiyordu. Ona ihtiyacı vardı, rahatlamaya... “Lanet olsun!”

“Ağzını mı bozacaksın? Sorun değil, böyle de dayanılmazsın.” Kulağına sıcak nefesini üflerken, “Söyle,” diye emretti.

Haykırırcasına, “Sana ihtiyacım var,” derken Jean onu özgür bıraktı. Genç kadının bedeni dinmeden içine akıttığı sıcaklığıyla birlikte onu tekrar yakaladı. Rahatlamış olmaktan ziyade garip hissediyordu. Sanki bir şeyler aynı değildi.

Uzun tren yolculuğu boyunca “*gerekli*” şeyler dışında pek konuşmamışlardı. Jean kendi hâlinde oturup günlük gazeteleri karıştırmış, telefonla konuşmuş, ara sıra Charlotte'a nasıl hissettiğini sormuştu, hepsi buydu. Charlotte nasıl olduğunu anlamadığı bir anda uyuyakalmış olmalıydı. Trenin çıkardığı gürültü ve sarsıntı kaybolmuştu, Jean'ın kulağının dibindeki sakinleştirici sesinden başka bir şey yoktu.

“Charlotte.”

Gözlerini hızla açarak Jean'a baktı. İsmi duyduğunu sanmıştı ama adam saçını kulağının arkasına iterek umursamaz bir edayla, “*Mon amour*, Nice'teyiz,” diye mırıldandı. Hemen yerinde doğrulup gözlerini ovuşturdu. Jean ondan uzaklaşmış, çantalarını almak için kapının yanına ilerlemişti. Genç kadın esneyerek yerinden kalktı ve çantalardan birine doğru uzandığı sırada Jean geri çekildi.

“Ben taşıyım. Yoksa nasıl bir centilmen olurum.”

Altı saattir ilk defa nüktedan bir şeyler duyması Charlotte’u gülümsetti. Birlikte istasyondan bir taksiye binerek otele gitmek üzere yola çıktılar fakat Jean, Charlotte ile otele gelmedi. İşi olduğunu, yarın görüşeceklerini söyleyerek genç kadının dudağına basit bir öpücük bırakıp gitti.

Charlotte günü düşünerek, tembellik ederek ve sahilde gezinerek geçirmişti. Odasında yediği sade akşam yemeğinin ardından otelin bahçesinden yükselen canlı müzik sesini duyarak biraz kafa dağıtmaya karar verdi. Jean gün içinde iki sefer aramış, son derece ilgisizce Charlotte’a nasıl olduğunu, neler yaptığını sormuş ve yanında olamadığı için özür dilemişti. Bunun nedenini daha fazla düşünüp canını sıkmamak için başka şeylerle ilgilenmeye karar verdi. Otelin bahçesinde çalan müzik insanı içine çekiyor ve rahatlatıyordu. Buna ihtiyaç duyuyordu, biraz olsun rahatlamak ve kafasını boşaltmak istiyordu. Karanlık alanda boş bir masa bulmak için etrafta dolandığı sırada birinin kendisine seslendiğini duydu.

“Lotte.”

Arkasını döndüğünde karşılaştığı manzara Charlotte’u rahatsız hissettirdi. Yuvarlak ve fazlasıyla samimi bir masada oturan Marc’ın sağında nişanlısı olduğunu öğrendiği esmer kadın oturuyordu. Sigarasını dudaklarına götürürken bakışları Charlotte’un üzerinde gezindi. Solunda ise topladığı saçlarıyla açığa çıkan çekici yüz hatlarıyla Marion vardı. Uzun bacakları masadan dışarı çıkmıştı, bakan herkeste arzu uyandıracak kadar seksi görünüyordu.

Charlotte soğuk bir tavrıyla, “Merhaba,” demekle yetinse de Marc yerinden kalkıp yanına geldi.

“Sanırım boş bir masa bulmak için biraz geç kaldın, bizimle otursan çok sevinirim.”

Kabalık etmek istemese de bu teklifi kabul etmesi olası değildi. “Ah, çok kibarsın, Marc fakat sanırım barda oturacağım. Bir şeyler içmek istiyorum.”

Marc teklifsizce koluna girerek genç kadını masaya doğru yönlendirdi. “*Cher,*” ısrar ediyorum. Eğer seni düzgün ağırlayamazsam nasıl bir yönetici olurum? Richelle ve Marion’la da tanışmalısın.”

Onun tutuşundan sıyrılmak istese de bunu başaramadan masaya gelmiş, bir garsonun çektiği sandalyeye Marc tarafından oturtulmuştu. Bunun bir kâbus olma ihtimali varsa öyle olmasını diliyordu. En kötüsü de Marc ve Marion arasına sıkışmış olmasıydı.

Marc nişanlısına hitaben Fransızca konuşmaya başladı. “*Richelle, hayatım, Lotté’yi hatırladın mı?*”

Kadın gülümseyerek Charlotte’u süzdü. “*Elbette, Pierre’in arkadaşı, değil mi? Seni tekrar görmek çok güzel. Bu gece yalnız mısın?*”

Kadının sesinde bir iğneleme olmasa da Charlotte yanında oturan kadının varlığı yüzünden rahatsız olarak yerinde kıpırdandı. “Evet, Jean’ın halletmesi gereken işleri vardı.”

Marion içki bardağına uzanıp bir yudum aldıktan sonra konuştu. Fransızca’yı şarkı söyler gibi konuşuyordu. “*Jean-Pierre ve işleri... Asla bitmezler.*” Charlotte bu cümleden sonra başını ona çevirdi. Kahverengi gözleri ışıldasa da Charlotte içinde yatan sinsiliği görebiliyordu. “*Merhaba, ben Marion. Marc’i kırmayıp aramıza katılman ne hoş. Yalnız geçmeyecek kadar güzel bir gece.*”

Charlotte ona nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu bu yüzden sahte bir edayla gülümsedi. “*Merhaba. Evet, gerçekten güzel bir gece.*”

Marc komik anılarını anlatırken kadınlar sadece kıkırdıyor, Charlotte ise kendini aslanların inine girmiş ceylan gibi hissediyordu. Renkli kokteyli hızla hızla içerken bir an önce bu durumdan kurtulmak için fırsat bulacağı anı bekliyordu.

Marion lavaboya gitmek için müsaade isteyip yerinden kalkarken içkinin etkisiyle hafifçe sendeleyip kıkırdadı. Onun çakır keyiften biraz fazla olan durumunu fark eden Marc, kadına eşlik etmeye karar verdi ve Charlotte fırsat bulduğu anı yakalamış oldu. Tam Richelle’ye odasına gideceğini söyleyeceği sırada kadın konuşmaya başladı.

* Canım

“Sakin ol, canım. Kimse kanını akıtmak istemiyor.”

Gerginliğinin fark edilmesinden dolayı utanarak, “Şey, aslında öyle düşünmedim,” dedi.

Richelle kadınsı bir kahkaha attı. “Öyle görünüyorsun.”

Bakışlarını alelade bir şekilde kapıya doğru çevirdiğinde Marc ve Marion’un sarmaş dolaş yürüdüklerini gördü. Kendini onlara bakmamak için zorlarken Richelle’in boğuk sesi bunu yapmasını sağladı.

“Neden diye merak ediyorsun, değil mi? Nasıl oluyor da kıskanmadan rahatça oturuyorum, onların yanında mutlu olabiliyorum.”

Hafifçe öksürdü ve “Bunu düşünmedim,” diyerek yalan söyledi.

“Yapma, canım. Tabii ki düşündün, herkes düşünür.”

Charlotte pes ederek dikkatini ona yönlendirdi. “Tamam, düşündüm. Madem bu kadar açık konuşuyoruz, merak ediyorum.”

Richelle seksi bir edayla dudaklarını yaladı. “Marc, Pierre ve onlar gibi adamlara sahip olmak kolay olsa da elinde tutmak neredeyse imkânsızdır. Güzel geçen bir süreden sonra bahaneler, yalanlar, aldatmalar başlar ve sonuçta mutsuz olan yine bizler oluruz. Fakat onlara yeterince özgürlük verilirse... Bu çok daha kolay olur. Ben evde otururken Marc’ın başka kadınları becermesindense benim seçtiğim kadınlarla, benim yatağında, benim katıldığım bir şekilde bunu yapmasını tercih ederim.”

Charlotte nutkunun tutulduğunu hissediyordu, ağzını birkaç defa açıp kapattı. Açık ilişki olayını daha önce duysa da bunun bir kadın tarafından bu şekilde ifade edildiğine hiç şahit olmamıştı. Charlotte’un tavrı karşısında kahkaha atan Richelle bir sigara daha yaktı.

“Bu kadar korkmuş görünme. Marion’dan gerçekten hoşlanıyorum. Marc’ın bu çapkın yanı içimdeki şeyi keşfetmemi sağladı. Aslında ona minnettarım. İki cinsten beni mutlu ediyor. Marc’ı seviyorum, Marion’u ise arzuluyorum. Aynı şekilde Marc da beni seviyor, Marion’u arzuluyor. Bu bir süre daha, en azından birimiz sıkılana kadar devam edecek ve sonra başkası gelecek. Bu bizim ilişkimizi heyecanlı ve diri tutuyor.”

Şaşkınlıkla, “Anlıyorum,” diye mırıldandı.

Richelle ise alayla gözlerini devirdi. “Tanrım! O kadar şaşkın görünüyorsun ki ne olduğunu bilmesem...” Sözünü yarıda keserek gözlerini Charlotte’un yüzünde kestirdi. “Aman Tanrım! Sen bir fahişe değilsin, öyle değil mi?”

“Bu soruya nasıl bir yanıt vermeliyim, bilemiyorum.”

Richelle sırtını sandalyesine yaslayarak Charlotte’a bakmayı sürdürdü. “Pierre’in bunu yaptığına inanamıyorum. Fahişeler dışında kimseyle ilişki yaşamaz. Seni özel yapan nedir, hayatım? Bunu merak etmeme neden oldun. Çarpıcı güzelliğin dışında elbette.”

Bunu sorarken Charlotte’a iyice yaklaşmıştı. Tedirgin hisseden Charlotte kibarca gülümsedi. “Bu bir sır olarak kalmalı, öyle değil mi? Bu keyifli akşam için teşekkür ederim, Richelle, Marc’a da teşekkürlerimi iletirsin, oteli için gerekli uygulamalardan en yüksek puanı vereceğime de emin olsun.”

Kaçarcasına masadan uzaklaşıp otelin restoran bölümüne ulaştı, tam lobiye doğru ilerliyordu ki karşısına çıkan kadına çarpmamak için aniden duraksadı. Bir el aynası yardımıyla dağılmış rujunu temizleyen Marion gözlerini Charlotte’a dikti.

“Özür dilerim, seni görmedim.”

Marion tatlı bir tavırla gülümseyerek aynayı çantasına koydu. “Önemli değil.”

“İyi geceler.”

Charlotte tam yanından geçip gitmek üzereyken Marion onu durdurmak istercesine öksürdü. “Aslında seni yalnız yakalamama sevindim.”

Genç kadın kaldırdığı kaşlarının ardından, “Neden?” diye sordu.

“Seni uyarmak istedim. Tecrübeli olmadığını anlayabiliyorum canım, benim gibi profesyoneller bile işini yaparken bazen duygularına yenik düşebiliyor. Kimse bu durum için seni suçlayamaz ama kendine yani, kalbine dikkat etmeni öneririm. Kalpler çoğu zaman yöneldikleri insanların karanlığını görmez.”

Kadının söylediklerini sindirmek için yutkundu, kaşları daha fazla çatılmış, içi öfke ile dolmuştu. Bu kadın ne saçmalıyordu? Öf-

keden burnundan verdiği nefeslerle gülerken, “Böyle bir şeyi neden söylediğini anladığımı sanmıyorum. Senin duygusal hislerin beni ilgilendirmez, belki de yeteri kadar profesyonel değilsindir,” derken gözlerinden ateşler çıkıyordu.

Marion anlayışla başını salladı. “Haklısın, ondan hoşlandım. İyi, nazik, cömert, yatakta bitmek bilmeyen bir iştahı ve macera tutkusunu var. Bunların hepsinin bir adamda toplanması oldukça zordur. O günah işlediğini düşünürken bile delicesine arzuludur. Ki çoğu zaman günah da işler.” Kahkaha atarak sözlerini sürdürdü. “Onunla kısa bir süredir birlikte olduğunu biliyorum ve Jean-Pierre fahişelerini akşamları asla bir başına bırakmaz. Eğer ondan etkilenmeye başladıysan bundan vazgeçmeni öneririm, senden şimdiden sıkılmış. Jean-Pierre ile altı aylık bir anlaşmamız oldu ve ben hiçbir akşamı yalnız geçirmedim, anlarsın ya?”

Gülümsüyor olsa da gözlerindeki harareti ve küçümsemeyi görmemek mümkün değildi. Charlotte pençelerini ona geçirmek istiyordu ama lanet olası öfkesini kontrol ederek kadına iyice yaklaştı ve kulağına doğru fısıldadı.

“Peki, şimdi neden mutsuz bir çiftin cinsel hayatını renklendirmek yerine sevgili Jean-Pierre’in yanında değilsin?” Marion’un dönüp kalan ifadesi Charlotte’u mutlu etti. “İyi geceler, Marion.”

Charlotte saçlarını savurarak kadının yanından geçerek lobiye ulaştı, asansöre binene kadar sakın ve güçlü tavrını sürdürse de kapılar kapandığında sırtını aynalara yasladı. Bunun olduğuna inanamıyordu. Bir fahişeye bu şekilde ağız dalaşına girerek kendini savunduğuna inanamıyordu. Bu çok küçük düşürücüydü.

Odasına girdiği anda kendini koltuğa bıraktı. Işıkları bile açmamıştı, odayı aydınlatan tek ışık pencereden yansıyan dolunaydı. Tüm bunların olacağını başından tahmin etmeliydi. “Lanet olsun!”

Çaresizlik insanın elini kolunu bağlıyordu. Çaresizlikten kurtulmaya çalışırken bile çaresiz kalışı, ödenen bedellerin ne denli büyük olabileceğini gösteriyordu. Paris’te bir şey olmuştu. Ne olduğunu anlamlandıramıyordu ama Jean’ın kaçmasına neden olacak bir şey olduğu kesindi. Genç kadın dudaklarını dişlerken düşünmeye baş-

ladı. Ne olmuştu? Ona farkında olmadan fazla mı açılmıştı? Jean bir şeyleri yanlış anlamış, Charlotte'un duygusal düşünmeye başladığını mı hissetmişti?

"Hayır, hayır."

Ona böyle bir şey olmadığını... Bunu düşünmediğini anlatmalıydı. Yerini biliyordu, ne olduğunu biliyordu. Tek istediği olması gereken hayatına geri dönmekti. Derin bir nefes alarak telefonunu buldu ve Jean'ı aradı. Uzun uzun çalan telefon sonunda yanıtsız kaldığında bir küfür daha savurdu. Neler oluyordu?

Huzursuzluk dolu uykusundan çalan telefon sesiyle uyandı. Yerde doğrulup telefonu yatağın içinde bulduğunda Jean'ın aradığını fark etmesi tüm uyku hâlinin dağılmasına neden olmuştu.

"*Bonjour, mon amour.*"

"Şey, günaydın."

"Uyandırdığım için üzgünüm. Fakat sana haber vermek istedim."

Onun ne için haber vereceğini umursamadan araya girdi. "Önemli değil, aslında ben de seninle konuşmak istiyorum dün gece aradım ama..."

"Üzgünüm, *mon amour*. Dün gece uyuyordum. Telefonunu duymadım."

"Görüşebilir miyiz, Jean? Seninle konuşmalıyım."

Uzun sessizlik Charlotte'u daha gergin bir ruh hâline sokuyordu. Jean'ın bu kadar sessiz kalışı normal değildi. Tam bir şeyler söylemek üzereyken adam hafifçe öksürdü. "Korkarım bu mümkün değil, aşkım."

"Ne? Neden?"

Charlotte'un şaşkınlığı ses tonuna yansıyor. Yataktan kalkarak cam kenarına doğru yürüdü. "İş ile ilgili acil bir durum çıktı. Marsilya'da bir restoran açmayı planlıyordum, bazı pürüzler olduğunu öğrendim. Oraya gitmem gerekiyor."

Genç kadın buz gibi bir tonda, "Anlaşılan yalnız gidiyorsun?" diye sordu.

“Yalnızca birkaç gün, aşkım. Sürekli iş ile ilgileniyor olacağım.”

“Anlıyorum.”

Telefonda veda etme zamanı geldiğinde Charlotte kendini ifade etmesi gerektiğini hissetti. “Jean?”

“Efendim, *mon amour*?”

“Neyse, döndüğünde konuşuruz.”

19. BÖLÜM

ÖNEMLİ OLAN TEK ŞEY

En savunmasız olduğunuz an, sevdiğiniz birinin zarar gördüğü andır.

FRANÇIZ İLE DÖRDÜNCÜ HAFTA

Üç gün boyunca kendince zaman geçirmeye çalışsa da aklını kurcalayan şeyler yüzünden hiçbir şeyden zevk alamıyordu. Bir gün bile ayrı kalamayacaklarını söyleyen adam üç gündür resmen kaçıyor-du. Charlotte onu aradığında ise kısa konuşmalardan daha fazlası olmuyordu, elbette telefonunu açarsa... Jean döner dönmez kararını adama açıklayacaktı. Buradan gidecek, ikisini de bu zor durumdan kurtaracaktı. Paranın geri kalanına ihtiyacı yoktu.

Gün boyu otelde bunaldığı için akşam yürüyüşü için sahile çıkmıştı. Bu düşünmek için güzel bir yoldu, dönerken kararını tamamen vermişti. Eşyalarını toplayacak, Jean döndüğünde de kimseyi daha fazla zorlamadan buradan gidecekti. Asansörlere yöneldiği sırada Marc'ın sesini duyarak duraksadı. Kulaklıklarını çıkardı ve adama doğru döndü.

“Ne güzel bir akşam, sence de öyle değil mi?”

Charlotte kibar olmaya çalışarak, “Evet, güzel bir akşam,” diye adamı onayladı.

“Aslında bende seninle karşılaşmayı umuyordum. Akşam yemeğinde bana eşlik eder misin?”

Bahane bulmaya çalışarak, “Kibar bir teklif ama pek aç değilim,” dedi.

Marc anlayışla başını salladı. “Sıradan bir yemekten bahsetmiyorum, teras katında kesinlikle memnun kalacağın bir yemek. Ni-

ce'e tepeden bakmalısın, gerçekten muhteşem. Hem senin kadar iyi kalpli bir kadının beni kırmayacağını ümit ediyorum." Ellerini birleştirerek Charlotte'a doğru yalvarırcasına salladı. Köpek yavrusu bakışları adama hiç yakışmıyordu. "Lütfen beni kırma. Konuşacağım konu oldukça önemli."

Onun kendisiyle "önemli" ne konuşacağını merak ederken sıkıntıyla bir soluk verdi.

"Tamam, bir saate ihtiyacım var. Sonra konuşabiliriz."

"Harika! Teras katında seni bekliyor olacağım."

Hızlıca duş alıp basitçe giyindikten sonra kararsızlık içinde asansöre binerek teras katına çıktı. Teras katında özel bir restoran ve bar olduğunu biliyordu, daha önce Jean ile yemek yemişti. Özenle ışıklandırılmış تنها koridorda ilerlerken otel çalışanlarından biri onu durdurdu.

"Hanımefendi, beni izleyin lütfen."

Charlotte restoranı işaret ederek, "Biriyle buluşacağım," diye mırıldandı.

"Elbette, Bay Dupont sizi odasında bekliyor."

Şaşkınlıkla, "Öyle mi?" diye sordu fakat çoktan görevli kadının peşine takılmıştı. Aynı katta başka bir koridora girerek çift kanatlı kapının önünde durdular. Kadın ona yol göstererek kapıyı açtı ve Charlotte kendini Marc'ın ofisinde buldu. Toplantı masası olduğu belli olan bir masada özenle yemek hazırlanmıştı. Marc ise çalışma masasında içki içmekle meşguldü. Charlotte geldiğini belli etmek istercesine öksürdü.

"Restoranda yemek yiyeceğimizi düşünmüştüm?"

Marc ona bakarken gülümsedi ve yerinden kalkarken hafifçe yalpaladı. Şimdiden sarhoşluğu yarılacağı açıktı. "Mahremiyet isteyebileceğini düşündüm."

İçki şişesine uzanıp bardağını bir kez daha doldurdu ve tek seferde yarısını içti. "Sanırım bunu başka zaman yapmalıyız. Özel olmayan bir alanda ve sen ayıkken."

Tam kapıdan çıkmak için arkasını döndüğünde Marc'ın sesini duyarak duraksadı. "Hayır, hayır Lotte. Gerçekten henüz sarhoş değilim hatta mantıklı konuşacak kadar ayığım, güven bana. Ayrıca özel alanı kendimden çok senin için istedim. Söyleyeceklerim gerçekten önemli ve seni fazlasıyla ilgilendiriyor."

Marc elinde tuttuğu bardağı çevirirken bir yandan da ayağıyla ahşap zeminde ritim tutuyordu. Charlotte elini kapı kulpuna uzattı, sanki her an aslan kafesinden kaçmaya hazır bulunuyordu. Marc bunu fark ederek güldü.

"Korkmana gerek yok. Tamam, o hâlde ilgini çekmeye çalışayım. Pierre nerede?"

Charlotte dudağını dişlediğini fark ederek hemen buna bir son verdi. Başını dik tutarak, "İş için Marsilya'da," diyerek adamı cevapladı. Sonuç olarak Marc bir kahkaha atıp yemek masasına doğru yürüdü.

"Ah, öyle mi? Marsilya'da hangi iş acaba? Sana ne söyledi bilmiyorum ama Pierre'in Marsilya'da işi olamaz. Orada bir restoranı yok. Biliyorum çünkü bir işe adım atarken her zaman bana danışır."

Masanın başındaki sandalyeyi çekerek Charlotte'a işaret etti. "Ve hayatım. Dün gece Nice'teydi. Richelle'i yıl dönümü yemeği için Romarin'e götürdüm. Yemeklerimizi bizzat Pierre hazırladı."

Zorlukla yutkundu, bunun bir yalan olduğunu düşünmek istiyordu ama içten içe olmadığını da biliyordu. Jean sıkılmış ya da pişman olmuştu. İki durumda Charlotte'un umurunda değildi, kırılan gururu Amerika'ya, ait olduğu yere döndüğünde kolayca onarılabilirdi.

"Söyleyeceklerin bitti mi?"

Marc kafasını iki yana salladı. "Daha yeni başladım. Şimdi benimle yemek yersen, ilgini çekecek bir teklifim var. Hoşuna gitmezse, kapı kulpunun yerine fazlasıyla hâkimsin."

Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Şimdi arkasını dönüp valizini hazırlamalı ve defolup gitmeliydi ama öfkesine yenik düşerek masaya doğru yürüdü. Marc'ın çektiği sandalyeye oturdu ve adamın yanına oturup kadehini doldurmasına izin verdi.

Marc içkisiyle birlikte yemeğini yerken Charlotte ağzına tek lokma bile atmamıştı. Nihayetinde onun konuşmayı beklediğini anlayan Marc, hafifçe öksürüp kollarını masaya yasladı. “Tamam, seni daha fazla zorlamayacağım, rahatsız olduğun açık, hemen konuya giriyorum.” Gözlerinde derin bir özgüven izi olsa da sözcükleri alkolün etkisiyle hafifçe kaymaya başlamıştı. Bu şekilde İngilizcesi çok daha zor anlaşılıyordu. “Richelle, o senden oldukça hoşlanmış ve tabii bende. Sen... Nasıl söylesem, büyüleyici bir kadınsın. Daha önce ilgimi çeken kadınlardan farklı bir enerjin var. Çok zorsun, belki de sadece öyle görünüyorsun. Richelle ve ben düşündük ki, Pierre artık senden sıkıldığına göre bize eşlik edebilirsin.”

Charlotte yerinden bir hışımla kalktı. Sandalyesi zeminde sürtünüp çirkin bir gürültü çıkarmıştı. Marc küstah tavrını sürdürerek, “Para konusunda endişe etmene gerek yok, Pierre ne ödediye iki hatta üç katı?” diye teklifte bulunması Charlotte’un tüm öfkesinin tek noktada toplanmasına neden oldu. Adamın içki bardağına uzanarak sıvıyı suratına fırlattı.

“Pierre’de, sende çok sevgili paralarınızı kışınıza sokabilirsiniz. Canınız cehennem!”

Orayı terk ederken kulaklarında uğuldayan şey saf öfkeydi. Karşısına kim çıkarsa önüne katıp götürecekt kadar yoğun ve güçlüydü. Tek kaynağı da Jean-Pierre’di. En çok da ona farkında olmadan kendini incitebilme gücü vermesine öfkeliydi. Yanaklarından damlayan iki damla yaşı sildiğinde başından beri Lotte kılığına giren, basit Charlotte olduğunu fark etti. Tıpkı annesinin ayakkabılarını giyen küçük bir kız gibi takılıp düşmüştü.

Seyahat çantasını toplamaya başlamadan önce kendine bir uçak bileti almıştı. Neyse ki bu kahrolası yerde bir sabah daha görmeyecekti. Amerika’dan getirdiği birkaç parça eşyasını koyduğu çantanın fermuarını kapatırken çalmaya başlayan telefonu bir kez daha öfkeyle hareket etmesine neden oldu. Jean arıyordu ve Charlotte o telefonu cevapladı.

“*Mon amour*, düşünüyordum da-”

Charlotte, Jean'ın lafını keskin bir hamleyle böldü. "Ah, evet. Bende tam senin ne kadar yalancı, ikiyüzlü bir pislik olduğunu düşünüyordum."

Jean soğukkanlı bir tavırla, "Aslında ben, akşam yemeğini birlikte yememiz gerektiğini düşündüğümü söyleyecektim," derken sesinde hafif bir endişe geziniyordu. "Fakat şimdi bana neden bu kadar öfkeli olduğunu öğrenmek için daha hevesliyim. Birazdan otelde olurum ve konuşabiliriz."

"Seninle yapacağım hiçbir konuşmayla ilgilenmiyorum. Ben gidiyorum, iki saat sonra uçağım kalkıyor."

"Anlıyorum."

Jean'ın sesindeki soğukluk daha hissedilir bir hâl almıştı. Umursamıyor muydu? İçimi rahatlamıştı? Charlotte bunların muhakemesini yapamıyordu.

"Bak, ne diyeceğim. Birazdan otelde olurum ve senin neden bu kadar öfkeli olduğunu öğrendikten sonra havaalanına bırakırım. Benim için bu kadarını yapıp sakince odada bekler misin? Sonra istersen kafama bir şeyler fırlatırsın."

Ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu, onun öfkesini yumuşatma çabaları işe yaramasa da içinde mantıklı hareket etmesini söyleyen ufacık bir nokta kalmıştı. Belki de onunla yüzleşerek nefretini üstüne kusmak, buradan hafıflemiş olarak ayrılmak istiyordu, pek emin değildi. Sebebi ne olursa olsun, "Yarım saat, daha fazla beklemeyeceğim," dedi.

Odada volta atıp Jean'ın gelmesini beklerken çalan kapı hem stresli bekleyişin son bulması hem de ortaya çıkacak daha büyük gerginliğin habercisiydi. Hızla yürüyerek savurduğu kapının ardında duran adam kesinlikle Jean değildi. İfadesi donarken Marc öfkeli gözlerle genç kadına bakıyordu. Alkolün keskin kokusu buram buram Charlotte'un burun deliklerine dolarken tehlikeyi sezinledi. Refleks olarak hızla ittiği kapının kapanması Marc tarafından engellendi. Düzenli spor yaptığı belli olan 1.85 boylarındaki bir adama karşı pek şansı yoktu.

"Sen ne yaptığını zannediyorsun?"

Marc, bileklerini sertçe kavrayarak onu kendine çektiğinde Charlotte tehlikenin farkına varmıştı. Marc sarhoştı, reddedildiği için öfkeliydi ve anlaşılan istediği şeyleri elde etmeye alışkındı.

“Hiçbir fahişe beni reddedemez. Paralı veya parasız. Ben istediğim her şeyi elde ederim. Pierre’in bütün fahişelerini nasıl becerip kimin gerçek erkek olduğunu kanıtladıysam sana da kanıtlayacağım.”

Adamın öfkeli sözleri ağzından tükürükler saçarak dökülüyor ve her kelimedede sesi daha fazla çıkarken bileklerindeki baskısı artıyordu. Charlotte ondan kurtulmaya çalıştı fakat başarılı olamadı.

“Çırpınman bunu daha eğlenceli bir hâle getirecek, hayatım. Merak etme, çok zevk alacaksın, Pierre’in sana veremediği zevki verip seni doyuracağım.”

Charlotte şimdi anlıyordu. Adam istediğini elde edemeyişinin yanında kendini Jean ile kıyaslıyordu. Bir şekilde ondan daha iyi olduğunu ispatlama derdindeydi. “Bırak beni! Lanet olası. Bana seninle ilgili zevk verecek tek şey o ağzını dağılmış bir hâlde görmek olur.”

Çirkin bir kahkahanın ardından Charlotte’u kanepeye doğru sürükledi ve topuklarını zemine geçirerek buna direnmeye başladı. Sinirlenen Marc yanağına sağlam bir tokat savurdu. Yanağı alev alan Charlotte, çektiği acıyı umursamayarak adamın tek elini bırakmış olmasını fırsat bilip tutuşundan kurtuldu. Marc üzerine doğru bir hamle daha yaptığında bacaklarının arasına var gücüyle tekme savurdu.

“*Putain!*” Buna pişman olacaksın. Seni öyle bir becereceğim ki bunun hesabını kışından alacağım.”

Dişlerinin arasından tıslarcasına konuşması çektiği acıyı ispatlasa da birazdan kendine gelecekti. Charlotte hızla kapıya davrandığı anda adam atılıp onu yakalamaya çalıştı. Charlotte yardım için feryat edip bağırırken kapıya ulaşamayacağını anlamıştı. Gözü hızla arkasındaki yatak odası kapısına gitti. Eğer yeterince hızlı davranırsa yatak odasının kapısını kapatıp kilitler ve telefon ile resepsiyonu arayabilirdi.

* Orospu

Marc ona doğru yavaşça yaklaşıyordu ama iki büklümdü, Charlotte mobilyaları aralarında bırakacak şekilde geri geri ilerlerken gözlerini bir saniye olsun adamdan ayırmıyordu.

“Neden zorluk çıkarıyorsun! Sen bir fahişesin. Pierre’den daha iyi sikiştiğimi bütün fahişelerine kanıtladım, neden bana izin vermiyorsun!”

“Sen adi pisliğin tekisin!”

Marc sinirle güldü. Tam o esnada kapıya oldukça yaklaştığını fark ederek atıldı. İçeri girip kapıyı iteceği esnada adam bedeniyle buna engel olarak içeri daldı. Charlotte, Marc’ın kapıya çarpan bedeninin etkisiyle dengesini kaybederek kendini yerde bulmuştu.

“Buna engel olabileceğini mi sanıyorsun!”

Savurduğu tekme yerden kalkmak için hareketlenen Charlotte’un kaburgalarına indiğinde genç kadın acıyla haykırdı. Marc üzerine yatıp ellerini yakalamaya çalıştı. Çırpınan Charlotte sert bir tokat darbesiyle daha karşılaştı. Patlamış dudaklarının zonklamasını ve ılık ılık sızan kanın paslı tadını hissediyordu. Kurtulmak için çabalarken Marc var gücüyle Charlotte’u sabit tutmaya çalışıyordu. Alkol kokusu genç kadını sarhoş edecek kadar yoğundu. Tek eliyle bir mengene gibi sıkıdığı bileklerini kurtaramayacağını anlayan Charlotte, bacaklarıyla direnmeyi sürdürdü. Marc bir kez daha tokat attığında acı gözlerinin yaşarmasına neden oldu.

“Direnmeyi bırak, keyif alacaksın.”

Marc hızla eteğini kaldırarak ellerini kadınlığa götürdü. Çamaşırının üstünden hissettiği dokunuşu midesini bulandırıyor. “Dokunma bana pislik!”

“Bu ne soğukluk, bebeğim. Siz orospular her daim kızgın olmaz mısınız? Pierre’in bu kadar çabuk kaçmasına şaşmamalı.”

Öfkeyle haykırıp bütün gücüyle onu kendinden uzaklaştırdı. Marc’ın bedenini üzerinden devirip yerinden kalktığı sırada adam ayağını tutarak onu sertçe yere çekti. Charlotte ne olduğunu anlamadan kendini yerde buldu. Mermer zemine çarpan kafasının acısı gözlerinin kararmasına neden olurken, kapanan bilincinin son hatırladığı Jean’ın öfkeli sesiydi.

Charlotte göz kapaklarını zorlukla açtı. Keskin beyaz bir ışık canını yakarak acıyla tıslamasına neden oldu, hemen ardından Jean'ın endişeli yüzü ışığın önüne geçti. Gözaltları mor, sakalları bakımsız ve saçları dağınıktı.

"Mon amour?"

Zorlukla yutkundu. "Neredeyim?"

"Hastanedeyiz. Nasıl hissediyorsun?"

Charlotte kafasını çevirip etrafına baktı. Üzerinde bir hastane önlüğü vardı ve yatakta yatıyordu. Beyaz ışığın kaynağı sinir bozucu hastane odasıydı ve bu keskin ilaç kokusu buz kesmesine neden oluyordu. Annesinin son günlerini geçirdiği zamanları hatırlatıyordu. Gözleri yaşla dolarken başına giren keskin ağrı nefesini kesti.

"Şşşt... Kıpırdama, aşkım. Hemen doktoru çağıracağım," dedikten sonra hızla kapının ardında kaybolmuştu.

Kafasındaki zonklama dışında ağrısı olmadığını söylemeye çalışsa da kendileri emin olmak istediler. Uzun muayenelerin sonunda nihayet genç kadının iyi olduğuna kanaat getirdiler. Başından beri odanın bir köşesinde dikilen Jean, yatağın yanına geldi. Beyaz gömleğinin manşetleri kıvrılmış, yakasında kırmızı bir leke vardı.

Charlotte kaşlarını çatarak, "Yakandaki leke kan mı?" diye sordu. Sesi bir tıslama gibi çıkmıştı.

Jean'ın çenesi kasıldı ve bakışları öfkeyle doldu. "Benimki değil."

"Neler oldu?"

Jean, Charlotte'un yanına oturdu ve elini tutarak öptü. Charlotte böylesine samimi bir şeye anlam veremeyerek kaşlarını çatmış ona bakıyordu. "Geldiğimde o pislik sana saldırıyordu. Düşüp kafanı çarptın. Detayları bilmiyorum, konuşmasına pek izin vermedim. Polisler geldi ve onu elimden aldılar."

"Ah, Tanrım!"

Jean'ın bakışları bir kez daha karardı. "Özür dilerim. Başına bunun gelmesine izin vermemeliydim."

Genç kadın hafifçe başını doğrulttu ve Jean yastığını düzelterek

dik durmasına yardımcı oldu. “Senin bir suçun yoktu. Onun bana saldıracağını bilemezdin.”

Jean ağzının içinde bir küfür geveledi. “Tahmin etmem gerekirdi. Nasıl bir pislik olduğunu biliyordum ama yine de seni oraya yerleştirdim, yalnız bıraktım.”

“İş anlaşmasının getirilerini yapıyordun.”

Adamın çenesi daha fazla kasıldı, boynunda atan damar korkutucu görünmesine neden oluyordu. Oturduğu yerden kalktı. “Polisler seninle konuşmak istiyor.”

Charlotte korkuyla, “Polisler mi?” diye sordu.

“Evet, dün gece polisler geldi. O piç kurusu gözaltında. Şimdi seninle konuşmaları gerekiyor, ondan şikâyetçi olmanı istiyorum. Eğer dışarı çıkarsa onu öldürürüm.”

Genç kadın bu tehdidin ne kadar ciddi olduğunu fark etmese de sözlerindeki keskinlik titremesine neden olmuştu. “Jean, polislerle konuşmam, ben onlara ne diyeceğim? Bir fahişenin sözlerine karşı onun sözleri, bu yasal bile değil, beni bu duruma sokamazsın!”

Yerinden kalkmaya çalışmasıyla Jean’ın ellerini üzerinde hissetmesi bir oldu. Jean onu sakın tutmak için dokunuşlarını kullanırken konuşmaya başladı.

“Polislere Amerikalı olduğunu ve arkadaşım olduğunu söyledim. Marc sarhoştı ve sana saldırdı, ne söylerse söylesin bunu ondan başka bilen yok.”

“Ah, öyle mi? Otele düzenli olarak getirdiğin kadınlar hepsi arkadaşın yani, öyle mi? Otel görevlileri buna şahitlik eder, Jean yaptığın şey yasal değil. Hesabıma yatırdığın yüklü miktar ve benim için ödediğin otel faturası, her şey ama her şey benim bir fahişe olduğumu gösteriyor.”

Charlotte söylediklerinin mantıklı olduğunu adamın bakışlarındaki endişenin giderek artmasından anlayabiliyordu. Jean’ın nefes ritmi hızlanmış, kollarında duran ellerinin baskısı sertleşmişti. “Öylece çıkmasına izin vermeyeceğim! Bu yanına kalamaz!”

“Kalmak zorunda. Onun sözüne karşı benim sözüm. Kimse inanmaz.”

“Kes şunu!” Hırsıyla yerinden fırlayıp duvara güçlü bir yumruk savurdu. “Kendini bu şekilde sürekli aşağılamaktan vazgeç, suçluluk duyduğunu görmüyor musun?”

“Ben sadece mantıklı olanları söylüyorum. Elbette yaptıklarının yanına kalmasını istemiyorum, elimde olsa o pisliği şimdi öldürürüm, Jean ama bir fahişe olarak damgalanmak da istemiyorum. O insanlar bana sorular soracaklar ve içlerinden hep bunu geçirecekler, zaten bir fahişe... Bunu kaldıramam.”

Jean ellerini yastığın kenarlarına koyarak Charlotte’un üstüne eğildi. “İyi, madem açık konuşmamı istiyorsun, açık konuşacağım. Bir fahişe bile bedenini rızasıyla satar, senin rızan yoktu. Hiç kimsenin böyle bir hakkı yok, kimse isteğin dışında sana dokunamaz.”

“Bu sadece benimle ilgili değil, senin buradaki itibarında...”

Parmaklarını dudaklarına koyarak Charlotte’un konuşmasını engelledi. “Umurumda değil. Şimdi bana tam olarak neler olduğunu en başından itibaren anlatacaksın, sonra polisler ifadeni almak için gelecekler. Hiç kimseden korkmanı ya da çekinmeni istemiyorum. Önemli olan tek şey sensin, aşkım.”

20. BÖLÜM DUYGULAR KARIŞIR

*Aşka teslim olmalısınız
bu hissetmenin en kolay yoludur.*

Charlotte her şeyi Jean'a anlattıktan hatta ifadesini verdikten sonra bile kaygıları son bulmamıştı. Jean yoğun bir öfkeyle onu dinlerken hiçbir yorumda bulunmamış, polisler yüzüne bakarken ona acımışlardı. Belki de para konusunda anlaşmazlığa düştüklerini düşünmüşlerdi. Bu şekilde aşağılanmak berbat hissettiriyordu. Doktoru artık hastaneden çıkabileceğini söylediğinde çaresizlik hissi baş göstermişti. Açıkçası buradan çıkmak için sabırsızdı, hastanelerde hasta olarak bulunmaktan hoşlanmıyordu ya da bir yakınına refakat etmekten... Annesinin tüm o çaresizliğini bire bir yaşamış, elinden bir şey gelmemesinin acısıyla boğuşmuştu. Doktor olduğu zaman elinde insanlara yardım etmek için bir şans olacaktı. Bu da hastanenin tüm kötü etkilerini görmezden gelmesine yardımcı olacaktı.

Jean çıkış işlemlerini hallederken Charlotte üzerini değiştirmek için yalnız kaldı. Dün sabah kendine geldiğinden beri Jean bir saniye olsun yanından ayrılmamıştı. Büyük ihtimalle gece onu hastaneye getirdiğinden beri bir yere kıpırdamamıştı, bu bitkin görüntüsünü açıklıyordu. Charlotte aynada kendine baktı. Yanağındaki yoğun sarılık gözünün alt kısmına doğru hafifçe morarıyordu, sağ dudağının kenarı patlamış, şekilsiz bir kabuk oluşmuştu. Baş hâlâ ağrısa da kendini daha iyi hissediyordu. Banyodan çıktığında Jean kapıdan içeri giriyordu.

"Mon amour, hazır mısın?"

Başını sallarken yüzüne düşen bir saç tutamını kulağının arkasına itti, bunu gergin olduğu zamanlarda yapardı. "Şey, evet, hazırım."

“O zaman gidelim buradan.”

Jean kapıya doğru döndüğünde Charlotte konuşmaya başladı. “Jean?”

Genç kadın tam Amerika’ya dönmek istediğinden bahsedeceği sırada Jean, ona kalkık kaşlarının ardından baktı. “Aklındaki şeyleri konuşacağız ama şimdi gidelim.”

Bir şey söyleme fırsatı bulamadan Jean ile hastaneden ayrılıp arabaya bindi. Kemerini takarken Jean’ın onu nereye götüreceğini merak ediyordu. Nice’in sahil şeridini boydan boya geçtikleri sırada kararan yağmur bulutları denizi yutarak üstlerine doğru geliyordu. Charlotte içinin biraz daha karardığını hissetti.

“Jean, beni havaalanına bırakırsan Amerika’ya-”

Sözü adam tarafından bir kez daha kesildi. “Gitmeni istemiyorum.”

“Ne?”

“Gitme.”

Genç kadın sessiz kaldı. Charlotte tabelaları takip ederek nereye gittiklerini anlamaya çalışıyordu. Daha önce duymadığı *Mont Boron* bölgesine girdiklerinde daha fazla dayanamayarak, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Yaşadığım yere.”

Şaşkınlıkla açılan ağzını kapattı. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Zorunda olduğum için hiçbir şey yapmam zaten, aşkım.” Sözlerini sürdürmeden önce derin bir nefes aldı. “Biz bir anlaşma yaptık. Anlaşma son bulana kadar geçireceğimiz her zamanı istiyorum.” Bu sözlerden sonra Charlotte tek kelime daha etmedi, Jean’a hâlâ borçluydu.

Jean’ın yaşadığı yer kendisiyle çelişen bir şekilde ıssız bir tepede yer alıyordu. Uçurumun kenarındaki eski depo mükemmel bir şekilde eve çevrilmişti. Yüksek kolonların ayakta tuttuğu yapının ev olarak değerlendirilmesi fazlasıyla ilginçti.

“Burası bir depo muydu?”

Jean'ın neşeyle karışık ukala tavrı geri döndü.

“Ben bir saraya çevirmeden önce öyleydi. Dış görünüşünü fazla bozmak istemedim ama içini görene kadar bekle.”

Binanın altına aracı park ettikten sonra inerek Charlotte'un kapısını açtı ve restore edilmiş yük taşıma asansörü ile üst kata çıktılar. Jean devasa demir kapıyı açarak Charlotte'un geçmesi için kenara çekildi. Charlotte eve attığı ilk adımda şaşkınlıktan açık kalan ağzını kapatma gereği bile duymadı. Tavan o kadar yüksekti ki normal bir evin iki hatta üç katı kadar olmalıydı. Tavanlardan yere kadar uzanan camlar sabah güneşinin cılız ışıklarını evin içine çekiyordu. Jean'ın depo görüntüsünü korumak için ekstra çaba harcadığı belliydi. Evin girişinde hayatında gördüğü en büyük mutfak yer alıyordu. Metalik renkler ve profesyonel aletler...

“Tanrım! Mutfağına bayıldım.”

Rahatlıkla beş metreden uzun olduğunu söyleyebileceği tezgâha doğru ilerledi. Pahalı mermerde elini gezdirirken Jean içeri girmiş onu seyrediyordu.

“Yeni lezzetlerimi evimde yaratırım.”

Genç kadın gülümseyerek başını salladı, bir yandan da son teknoloji mutfak eşyalarını inceliyordu. “Ben yemek yapmaktan hiç anlamam ama bu mutfak herkesi teşvik edebilir.”

“Ah, evet, teşvik önemli.”

Jean ellerini Charlotte'un iki yanından tezgâha koyarak genç kadını sıkıştırdı. Charlotte doğruca adamın gözlerine bakıyordu. “Neden kaçtın, Jean?”

Bir anda ciddileşen konu Jean'ın gözlerini kaçırmasına neden oldu. “Kaçmadım.”

“Bana yalan söyledin. Üç gün boyunca Nice'teydin ama Marsilya'da olduğunu söyledin. Kaçmadıysan neden o hâlde?”

Ellerini çekerek kaçarcasına geriledi ama Charlotte kollarını tutarak onu durdurdu. “Hayır, ben sana her şeyi anlattım. Yalan söylemek yok demiştik ve sen bana yalan söyledin. Sana yeterli gelmiyor muyum? Sorun bu mu?”

Jean kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Hayır, elbette hayır.”

“Bana bir cevap borçlusun.”

Charlotte’un dokunuşundan kurtulsa da uzaklaşmadı. Genç kadın bir cevap beklercesine Jean’ın her mimiğini izlerken o sadece hızlı hızlı soluk alıp verdi. En sonunda elini saçlarının arasında gezdirdi ve zaten dağınık olan saçlarını biraz daha dağıttı.

“Bana fazla geliyorsun, çok fazla.”

Anlamsız bakışlarla adama bakarken Jean onu bir kez daha tezgâha sıkıştırdı. Charlotte’un yüzünü avuçları arasına alarak kendine yaklaştırdı. Dudakları her sözcükte birbirine sürtünecek kadar yakındı.

“Açlıkla bedenime, tutkuyla kalbime dokundun. Varlığımın her zerresini istila ettin. Tek yapacağım teslim olmaktır.”

Sözlerin etkisini içine yayılan sıcaklık ile hissetti. Bunun ne olduğunu bile anlayamadan Jean devam etti. “Fakat ben teslim olamayacak kadar gururluydum, uzaklaşırsam atlatırım diye düşündüm. Sonra fark ettim ki uzaklaşmak istemiyorum, atlatmakta öyle. Burada olmak istiyorum, senin yanında.”

Genç kadın dudaklarını zorlukla araladı ve titrek bir şekilde adamın ismini fısıldadı. “Jean.”

Adamın başparmağı dudağında gezinerek konuşmasına engel oldu. “Bazı hislerin kelimelere ya da isimlendirilmeye ihtiyacı yoktur.”

Jean, Charlotte’un dudaklarını yumuşakça öptü. Dudakları bir süre dudaklarıyla oynadı ve Charlotte’un genzinden kaçan inleme adamın daha ısrarcı ve sert olmasına neden oldu.

Jean nefes almak için geri çekilerek, “Hissediyor musun?” diye mırıldandı.

Charlotte’un bütün bedeni titredi. Her şey o kadar baş döndürücü ve inanılmaz şekilde değişmişti ki ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Kapılmak istemiyordu, bunun sonunun iyi bitmeyeceğini görmek için kâhin olmaya gerek yoktu.

“Senin istediğin, Lotte, Jean. O bir oyun. Bir sahne şovu.”

“Sana neyi istediğimi göstereyim.”

Ne söylediğini anlamadan Jean tarafından kucaklandı. Düşmek için bacaklarını adamın kalçasına, kollarını boynuna dolamıştı. “Jean ne yapıyorsun?”

Kıkırtılarını bastırma gereği duymuyordu ama Jean rahatsız edici derecede ciddi görünüyordu. Uzun bir koridordan geçerek yatak odasına vardılar. Neredeyse hiç mobilya yoktu ama geniş yatak bu koca alanı dopdolu gösteriyordu. Charlotte’un sırtı yatakla buluşurken Jean tişörtünü çıkarıp çıplak göğsünü genç kadına sergiledi. Charlotte’un bedeni arzuyla sarsıldı. Onu istiyordu.

“Şimdi sana göstereceğim.”

Sinir bozucu bir yavaşlıkla Charlotte’un kıyafetlerini çıkardı. Bedeninin her noktasına temas ediyor, genç kadını isyana teşvik ediyordu. Jean iç çamaşırını bacaklarından kaydırırken, Charlotte sutyenini açarak fırlattı. Karşılık olarak adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Jean yatağın kenarında yerde diz çökerek, Charlotte’u kalçasından kavrayıp yatağın kenarına doğru çekti.

“Bacaklarını ayır.”

Adamın söylediğini yaparak bacaklarını ayırdı. Dizlerini hafifçe kırarak ayaklarını yatağın kenarındaki çıkıntılara koydu. Jean’ın kafası bacaklarının arasındaydı ve çok geçmeden sakalının sert hissi uyluklarını çizdi.

“Ellerini iki yana aç, kendine ya da bana dokunma. Gözlerini kapat ve sadece hisset.”

Kollarını iki yana açtı ve gözlerini kapattı. Jean’ın dudaklarının yumuşak dokunuşu kadınlığının dudaklarıyla buluştu. Dilini kullanmadan sadece dudaklarıyla kadınlığıyla öpüşüyor oluşu hayatında yaşadığı en erotik şey olabilirdi. Ona dokunmak, saçlarını kavramak istese de bunu yapmadı. Jean, genç kadının kıvranmasını engellemek için ellerini uyluklarına koydu. Dili yavaşça şişkin tohumcuğuna çarptı ve Charlotte inledi.

Genç kadın çıgıllıklar içinde sökülüne kadar adam dakikalarca onu yaladı ve nihayet Charlotte’a istediğini vermek için ayağa kalkarak pantolonunu çıkardı. Yatakta gerileyerek tam ortaya yerleşti ve

Jean bedeninin üzerine uzanırken ellerini adama uzattı. Ellerini sert göğsünde hafifçe dağılmış siyah tüylerde gezdirdi. Jean'ın nabzının atışını bütün göğsünde hissediyordu. Jean eğilerek Charlotte'un dudaklarını öptü ve kendi tadını onun dudaklarından aldı. Bu ciddi anlamda erotikti.

"Jean."

Jean dudaklarına doğru fısıldarken bacaklarının arasına yerleşti. "*Mon amour.*"

O kadar ıslak ve hazırdu ki Jean hiç zorlanmadan yavaşça içine doğru kaydı. Kadınlık katmanları onu karşılariken titriyor, kasılıyordu. Nihayet kasıkları birbirine çarpacak kadar içine girdiğinde Jean dirsekleri üzerinde Charlotte'un gözlerine bakıyordu ancak Charlotte gözlerini kaçırdı.

"Yapma. Bak bana. Göreceksin."

"Neyi anlatmaya çalışıyorsun?"

Jean içinde hareket etti ve Charlotte inleyerek omuzlarına tutundu. "İstediğim şeyi aşkım, bak bana."

Dediğini yapmaya karar verdi. Kendini Jean'ın maviden siyaha dönen gözlerinin derinliklerine bakmaya zorladı. Sanki bir okyanusun en karanlık noktasına dalıyordu. İçinde bilinmezliğin korkusunu ve keşfedişin heyecanını taşıyordu. Ne garipti. Jean tamamen geri çekiliyor ve sonra bütün arzusuyla içine giriyordu. Bu öylesine can alıcı bir eziyetti ki Charlotte durmadan mırıldanıyor, neler söylediğini kendisi bile anlayamıyordu. Birkaç defa gözlerini kapatmak istese de Jean buna engel oluyor, ritmini asla bozmuyordu.

"Jean, dayanamıyorum. Daha fazla dayanamam, lütfen!"

Tamamen içine gömüldü ve ağırlığını Charlotte'un üzerine bırakarak genç kadının kulağına eğildi. "Biliyorum, ben de dayanamıyorum." Ufak hareketleri sürdürürken sözlerine de devam etti. "Ne tatlı bir eziyet değil mi, *mon amour*?" Dudaklarını Charlotte'un kulağında gezdirmeye başladı. "Asla bitmeyecekmiş gibi geliyor, zaten bitmesini de istemiyorsun." Jean geri çekilerek gırtlığından gelen erkeksi bir sesle inledi. "Öylesine sıcaksın ki. Şimdi kendimi bırakmak istiyorum."

“Lütfen! Lütfen durma.”

“Neyi dilediğine dikkat et.”

“Lütfen.”

Bilinçsizce inlemeye ve mırıldanmaya devam ediyordu. Jean hızlandı ve sertleşti. Girişleri acıyla zevki aynı anda yaşıyor, dokunuşları tenini damgalıyordu. Genç kadın vuruşları karşılamak için bedenini kaldırmaya, ona sürtünmek için kalçalarını yakalamaya çalışıyordu. Doyum hem çok yakındı hem de çok uzak...

“Charlotte,” fısıltıyla söylediği isim Charlotte’un hareketlerinin duraksamasına neden oldu. “Charlotte... *Ma. Ma désir. Ma plaisir. Mon amour.*”

Tüm bu sözcükleri boynunu, göğüslerini ve dudaklarını öperken tane tane mırıldanmıştı. Charlotte’un daha fazla teşvik edilmeye ihtiyacı yoktu. Bedeni Jean’ın dokunuşları altında şehvetin pençesine düştü, müthiş bir rahatlama tüm kaslarını yumuşatırken Jean’ın içindeki varlığı kasılmaya başladı. Adamın başını geriye atıp rahatlamasını seyrederken bunun anlamını düşünmeye başlamıştı. Neden bu kadar farklıydı? Evet, her zaman zevk vardı ama hiç... Hiç böylesine tutku olmamıştı.

Jean durulan bedenini geri çekmedi, hâlâ genç kadının içindeydi. Her iki göğüs ucuna birer öpücük bıraktı. “Teninin her noktasına aşkımı fısıldadım. Benimsin, *mon amour*. Seni kendime mühürledim.”

Charlotte konuşmak için ağzını açtı ama Jean onu susturdu. “Bir şey söyleme, sadece beni dinle.”

Ve öyle yapmaya karar verdi. Jean yana doğru kayarak Charlotte’un yanına uzandı ve genç kadını kendine bakacak şekilde çevirdi. Eliyle saçlarını, yüzünü ve boynunu okşuyor, dokunuşunu bir saniye olsun durdurmuyordu.

“Az önceki sevişmemiz... Farkı sende hissettin. Hissettiğini biliyorum. İşte, ben bu farkı bir süredir hissediyorum. Sanırım Paris’te bir şey oldu, gözümü açtım ve seni gördüm. Gördüğüm bir sahne şovu değildi. O locada oturmuş, bir çocuk gibi burnunu çekip ağla-

* Benim. Benim arzum. Benim zevkim. Aşkım

arak Fransızca bir opera seyrediyordun ve buna rağmen beni kandırıldığını düşünüyordun.”

Durdu ve kafasını iki yana sallayarak güldü. Gülüşü âdemlemasını titretmiş, çıkan o erkeksi kahkaha sesi Charlotte’un yutkunmasına neden olmuştu.

“Bana kendini verdiğin her an rol yapabildiğini gerçekten düşünüyor musun? Alınma ama sen berbat bir oyuncusun.” Sesi birden ciddileşti. “Charlotte... Başından beri sendin. Sokak yiyeceklerini büyük bir tutkuyla yiyenin, basit sokakları gezerken çocuk gibi zıplayanın, duyduğün her edepsiz sözcükle kızaranın, bana her baktığında nefesini tutanın ya da az önce adını söylediğim an kollarımın arasında titreyenin Lotte olduğunu ve sadece bir kandırmaca olduğunu söyleyemezsin.”

Şaşkınlığını yenip kendini toparladığında, “İstediğin şeyler bunlar değildi,” diye fısıldadı.

Jean başını sallayarak onu onayladı. “Evet, değildi. Şimdi her şey karıştı. Ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum. Sadece... Seninle olmak istiyorum. Kulağa ne kadar basit, aynı zamanda da karmaşık geliyor ama başka bir şey söyleyemem.”

Charlotte dakikalarca sırtüstü yatarak yüksek tavanın her ayrıntısını inceledi. Yağmur bulutları burada da onları bulmuş, cılız güneşin yerini gündüz karanlığı almıştı. Duyabildiği tek şey şiddetle atan nabızı ve Jean’ın keskin nefes sesiydi. Belki de mantığını dinlememek için kulaklarını tıkıyordu. Jean bu sessizliği bozmaya karar verdiğinde Charlotte rahatlamış bir şekilde nefesini bıraktı.

“Tamam, bunun hakkında daha fazla konuşmayacağız ve düşünmeyeceğiz. Akışına bırakalım.”

Genç kadın onu onaylarken, “Evet,” dedi. “Böylesi çok daha iyi olur, Jean çünkü ben...”

Jean elini dudaklarına koyarak onu susturdu. “Bir şey söyleme. Gerçekten emin olmadan hiçbir şey söyleme.”

Sustu, neden emin olması gerekiyordu, o bile karışmıştı. Jean yataktan kalkarak yerden pantolonunu aldı, o kalkınca Charlotte da hemen doğruldu. “Sen yat, aşkım biraz uyumalısın.”

Charlotte gözlerini devirerek, “Asıl uyuması gereken sensin,” diye sitem etti. “Şu hâline bak. Ben hastanedeyken bir an olsun yanımdan ayrılmadın ve uyumadığına da eminim. Yorgun görünüyorsun.”

Jean sanki bir bahane arar gibi etrafına bakındı. Önüne düşen saçlarını geriye iterken kollarındaki gerilme Charlotte’un dikkatini dağıttı. “Ben iyiyim. Yorgun değilim. Arabadan eşyaların kalanını alıp yerleştireceğim.”

Genç kadın kaşlarını çatarak, “Burada mı kalacağım?” diye sordu.

“Bu benim için de ilk oluyor, inan bana. Ama evet. Sanırım burada kalman en doğrusu olacak.”

Dudağını dişlerken bu durumun neden rahatsız hissettirdiğini düşünmeye başladı. İlk başta otelde kalmak çok garip gelmişti, şimdi de Jean’ın evinde kalma konusunda aynı şeyi düşünüyordu.

“Şey... Bu biraz garip. Yani, istersen başka bir otelde kalabilirim.”

“Hayır, istemiyorum.”

Bakışlarından verdiği kararın kesin olduğunu görebiliyordu. Charlotte dudağını ısırp acımasızca çekiştirirken başını salladı. “Tamam. Burada kalabilirim, sanırım. Ama lütfen eşyalarımı şimdi yerleştirme, daha sonra bunu yapabilirim. Senin de biraz dinlenmeni istiyorum.” Elini Jean’ın az önce kalktığı yerde gezdirdi. “Güzel bir öğlen uykusu... Kulağa muhteşem gelmiyor mu?”

Sıkıntıyla soluyan adamın omuzları düştü ve yatağa yaklaştığında Charlotte onun pes ettiğini düşündü. Fakat Jean yanına yatmak yerine dudaklarına masum bir öpücük bırakıp geri çekildi.

“Hayır, *mon amour*. Sen burada uyuyorsun ve ben de ikimiz için yemek hazırlıyorum. Böylece içimdeki öfkeyi bir şekilde sanatıma yansıtmış olacağım.”

Daha fazla üstelemekten vazgeçti. Yatak örtüsünü kaldırıp usulca altına yerleşirken Jean ona yardım etti. Çıplak bedenine kıyafet giymeyecek kadar yorgundu. Jean örtüyü omuzlarına örterken yanındaki morluğa dokundu ve Charlotte irkildi.

“Canın çok acıyor mu?”

Bakışlarında gezinen tehlike Charlotte'u korkuttu. Genç kadın kafasını iki yana salladı. "Hayır, acımıyor." Jean tam gitmek üzereyken, "Biliyor musun, daha önce kimse bana vurmamıştı," diye mırıldandı. Bunu neden söylediğini bile bilmiyordu.

Jean'ın arkası dönüktü ve Charlotte'a bakmadı.

"Bir daha asla! Kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

21. BÖLÜM EĞER SEN YOKSAN

Asıl sarhoşluk aşktır.

Charlotte uyandığında hava kararmıştı, saatin kaç olduğunu tahmin etmesi güçtü fakat bu deliksiz uyku bütün bedenine ve tabii ruhuna da iyi gelmişti. Üzerindeki örtüyü atarak ayaklarını yataktan dışarı çıkardı. Gerindiği zaman sızlayan kaburgaları yaşadıklarını hatırlatsa da şu an huzurlu hissediyordu. Yataktan kalkarak çıplak bedenine Jean'ın yerde duran beyaz tişörtünü geçirdi. Kalçasının yanaklarının hemen altında biten tişört çıplak olmasından çok daha seksiydi ki bu yüzüne bir gülümseme yerleşmesine neden oldu. Banyoyu bulmak için etrafına bakınırken devasa camların önünde duran küveti görerek gözlerini devirdi. Nasıl bir insanın yatak odasının tam ortasında küvet olurdu? Nihayet bulduğu geniş banyoda yüzünü yıkayıp saçlarına çeki düzen verdi. Suratındaki izleri kapatmak için ihtiyacı olan makyaj malzemeleri valizindeydi, Jean'dan eşyaları çıkarmamasını istediğine pişman oldu fakat yapacak bir şey yoktu.

Yatak odasından çıktığı anda baş döndürücü yemek kokusunu aldı. Guruldayan karnı açlığını bağıırıyordu ve Charlotte koridor boyunca kokuyu takip ederek mutfığa ulaştı. Rüya mutfağın ortasında Jean'ı tüm ciddiyetiyle yemek yaparken görmek harikaydı. Üzerinde sadece bir kot ve siyah mutfak önlüğü vardı. Çıplak göğsünde duran önlük tıpkı Charlotte'un bedenindeki tişört gibi bir etki yaratıyordu. Genç kadın bu etkileyici manzara karşısında teninin karıncalandığını hissetti. Nereden geldiği belli olmayan bir müzik sesi mutfığa yayılıyordu. Charlotte kulak kabartınca *Joe Dassin'in si tu n'existais*

*pas** şarkısını tanıyarak gülümsedi. Jean ocakta pişen yemekleri karıştırdıktan sonra tezgâhta duran şarap kadehine uzanıp bir yudum aldı. Arkasını döndüğü sırada bakışları onu hayranlıkla seyreden Charlotte'un gözleriyle buluştu.

"Buraya gel, aşkım."

Genç kadın ona doğru yürürken gülümsemekten acıyan yanaklarını umursamadı. Jean'ın kendisine uzattığı eli tuttu ve bir anda kendini onun göğsüne yaslanmış olarak buldu. Adam ellerini omuzlarına koyup beline sarıldığında dans pozisyonu aldıklarını fark etti.

"Jean!"

"Dans et benimle."

Charlotte kafasını iki yana sallarken bir yandan da kıkırdıyordu. Müzik sesi yükselirken Jean ritimlerini ayarlıyordu. Genç kadın nihayet teslim olarak başını Jean'ın omzuna yasladı ve ritme göre sallanmaya başladı. Jean bir yandan şarkıyı kulağına doğru mırıldanıyordu.

"Eğer sen yoksan, söyle bana sensiz bu dünyada sürünmek için neden var olayım? Umut olmadan ve pişman olmadan. Eğer sen yoksan, aşkı yaratmayı denerim."

Jean, Charlotte'u kendi etrafında döndürüp tekrar kolları arasına aldı. Son ezgiler çevrelerini kuşatırken dudakları buluştu ve gerçekten korkmaya başladığını fark etti. Bundan sonrası onu deli gibi korkutuyordu.

Jean yüzünü avuçları arasına alarak, "İyi uyudun mu?" diye sordu.

Başını sallayarak onu onayladı. "Bir bebek gibi."

"İşte bu harika bir haber."

Jean'ın elleri genç kadının kalçasına kaydı ve poposunun etli kısımlarını okşarken onu kendine bastırdı. "O üstündeki benim mi?"

Adamın yüzündeki gülümseme Charlotte'u da gülümsetti. "Evet. İstersen çıkarabilirim?"

Jean dudaklarını yalarken genç kadını belinden kavrayıp tezgâha oturttu. Bedenini Charlotte'un bacakları arasına yerleştirdiğinde

* Eğer sen yoksan

nefesi kesilen genç kadın kollarını adama doladı. Bir aşçı tarafından rüya mutfağın tezgâhına yatırılma düşüncesi kendisini bir erotik filmde gibi hissetmesine neden oluyordu.

Tişörtün eteklerini kavrayarak yukarı doğru sıyırırken, “Hım... Sanırım çıkarmanı istiyorum, beğenmediğimden değil tabii,” diye fısıldadı.

Ellerini tişörtün içine sokup kaburgalarına dokunduğunda dudaklarından bilinçsizce bir soluk çıktı. Jean kaşlarını çatarak geriledi ve genç kadının kaburgalarındaki morluklara baktı. Çenesindeki kasılma öfkesini net bir şekilde ortaya koyuyordu, tezgâhta duran elleri iki yanında yumruk olmuştu.

“Onu öldürmeliydim!”

Elleriyle adamın yumruklarını kavradı. “Ben iyiyim.”

“Bana iyi olduğunu söyleyip durma. O piç kurusu yaptığının hesabını verecek.”

Adamın öfkesi karşısında sessiz kalmayı seçti. O arada burnuna gelen hafif yanık kokusu gergin havayı dağıtması için adeta bir şanstı. Gülererek ocağı işaret etti. “Sanırım yemeğin yanıyor.”

Jean ocağa doğru dönüp eldivenle tencereyi tutup lavabonun içine bıraktı. Açtığı soğuk su lavabodan buharlar yükselmesine neden oldu. Charlotte ise hâlâ kıkır kıkır gülüyordu. “Yıldız aşçımız yemek mi yakıyor?”

Jean ona doğru döndüğünde öfkesi yatışmış, muzip tavrı geri gelmişti. “İster inan ister inanma, aşkım ama bu başıma ilk defa geliyor.”

“Eminim öyledir.”

Adam bir yandan sosu yeniden hazırlamak için malzemeleri çıkarırken bir yandan da genç kadına laf yetiştirmeye çalışıyordu. “Kesinlikle, daha önce hiç bu kadar dikkat dağıtıcı bir unsurum olmamıştı.”

Charlotte tezgâhtan aşağıya inerek yanına gitti ve Jean yardım teklifini geri çevirdiği için onu seyretmeye başladı. Zaten hazır yiyecekleri ısıtmak dışında yemek konusunda tam bir fiyaskoydu. Jean ise gerçek bir profesyoneldi. Onu seyretmek bile ciddi bir afrodizyak

etkisi yaratıyordu. Yemek yapan seksi erkekler... Bu bir fantezi değil de neydi?

Jean sebzeleri inanılmaz bir hızda ve eşit şekilde doğrarken genç kadın, “Ne kadar zamandır yemek yapıyorsun?” diye sordu.

Adam gözünü yaptığı işten ayırmadan, “Uzun zamandır,” diyerek cevap verdi.

Anlaşılan hâlâ birbirleri hakkında cevaplamayacakları sorular vardı. Charlotte buna saygı gösterecekti çünkü kendisi de bir şeyleri paylaşmaya hazır hissetmiyordu. Bu aralarındaki şey... Hâlâ anlamlandıramıyordu. Ne olduğunu bilmiyordu.

“Pekâlâ, Bay Gizemli. Sorularımı yanıtlamayacaksan sen bilirsin.”

Jean ufak bir dudak hareketi ile gülümsedi. “Bu kadar çok konuşmayı bırakıp benim için şuradaki ekmekleri kızartır mısın?” Tezgâhın üzerindeki dilimlenmiş ekmekleri işaret etti. Bir yandan da alaycı bir tavırla, “Nasıl ekmek kızartacağını bildiğini umuyorum?” diye sordu.

Charlotte ona dil çıkararak ekmekleri aldı ve son model ekmek kızartma makinesine dizdi. Bir süre makineyi nasıl kullanacağını anlamaya çalışırken Jean’ın başından aşağı mutfak önlüğü geçirmesiyle dalgınlığı son buldu. Jean ona bilmiş bilmiş bakarken ekmek kızartma makinesini çalıştırdı.

“Bunu yapabilirdim.”

“Bundan eminim, aşkım yoksa o önlüğü sana vermezdim.”

Genç kadın kısa sürede Jean’a yardım etmeye alıştı. Baharatları karıştırdı, malzemeleri dolaptan çıkardı ve kızarmış ekmeği mürhiş bir sarımsaklı ekmeğe dönüştürdü. Jean ise tüm bu süre içinde Charlotte’un mutluluk dolu kıkırdamalarını seyredip genç kadına dokundu. Yemekler hazır olduğunda bir şişe şarap eşliğinde kapalı balkona geçtiler. Başlayan yağmurdan dolayı manzaraları bozulmuş olsa da yamaçtan görünen fırtına manzarası da fena değildi. Charlotte yemeklerin tadına bakarken Jean yemeye ara verip genç kadının ifadelerini seyretti ve her lokmadan sonra Charlotte’un inlemeleri gülümsemesinin daha da derinleşmesine neden oldu.

Yedikleri lezzetli yemeğin ardından bulaşıkları makineye dizdikleri sırada Charlotte'un telefonu çalmaya başladı. Genç kadın tezgâhın üzerinde duran telefonunu alarak bar taburelerinden birine oturdu, yüzü Jean'a dönüktü.

"Selam, minik kelebeğim." Karlie'nin bu hitaptan nefret edeceğini biliyordu ve öyle de oldu. Kız kardeşi yalandan öğürme sesleri çıkardı ve bu Charlotte'a kahkaha attırdı. Bir süredir onunla konuşmuyordu, kız kardeşini özlemişti ve tabii Ray'i de...

"Bunu kasıtlı yapıyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle, ne kadar sert bir kız olsan da hâlâ benim minik kelebeğimsin."

"Sesin mutlu geliyor."

Charlotte onu dinlemiyormuş gibi görünmeye çalışan ama yüzündeki gülümsemeyi saklayamayan adama baktı. "Mutluyum."

"İşte buna çok sevindim. Charlotte Kelly, sonunda kendi için bir şeyler yapıyor!"

Kız kardeşinin coşkusu karşısında kahkaha attığında Jean'ın bütün dikkatini çekmiş oldu. "Sen iyisin değil mi?"

"Harikayım, sadece sesini duymak istedim, biri süredir konuşmuyoruz."

Charlotte düşünceli bir tavırla başını salladı. "Haklısın, daha sık aramalıyım."

"Hayır, hayır. Daha fazla mutlu olmalısın. Ben iyiyim, gerçekten."

Kız kardeşiyle okul hakkında bir süre daha gevezelik ettikten sonra telefonu kapattı. Jean bu sürede mutfaktaki tüm işi bitirmişti. Bir kadın başka nasıl bir saçmalık dilerdi ki? "Kız kardeşin miydi?"

Jean'ın bakışlarında ciddi bir heves vardı. Sanki Charlotte'u daha fazla tanımak, hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu. Hiç düşünmeden, "Evet," diye yanıtladı.

"Onunla konuşurken-" bir an duraksadı ve sanki ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi sakalını kaşıdı. "Kendin gibisin, Charlotte gibi."

Buna ne cevap vereceğini bilemediği için sessiz kalmayı seçti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Jean'la salonda oturmuş şarap içiyorlardı. Loş abajur ışıkları ve plaktan çalan romantik Fransızca şarkılar... Jean bir kadının ruhuna nasıl hitap edeceğini biliyordu ve bu onu olduğundan daha da tehlikeli yapıyordu. Jean'ın deri kanepesinde otururken çıplak bacaklarını adamın kucağına uzatmıştı.

Sohbetleri sıradan bir şekilde devam ederken Charlotte alkolünde etkisiyle daha özel şeylerden bahsetmeye karar vererek, "Bana kendinle ilgili kimsenin bilmediği bir şey söyle," dedi.

Jean bir süre boş bakışlarla Charlotte'u inceledi, daha sonra dudakları kıvrıldı. "Senden gerçekten hoşlanıyorum."

Onun omuzuna vurarak bir itiraz homurtusu çıkardı. "Ne? Kendimle ilgili kimsenin bilmediği bir şey istedin ve bende sana onu verdim."

Jean elini genç kadının çıplak bacaklarında gezdirdi ve hâlâ iç çamaşırsız bir şekilde giydiği tişörtün altına ulaştı. Kadınlığına parmak uçlarını dokundurduğu anda Charlotte'un göğüsleri tişörtü delmek istercesine sertleşti ve kendini adama doğru ittirdi.

"Ne istiyorsun, aşkım?" Fısıldaması Charlotte'un kanını kaynatı.

"Dokun bana."

"Nerene? Nerene dokunmamı istiyorsun?" Parmakları hâlâ yakın olsa da Charlotte'a istediğini veremeyecek kadar uzaktı. Genç kadın bir kez daha kendini ittirdi ama Jean ona ulaşmasına izin vermedi. "Söyle bana, parmaklarımı nerende istiyorsun?"

"Lanet olsun! Amıma dokun."

Jean bir anda keyiflendi ama yine de pes etmedi. "Fransızca söyle."

Charlotte itiraz homurtuları çıkarken bu edepsiz konuşma karşısında bacaklarının arası ıslanmıştı. Jean'ın gözlerinin içine bakarak, "*Ma chatte,*" diye mırıldandı. "*Toucher, s'il vous plaît.*"

Jean boğazından çıkardığı güçlü bir hırıltıyla birlikte Charlot-

* Amıma

** Dokun, lütfen

te'un ıslanmış kadınlığını okşamaya başladı. İki parmağını içeri iterken genç kadını kendine biraz daha yaklaştırdı. "Tişörtünü çıkart."

Charlotte söyleneni yaptı ve tişörtü başının üzerinden çıkarıp attı.

"Benim için göğüslerini okşa, *mon amour*."

Genç kadının elleri göğüslerini buldu ve şişkin meme başlarını tüm gücüyle sıkarak okşamaya başladı. Jean'ın parmakları içine girip çıktıkça inlemeleri ve ihtiyacı daha da büyüyordu. "Sana ne kadar zevk veriyorum?"

"Çok... Çok fazla. Jean!"

"Kahretsin! Çok güzelsin. O kadar güzelsin ki canımı yakıyor."

Jean parmaklarını içinden çektiği anda hayal kırıklığıyla soludu. "Buradayım, aşkım. Parmaklarınla boşluğu doldurur musun?" Charlotte ne söylediğini anlamaya çalışarak adama uzun uzun baktı. Jean dudaklarını seksi bir tavırla, "Kendini parmakla," diye emir verdi.

Genç kadın bu açıklık karşısında yutkunmak zorunda kaldı fakat adamın istediğini yapmak üzere harekete geçti. Parmaklarını Jean'ın bıraktığı boşluğa doğru kaydırды ve başını geriye atarak inledi. Jean ise pantolonunu çıkarmakla meşguldü. Ağırlaşıp sertleşmiş aleti yana doğru yatıyordu. Aletini eline alarak yukarıdan aşağıya doğru birkaç sefer okşadı, burun delikleri genişleyip daralıyor, nefesi kesik kesik çıkıyordu. Jean, Charlotte'u kendine yaklaştırdı ve parmaklarını içinden çekerek ıslaklığı erkekliğine bulaştırdı.

"Okşa beni."

Dudağını ısırarak adamın dediğini yaptı, ellerini yukarıdan aşağıya kaydırдыkça Jean avuçlarının arasında nabız gibi atıyordu. Jean'ın bilinçli parmakları klitorisini okşamaya başladığında Charlotte neredeyse zevkten ağlayacaktı. Ritmini adama göre ayarlıyor, Jean onu ne kadar sert ve derinden okşarsa o da aynı şeyi yapıyordu.

"Nasıl hissediyorsun, Charlotte?"

Charlotte adamın adını kullanmasına alışmıştı ama yine de yutkunmakta zorlandı. "Harika. Bu... Bu olağanüstü."

"Doğru noktayı okşuyor muyum?" Genç kadın hızla kafasını sallayarak onu onayladı. "Senin bedeninde doğru noktaları daima

bulurum, aşkım. Zevk noktaların bir mıknatıs gibi beni kendine çekiyor.”

“Geliyorum. Jean, geli-yorum.”

“Biliyorum.”

Jean klitorisini okşamayı bırakarak parmaklarını genç kadının içine soktu. “Şimdi kasılmalarını hissetmeme izin ver. O güzel amının daralıp gevşediğini hissetmeliyim.”

Charlotte kendini kaybederek boşalmaya başladı. Parmakları arasında Jean’ın sıvısını da hissetti. Dokunuşlar bazen çok büyük patlamalar yaratıyordu, bu da o anlardan biriydi.

Jean ile yaptığı duş en ahlaksız, en rahatlatıcı deneyimdi. Temizlenmiş, tatmin olmuş ve gevşemiş bir hâlde duştan çıktığında Jean hâlâ gülümsüyordu. Charlotte bedenini havluyla kurularken ona yatak odasının ortasındaki küveti işaret etti.

“Onu daha önce kullandın mı? Bir kadınla?”

Jean başını iki yana salladı. Genç kadına yaklaşarak boynuna ayartıcı öpücükler kondurdu. “Evime ilişki yaşadığım hiçbir kadın gelmedi. Fakat onu kullanmak istiyorum, seninle.”

Charlotte doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildi ama yine de duydukları hoşuna gitmişti. “Bu kadar tükenmiş olmasaydım onu şimdi denemek isterdim.”

Jean’ın güldüğünü boynuna vuran sıcak nefesinden anladı. “Seni defalarca var edeceğim ve defalarca tüketeceğim, aşkım. Buna alışsan iyi olur.”

Genç kadın bir mırıltı çıkardı. “Sözlerin fazlasıyla baştan çıkarıcı, Fransız ama ben uyumalıyım.”

Jean erkeksi bir kahkaha atarak Charlotte’u yatağa yönlendirdi. Örtüyü açarak genç kadını yatırdı ama Charlotte onun elini bırakmadı. “Uyumalıyız, Jean...” Adamın gergin tavrını fark etmek kolaydı, onu hiç tanımayan biri dahi bunu fark ederdi, Charlotte kaşlarını çatarak, “Neden?” diye sordu.

Jean soruyu anlamazdan gelmeyi seçti. “Ne neden, aşkım?”

“Neden benimle uyumak istemiyorsun? Başta bunun yakınlaşmaktan korktuğun için aldığın bir önlem olduğunu sanmıştım ama sen... Sen bana-”

Charlotte’un yarım bıraktığı cümleyi, “İlanı aşk ettim,” diye tamamladı.

“Neden, Jean?”

Jean yatağa, Charlotte’un yanına oturdu. Oda karanlıktı ve adam ona bakmaktan kaçınıyordu. Bakışları doğruca pencerelere dönüktü. “Kâbuslar...”

“Yani?” Duraksayarak devam etti. “Kâbus gördüğün için seninle alay edecek değilim. Bu oldukça normal bir durum, bütün insanlar kâbus görür.”

“Benimkiler kadar canlı, sürekli ve şiddet dolu kâbuslar görmezler.”

Charlotte şaşkınlıkla, “Anlamıyorum,” diye mırıldandı.

Jean eğilerek Charlotte’un dudaklarını öptü. “Birbirimize zaman veriyoruz. Unuttun mu, *mon amour*?”

“Yine de yanımda yatmanı istiyorum.”

Jean pes etmiş gibi omuzlarını düşürdü ve Charlotte’un kendisi için açtığı yere yerleşti. Kollarını genç kadının bedenine dolayarak onu kendine bastırdı. Charlotte gözlerini kapatırken adamın sıcak ve sert bedeni tüm kalelerini kuşatmıştı.

22. BÖLÜM BEN BURADAYIM

Birinin acısını dokunarak iyileştirmek için büyüklü güçlere ihtiyacınız yok. İçinizde sevgi olması yeterli.

İrkilerek uyandığında gün henüz aydınlanmamıştı. Uyanmasının sebebi muhtemelen üşümesiydi. Üzerini tamamen açmış, duştan sonra hâlâ soğuk ve nemli olan bedeni irkilmışti. Jean'ın sıcak kollarının onu sarmadığını söylemek için gözlerini açmasına bile gerek yoktu. Yine de bir ihtimal yatağın boş kısmına baktı, Jean'dan tek iz olmaması onu şaşırtmadı. Yataktan kalkarak yerden aldığı havluya sarındı ve yavaş adımlarla dışarı çıktı. Evi henüz gezmemişti ama fazladan bir yatak odası olmadığını düşünüyordu, yani, bu durumda Jean salonda olmalıydı. Ses çıkarmamaya çalışarak koridoru geçti, koltuğun yanında yanan abajur adamın bedenini aydınlatıyordu.

Jean geniş deri koltukta cüssesinden beklenmeyecek şekilde büzülmüş cenin pozisyonu almıştı. Çıplak sırtındaki kaburga kemikleri görünüyor, aldığı sık ve keskin nefeslerle sırtı yükselip alçalıyordu. Adımlarını hızlandırdı ve ona doğru yaklaştı. Adamın çıkardığı acı iniltilerini duyabiliyordu, Jean uykusunda acı çekiyordu. Genç kadın ne yapması gerektiğini bilemeyerek koltuğun yanında dizleri üzerine çöktü. Aniden uyandırılmaması gerekirdi, muhtemelen ani uyanma şok yaratabilirdi. Tenindeki ter damlacıkları parlıyor, ıslak saç uçları adamın omuzlarına değiyordu. İçgüdüsel bir tavırla Jean'ın yüzüne düşen saçlarını geri itti ve adamın bedeninin kısacık bir süre için gevşediğini fark etti.

Saçlarını okşamaya devam ederken onu uyandırmak için ismini fısıldadı. "Jean?"

Adamın dudaklarından çıkan inleme sesi cılızdı. Charlotte bir anlığına otuz küsür yaşında bir adamın değil de küçük bir erkek çocuğunun inlemesini duyduğunu sandı. “Şştt... Sorun yok. İyisin.”

Ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu ama onu teselli etmek istiyordu. Jean koltukta iyice büzülüp geriledi. Charlotte hiç düşünmeden açılan boşluğa yanaştı. Jean’ın bedeninin sıcaklığıyla ısınmış koltuğa yatarken adamla yüz yüze ve fazlasıyla yakındı. Onun sakallarını okşamayı sürdürdü ve yüzündeki tüm kasılmaları inceledi.

“Burayım. Bu bir şey ifade eder mi bilmiyorum ama ben buradayım, Jean.”

Adamın kaslarındaki belirgin gevşemeyi hissetti. Bedenindeki titreme geçmiş, hafif hafif süren ağlaması son bulmuştu. Charlotte tamamen rahatlayana ve nefesi düzenli bir hâl alıp hafifçe horlayana kadar Jean’a dokunup yanında olduğunu fısıldadı.

Jean’ın yanında hareketlendiğini duyduğu anda gözlerini hızla açtı ve adamın şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. Güneş doğmuş, bütün pencerelerden o enerji veren ışıklar girmeye başlamıştı.

Charlotte gülümseyerek, “*Bonjour,*” diye mırıldandı.

Jean ise hızla kafasını kaldırıp sırtını koltuğun arkasına yaslayarak genç kadından uzaklaştı. “Sen yanıma ne zaman geldin?”

Sorusunda biraz hayret ve yoğun bir korku vardı. Charlotte yerinden doğrularak kendini savunmasız hissetmemek adına havluyu bedenine iyice sardı. “Gece... Uyandım ve yanımda değildin, bende seni kontrol etmek istedim.”

Jean merakla, “Sonra?” diye sordu. Anlaşılan bu durum başına ilk defa geliyordu.

“Kâbus görüyordun ve bende seni uyandırmadan rahatlamayı sağlayıp yanına yattım.”

Çatık kaşlarıyla Charlotte’a sanki deliymiş gibi bakıyordu. “Nasıl? Böyle bir sorumsuzluğu nasıl yaparsın, Charlotte? Yanında uymuyor olmamın bir nedeni var.”

* Günaydın

İşte şimdi şaşırma sırası Charlotte'taydı. Genç kadın, adamın yüzündeki şaşkınlığı ve endişeyi izlerken yutkundu. "Sadece basit bir kâbus görüyordun, Jean, herkesin başına gelebilir. Seni şoka uğratacak şekilde davranmadan sakinleştirdim, hepsi bu. Basit bir kâbustu sadece korkuyordun."

Jean, Charlotte'un yanından kalkarak ellerini saçlarının arasından geçirdi, sırtı genç kadına dönüktü. "Elbette! Kendimi bildim bileli süren, yıllardır canıma okuyan siktiğimin sadece kâbusları!" Duraksayarak öfkesini sindirmeye çalıştı ama başarılı olamıyordu. Konuşmasına devam etmeden önce yüzünü Charlotte'a döndü. "Sadece şanslıydın."

Charlotte kaşlarını çatarak, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Gördüklerim sadece basit kâbuslar değil. Ben her gece geçmişimin hayaletleri ile boğuşup kişiye özel işkencemi çekiyorum. Ve sen gelmiş bana basit bir kâbustu, seni sakinleştirdim diyorsun!" Aldığı derin nefeslerle göğsü bir körük gibi inip kalkıyordu.

Bir anda sakinleşmeyi başardı ve sesi normale döndü. "Ben saldırganlaşıyorum. O kâbuslar sırasında bazen kendimi kaybediyorum. Uyurken yanımda kimse olmamalı, Charlotte, hiç kimse."

Charlotte'un böyle bir şeye inanası gelmiyordu. Dün Jean için üzölmüş, ona acımıştı. Sanki okşayarak rahatlatmış küçük oğlan çocuğu değilmiş, saldırgan bir hayvanmış gibi bahsediyordu. Yerinden kalkarak Jean'a yaklaştı.

Ellerini güç vermek istercesine adamın omuzlarına koydu. "Bana güveniyor musun?"

Jean kafası karışmış gibi kaşlarını çatmıştı. "Evet ama-"

Genç kadın dudaklarını işaret parmağıyla kapatarak konuşmasını engelledi. "Bana güveniyorsun... O hâlde güvenmeye devam et. Bir sorun olmayacak."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Çünkü seni kâbuslardan birinin içindeyken gördüm. Bana zarar vermeyeceksin."

Charlotte'un kararlılığı Jean'ı şaşkın bir sessizliğe itti.

Besleyici bir sabah kahvaltısının ardından Jean'ın sabahki gerginliği bir nebze olsun azalmıştı. İşlerini halletmek üzere restorana gittiğinde Charlotte koca evde yapayalnız kaldı. Girişte duran valizleri Jean'ın odasına taşıyarak adamın çoğunlukla boş olan giyinme odasına yerleştirmeye karar verdi. Dolaplara eşyalarını yerleştirirken bir yandan da ortalığı karıştırıyordu. Yaptığının saçma ve çocukça olduğunu biliyordu ama yine de kendini engelleyemiyordu. Fakat Jean hayal kırıklığına uğratacak kadar ketum bir adamdı. Ortalıkta onu ele verecek tek bir şey dahi yoktu. Bir fotoğraf, anı, hediye... Hiçbir şey... En garibi ise tek bir kare fotoğraf dahi olmamasıydı. Ne kendisine ne de ailesine ait, sanki yoktan var olmuş bir adamdı.

Adamın plak koleksiyonunu karıştırırken çalan telefon korkuyla yerinden sıçramasına neden oldu. Suçüstü yakalanmış bir çocuk gibi nefes nefese kalmıştı, telefonunu açarken hafifçe öksürdü. "Jean?"

"İlginç bir şeyler bulabildin mi, *mon amour*?"

Jean'ın eğlenir ses tonuyla söylediği şeyi anlamayarak, "Anlamadım?" diye mırıldandı.

"Etrafı karıştırmıyor muydun?"

Genç kadın büyük bir gerginlikle etrafına bakınırken, "Evde kameramı var?" diye sordu.

Bu sorusu adam tarafından güçlü bir kahkahayla karşılandı. "Hayır, sadece tahmin ettim. Ben senin odanda yalnız kaldığımda etrafı karıştırmıştım."

Charlotte gözlerini devirdi. "Bir şeyler bulmuş muydun?"

"Buzdolabın hazır ve sağlıklı yiyeceklerle doluydu, yemek yapamadığımı böylece anlamış oldum, odan temizdi ama dağınıktı, bu da orada çok vakit geçirmediğin anlamına geliyordu. Kiralık DVD filmlerinin hepsi cinayetler ile ilgiliydi ya insanları kesmeye karşı garip bir ilgin var ya da gizemleri seviyorsun."

Güçlü bir kahkaha atan Charlotte, "Orada sadece beş dakika yalnız kaldın, beni nasıl bu kadar iyi tanımlayabilirsin?" derken nefes almakta zorlanıyordu.

"Daha bitirmedim ki." Sesindeki oyuncu tonlama onu çekici olmaktan çıkarıp sevimli sınıfına sokuyordu. "Komodininde titreşimli

klitoris uyarıcı vardı. Bu demek oluyor ki klitoral orgazmdan hoşlanıyorsun ve birlikte olduğun beceriksiz adamlar doğru noktayı asla bulamıyor.”

Charlotte yüzüne basan ateşe rağmen kahkaha atmaya devam ediyordu. “Çekmecelerimi karıştırmış olmana inanamıyorum!”

“Sen benimkileri karıştırmadın mı yoksa?”

Genç kadın onun kadar dürüst olmaya karar vererek, “Karıştırdım,” diye yanıtladı. “Fakat sen kirli sırlarını saklamayı iyi beceriyorsun. Bulduğum şey kocaman bir hiç. Kahrolası porno koleksiyonun bile yok!”

Bu sefer kahkahalarla gülme sırası Jean’daydı, tabii onun kahkahaları çok daha erkeksi, boğuk ve seksiydi. “Ben bir ergen değilim, aşkım elbette porno koleksiyonum yok. Tek sırrım tariflerim, onları da mutfakta bulabilirsin.”

Charlotte nedense onun bir şeyler sakladığından emindi. Sırları, karanlık tarafı ve yalanları olmalıydı.

FRANÇIZ İLE BEŞİNCİ HAFTA

Charlotte birkaç günü Jean’ın evinde geçirmiş, adamın yatağında zevkten kendinden geçmiş, enfes lezzetlerinin tadına varmış ve birbirlerini daha fazla tanıma fırsatı bulmuşlardı. Genç kadın onun enerjisinden büyüleniyordu. Jean’ın ılımlı âşık tarafı Charlotte’u kandırmaya başlamıştı ve genç kadın bundan korkuyordu. Kendini geri çekmeye her karar verdiğinde adama daha fazla çekiliyordu. Jean akşamı Charlotte’un ele geçirdiği yatağında noktalasa da genç kadın onun salonda uyuduğunu biliyordu. Çünkü her gece kalkıp kâbusları sırasında adamı sakinleştirip odasına geri dönüyordu. Jean’ın şimdilik bundan haberi yoktu. Fakat Charlotte hâlâ Jean’dan emin değildi. Hafta başında kalan paranın tamamını ödemişti, telefonuna bankadan gelen mesaj bütün keyfini kaçırmış ve Charlotte’un kafası çok daha fazla karışmıştı. Jean ona bir fahişe gibi davranmıyor ve farklı olduğunu her hareketiyle göstermeye çalışıyordu. Yine de ona ödeme yapmıştı. Kalması için miydi? Peki ya anlaşmaları son buldu-

ğunda Charlotte'un yine de gitmesi mi gerekecekti? Genç kadının kafası tüm bu sorularla doluydu fakat bunları Jean'a sormamıştı. Nedeni neydi? Cevaplarından korkuyor olması mı? Yoksa umursamıyor olması mı?

Jean'ın akşam planı için hazırlanırken adamın öfkeyle ettiği küfürü ve bağırışlarını duyarak salona geçti. Jean telefonu yere fırlatmış, elleri belinde öfkeyle solurken öylece dikiliyordu.

Charlotte hemen yanına giderek, "Sorun ne?" diye sordu.

Jean'ın gözlerinden ateşler çıkıyor, burnu alıp verdiği nefeslerle açılıp kapanıyordu. "O kahrolası piç kurusunu öylece bırakmışlar."

Birkaç saniye sessiz kaldı. Kimden bahsettiğini biliyordu, açıkçası genç kadın buna şaşırmamıştı. Marc çıkmıştı... Zaten böyle şeyler her zaman bu tarz adamların yanına kalıyordu. "Peki ya benim şikâyetim?"

"Avukatım davayı takip edecek ama mahkeme ertelenmiş ve Marc'ı tutmak için sebep görmemişler. Araya babasını soktuğundan eminim."

Jean ile konuşmaları sırasında Marc'ın babasının etkili bir bakan olduğunu öğrenmişti. İkisi de böyle bir şeyi bekliyorlardı ama Jean yine de çok öfkeliydi.

"Sorun yok, zaten böyle olacağını biliyorduk."

Charlotte'un ellerini elleriyle kavrayarak, "Burada bitmesine izin vermeyeceğim. Sana yaptığı şeyi ödeyecek. Canını yakıp öylece kurtulamaz," diye tısladı.

Genç kadın onun öfkesini dindirmek için gülümsedi. "Canım o kadar da yanmadı."

Jean yüzünü buruşturdu. "Yandığını biliyorum. Bunu benden iyi kimse bilemez."

Bakışlarındaki kararına Charlotte'un meraklanmasına neden oldu. "Neden öyle söyledin?"

Adam elini çekerek dokunuşuna bir son verdi. Yine içine kapanmıştı ve bu durum gittikçe can sıkıcı olmaya başlamıştı. Jean konuyu değiştirerek, "Gördüğüm kadarıyla hazırsın, hadi çıkalım, güzel bir akşam olmasını istiyorum," dedi. Böylece Charlotte'un sorusu bir

kez daha cevapsız kalmış oldu.

Jean'ın garajında yer alan bir diğer araba günah kadar siyah *Bugatti Veyron*'du. Charlotte kulübe onunla gideceklerini öğrendiğinde gülümsedi. Jean kapıyı açarak genç kadının alçak arabaya binmesine yardımcı oldu. Adam direksiyonun başına geçerek Charlotte'un uzun bacaklarını süzdü. Gümüş rengi mini elbisenin altında parlayan bacakları siyah topuklu ayakkabılarla bitiyordu.

"Bacakların arabamda harika görünüyor, *mon amour*. Şimdiden sertleştim."

Charlotte kıkırdarak dudağını ısırıldı. "Sadece kadınların bacaklarını güzel gösteriyor diye bu arabaya bir servet ödediğine eminim."

Jean tezini doğrularcasına tebessüm etti. "Ne diyebilirim ki, günahlar her zaman pahalı ama her kuruşuna değer."

Dili kışkırtıcı bir tavırla dudakları üzerinde gezdi. Yola çıktıklarında da aralarında bu ateşli sohbet devam etti. *Le Hight Club*, genç kadının kaldığı *Negresco*'ya oldukça yakın, lüks bir sokak üzerinde yer alıyordu. Önünde sıralanmış birbirinden gösterişli arabalara bakarak bile özel bir yer olduğu söylenebilirdi. Valenin bakışlarına göre Jean buraya sık geliyordu. Güvenlikten geçip içeriye girmeleri kısacık bir zaman sürdü, oysa dışarıda bir kuyruk vardı. Seçme müşteriler alan bir gece kulübü... Günahlar pahalı olur diyen Jean'a hak veriyordu. Kulübün pembe-mor ışıkları müzikle birlikte dans ederken özel dansçılar, çevrelerindeki insanlara gösteri sunuyordu. Jean, genç kadını doğruca locaya yönlendirdi. Charlotte iki kişilik koltuğa yerleşirken Jean da hemen yanına oturdu. Bu kısım daha tenhaydı, birkaç grup dışında koltuklar neredeyse boştu.

Charlotte seksi bir şekilde bacak bacak üstüne attı. Ereği poposunun altına kadar sıyrılmıştı ve ışıklar bacaklarını olduğundan daha dikkat çekici gösteriyordu. Jean sahiplenici bir tavırla elini genç kadının dizine koydu. O sırada yanlarına gelen garsona içki siparişi verdi. Charlotte ise onun Fransızca konuşmasından hâlâ etkilendiğini fark ederek bacaklarını birbirine bastırdı.

Garson uzaklaştığında Jean kulağına doğru eğilip Fransızca konuştu. "*Bir sorun mu var, aşkım?*"

Charlotte yutkunmak zorunda kaldı. Sesindeki neşeye bakarak Jean'ın sorundan haberdar olduğunu söyleyebilirdi. Yine de genç kadın kafasını iki yana sallayarak adamı Fransızca cevapladı. *"Hayır, bir sorun yok."*

Jean'ın diz kapağında duran eli daha yukarı çıkararak baldırına ulaştı. "Yani, bu küçük eteğin altına doğru süzülsem, orada bir sorunla karşılaşmaz mıyım?"

"Ne gibi bir sorunla karşılaşmayı umuyorsun?"

Jean'ın sesi bir fısıltıya dönüştü. "Benim için ıslanmış, kaygan ve sıcak bir vajina?"

Genç kadının nefesi düzensizleşti. Jean'ın elini tutarak eteğinin altına götürdü ve çamaşırı üstünden ona dokunmasını sağladı. Gerçekten Jean'ın söylediği gibi hafifçe ıslanmıştı ve sıcaktı. Jean boğazından çıkan bir hırıltıyla birlikte Charlotte'un çamaşırını kenara çekerek iki parmağını yarık eti boyunca kaydırıp sıvıyı yaydı.

Parmaklarını tam deliğin üzerine konumlandırıp, "Buraya girmek istiyorum, bu sıcak katmanlar arasında yol almak istiyorum," diye fısıldadı. Charlotte kendini ona teslim ettiğinde parmaklar yavaşça kendisinden uzaklaştı, adamın yüzünde muzip bir gülümseme vardı.

"Bütün gece dans ederken sana sürtüneceğim, içkilerimizi içerken ıslak kalmanı sağlayacağım ve nihayet buradan giderken sen delicesine azmış olacaksın. Eve döndüğümüzde seni öyle bir becereceğim ki adımı haykırmaktan boğazın acıyacak."

Charlotte yanaklarına basan ateşten dolayı sıcaklamıştı. Jean gün geçtikçe tehlikeli bir âşık oluyordu.

Adam tam olarak söylediği şeyleri yapıyordu. Onunla dans ediyor, ona sürtünüyor, kulağına ahlaksız fanteziler fısıldıyor, içkilerini içerken ellerini genç kadından uzak tutamıyordu. Her şey böylesine harika giderken yan koltuklarına yerleşen bir grup Jean'ın ve Charlotte'un gerilmesine neden oldu. Adamlardan birine Marion eşlik ediyordu.

"Rahatsız olduysan gidebiliriz, Jean?"

Jean içkisini içerken başını iki yana salladı. “Benim rahatsız olacağım bir durum yok ve önemli olan senin ne düşündüğün, aşkım.”

Charlotte omuzunu silkti. “O kadar hassas değilim.”

Adamın dudağının kenarı hafifçe yukarı kalktı. Jean’ın eli eteğinin altında tehlikeli noktalara uzanırken, “Hassas bir nokta var, *mon amour* ve ben o noktayı saatlerce yalamak istiyorum,” diye hırladı.

Charlotte gözlerini Jean’dan ayırdığında yanlarına doğru gelen Marion’u görerek öksürdü. Jean hızla toparlanarak kafasını çevirdi ve rahatsızlıkla homurdandı. Marion’un yüzünde seksi bir gülümseme vardı. “Jean-Pierre, seni burada görmek ne hoş.”

Öpmek için uzandığı anda Jean arkasına yaslandı, Marion ise gerilemek zorunda kaldı. Fakat gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. “Lotte, çok güzel görünüyorsun. Bu arada olanlar için üzgünüm.”

Genç kadın onun samimiyetinden şüphe duyuyor olsa da başını salladı.

“Ne istiyorsun, Marion?”

Marion oturmak ister gibi koltuğa baktı ama Jean ona bu teklifi yapmadığı için ayakta kalmayı tercih etti.

“Ben sadece seni uyarmak istedim, dikkatli olman için, Marc sana oldukça öfkeleni.”

“Onunla olduğunu sanıyordum?”

Marion cilveli bir edayla, “Bizim işleri bilirsin, bağlılığa asla yer olmaz,” dedi. “Hem Marc’ın şiddet dolu tarafı ve takıntıları can sıkıcı bir hâl almaya başlamıştı. Seni takıntı hâline getirmiş. Son zamanlarda da Lotte’nin peşindeydi, onun farklı olduğuna inanıyordu...”

Jean bir an bile düşünmeden, “Zaten farklı,” dedi.

Marion şaşırırsa da şaşkınlığını gizledi. “Onu otelden attırman hoşuna gitmedi, babasından yardım isteyecek kadar delirdi. Yakında başına bir dert açmaması için dikkatli ol. Sen iyi bir adamsın, hatta en iyi müşterimdin, Jean Pierre. Sanırım sana bu kadarını borçluyum.”

Charlotte, Marion’un bu kadar ılımlı olmasına şaşırıyordu ve tek kelime etmeden Jean’ın tepkilerini izliyordu. Jean sert bir ifadeyle

onu onayladı. “Dikkatli olması gereken kişi, Marc. Bu sıkıcı konuları konuşmak istemiyorum, izin verirsen sevgilimle güzel bir gece geçirmeye devam etmek istiyorum.”

Marion’un ağzı şaşkınlıkla büzüldü fakat kendini hızlıca toparlayıp yerine geçti. Charlotte “*sevgilim*” sözcüğüne takılmaması gerektiğini düşünse de hızlı hızlı atan kalbine söz geçiremiyordu. Nihayet kendini toparlayarak öksürdü.

“Marc’ın seninle sorunu ne? Bana saldırması benimle ilgili değildi. O akşam da söylediği şeyler... Sanki konu tamamen sendin.”

Jean alt dudağını dişlerken gözlerini kaçırdı. “Benden nefret etmesi için sebebi var.”

“Ve?”

“Eski karısıyla yattım.”

Charlotte uğradığı şoka rağmen, “Eski karısı, eski değilken... Yanılıyor muyum?”

Başını sallayarak Charlotte’u onayladı. “Aman Tanrım!”

“Ben iyi bir adam değilim, Charlotte. Emin ol, çok daha kötü şeyler yapıp çok daha kötü sonuçlara yol açtım.”

“O senin arkadaşındı.”

“Arkadaşlığımızı devam ettirmek isteyen oydu. Sorun olmadığını, zaten açık bir ilişkileri olduğunu söyledi ama yıllarca benim becerdiğim herkesi becermeyi sürdürdü. Bense bunu görmezden geldim. Fakat sen farklıydın, canımı sadece sana dokunarak yakabileceğini fark etmesi uzun sürmedi.”

23. BÖLÜM EKSİK KALMAK

Özlemek, ağızdan çıkan basit bir sözcükten çok daha fazlasıdır. Bu dile gelmez, sadece kalbinizde hissedersiniz.

Kulüpten çıktıkları sırada başlayan yağmur şiddetli bir şekilde yağmaya devam ediyordu. Arabanın silecekleri yağmurun hızına zorlukla yetişiyor, aracın içindeki sessizliği gürültüye boğuyordu. Charlotte sessizdi çünkü aklında çok fazla düşünce vardı. Jean'ın bir aziz olmadığını biliyordu fakat yine de arkadaşının karısıyla yatacak bir adam olduğunu da düşünmemişti. Onun hakkında hiçbir şey bilmeden kendini öylece teslim etmesi ise akıl sınırlarını zorluyordu. Jean'da aynı şekilde sessizdi ve tamamen arabayı kullanmaya odaklanmıştı. Issız bir yoldan geçtikleri sırada aniden frene basarak durdu. Bakışları genç kadının üzerine çevrilmişti ve gözlerinden çıkan ateş ikisini de anında yakabilecek kadar güçlüydü.

“Seninle hemen şimdi sevişmeliyim.”

Hırıltılı sesi Charlotte'un yutkunmasına neden oldu. Genç kadın kaygıyla etrafına bakındı. Issız bir yol kenarında, yağmurun altında, ufacık bir arabanın içindeydiler. Anlaşılan Jean eve kadar beklemeye de niyetli değildi. “Şimdi mi? Burada? Arabada?”

Jean sanki nerede olduklarını daha yeni fark ediyormuş gibi arabanın içine göz attı. “Araba çok ufak. Dışarı çık.”

Charlotte delicesine yağan yağmuru düşünerek duraksadı fakat Jean kararlı görünüyordu. Charlotte ise bütün akşam beslenen arzusu yüzünden sağlıklı düşünme yeteneğini kaybetmişti. İçinden bir küfür mırıldanıp kapıyı açtı ve kendini dışarı attı. Yağmur anında

saçlarını ıslatmış, elbisesinin üzerine yapışmasına neden olmuştu. Kollarını göğsünde bağlayarak arabanın önüne doğru yürüdü.

Aracın farları açıldı ve keskin ışık genç kadının kısa bir an bir şey görememesine neden oldu. Farlar söndüğünde Jean arabadan inip önünde dikildi. Eliyle yanağını kavrayarak bütün sertliğiyle dudaklarını öpmeye başladı. Charlotte ona anında karşılık verirken tüm sorularını unutmıştı. Ellerini Jean'ın sıırsıklam olmuş saçlarına götürdü ve onu kendine biraz daha bastırdı. Jean'ın iri elleri ıslak elbisesinin üzerinden göğüs ucunu okşuyordu. Charlotte inleyerek başını geriye attı. Bacakları arabanın kaputuna dayanmıştı.

“Seni ayakta sikmek zorundayım, aşkım.”

Arabanın kaputu, üzerine yatılamayacak kadar kısa ve alçaktı. Charlotte uzun bacaklarından birini Jean'ın kalçasına doladı ve adam hırlayarak elini genç kadının eteğinin altına götürüp iç çamaşırını parçalara ayırıp attı. Charlotte onunla öpüşmeye kendini kaptırmıştı bu yüzden adamın pantolonunun fermuarını açarak aletini dışarı çıkardığını fark etmedi. Çıplak ve sert erkekliği kadınlığının ıslak dudaklarına sürtünürken Charlotte nefes almak için öpüşmeye son verdi.

“Benim için yapış yapış. Ne tatlı dudaklar... *Très sucré*.” Dudakların arasına kayan başı kolayca deliği bulduğunda ikisi de inledi. “Ne kadar sıcak.”

İçine yavaşça kaydı ve son darbesini hızla vurdu. Tamamen içindiydi. Genç kadın başını adamın omzuna yasladı. İkisi de sıırsıklamdı ama bunu dert edemeyecek kadar arzu doluydular. Jean yavaş yavaş içinde hareket ediyor, bir yandan da genç kadının kalçalarını avuçluyordu.

“Charlotte... Charlotte, aşkım... Benden uzaklaşma.”

Genç kadın onun ne yapmak istediğini anlamıştı. Jean seksi kullanılarak Charlotte'un hisleriyle oynuyordu. Bunu fark etmiş olmasına rağmen adamın içine giriş çıkışlarının derinliğini durduramadı ve Jean kulağına, “Şimdi boşal ki bende özgür kalabileyim,” diye fısıldadığında itaat etti.

* Çok tatlı

Nefesler durulup bedenler gevşediğinde Charlotte, Jean'ın doku-
nuşundan kurtuldu. Hızla elbisesini düzelterek yol boyunca nereye
yürüdüğünü bilmeden yürümeye başladı. Jean'ın arkasından koş-
ması birkaç saniye sürdü, anlaşılan o da Charlotte'un bu hareketine
anlam verememişti. Genç kadının peşinden koşarak onu yakaladı ve
önüne geçerek durmasını sağladı.

“Charlotte?”

Charlotte duraksadı ve adamı ittirdi. “Bunu yapamazsın, tamam
mı? Bana gerçek olamayacak itiraflarda bulunduktan sonra soru sor-
mamamı, merak etmememi ya da cevap beklemememi isteyemezsin.
Beni seksi kullanarak geçiştiremezsin, Jean! Yaşadığımız her sorun-
dan sonra bacaklarımın arasına geçemezsin!”

Genç kadın çılgınca bağıırıyordu ama yağmurun gürültüsü sesini
bastırıyordu. Jean şoka uğramış bir hâlde ağzını açıp kapattı ve niha-
yet konuştu. “Ben... Benim yapmak istediğim o değildi.”

“O zaman neydi?” Jean sessiz kalınca sözlerini sürdürdü. “Şim-
di bana cevap ver. Bana söylediğin onca şeyden sonra hâlâ fahişen
olmaya devam mı ediyorum? Evet, diyebilirsin. Buna hakkın var.
O gün yaşanan şey sadece şehvete yenildiğim için ağzımdan çıkan
saçmalıklardı diyebilirsin. Bunu anlarım.”

Jean'ın kaşları iyice çatılmıştı, burnundan damlayan yağmur suyu
çenesinden akarak süzülüyor, büyüleyici bir görüntü oluşturunuyordu.
“Ben şehvete yenilecek bir adam değilim, Charlotte. Ne olduğunu
anlaman için sözlerden fazlasına ihtiyacın varsa sana zaten fazlasını
veriyorum.”

Genç kadın kafasını iki yana salladı ve eliyle arabayı işaret ede-
rek, “Bunlar gerçek değil!” diye bağırdı. “Her şey sadece ve sadece
şehvetle ilgili. Seni tanımıyorum, sende beni tanımıyorsun. En sev-
diğin rengi, nerede doğduğunu, neden evinde tek kare aile fotoğrafın
olmadığını bilmiyorum. Kâbuslar gördüğün için benimle uyumu-
yorsun ama o kâbusları neden gördüğünü söylemiyorsun. Arkadaşın
tarafından neredeyse tecavüze uğruyordum ama sen bana onun karı-
sıyla yattığını bile söylemedin.” Başını dik tutarak onu en fazla kıran

şeyi söylemeden önce derin bir nefes aldı. “Artık fahişen olmadığımı söylüyorsun ama bana hâlâ ödeme yapıyorsun.”

Jean ellerini ıslak saçlarının içinden geçirdi. “Sana fahişem olduğun için ödeme yapmadım. Anlaşmamız benim hislerimden önce yapılmıştı ve o para zaten senin.”

“Peki ya süre? Üç ay dolduğunda ne olacak? Anlaşma bunu da kapsıyordu!”

Adamın bu sorudan hoşlanmadığını anlamak için bir şey söylemesine gerek yoktu. Yüzü iğrenir gibi buruşmuştu. Fakat buna rağmen cevap vermedi ve Charlotte, Jean’ın yanından geçerek yürümeye devam etti. Bir süre öylece yürüdü, yoldan tek bir araba geçmiyordu, dönüp arkasına da bakmadı, Jean’ın arkasından gelmediğini biliyordu. Dakikalarca yürüdükten sonra bir arabanın sesini duyarak döndü. Farların güçlü ışıkları gözlerini kamaştırdı ve kolunu gözüne perdeleyerek gelen arabayı görmeye çalıştı. Araç tam yanında durduğunda Jean olduğunu anladı. Adam arabayı çalışır vaziyette bırakarak indi.

Charlotte’un önünde dikilip, “En sevdiğim renk mavi,” dedi. Genç kadın başta onun neden bahsettiğini anlayamadı, bu süre içinde Jean konuşmayı sürdürdü. “Fransa ile İspanya sınırında yer alan *Cerbère*’de doğdum. Evimde hiç aile fotoğrafı yok çünkü bir ailem yok, onları uzun zaman önce terk ettim. Diğer her şey için biraz zaman istiyorum, aşkım. Söz veriyorum zamanla dünya üzerinde en fazla tanıdığın kişi ben olacağım ve bende seni tanıyacağım.”

Charlotte şoka uğramış bir hâlde onun düşük omuzlarına bakıyor, çaresizlikle söylediği şeyleri dinliyordu. Jean onun omuzlarına dokunup genç kadını kendi göğsüne bastırdı. Kulağına fısıldadığında Charlotte’un bedeni titredi. “Üç ay sonra gitmek istersen gidebilirsin ama ben gitmeni istemiyorum. Ne bugün ne de üç ay sonra.”

Buna bir cevap vermedi çünkü vereceği bir cevabı yoktu. Kendisi de ne yapacağını bilmiyordu. Jean bu söylediğinin yanıtı kalacağını anladığında bir adım geriledi.

“Hadi *mon amour*, daha fazla üşütmeden seni eve götürmeme izin ver.”

Charlotte ona izin verdi.

Islak kıyafetleri ile duşa girdiklerinde ikisi de ellerini ve dillerini birbirlerinden ayıramıyordu. Charlotte, Jean ile şehvete yenilmenin ne kadar kolay olduğunu fark etmişti, bu durum gözünü daha da korkutuyordu. Charlotte ıslak kot pantolonunun üzerinden Jean'ın kalçasını avuçlayarak adamı kendine bastırdı, sanki kısa zaman önce yağmur altında delicesine sevişmemişler gibi hissediyordu. Jean önce Charlotte'un kıyafetlerini çıkarıp ıslak paçavraları dışarı attı, daha sonra da kendi soyundu ve tüm bunları yaparken mucizevi bir şekilde genç kadını öpmeyi sürdürdü.

Duştan çıktıklarında ikisi de bitkin ve tatmin olmuşlardı. Jean tek kelime etmeden Charlotte ile sevişmiş ve Charlotte sevişmelerinin tüm duygusal yoğunluğuyla baş etmek zorunda kalmıştı. Elindeki havluyla saçlarını kurularken yatağa doğru ilerledi. Jean'ın delici bakışları altında olduğunu anlaması için arkasına bakmasına gerek yoktu. Tam adama bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada komodinin üzerinde duran telefonu çalmaya başladı. Amerika ile aralarındaki zaman farkı dolayısıyla telefonunun gece vakti çalmasına alışmıştı fakat yine de telefonu eline aldığı anda şaşkınlığına engel olamadı. Bradley arıyordu... Aramayı cevaplamakla cevaplamamak arasında kalsa da parmakları kendiliğinden harekete geçti.

Charlotte kendinden pek emin olmayan cılız bir sesle, "Bradley?" diye mırıldandı.

"Lola."

Bradley'in ismini söyleyişi her şeyin donmasına neden oldu. Tıpkı annesinin ve Ray'in yaptığı gibi ismini Lola olarak kısaltıyordu. Bradley her zaman bu kısaltmanın sevimli olduğunu ve genç kadına çok yakıştığını söylerdi. Gözleri dolarken Jean'ın odadaki varlığını bile unuttu.

"Beni aramamalıydın."

Bunu söylememesi gerekirdi, Bradley'in araması onu sevindirmiş ve heyecanlandırmıştı. Ağzından neden böyle bir şey çıktığını da bilmiyordu. Charlotte, onu başındaki bela yüzünden bir sene önce

terk ettiğinde Bradley onu bir daha aramamıştı ama onu her zaman seveceğine dair yemin etmişti. Açıkçası, Charlotte bu romantik itirafa kanmamıştı. Oysa şimdi tüm o belalar yok olmuştu, Charlotte başarmıştı. Jean sayesinde... Belki de konu buydu. Jean.

“Bir sene oldu. Sence de birbirimizi bu kadar severken ayrı kalmak için fazla bir zaman değil mi? Yeterince yalnız kalıp düşünmedin mi, Lola? Yoksa kafayı yemiş gibi seni özleyen sadece ben miyim? İnan bana denedim, seni unutmayı, başkalarıyla olmayı fakat aynı değil. Lanet olsun ki yakınından bile geçmiyor! Okulu, geleceğini ve hayallerini de benimle birlikte terk edip gittin, söyle bana, tüm bunlardan önemli olan şey neydi?”

Titreyen bacaklarının ağırlığını taşımayacağını düşünerek yatağa oturdu. Jean ile göz göze gelmesi de aynı saniyelerde oldu. Adam odanın ortasında dikilmiş, endişeli gözlerle genç kadına bakıyordu.

“Böyle olması gerekiyordu, ikimizin de iyiliği için. Sana anlata-mayacağım şeyler vardı.”

Bradley’in derin nefes alışını duydu. “Öğretmenin olduğum için mi? Sana mesleğimi kaybetmeyeceğimi söyledim. Derslerinden çekilmem yeterli olacaktı.”

“Sorun o değildi. Bu... Ailevi ve özel.”

Genç adamın öfkeyle karışık telaşlı sesi rahatladı. “Yani, bu hiç geri dönmeyeceğin anlamına mı geliyor?”

Buna nasıl bir yanıt vereceğini bilmiyordu. Açıkçası düşüncesi geri dönmek yönündeydi. Bütün planlarını ve hayallerini döneceği günün üzerine şekillendirmişti. Okulunu bitirip başarılı bir doktor olacaktı fakat bunu ne zaman yapacağını bilmiyordu. Ne zaman döneceğini...

Yine de, “Döneceğim,” dedi

“Peki biz?”

Charlotte’un gözleri Jean’ın gözleriyle buluştu. “Bilmiyorum.”

“Sesinde hâlâ bir umut var, Lola. Baştan başlayabiliriz, sorunlarını birlikte çözebiliriz. Yarın yola çıkıyorum. Seni görmek için Vegas’a geleceğim, bunu çok daha önce yapmalıydım.”

Genç kadın telaşla, “Ben Vegas’ta değilim,” dedi.

Bradley tereddüt ederek, “Neredesin?” diye sordu.

“Şey, ben Fransa’dayım. Bir... İş için...”

Jean’ın ifadesi gözle görülür bir şekilde değişti. Omuzları çöktü ve dudakları seyirdi.

“Fransa’dasın demek... En sevdiğin ülkede. Ben seni her gün biraz daha özlerken. Söyle bana, beni hiç mi özlemiyorsun, Lola?”

Gerçekler bir anda boğazında düğümlendi ve onları dile getirme ihtiyacıyla doldu. “Bende seni özlüyorum, Bradley ama geçtiğimiz bir sene benim için çok zordu. Ayrılık kararını vermek zorundaydım, beni anlamaya çalış.”

“İnan bana yaptığım tek şey bu, seni anlamaya çalışmak.”

Charlotte konuşmayı daha fazla uzatmamaya karar vererek, “Sonra konuşuruz, olur mu?” diye mırıldandı. “Kendine iyi bak, Bradley.”

“Sende Lola, benim için kendine iyi bak.”

Telefonu kapattığında Charlotte gerçekliğe geri dönmüştü ve zaten karışık olan aklı biraz daha karışmıştı. Jean hareketsiz bir hâlde odanın ortasında dikilirken genç kadın kendini ona açıklamak zorunda hissetti.

“Şey... Benim eski sevgilim. Aslında uzun zaman önce ayrıldık.”

Jean anlayışla başını salladı, soğuk bir tavırla, “Fransızlar birbirlerini özlemezler, aşkım. Eksik kalırlar. Bana kalırsa sen eksik hissetmiyorsun,” dedi. Birkaç güçlü adımda genç kadına ulaştı ve tam önünde dikildi. İfadesi sert ve bakışları kararlıydı. “O da eksik hissetse gitmene izin vermezdi.”

Charlotte bu sözlerin ağırlığı altında ezilmeye başlamıştı. “Ben... Ben onu terk etmek zorundaydım.”

“Ne olursa olsun ben gitmene asla izin vermezdim.”

Charlotte huzursuz uykusundan şafak karanlığına uyandı. Jean gece yanında yatmamış ve doğruca salona gitmişti, Charlotte ise yanında uyumasını teklif etmemişti. Fakat burada kalmaya başladığından beri her gece uyanıp Jean’ı kontrol etmek bir alışkanlık hâline gelmişti. Tıpkı diğer gecelerde olduğu gibi Jean salondaki kanepede

iki büklüm bir hâldeydi. Kâbuslar bedenini sarsarken hafif iniltileri acı doluydu. Koltuğa oturup adamın yüzüne nazikçe dokundu fakat ilk defa sert bir tepkiyle karşılaştı. Adam güçlü elleriyle bileklerini kavramış, dokunuşundan kurtulmak için tüm gücüyle sıkmaya başlamıştı. Canı acıyan Charlotte'un ağzından ufak bir çığlık kaçtı fakat Jean bunu umursamadı. Kâbusun karanlık etkisi devam ediyordu ve bu seferki çok güçlüydü. Bileklerini kurtarmak için çabaladıkça Jean daha sert sıkıyor ve genç kadının hareket etmesini engelliyordu. Uyku hâlindeki yüzü kasılmış, dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı. Saldırıya geçer gibi değil de kendini korur gibiydi. Kendini olası bir zarardan koruyordu.

Onu uyandırmak için yumuşakça seslendi. "Jean?"

Adam tepki olarak irkildi fakat uyanmadı. Tutuşu canını acıtıyor, adamın tuttuğu yerlerin moraracağını biliyordu. Jean bir anda, "Asses!" diye kükredi.

Charlotte korkuyla geri kaçmaya çabaladı ama Jean izin vermedi. "Jean? Lütfen uyan! Canımı acıtıyorsun."

Jean uyanmak yerine ani bir öfkeyle yattığı yerden doğruldu. Charlotte'u hızla ittirdi ve genç kadın koltuktan düşerek sırtını cam sehpaye vurdu. Çıkan gürültü ile Jean bir anda uyandı. Önce nerede olduğunu kavraması ve tamamen uyanma evresine geçmesi için kısa bir an geçti, daha sonra bakışları Charlotte ile buluştu. Neler olduğunu anlamıştı ve bu durum onu olduğundan daha endişeli, çok daha öfkeli bir ruh hâline sürüklemişti.

"Charlotte? Lanet olsun!" Yerinden hızla kalkıp genç kadının yanına geldi.

Charlotte onu sakinleştirmek istercesine, "Sorun yok, iyiyim," diye mırıldandı.

"Bana sorun yok demeyi kes. Canını yaktım!" Bunu düşünmek bile onu iğrendirmiş gibi yüzünü buruşturdu, genç kadın onun gözlerindeki üzüntüyü görebiliyordu. "Sana yanımda yatmanın güvenli olmadığını söylemiştim."

* Yeter!

Genç kadın kafasını iki yana salladı, bir yandan da Jean'a belli etmeden sırtındaki hasarı kontrol ediyordu. "Bunu her gece yapıyorum, Jean. İlk defa sen... Çok öfkeliydin. Genelde kâbusların sırasında korku dolu oluyorsun."

Charlotte kafasının içinde buna bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Jean yüzüne düşen terden ıslanmış saç tutamlarını geriye ittirdi. "Çünkü öfkeliydim."

Genç kadın, "Neden?" diye sordu.

Jean bıkkın bir soluk verdi. "Çünkü gözümün önünde eski sevgilini özlediğini, ona döneceğini söyledin. Çünkü onunla konuşurken gözlerinin parıldadığını gördüm. Çünkü o lanet piç kurusunu öldürmek istedim!"

Jean'ın bir kıskançlık krizine girdiğine inanamıyordu. Genç kadın cevap veremeden Jean'ın bakışları Charlotte'un bileklerine kaydı, bu sefer Fransızca bir küfür savurdu ve Charlotte'un bileklerini yumuşakça tutarak incelemeye başladı. "Özür dilerim, özür dilerim *mon amour*. Canını acıtmak istememiştim."

Sesinde az önceki öfkeden eser kalmamıştı. "Bir şeyim yok, gerçekten iyiyim. Sadece bir kazaydı."

"Yanlışlıkla ayağın takılır ve düşersin, bu bir kazadır ama seni bir hayvan gibi hırpaladıktan sonra ittirmem kesinlikle kaza değil."

Genç kadın ona bir şeyi olmadığını göstermek istercesine ayağa kalktı. "Kendinde değildin, bunu isteyerek asla yapmazdın." Charlotte onun yanına diz çökerek adamın ellerini tuttu. "Her gece yanına geliyorum, seni sakinleştiriyorum. İnan bana dokunuşlarım ve sözlerim işe yarıyor, anında bir bebek gibi uyumaya başlıyorsun."

Jean kafasını iki yana salladı, sanki bu söylediklerine inanmıyormuş gibiydi. "O hâlde ya bir deli doktorusun ya da doğaüstü güçlerin var." Kendi kendine yaptığı espriye gülmedi, çenesi hâlâ kaskatıydı.

Charlotte bu gerginliği dağıtmaya çalışarak, "Aslında bir kardiolog olmak istiyordum," dedi.

Adam gözlerini devirdi, genç kadın onu biraz olsun sakinleştirdiği için mutluydu. "Ne görüyordun, Jean? Kâbuslarında?"

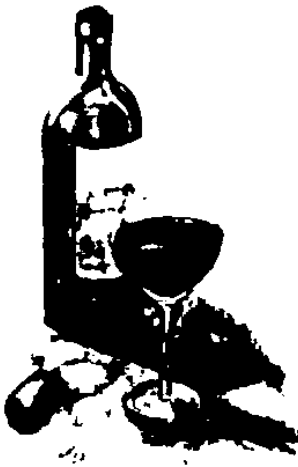
Jean yutkunarak yerden kalkıp koltuğa oturdu. Charlotte'u da nazikçe elinden tutarak yanına çekti. "Babamı."

Genç kadın kaşlarını çatmıştı. Bir insan rüyasında sadece babasını görerek nasıl böyle korkunç bir ruh hâline bürünebilirdi? "Fransa dindar bir ülke değil. Fakat benim doğduğum yer Fransa sınırları içinde olsa da İspanya'ya yakın. Kıyı kesiminden biraz daha uzak izole bir kasaba... Babam da bölgedeki tek din adamıydı. Katolik kilisesine hastalık derecesinde bağlıydı. Yozlaşmış beyninde kendine bir dünya kurmuştu, onun için sadece Tanrı ve şeytanlar vardı. Ben ise en büyük şeytandım."

Charlotte anlatacaklarının devamını duymak için sessiz kalınca Jean anlatmayı sürdürdü. "Kendimi bildim bileli hep kilisedeydim, o iğrenç tütsü kokusunun içinde... Fakat her zaman çok hareketli ve yaramaz bir çocuktum. Dini derslerden kaçır, vaazlarda uyur, söz dinlemezdim. Yani, her normal beş yaşındaki erkek çocuğu gibiydim. Babam bundan nefret ederdi, Tanrı'nın beni eğitmesi için babamı gönderdiğini savunurdu ve eğitime anlayışı çok acımasızdı. Kilisede bir mahzen vardı. Karanlık, rutubet kokulu ve soğuktu. Beni çırılçıplak bir hâlde oraya kapatırdı, günlerce aç susuz bırakırdı."

Genç kadın ona destek olmak istercesine elini sıktı. "Yedi yaşındayken yaramazlıklarım şiddetlendi. Günah çıkarma kabinine hayvan pisliği koymaya, kilisenin camlarını taşlamaya ve saldırgan bir çocuk olmaya başladım. Babamın da cezaları şiddetlendi. O mahzende kendimden geçene kadar dayak yemeye başladım. İsa heykelinin karşısında çırılçıplak bir hâlde diz çöktürür, bedenimi hiç acımadan kemerle döverdi. O kadar çok dayak yedim ki mahzenden çıktığımda haftalarca konuşamazdım."

Charlotte'un boğazından bir isyan inlemesi kaçtı. Dudaklarını zorlukla aralayarak, "Annen?" diye sordu. Jean kafasını iki yana salladı. "Bir şey yapamazdı. Babamdan ölesiye korkardı, belki de ona inanıyordu, bilmiyordum. Şeytanın Tohumu." Söylediğine gülmeye başladı fakat Charlotte sesindeki acıyı duymuştu. "Otuz üç yaşındayım, Charlotte ama hâlâ her gece İsa heykeli önünde benden tövbe etmemi isteyen babamdan delicesine dayak yiyorum."

24. BÖLÜM ZARLAR BİR KEZ DAHA ATILIR

Bir yeri sevmeniz için, içinde sevdiğiniz biri olmalı.

Güneş doğana kadar ikisi de sessizce oldukları yerde oturdu. Charlotte şoka uğramış gibi tek kelime edememişti. Bir şeyler olduğuna emindi ama küçücük bir çocuğun bu kadar çok acı çekmesine inanamıyordu. Bunlar ruhunda çok derin yaralara neden olmuş olmalıydı. Tanrı'ya inanmamasının, tüm o günah saçmalığının ve fahişelerin nedeni bu muydu? Ve kâbuslar... Şimdi anlıyordu, rüyalarında Jean acı ve korku içinde kıvranıyordu.

"Bu yüzden mi fahişelerle birlikte oluyorsun, hâlâ babandan intikam mı alıyorsun?"

Jean buruk bir kahkaha attı. "Bunun babamla ya da Tanrı'sıyla bir ilgisi yok, Charlotte. Bu sadece benim kişisel seçimim, belki kolay olduğu için belki hoşuma gittiği için."

Jean'ın yalan söylediğini düşünüyordu. Hâlâ içindeki öfkeyi kusuyordu. Genç kadın yaşarmış gözleriyle Jean'a baktı ve eliyle sakallarla kaplı yanağını okşadı. Adam burnunu çekerek duygusallığı dağıtmak için gülümsedi. "Demek bir tıp öğrencisi ha? Bu seksi."

Genç kadın yanağını okşadığı elini çekerek kaşlarını çatı. "Hile yaptın!"

Jean üzerine doğru gelerek onu koltuğa yatırdı. Üzerine ağırlık vermemek için elleriyle destek alıyordu. Charlotte'un gözü gerilen kol kaslarındaki damarlı görüntüye kaydı. Bir adamın kollarındaki damarları seksi bulduğuna inanamıyordu.

Jean'ın bakışları tatlı bir yumuşaklığa dönüştü ve "Özür dilerim," diye mırıldandı.

“Önemli değil. İyiyim.”

Kahvaltı sırasında çok daha normal konulardan bahsettiler. Bu ikisini de biraz olsun rahatlatmış, üstlerindeki gerginliği azaltmıştı. Jean suyundan bir yudum alarak, “Okulu neden bıraktın?” diye sordu.

Adamın kendisine açıkladıklarından sonra genç kadın da ona karşı biraz daha açık ve dürüst olması gerektiğini düşünüyordu. “Ödemem gereken borçlar vardı ve ilgilenmem gereken kardeşim. Hem okulu bırakmadım, sadece ara verdim, devam edeceğim.”

Jean anlayışla başını sallarken ağzına attığı lokmayı çiğneyip yuttu. “Kesinlikle devam etmelisin. Çok başarılı bir doktor olacağına eminim.”

Adama gülümsedi. Jean’ın yüz ifadesi bir anda ciddileştiğinde genç kadın gerildi, hoşlanmayacağı bir soru geleceğinden emindi. “Dün gece konuştuğun adam, Bradley? Ona dönmek mi istiyorsun?”

Charlotte bir kez daha dürüst olmaya karar verdi hatta öyle ki kelimeler ağzından dökülürken söylediklerine kendi bile inanmıyordu. Kendine karşı da dürüst olduğunu fark etmesi şaşkınlığa uğramasına neden oldu.

“Ben onu terk etmek zorundaydım, kendi sorumluluklarımla uğraşmam gerekiyordu ve duygular için zamanım yoktu, ona da haksızlık yapmak istemedim. Aslında bakarsan bir senedir kimseyle çıkmadım ama Bradley hep aklımdaydı. Belki bir gün diyordum... Ama şimdi... Dün o beni arayınca ben bir süredir onu hiç düşünmediğimi fark ettim.”

Jean kalkık kaşlarıyla, “Ne kadar süredir?” diye sordu.

“Jean, neyi öğrenmek istiyorsun?”

“Bana karşı ne hissettiğini...”

Genç kadın titreyen ellerini gizlemek için masanın altına koydu. “Şey... Ben bilmiyorum. Beni etkiliyorsun ama bunun neden olduğunu bilmiyorum. Açıkçası sana inanmıyorum.”

“Neye inanmıyorsun? Duygularıma mı?”

Charlotte başını salladı. “Hâlâ hissettiğin şeyin güçlü bir şehvet olduğunu düşünüyorum. Senin aşk olarak tanımladığın şey...”

Jean ciddi bir edayla masanın üzerine doğru eğildi ve Charlotte'a yaklaştı. "Söyle bana? Bu aşk değilse seni kaybetmekten neden korkuyorum?"

"İlk zamanlar da aşktan bahsediyordun, Jean. Yaptığımız şeyin 'aşk yapmak' olduğu konusunda da ısrarcıydın."

"Aşkın sadece çok küçük bir kısmından bahsediyordum. Şimdi içime yayılan şey şehvetten çok daha yoğun. İnan bana bu farkı anlayacak kadar fazla kadınla birlikte oldum, Charlotte. Çok kısa bir zamandır birlikte olduğumuzu biliyorum, buna rağmen seni kaybetme düşüncesi beni tüketiyor. Bana inanmanı sağlayacağım, ne kadar zamanımı alırsa alsın."

Charlotte zorlukla yutkundu. Jean'ın yoğunluğunu bütün bedeninde hissediyordu. Gerçek olabilir miydi? Romantik bir masal gibi ona âşık olmuş olabilir miydi? Peki ya kendisi böyle bir şeye hazır mıydı?

Doğruca Jean'ın gözlerine bakarak, "Beni kaybetmeyeceksin, Jean. Buradayım. Hâlâ zaman var," dedi.

Zaman konusunu üç ay ile sınırlandırıp sınırlandırmadığından kendisi de emin değildi. Jean, Charlotte'un bıraktığı açık kapıdan mutlu bir şekilde gülümsedi ve genç kadının eline uzanarak dudaklarına götürüp parmaklarına kibar bir öpücük kondurdu.

FRANŞİZ İLE ALTINCI HAFTA

Nasıl bir sonuç beklediğini bilmiyordu ama her şey iyi gidiyordu, fazla iyi gidiyordu. Son yaşadıkları hadiseden sonra Jean, Charlotte'a gece yanına gelmesini yasaklamıştı ve Charlotte ilk defa söz dinliyordu. Jean'ı huzursuz etmek istemiyordu. Bunun karşılığında Jean'ın duygularından bahsetmemesini istemişti. Çünkü genç kadın ona inanmaya başlamıştı ki bu kendi duygularının önüne set çekmemesi anlamına geliyordu. Neyin içine atıldığını bilmediği için de setlerini son ana kadar sağlam tutması gerektiğini düşünüyordu. Sanki her şey mucizevi bir şekilde geçiyor, genç kadın yenileniyor ve tekrar yirmi altı yaşında hissediyordu. Jean nasıl yaptığını hâlâ söy-

lemediği bir şekilde Marc'ı otelden kovdurmuştu. Basına yansıyan olay yüzünden Marc ve babası oldukça büyük problemler yaşamış ve Marc ülkeyi bir süreliğine terk etmek zorunda kalmıştı. Charlotte'un olaylarla ilgili tek bildiği buydu, Jean daha fazlasını anlatmıyordu. Charlotte'ta bir süre sonra sormaya son verdi.

Jean yoğun olan işleri nedeniyle Charlotte'u birkaç gün ihmal etse de değerli Bugatti'sini genç kadına vererek sıkıntılarına son vermişti. Şehirde özgürce dolaşüyor, sahilde yürüyüşe gidiyor, kitapçılarda geziyor ve şehrin tadını çıkarıyordu. Bu özgürlük gerçekten muhteşemdi, kendini çoğu zaman bir turist gibi hissediyordu. Jean'a bir sürpriz hazırlıyordu ve paketleri arabadan alırken yüzünde bir gülümseme vardı. Jean arayarak akşam geç döneceğini söylemişti, yani bu Charlotte'a fazladan zaman kazandırıyordu.

Hızlıca duş alıp tazelendi ve daha sonra aldığı düzeneği kurmak üzere salona geçti. Salonda iki kolon arasına gölge oyunlarında kullanılan beyaz bir perde yerleştirdi ve ışıkları konumlandırarak sandalyelerden birini perdenin arkasına çekti. Kontrol etmek için Jean'ın oturacağı yere geçerek gülümsedi. Harika olacaktı. Aldığı kostüm ise siyah bir tanga haricinde seksi bir smokin uyarlamasıydı. Başında konik bir şapka, elinde ise bir baston tutuyordu. Jean'ın arabasının sesini duyduğunda hızla ışıkları kapatarak perdeyi aydınlatan spotları yaktı. Elinde müzik çaların kumandasıyla Jean'ın içeri girmesini beklerken gülümsemekten ağzı acımıştı. Nihayet adamın kapıyı açtığını duydu.

“*Mon amour*, ışıklar neden kapalı?”

Charlotte, Jean'ın salona girmesini bekledi ve o anda müziği başlattı. Adamın, “Neler oluyor?” diye mırıldandığını duysa da perdenin arkasındaki gösterisine başlamıştı.

Jean'ın kendisini seyrettiğini hissediyordu hatta bundan emindi. Elindeki bastonu havaya kaldırıp başının üzerinde tuttu ve kalçalarını sallayarak ritme uydu. Bastonu sağ elinde ileri geri sallarken topuklu baldır boy çizmelerin sardığı uzun bacaklarını hareket ettiriyordu. Seksi bir Charlie Chaplin gibiydi. Bir süredir sıkı antren-

manlar yapamıyordu ama vücudu müziği tanımış ve ritme uymak konusunda sorun çıkarmamıştı.

Şarkı değişirken bir sessizlik oldu ve Jean tıpkı ilk karşılaşmalarında yaptığı gibi, “*Un spectacle spécial? Mon amour,*” diye sordu.

Bu Charlotte’un gülmesine neden oldu ama sessiz kalmayı tercih etti. İkinci şarkı çalmaya başladığında dans daha ateşli bir hâl almıştı, genç kadın Jean’ın gölge oyununu beğendiğini umuyordu. Dansın sonuna doğru sandalyeye oturup bacaklarını seksi bir şekilde iki yana açtı, başını geriye atarken Jean’ın duyabileceği şekilde inledi. Başını kaldırıp gözlerini açtığında Jean burnundan alıp verdiği nefeslerle genç kadına bakıyordu. Anlaşılan gösteriyi sadece seyretmeye daha fazla dayanamamıştı.

“Beni çıldırtıyorsun.” Charlotte şeytani bir edayla gülümsedi ve ayağa kalktı. Jean ona doğru yaklaşarak bastonu elinden aldı. “Belki de bunu üstünde kullanmalıyım?”

Genç kadın kahkaha atarak, “Nesin sen? *Christian Grey* mi?” diye sordu.

Jean’ın kaşları çatıldı. “O herif de kim?”

“Bir roman karakteri Jean, sado-mazo ilişkileri seven, seksi ve zengin bir roman karakteri.”

Jean, genç kadının başındaki şapkayı alıp arkaya atarken, “Ben gerçeğim, aşkım,” dedi.

Kıyafetindeki ufak papyonu tutarak Charlotte’u kendine çekerken gözleri alev alev yanıyordu. Bir sonraki hamle dudaklarını esir almak oldu ki bu konuda çok iyiydi. Charlotte biliyordu ki sadece öpüşerek orgazm olabilirdi. Jean öylesine yoğun, öylesine ateşli ve öylesine tecrübeliydi ki...

Adam arkasını döndürerek sertliğini genç kadının poposuna bastırdı. “Sandalye aşkım, dizlerinin üstünde ve hemen.”

Charlotte arkası dönük bir hâlde sandalyeye çıktı. Dizleri üzerindeydi ve sandalyenin sırt kısmına tutunuyordu. Jean üstüne doğru eğilmiş, eli çıplak kalçasında ve tangasının iplerinde geziniyordu.

Sıcak nefesini kulağına üfleyerek, “Parçalanmayacak kadar güzel bir çamaşır,” diye soludu.

Genç kadın heyecandan ve beklentiden dolayı titreyen bedenine sakın kalmasını telkin ederken, göğsü aldığı nefeslerle hızlı hızlı inip kalkıyordu. Jean çamaşırı kenara kaydırarak kendine yer açtı. İşaret parmağı yavaşça kadınlığının dudaklarında gezinirken, “Benim için hep hazır,” dedi.

Erkekliğinin sıcak kadifemsi hissi girişine dayanınca inleyerek kendini adama doğru ittirdi. “Sabırsızlanıyor musun? Ben sana her baktığımda sabırsızlanıyorum, nasıl bir his olduğunu anla, *mon amour*.”

Charlotte cevap vermek üzereyken Jean’ın sertçe içine girmesiyle sözcükleri yuttu. Tek seferde içine giren erkekliği güçlü bir şekilde haykırmasına neden oldu. “Jean! Daha hızlı.”

Jean hızlandı, vuruşları o kadar şiddetliydi ki etin ete çarpma sesi soluklarını, hırıltılarını ve inlemelerini bastırıyordu. “İstediğin kadar hızlı olurum, aşkım. İstediğin kadar sert, yumuşak ya da romantik olurum.”

Charlotte nefesinin kesildiğini hissediyordu. Jean ellerini göğüslerine götürerek kumaşı açmış ve çıplak göğüslerini avuçları arasına almıştı. Bir yandan içine tüm gücüyle girip çıkarken bir yandan da Charlotte’un kulağına dünyanın en edepsiz sözcüklerini fısıldıyordu. Bedenleri birbirine karıştığında ikisi de şuursuzca birbirlerinin isimlerini mırıldanıyorlardı.

O gece bedenlerinin bir sonraki buluşması yatakta gerçekleşti. Çok daha doyurucu, çok daha hisli ve çok daha korkutucuydu. Charlotte içine yerleşen sıcaklıktan hem rahatsız oluyor hem de bu sıcaklığı kaybetmek istemiyordu. Jean’ın kolları arasında dönerek adamla yüz yüze geldi. Beyaz çarşaf bedenlerini sarmalıyor, gerekli yerleri örtüyordu. Charlotte elini adamın siyah tüylerle kaplı göğsünde gezdirdi.

“Doktor Charlotte, sanırım doyumsuzluk hastalığından mustaribim, size doyamıyorum.”

Kadının elini yakalayıp yarı sertleşmiş penisinin üzerine götür-

dü. Charlotte parmaklarını adamın erkekliği etrafına sararak muzipçe sırttı. “Bütün tedavileri uyguladığımdan eminim.”

“Benim umutsuz olduğumu mu söylüyorsun, *mon amour*?”

Charlotte kafasını iki yana sallarken yavaşça aşağı doğru kaydı. Gözlerindeki parıltılarla Jean’a bakarken dudaklarını yaladı. “Tıpta umutsuzluk yoktur.”

Dudakları adamın yarı uyarılmış erkekliğinin etrafını sardığında Jean zevkle inledi. “*Mon amour, grande.*”

Bir sonraki doyum turları sırasında saat fazlaca ilerlemişti. Charlotte hâlâ Jean’ın kolları arasındaydı ama adam uyumuyordu, uzun zamandır ilk defa bu kadar fazla yatakta kalmıştı.

“Doktor olmaya ne zaman karar verdin?” Uzun süredir sessiz olan Jean’ın sorusu Charlotte’u gafil avladı.

“Sanırım on iki yaşındayken. Ondan önce hep dansçı olmak isterdim, ne ironik.” Charlotte’un zayıf gülüşüne Jean’da katıldı ve genç kadın konuşmaya devam etti. “Annem ilk defa kanser olduğunda on iki yaşındaydım. Babam kumar masalarından kalkmazdı ve annemin yanında kalacak, ona bakacak tek kişi de bendim. Böylece kendimi onun küçük hemşiresi olarak buldum. Hastanelerde hissedilen o çaresizlik hissinden ne kadar nefret etsem de o yaşlarda birilerine yardım etme fikri beni büyüledi ve annem iyileşti. Bu inanılmazdı.”

Genç kadın kısa bir süre duraksadı, sözlerini sürdürmeden önce nefes aldı. “Ve sonra oldu. Tıp fakültesine gitme şansı yakaladım, annem mutluluktan çıldırdı. Son seneme geçtiğim yaz annem tekrar kanser olduğunu ve bu sefer çok ilerlediğini öğrendi. Yine ona baktım, yanında oldum ama bu sefer iyileştirmek için değildi. Son günlerinde ona destek olmak içindi, artık onun bir daha iyileşmeyeceğini biliyordum.”

Jean onu kollarının arasında sıkarak, “Çok üzgünüm,” diye mırıldandı.

Charlotte burnunu çekerek bu karamsar ruh hâlinden sıyrıldı. “Şimdi sıra sende. Aşçı olmaya neden ve ne zaman karar verdin?”

* Harika

Uzun süre cevap vermedi. Charlotte onun konuşmasını beklerken uykuya dalmak üzereydi, neyse ki genç kadını cevapsız bırakmadı. “Dokuz yaşındayken annem grip olmuştu. Öyle hastaydı ki yataktan kalkamıyordu. Babam zaten ona karşı çok ilgisizdi, ev işlerini boşlamasından da hiç hoşlanmıyordu. Bir gün karnım çok acıktı, annemin de aç olabileceğini düşünerek mutfağa girdim. Daha önce yemek yaparken onu defalarca izlemiştim hatta çocukluğumun en güzel anıları babamdan uzakta, mutfakta annemi yemek yaparken izlediğim zamanlardı. Böylece ilk yemeğimi pişirdim. Bana kocaman bir gülümsemeyle bakarak başımı okşadı.”

Annesi ne kadar umursamaz olsa da Charlotte, Jean’ın ona derin bir bağlılık ve özlem duyduğunu hissetti. “Bende bana keyif veren tek şeyi böylece keşfettim. Babam sırrımızı keşfedene kadar iki sene boyunca yemek yaparken gizli gizli anneme yardım ettim. On beş yaşıma geldiğimde bedensel olarak güçlenmişim, böylece kış aylarında evden uzaklaşarak yakınlardaki bir balıkçı köyüne gitmeye başladım. Balıkçı tekneleriyle denize açılıyor, orada çalışanlara yemekler yapıyordum. Hayatımın güzel zamanlarıydı.”

Jean’ın göğsünde duran ellerinden birini eliyle kavradı. “Ellerinin balık kokmasından hoşlanmazdım sanırım.”

Jean güçlü bir kahkaha attı. “Ellerimin yaptıkları oldukça hoşuna giderdi, aşkım, tıpkı şimdi olduğu gibi.”

“Sen iflah olmaz bir egoistsin.”

Genç kadın kahkahalarını bastırarak yataktan kalktı. Çırılçıplak bir hâlde tuvalete giderken Jean aç bakışlarla onu süzüyordu. Tuvalette işini bitirince bir gecelik almak için giyinme odasına girdi. Gözüne çarpan saten geceliği üzerine giyip odadan çıkacağı sırada Jean’ın askıda duran pantolonunu alarak kirli sepetine atmaya karar verdi. Tam o anda cebinden düşen bir çift zar dikkatini çekti. Hayır, bir çift değil, yere düşen iki çift zar... Charlotte yere eğilerek zarları aldı, bir çifti normal zardı kuşkusuz, yere attı ve dört-üç geldi. Diğer zarlarda ise bir farklılık vardı. Zarlar birbirini itiyordu. Tıpkı aynı kutuplu mıknatısların yapacağı gibi...

Charlotte gözlerini yere indirdiğinde Jean'ın pantolonundaki metal kemeri fark etti. Diz çökerek zarı kemere yaklaştırdı ve tam tahmin ettiği gibi zarlarda mıknatıs vardı. Jean tam anlamıyla düzenbaz bir şeytandı. Genç kadın zarları da alarak içeri döndü. Jean hâlâ yatakta yatıyordu.

“Giyinmişsin aşkım, bundan hoşlanmadım.”

Oyuncu edayla kaşlarını çatığında Charlotte yatağa yaklaştı ve elindeki zarları Jean'a gösterdi. “Tekrar soyunmam için zar atmaya ne dersin?”

Jean'ın yanakları hafifçe kızardı ve yüzüne mahzun bir bakış yerleşti. “Ah, bir dakika, sence hangi zarları kullanmalıyız? Adil olanları mı? Yoksa mıknatıslı olanları mı?”

Genç kadının kolunu tutarak yatağa çekti, zarlar gelişigüzel bir şekilde ortalığa savruldu. “Yıllardır bu numarayı yaparım, ilk defa yakalanıyorum.”

Charlotte gülümsemesini bastırmak için dudaklarını ısırdı. “Kendimle övünmeli miyim?” Daha sonra duraksayarak Jean'ın gözlerine baktı. “İlk başta bile kazanma şansım vardı!” Jean'ın omzuna vurdu.

“Kazanmadığımı mı düşünüyorsun?”

Jean'ın soruyu sorarken sesinden duyulan tatlı masumiyet, genç kadının kalbinin aniden hızlanmasına neden oldu. Soruyu şakayla geçiştirmeye karar vererek, “Hım... Sanırım hayatımın en doyurucu seksini kazandım,” diye yanıtladı.

Jean'ın dudakları buruk bir tebessümle büküldü, boğazının gerisinden çıkan ufak kahkaha genç kadının suçlu hissetmesine neden oldu. Şimdi böyle mi olmuştu? Ona inanmaya mı başlamıştı?

“Sevişmeyi bilen adam sevmeyi de bilir.”

Bunu öyle kısık bir sesle söylemişti ki Charlotte tamamen ona odaklanmış olmasa asla duyamazdı.

Ertesi gün Charlotte, Jean için bir şeyler pişirmeye karar vermişti. Fakat şimdi tencerenin içine baktığında bile bu kararından pişmanlık duyuyordu. İyi bir yemek yapmak için olağanüstü bir mutfaktan çok daha fazlasına ihtiyaç olduğu açıktı. Yemek yapma yeteneği

Charlotte'a bahşedilmemişti. Oysa tek yaptığı Jean'ın el yazısıyla not ettiği "gizli" tarifleri uygulamaya çalışmaktı. Kesinlikle yapışmaz olarak bildiği tavadan özel sosa yatırdığı eti kazırken kendi kendine küfürler ediyordu. Birinin güldüğünü duyduğunda kafasını kaldırdı ve Jean ile göz göze geldi.

"Hım. *Bon appétit,* mon amour.*" Tezgâha yaklaşarak ocaktaki yemeklere göz attı. Kaşları çatılmış olsa da yüzünde hâlâ gülümseme vardı. "Benden kurtulmaya çalışıyorsan, zehir gibi daha öldürücü şeyler denemelisin."

Charlotte kaşlarını çatarak elindeki spatulayı Jean'a doğru salladı. "Ah, haklısın, bunu düşündüm ama sonra çok kolay olacağına karar verdim." Genç kadın Jean'ın elindeki broşürleri fark ederek, "Onlar nedir?" diye sordu.

Jean broşürleri tezgâha bırakarak bar taburesine oturdu. Ya heyecanlı bir ruh hâlindeydi ya da telaşlıydı çünkü Charlotte bacaklarını titrettiğini görebiliyordu. Ciddi bir konu olduğunu fark ederek ellerini havluya silip broşürlere bakmaya başladı.

"Fransa'da sana uygun olabilecek okulların broşürleri."

Adam açıklama yapmasa da Charlotte bunu fark etmişti zaten. Fransa'daki seçkin üniversitelerin tıp bölümleri tanıtılıyordu. Genç kadın broşürü elinden bırakıp, "Bunları neden aldın?" derken sesi titriyordu. Sanki hem cevabı duymak istiyor hem de bundan korkuyordu.

"Burada kalmanı istiyorum. Burada bir hayat kurmanı. Benim yanımda..."

* Afiyet olsun

25. BÖLÜM SENİN İÇİN

*Birini gerçekten sevdiğinizde her şey önemini yitirir.
Çünkü artık her şey o olmuştur.*

Charlotte ne söyleyeceğini bilemiyordu. Konuşmaya başlamadan önce birkaç defa giriş yapmayı denedi ve ağzını açıp kapattı fakat kelimeler diline mühürlenmiş gibi dışarı çıkmıyordu. Destek almak istercesine ellerini tezgâhın soğuk mermerine yaslayarak gücünü kollarına verdi. Jean ise Charlotte'un cevabını beklerken doğruca genç kadına odaklanmış, gözünü bir an olsun kırpmıyordu.

"Bu... Ben buna ne diyeceğimi bilemiyorum."

Jean kalkık kaşlarının ardından ısıltı bakan lacivert gözleriyle, "Oui," diye mırıldandı. "Evet de aşkı. En azından düşüneceğini söyle. Hâlâ zamanımız var, bunu sen söylemiştin." Charlotte kısa bir an gözlerini kapatıp açtı, tam olumsuz bir şeyler söylemek üzereyken Jean uzanıp elini tuttu. Sıcaklığı anında tenine geçmişti. "S'il te plaît," şimdi bana hayır deme."

"Evet diyemem. Bunu biliyorsun, hâlâ aramızda neler olduğundan emin değilim. Senin kim olduğundan bile emin değilim."

Jean belirgin bir kırgınlıkla, "Benim hakkımda herkesin bildiğinden fazla şey biliyorsun," diye soludu.

"Yeterli değil, Jean. Öylece hayatımı burada seninle planlamam için yeterli değil."

"Söyle peki, *mon amour*? Neye ihtiyacın var?"

Genç kadın uzun süre sessiz kaldı ve nihayet uygun sözcükleri buldu. "Gerçekten ne istediğimi bilmeye..."

* Evet

** Lütfen

Charlotte'un yapmaya çalıştığı yemekleri yiyemeyeceklerine karar verdiklerinde Jean karidesli makarna yaparak bir kez daha Charlotte'un "sevmem" dediği şeyleri sorgulattı. Gergin ortam yerini sessizliğe bırakmıştı fakat Charlotte, yemek yapan Jean'ı izledikçe arzuları kabarıyordu. Genç kadının da korktuğu tam olarak buydu. Acele ederek bir şeylere başlama ve bunun sadece arzudan var olma ihtimali...

Jean yemek servisini yaptıktan sonra genç kadının kadehini kaliteli Fransız şarabı ile doldurarak karşısına oturdu. Her akşam yaptığı gibi yemeğin tadına önce Charlotte'un bakmasını bekliyordu. Genç kadın çatalıyla makarnadan bir çatal alıp ağzına attı ve Jean'ın istediği gibi uzun uzun çiğnedi.

"Aramızdaki bu gerginlikten hoşlanmıyorum."

Charlotte adamın konuşması ile şaraptan aldığı yudumu hızla yutarak cevap verdi. "Gerginlik olduğunu sanmıyorum sadece biraz sessizlik..."

"Peki, neden benimle normal bir ilişkiyi düşünmek senin için bu kadar zor?"

Genç kadın parmaklarını kadehin çevresine sardı ve bakışlarını Jean'dan kaçırdı. "Mucizevi bir şekilde âşık olmaya inanmıyorum. Özellikle parayla fahişe olarak tuttuğun bir kadına karşı." Kendi kendine gülerek, "Fahişelik yapmaya çalışan ama bu işi zerre kadar beceremeyen bir kadına karşı," derken sesi histerik çıkıyordu.

"Yapma, Charlotte. Ben on yıldır ilişkilerimi bu şekilde yaşıyorum ve ilk defa profesyonel olmayan bir fahişe tuttum. Bu sana da saçma gelmiyor mu?"

Charlotte kaşlarını çatarak, "Neden kendi kurallarına karşı geldin?" diye sordu.

Jean ise genç kadından bir saniye olsun gözlerini ayırmadan, "Senin için," dedi.

Söyleme tarzında öylesine yoğunluk vardı ki Charlotte kısa bir an nefes alamadığını hissetti. Daha fazlasını öğrenmek için sormaya karar verdiğinde Jean konuşmasını sürdürdü. "Oradaydın, gözleri-

min içine bakarak bana özel bir gösteri sunuyordun. Seni istedim. Bana kendini vermeyi kabul ettiğini biliyorum, zaten bundan hiç şüphe duymadım, seni elde edebilirdim ama bir geceden daha uzun zamana ihtiyacım vardı. Bir gecenin asla yeterli gelmeyeceğini biliyordum. Bende parayı kullanmaya karar verdim.”

Charlotte adamın söylediklerine tüm kalbiyle inanıyordu. Gözleri öylesine yalansız ve korkusuzdu ki genç kadının içinde ufacık bir şüphe kırıntısı bile bırakmıyordu.

“Sana hissettiklerimin sadece şehvet olduğunu söylüyorsun, eğer öyle olsaydı bunu doyurmak için sana bir fahişe gibi davranmam yeterli olurdu, senden de sadece arzularımı tatmin etmeni beklerdim. Ne kadar kötü şeyler yaptığımı tahmin edemezsin, sen sadece sana göstermek istediğim kadarını gördün.”

“Jean...”

Jean elini kaldırarak genç kadını susturdu. “Ben yeterince açık oldum. Şimdi sıra sende, Charlotte. Ne istediğine karar verecek olan sensin.”

Bunlar son sözleri oldu. Jean evden çıkıp giderken Charlotte oturduğu yerde donup kalmıştı.

Genç kadın, Jean’ın akşam saati nereye gittiğini bilmiyordu. Arabasını almamıştı, bu da fazla uzaklaşmadığı anlamına geliyordu. En azından Charlotte’u teselli eden tek şey buydu. Yemek masasını toplayıp, bulaşıkları yıkadı. Bununla yetinmeyerek bütün kirli çamaşırları toplayıp makineye attı. Yatak çarşaflarını değiştirdi. Kendini bir şekilde oyalamaya çalışsa da içten içe kendini tüketiyordu. Ne kadar inkâr etmeye çalışsa da Jean doğruyu söylüyordu. Asıl korktuğu şeyin adamın yalan söylemesi olmadığını da o anda fark etti. Charlotte onun doğru söylemesinden korkuyordu çünkü biliyordu ki ona bir kez inanmaya başlarsa arkasını dönüp gidemezdi. İşte o zaman her şey çok daha karmaşık bir hâl alırdı. Her şeyi, bütün hayatını, ideallerini ve hedeflerini baştan planlamak için çok geç değil miydi?

Charlotte aradan geçen bir saat sonunda iyice meraklanmıştı. Jean’ı aramak için telefonu eline aldı ve farkında olmadan eli galerisine

gitti. İkisinin Paris'te çekildikleri fotoğrafa uzun uzun baktı. Charlotte yüzünde çocuksu bir gülümsemeyle kameraya bakarken Jean, Charlotte'a bakıyordu. Charlotte daha önce bu ayrıntıyı fark etmemişti. Fotoğrafı yakınlaştırıp adamın yüz hatlarını inceledi. Huzurlu ve mutlu görünüyordu ve Charlotte'a derin bir arzuyla bakıyordu. Genç kadının gördüğü bedensel bir arzudan çok daha fazlasıydı. Fotoğrafı kaydırarak kendi ifadesini inceledi. Yüzündeki gülümseme öylesine derindi ki neredeyse bir kahkahaydı. Kısılmış gözleri kaybolmuştu ve yanakları kıpkırmızıydı. En son ne zaman böylesine umutla güldüğünü düşündü. Sonra kendi kendini yanıtladı.

"Jean'ın yanında..."

Bir saat daha bekledi. Aramış ama Jean'ın telefonu salonda çalmaya başlayınca tek yapacağı şeyin beklemek olduğunu fark etmişti. Charlotte en sonunda dayanamayarak onu aramaya karar verdi. Yürüyebileceği yerler sınırlı olmalıydı. Hızla yerinden kalkarak kapıya doğru yöneldi. Kendini ev kıyafetleriyle dışarı attığı sırada Jean ile burun buruna geldi.

"Bir yere mi gidiyordun, *mon amour*?"

Adamın gözleri iri göz kapaklarının ardından Charlotte'un çıplak ayaklarında, şortunda ve atletinde dolanıyordu. Charlotte gülümseyerek başını iki yana salladı. "Sana geliyordum."

İkisi de aynı anda birbirlerine doğru atıldılar. Genç kadın, Jean'ın kollarıyla sarmalandı ve adamın sıcak, sert bedenine çekildi. Kollarını boynuna dolamıştı. "Neredeydin?"

"Sahilde yürüyordum, düşünüyordum."

"Neyi düşünüyordun?"

"Benden yana karar vermezsen seni nasıl ikna edeceğimi."

Charlotte'un dudakları kıvrıldı. "Pes etmiyordun yani?"

Jean kafasını iki yana sallarken genç kadını biraz daha kendine çekti. "Asla."

Charlotte'un dudaklarını tatlı bir açlık ve amansız bir ihtiyaçla öperken çok kısa bir an kızıdan ayrıldı.

"Aşk, büyümesine izin vermen gereken bir çiçektir, aşkını."

Bunu söyledikten sonra genç kadını bir kez daha tutkuyla öptü.

Onu kucaklamak için dudaklarını bir kez daha ayırdı. “Senin içinde yeşermesi için sabretmem gerekiyor, bunu biliyorum. Öyle yapacağım. Sabredeceğim. İşe yaradığını görebiliyorum.”

Charlotte bacaklarını adamın beline doladı ve Jean’ın onu içeri taşıırken açlıkla öpmesine izin verdi. Adam mutfaktan geçip salona girerken, dudakları birbirinden hiç ayrılmamıştı fakat yatak odasına kadar dayanamayacakları da açıktı. Charlotte için Jean’la sevişmek asla ertelenemez bir ihtiyaçtı.

Jean, genç kadını koltuğun sırt kısmına oturttu ama hâlâ onu dengede tutmayı sürdürüyordu. Tek kolu belindeyken diğeriyle Charlotte’un şortunu sıyrıp iç çamaşırını çıkardı. İki parmağını kadınlığının dudaklarında gezdirirken, “Ne istediğini öğrenmene yardımcı olacağım,” diye soludu.

Parmakları yavaşça içine girerken Charlotte adamı öpmeyi sürdürüyordu. Salonun tamamen karanlığa gömülü olması her şeyi daha hissedilir kılarken, sabırsız solukları birbirine karışıyordu. Charlotte doyum arayarak kendini Jean’ın parmaklarına doğru itirmeye başladığında adam başparmağını klitorisine konumlandırıp istediği baskıyı sağlamaya başladı.

“Bedeninin bana bu şekilde yalvarmasına bayılıyorum. C’est besoin,^{*} *mon amour*. Bana ihtiyacın var.”

“Jean, lütfen. Lütfen!”

Jean burnunu genç kadının saçlarına gömdü ve derin bir nefes aldı. Charlotte bu sırada adamın kemerini çözmeyi başarmıştı, pantolonunun düğmelerini açarak kasiğine doğru inen erkeksi tüylerde elini gezdirdi.

Jean’ın dayanma sınırına gelmişçesine gırtlığından çıkan iniltiyi duyduğunda titredti. “Beni istediğini söyle, aşkım.”

Charlotte yalvarırcasına, “Seni istiyorum,” diye soludu.

“*En français.*”^{**}

Genç kadın soluk soluğa fısıldadı. “*Je te veux.*”^{***}

* Bu ihtiyaç

** Fransızca

*** Seni istiyorum

Jean dayanma gücünü son ana kadar kullanmış olmalıydı ki, pantolonunu kalçalarına kadar indirip erkekliğini özgür bıraktı. Charlotte'un içine tek hamlede girerken uzun zamandır görmediği aşığını teslim alır gibi ellerini saçlarına geçirmiş, bir saniye olsun kırpmadan gözlerine bakıyordu. Bedenleri saniyeler içinde rahatlarak genç kadın yoğunluktan ağlamak istedi, bu ilk defa başına geliyordu, işte şimdi her şey karışmıştı.

Charlotte günü evde ya da tek başına gezerek geçirmek istemediği için Jean ile restorana gelmişti. Adam mutfağı teftiş ederken, özel tariflerini denerken, restoranda çalışan diğer aşçıların ona duyduğu saygıyı gözlemlerken Charlotte ona hayranlık duyuyordu. Restoranın sakin saatlerinden faydalanan Charlotte etrafı gezmeye, geçen sefer geldiğinde gözden kaçırdığı pek çok ayrıntıyı keşfetmeye başlamıştı. Siyah duvarın tam ortasında asılı duran cam pano ise kesinlikle ilgisini çekmişti. Genç kadın tüm dikkatiyle gördüğü şeye bakarken arkasında birinin öksürdüğünü duydu. Bakmasına gerek yoktu, bedeninin yaydığı elektrikten kim olduğunu biliyordu.

"İnanmıyorum, Jean!" Şaşkınlıkla açılmış gözleriyle adama doğru döndü. "Michelin Yıldızın var." Duraksadı ve "Vay canına! İki tane Michelin Yıldızın var!" diye şakıdı.

Jean sanki bahsedilen önemsiz bir şeymiş gibi omzunu silkti.

"Neden hiç bahsetmedin?"

"Kendimle övünmeyi sevmem, aşkım."

Charlotte gözlerini devirdi. "Kendinle övünmeye bayılırsın."

Jean alt dudağını kışkırtıcı bir şekilde ısırды. "Sadece bir konuda..."

Adamın imasıyla yanakları kızaran Charlotte panoyu işaret ederek, "Bu gerçekten çok büyük bir başarı, tebrik ederim," dedi.

"Şey... Teşekkürler."

Genç kadın, Jean'ın ilk defa bakışlarını kaçırdığına şahit oluyor-

* Fransız araba lastiği üreticisi Michelin tarafından otel mutfaklarına ve restoranlara verilen bir prestij ödülüdür.

du. Jean gerçekten de başarıları konusunda övünmeyi sevmiyordu. Charlotte'un içinden onu delicesine öpmek geldi ve neden yapmadığını merak ederek adama doğru iki adım atıp bunu yaptı. Dudakları tatlılıkla buluşurken Jean onu kollarıyla sarıp kendine çekti.

"Bu kostümden hoşlandım, çok seksi."

Jean'ı şef kostümü içinde görmek ön sevişmeye ihtiyaç kalmamasını sağlayacak kadar güçlü bir afrodizyaktı. "Hım... Ben de seni beyaz önlük içinde görmeliyim." Jean, genç kadının alt dudaklarını ısırırken, "Doktor Charlotte," diye mırıldandı.

Genç kadın kıkırdarak göğüslerini Jean'ın sıcak bedenine yasladı. "İkimizin de kostümü beyaz, ben bıçak kullanırım, sen neşter. Mükemmel bir ikili değil miyiz, *mon amour*?"

Charlotte artık kahkahalarını bastıramıyordu. Tam bu sırada garsonlardan biri yanlarına gelerek öksürdü ve aşağıda Jean'a ihtiyaç olduğunu söyleyerek gitti. Jean saatine bakarak, "Bir saat daha buradayım, sıkıldıysan biraz yürüyüş yapabilirsin, sonra tamamen sana aitim," dedi.

"Evet, sanırım biraz sahilde yürüsem daha iyi olacak."

Charlotte bir saat boyunca sahil şeridinde yürümüş, parkta oturmuş, kız kardeşi ile telefonda konuşmuş, Jean'ın onaylamayacağı bir şekilde sokak dondurması yemişti. Yüzündeki gülümseme Jean ile geçireceği zamanı düşündükçe genişliyordu. Restorandan çıkan kadını fark ettiğinde gülümsemesi solup gitti. Marc'ın nişanlısı Richelle bir manken edasıyla yürürken Charlotte'u fark ederek duraksadı.

Güneş gözlüklerini başının tepesine kaldırarak, "Ah, Lotte. Bu ne güzel sürpriz," dedi.

Tavırları kaygısızdı ve bu Charlotte'u öfkелendirdi. Ciddi bir ifadeyle, "Pek güzel bir sürpriz olduğunu söyleyemeyeceğim ne yazık ki," diyerek Richelle'in yanından geçmek istedi. Fakat Richelle konuşmasıyla Charlotte'un yolunu kesti.

"Ben böyle olmasını istemedim, amacım sadece biraz eğlenmekti. Marc'ın sana saldıracağı aklıma bile gelmedi. Ben Jean'a karşı sadece basit bir kıskançlık hissettiğini düşünüyordum, öfke değil."

Charlotte omuzlarını silktilti. “Sana ilgilendiğimi belirten bir sinyal vermediğime eminim. Bir fahişe olmadığımı biliyordun, buna rağmen Marc’ı üçlü yapmamız için kapıma yolladın.”

“Bu işlere yeni başladığını düşündüm. Sonuçta Pierre’in fahişesi olarak otelde kalıyordun. Bunun için beni suçlayamazsın. Senden gerçekten etkilendim.”

Genç kadın bu konudan rahatsızlık duymaya başlamıştı. “Neden buradasın?”

Richelle gözlerini kaçırarak elbisesinin yakasını düzeltti. “Marc ve Pierre’in yaptığı ortak bir iş ile ilgili konuşmaya geldim. Marc’ın elçisiyim anlayacağın.” Başını yukarı kaldırarak, “Gitsem iyi olacak, senin de zamanını almak istemem,” dedi. Charlotte bir şey söylemeden önce yanından geçerek yürümeye başladı.

Restorandan içeri girdiği anda gözleri Jean’ı aramaya başladı. Merdivenlere yöneldiği sırada adamla burun buruna geldi. Jean’ın yüzündeki öfkeli yüzü hızlıca gülümsemeye dönüştü. “*Mon amour*, dönmüşsün. Benimle baş başa kalmaya hazır mısın?”

Charlotte ciddi bir tavırla, “Richelle neden buradaymış?” diye sordu.

“Onunla mı karşılaştın?”

“Evet, buradan çıkarken karşılaştım.”

“Marc ile ortak birkaç yatırımımız vardı. Bendeki payları satın almak istiyormuş, karşıma çıkmaya cesaret edemediği için de Richelle’i göndermiş.”

Charlotte nedense bu açıklamanın yanlış ya da eksik olduğunu düşünüyordu. “Marc ile nasıl bir ortak yatırımınız vardı?”

Jean ellerini beline koyarak bedenini yükseltti ve bu sayede Charlotte’tan gözlerini kaçırdı. “Kumarhaneler...”

“Yasal olmayan kumarhaneler, yanılıyor muyum?”

“Sana iyi biri olmadığımı söylemiştim.”

Genç kadın gözlerini devirmekten kendini alamadı. “Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?”

Jean omuzlarını silktilti. “Onları bu kadar çok istiyorsa satacağım. Hem artık işten daha fazla düşünmek istediğim şeyler var.”

Çapkın bakışları Charlotte'un içini eritti. "Evet, bu doğru bir karar. Onları elden çıkarman yani. O kumarhaneler insanların hayatını mahvediyor."

Jean, genç kadının beline sarılıp onu kendine çekti. "Onlarla ilgilenen her zaman Marc oldu, ben sadece yatırımcıydım." Charlotte'u dışarı doğru yönlendirirken, "Artık onunla ilgili hiçbir şeyi istemiyorum, hayatımı yeni bir doğrultuda şekillendireceğim," dedi.

"Hım... Ne gibi planların var?"

Restorandan dışarı çıktıklarında esen rüzgâr Charlotte'un eteklerini uçuşturdu ve Jean rahat bir tavırla genç kadının kalçasını kavrayıp eteği kontrol altına aldı. "Güzel bir kadını baştan çıkarıp elde etmek için her şeyi yapacağım."

FRANZIZ İLE YEDİNCİ HAFTA

Charlotte zamanın nasıl geçtiğinin farkında bile değildi. Jean ile sık sık davetlere katılıyor, romantik akşam yemeklerinin tadını çıkarıyor, bir şişe şarap eşliğinde kumsalda oturuyor ve her an sevişiyordu. Charlotte bu tempoya o kadar alışmıştı ki hayatının bundan önceki zamanını neredeyse unutmuştu. Geç saatte noktaladıkları bir günün ardından balkonda oturmuş yıldızları seyrediyorlardı. Charlotte'un çalan telefonu ortasında oldukları sohbeti böldü ve Charlotte içeri geçerek telefonunu cevapladı.

"Hilary?"

Hilary hafifçe öksürdü. "Char, şey... Nasılsın?"

Hilary'nin her zaman neşeli olan ses tonundaki sıkıntı genç kadını rahatsız etmişti. "Neler oluyor?"

Hilary bir kez daha öksürdü. "Bugün görüş günüydü ve ben... Ray'i görmeye gittim."

"Ve?"

"Sen bir süredir onu görmeye gitmeyince meraklanmış. Adamların seni kaçırdıklarını düşünüyordu ve bende... Bende ona gerçekleri söylemek zorunda kaldım yoksa adamlarla anlaşma yapıp kendini feda edecekti. Bunu yapmasına izin veremezdim."

Charlotte ağzının içinde bir küfür mırıldandı. “Hayır, bunu yapmadın, Hilary.”

“Üzgünüm, Char. Yapmak zorundaydım.”

“Lanet olsun! Şimdi onu orada asla tutamayız.”

Hilary bir kedi yavrusu gibi konuşmaya başlamıştı. “Bir şekilde hapisten çıkacağını söyledi, bedeli ne olursa olsun. Senin kendini feda ettiğini ve kötü muamele gördüğünü düşünüyor. Çok endişeli.”

“Lanet olsun! Lanet olsun! Bir şey bulmak zorundayım. Tekrar başını belaya sokmasına izin veremem. Onu çıkarıp konuşmam lazım. Her şeyi açıklamalıyım.”

“Şey, evet. Sanırım bunu yapsan iyi olur. Yani, buraya gelmelisin... Senin Fransız buna izin verir mi?”

“Gelmek zorundayım, Hilary. Anlayışla karşılayacaktır.”

Telefonu kapatıp arkasını döndüğünde Jean'ın kapıda dikildiğini gördü. Evet, şimdi Amerika'ya gitmek zorunda olduğunu ona açıklamak zorundaydı.

26. BÖLÜM

LOLA

*Herkes kalp kırıklıklarını unutturacak
bir sevgiyi hak eder.*

Charlotte, Jean'a kardeşiyle ilgili bir problem olduğundan ve bir iki günlüğüne Amerika'ya gitmesi gerektiğinden bahsetmişti. Fakat ona ufak bir yalan söylemişti ki bu yalan şimdiden içini kemirmeye başlamıştı. Jean'a Ray'den ve tüm olanlardan *"şimdi"* bahsetmek istemediği, onu telaşlandırmak istemediği için problemin kız kardeşiyle ilgili olduğunu öne sürmüştü. Jean ondan beklenen bir olgunlukla uçak biletlerini sabah saatine alarak uyumasını teklif etmişti. Yatakta dönüp duruyor olmasının sebebi Ray için endişeleniyor olması mıydı? Yoksa Jean'dan dürüstlük beklerken ona yalan söylüyor olması mıydı? Kendi kendine bir söz verdi ve döndüğünde Jean'a her şeyi anlatmaya karar verdi. Önce son sorununu da çözmesi ve Ray'e karşı da dürüst davranması gerekiyordu. En zoru da bu olacaktı...

Sabah uçuşu için Jean, genç kadını havaalanına bırakmıştı. Charlotte yanına ufak bir çanta almış, bütün eşyalarını bırakmıştı, bu aslında Jean'a verilen bir *"geri döneceğim"* mesajıydı.

Fakat sabah uyandıklarından beri Jean'ın soğukluğunu anlamlandıramayan genç kadın, "İki gün sonra döneceğim," dedi.

Jean başını sallayarak onu onayladı. "Seni bekleyeceğim, *mon amour*."

Charlotte uçuş anonsunu duyduğunda hâlâ Jean'ın karşısında dikiliyordu. Gitme zamanı gelmişti ama Jean onu öpmek ya da sarılmak için en ufak bir girişimde bulunmamıştı. Daha fazla dayanamamıştı. Kollarını adamın boynuna doladı ve dudaklarını dudaklarına bastırdı. Derin bir hırıltı çıkaran Jean, genç kadını tutkuyla öperken

kolunu beline sararak onu bedenine yasladı. Birbirlerinden ayrıldıklarında Charlotte'un yanakları kızarmış, Jean'ın ise solukları kesik kesik çıkıyordu.

"A bientôt, prends soin de toi."

Charlotte onu arkasında bırakarak güvenlik noktasından geçti. Köşeyi dönmeden önce arkasını döndü ama Jean gitmişti.

Yarım günden fazla süren uçuş her ne kadar birinci sınıf olsa da Charlotte'un yorulmasına neden olmuştu. Las Vegas'a ulaştığında onu karşılayan boğucu çöl havası yorgunluğuna yardımcı olmuyordu. Şimdiden Nice'in tuzlu havasını özlemesi ise düşünmemeye çalıştığı bir ayrıntıydı. Taksilerin durduğu alana geldiğinde kendi küllüstür arabasını ve başında park yeri konusunda görevlilerle tartışan Hilary'i gördü. Hızla arkadaşının yanına yürüyüp tartıştığı adamları ondan kurtarıp sıcak bir sarılma aldı. Arabaya bindikleri sırada Charlotte hızlıca Jean'a mesaj yazarak arkadaşına odaklandı.

"Gerçekten çok üzgünüm ama Ray o kadar endişeliydi ki aptalca bir şey yapmasından korktum."

"Evet, aptalca bir şey yapmaması için ona fahişelik yaptığımı söylemen... Bu gerçekten aptalca bir şey yapmasını önler."

Hilary dudaklarını büktü. "O an aklıma başka bir şey gelmedi, Char. Ray'i öyle görmeye dayanamadığımı biliyorsun."

"Biliyorum, bunu biliyorum, onu ne kadar umursadığını biliyorum ama... Tamam, belki de böyle olması gerekiyordu. Bir süredir onu oradan çıkarmayı düşünüyordum. Kefareti ödeyecek kadar param var. Artık hayatımı kurmanın ve herkese gerçekleri söylemenin zamanı geldi."

Hilary hevesle, "Hayatını kurmak mı? Okula dönüp seksi öğretmenini geri mi alacaksın?" diye sordu.

Charlotte kafasını iki yana sallarken, "Çok daha baştan başlayacağım," diye mırıldandı.

"Sanırım Fransız işleri karıştırmış, ha?"

"Fazlasıyla."

* Yakında görüşürüz, kendine iyi bak

“Bana her şeyi anlatmalısın.”

“Sana her şeyi anlatacağım ama önce Ray’i çıkarmak ve onunla konuşmak istiyorum.”

“Tamam, seni hapishaneye götürüyorum o zaman?”

“Hilary.”

Hilary keskin bir soluk verdi. “Tamam, kendimi motele götürüyorum, arabayı sana veriyorum ve seni Ray ile yalnız bırakıyorum. İyi arkadaşlar işleri bok ettikten sonra kenara çekilmeyi bilir.”

Motele geldiklerinde arabanın direksiyonuna geçen Charlotte, bu yeri hiç özlemediğini fark etti. Oysa uzun süredir ev olarak gördüğü yeri burası. Şimdi ise sanki hiç buraya ait olmamıştı. Kendini bunu düşünmekten alıkoydu. Hâlâ daha zarar görebileceğini düşündüğünden kendini teslim etmekten çekiniyordu. Jean’ın ona zarar verecek gücü olmasını istemiyordu. Oysa çoktan bu gücü ona verdiğinin farkında bile değildi.

Hapishanenin önünde arabasını durdurdu. Yaklaşık on dakikadır aracın içinde oturuyordu. Ray’e her şeyi nasıl açıklayacaktı? Tüm olanlardan sonra onu affedebilir miydi? Charlotte senelerdir sakladıkları sırlardan dolayı Ray’i ve annesini affetmişti, şimdi aynı şeyi kardeşinden istemesi yanlış mıydı? Derin bir nefes alarak arabanın aynasından kendine baktı. Gözaltılarındaki morluklar uzun yolculuğun izleriydi, ellerini onların üzerinde gezdirip saçlarını düzeltti. Arabadan inmeden önce iki dakika daha geçirdi ama artık zamanı gelmişti. Soğuk ama havasız bekleme salonunda oturuyordu. Ray’in çıkışı ile ilgili olan her şeyi öğlen saatine kadar halletmiş, kefareti ni ödemiş, şimdi de onun gelmesini bekliyordu. Plastik sandalyede oturmaktan ağrıyan kalçalarının acısına Jean’a ulaşamıyor oluşunun endişesi de ekleniyordu. Geldiği andan beri Jean bütün iletişimi koparmıştı sanki. İçeride beklemeye daha fazla dayanamayarak gardiyanlardan birine dışarıda olacağını söyledi. Arabasının yanına giderek dikilmeye başladı. Tam Jean’ı bir kez daha aramak üzereyken Ray’i görerek vazgeçti.

Ray içeride kaldığı aylar boyunca biraz kilo vermişti ama hâlâ aynı şekilde tehlikeli bir çekiciliği vardı. Yırtıklarla süslü kot pantolonunun üzerine siyah tişörtünü giymişti. Yaz sıcaklığına rağmen ayağından hiç çıkarmadığı botları her zamanki yerindeydi. Kısacık asker tıraşı saçları, hafif sakallı yüzü, kaşındaki piercing, boynundaki dövme, her şey yerli yerindeydi. Charlotte yerinden kalkarak ona doğru yürüdü ve Ray'ın yüzü onu gördüğü anda aydınlandı. Elindeki valizi bırakarak kollarını açtı ve Charlotte gülümseyerek ona doğru koştu. Genç kadını kaslı kollarıyla kucaklayarak çevresinde döndürdü. Charlotte kahkahalarla gülüyor, bir yandan da gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Ray onu yere indirdikten sonra çatık kaşlarıyla yüzünü inceledi.

“İyi misin, Lola? Bir şeyin var mı?”

Bir hasar görmek ister gibi elleriyle genç kadının yanaklarına dokunuyor, saçlarını okşuyordu. “İyiyim. Bir şeyim yok.”

Ellerini genç kadından çekip iki yanında yumruk yaptı. “Lanet olsun! Seni koruyamadım, öyle değil mi?” Kolunu Charlotte’a dolayarak onu kendine çekti ve kafasının tepesine sevimli bir öpücük kondurdu, tıpkı çocukken yaptığı gibi... Bu davranış Charlotte’un burnunu çekmesine neden oldu. “Özür dilerim, Lola. Özür dilerim. Tüm bunlara hiç karışmaman gerekirdi.”

Charlotte kafasını iki yana sallayarak bir adım geriledi. “Hayır, hayır Ray. En başında bana söylemeniz gerekirdi. Bu benim de sorumluluğumdu.”

Ray bakışlarını kaçırarak, “Hilary’nin söyledikleri? Doğru mu?” diye sordu. Genç kadın onun dişlerini sıkıldığını duyabiliyordu.

“Sandığın gibi bir şey değil.”

“Öyle mi? Peki borcu ve kefareti nasıl ödedin? Teklifi o adamlar mı yaptı? Başına neler geldi? Hepsini duymak istiyorum.”

Genç kadın derin bir nefes aldı. “Evet, hepsini anlatacağım. Fakat duyacağın şeylerden hoşlanmayacaksın. Beni yargılamadan önce seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Seni tüm kalbimle seviyorum.”

Ray'ın bakışları Charlotte'un arkasındaki bir noktaya takıldı. Gözlerini kısarak ve kaşlarını çatarak baktığı nokta Charlotte'un da

ilgisini çekti ve genç kadın, “Neye bakıyorsun öyle?” diye mırıldanarak arkasını döndü.

Oradaydı. Otoparkın arkasındaki ağaçların arasındaydı. Öylesine yakındı ki Charlotte’un onu daha önce fark etmemiş olması inanılır gibi değildi. Bütün konuşmaları duymuş olmalıydı. Yüzünde ise yoğun bir nefret ve tiksinti vardı.

Ray, Charlotte ve Jean arasındaki aralıksız bakışmaları fark ederek, “Onu tanıyor musun?” diye sordu.

Charlotte başını salladı. Adama doğru iki adım attı, arabanın önünde duruyordu ve Jean ile arasında aşılması zor iki adım daha vardı. “Jean? Burada ne işin var?”

Jean cevap vermek yerine Charlotte’un kafasının üstünden Ray’e bakmayı sürdürdü. Ray’in düşmanca ve koruyucu bakışlarının da Jean’a yöneldiğini söylemek için arkasını dönmesine gerek yoktu.

“Kim bu adam, Lola?”

Jean tiksintiyle yüzünü buruşturdu. “Lotte, Charlotte şimdi de Lola... Kimsin sen?”

Ray’in bir anda öfkeyle Jean’ın üzerine atılmakta olduğunu hissederek Charlotte, onu son anda kolundan yakaladı. “Hayır, bekle.” Bakışlarını Jean’a çevirerek, “Önce ben sana sordum, Jean burada ne işin var?” dedi.

“Yalan söylemeyi beceremediğini sana daha önce de söyledim. Kız kardeşimi görmeye gidiyorum dediğinde bana yalan söylüyordun ve ben de kendi gözlerimle görmek istedim.”

Charlotte birkaç saniye tepkisiz kaldı. Yalan söylediği konusunda haklıydı ama... Lanet olsun, olanları çok yanlış anlamıştı. Charlotte tam açıklama yapacağı sırada Ray harekete geçti ve Jean’ın üstüne doğru sol yumruğuyla atıldı.

“Demek kardeşimi alıkoyan o orospu çocuğu sensin!”

Ray’in gürlmesiyle birlikte Jean’ın çenesine güçlü bir yumruk indi. Jean karşılık olarak Ray’e bir yumruk savurdu ama ıskaladı. Ray boy avantajını çok iyi kullanıyordu ve elbette sol yumruğu her zaman güçlü olmuştu. Onu defalarca sokak kavgalarında izlemiş-

ti, Jean'ın ise fazla dövüştüğünü sanmıyordu. Ve bir hapishanenin önünde dövüşmek... Bu ikisi için bile çok mantıksızdı.

Genç kadın hızla atılıp aralarına girdi. Jean yumruğunu kaldırmış, Ray'e saldırmaya hazırlanıyordu.

"YETER! Yeter, durun! Biriniz yaralanacaksınız!"

"Çekil, Lola. Bu adam masum kadınlara yaptığı ahlaksızlığın bedelini ödemeli."

Charlotte öfkeyle, "Ortada bir ahlaksızlık yok, Ray. Ben kendi isteğimle onunla birlikte oldum. Her şeyi çok yanlış anlıyorsun," derken sesi titriyordu. Bakışlarını Jean'a çevirdi. "Sende her şeyi çok yanlış anlıyorsun."

Jean anlamsız bakışlarla genç kadına odaklanmıştı. "Ray benim sevgilim ya da aşığım değil. O benim abim."

Jean bir adım geriledi. Elleri çenesindeki sakalların arasında, Ray'in az önce yumruk indirdiği yerde geziniyordu. Patlak dudaktan hafif hafif sızan kanı elinin tersiyle sildi. "Nasıl?"

"Aynen söylediğim gibi. Ray benim abim ve ben buraya onun kefareтини ödeyip hapisten çıkarmak için geldim. Sana açıklama yapmadım çünkü bilmen gereken başka şeyler de var ve ben... Ben hepsini döndüğümde anlatacaktım."

Jean, suçluluk duygusuyla bakışlarını yere indirdi. "Ah, şey..." Duraksadı ve derin bir nefes aldı. "Ben... Ben üzgünüm." Charlotte'un gözlerinin içine bakarak, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Charlotte kafasını iki yana sallayıp ona bir şey söylemeden Ray'e döndü. Gözlerinden hâlâ ateşler çıkıyordu ve hâlâ Jean'ı öldürmek ister gibi bakıyordu. "Ve Hilary'nin sana söylediği şeyleri de açıklayacağım."

Ray genç kadının sözünü keserek, "Bu adama kendini sattın mı?" diye sordu.

"Evet ama..." Ray bir kez daha Jean'ın üzerine atılmaya hazırlandığında Charlotte onu yakaladı.

"Yeter artık, Ray. Mantıksız şeyler yapmadan önce beni dinle. Evet, ben onunla geçireceğim üç ay karşılığında para aldım. Fakat bunu mecbur olduğum için yapmadım, açıkçası ben onu istedim. Ve

o bana kötü davranmadı. Düşündüğün gibi değil. Beni alıkoymuyor ya da zarar vermiyor.”

Ray hareketsiz bir hâlde donup kaldı. Muhtemelen Charlotte’un söylediklerini anlamlandırmaya çalışıyordu. Aynı şekilde Jean’da tepkisizdi ve yüzünden açık bir suçluluk okunuyordu. “Şimdi motele dönelim. Sana anlatmak istediğim başka şeyler de var.”

Charlotte arabaya yönelip kapıyı açtı ve Ray, Jean’a son bir bakış fırlatıp ön koltuğa oturdu. Charlotte hâlâ arabaya binmemişti, elleri cebinde öylece dikiliyordu.

“Beni taksiyle mi takip ettin?”

Jean başını sallayarak onu onayladı. Charlotte sert bakışlarını adamdan ayırmadan, “Sen de bin,” dediğinde Jean şaşkınlıkla genç kadına baktı. “Hadi.”

Adam bir şey söylemeden arka koltuğa oturdu ve Charlotte direksiyon başına geçtiğinde Ray’in huysuzlanıp homurdandığını duydu. Genç kadın bu huzursuz ortamı bastırmak ve gerginliğini atmak için radyoyu açtı.

Motelin otoparkına park ettiği arabasından çıkarak peşinden adamlarında inmesini izledi. Genç kadın odasının önüne gelene kadar onlarla konuşmadı, Jean ve Ray de sessiz kalmayı tercih etmişlerdi. Geldiklerini duyduğu anda kapıyı açan Hilary, Ray’in gelişi için hazırlanmıştı. Muhtemelen çabasızsız görünmeye çalışsa da özendiği o kadar açıktı ki üzücü olan Ray’in bunu fark etmeyecek oluşuydu.

“Şey... Ray. Tekrar hoş geldin. Seni burada görmek güzel.”

Yüzünde sevimli bir gülümseme vardı ama gergin havayı fark ederek hemen toparlandı ve bakışları Jean’a odaklandı. “Ah... Fransız?” Şaşkınlıkla açılmış gözlerini Charlotte’a çevirerek, “Onun burada ne işi var?” diye fısıldadı fakat muhtemelen alt kattaki fahişe Marla bile bu dediğini duymuştu.

“Pek çok şeyi yanlış yorumlamış. Onu bir süreliğine misafir eder misin, Hilary? Benim Ray ile özel olarak konuşmam gerekiyor.”

Hilary başını salladı. Fakat Jean bir adım öne çıkarak, “Charlotte,” derken sesi bir fısıltıdan ibaret çıkmıştı.

“Şimdi değil, Jean. Seninle daha sonra konuşacağız.”

Peşinde Ray ile birlikte kendi odasına girerken, Jean da çaresizlik içinde Hilary’nin odasına girdi. İkisinin de merakları yüzlerinden okunuyordu.

“Otursana, Ray. Bir şeyler içmek ister misin, gerçi dolapta bir şey var mı bilmiyorum, bir süredir burada değildim.”

Ray başını sallayarak, “Fransa’daydın,” dedi. Yan tarafı işaret ederek, “Yabancı bir adamla,” diye tamamladı sözlerini. Ray kendini koltuğa bırakıp bacaklarını sehpaye uzattı.

“O konuyu daha sonra konuşuruz. Bilmen gereken daha önemli şeyler var.”

Charlotte’un tedirginliğini fark eden Ray kaşlarını çatarak ayaklarını topladı, yüzü ciddileşmişti. “Bilmediğim başka neler oluyor, Lola?”

Charlotte içindeki azaba daha fazla dayanamayarak, “Özür dilerim,” diye mırıldandı. Sesi ağlamaklı çıkmış, gözleri dolmuştu.

“Ne için?”

“Seni ihbar edip hapse attırdığım için.”

Ray uzun dakikalar boyunca nefes dahi almadan oturdu. Bakışları yerdeydi ve ellerini dudaklarının üzerinde kavuşturmuştu. Kulaklarındaki kızarıklık gitgide yayılıyor, boynuna kadar ulaşıyordu. Charlotte onun birazdan bir bomba gibi patlayacağını biliyordu.

Korkutucu bir sakinlikle, “Neden yaptın bunu?” diye sordu.

“Seni korumak için-”

Charlotte sözlerinin devamını getiremeden Ray ayağa fırlayıp sehpayı teklemeyi. “BENİ KORUMAK İÇİN! BENİ KORUMAK İÇİN Mİ HAPSE ATTIRDIN?”

Adamın bağırması ile korkudan yerinden sıçrayan Charlotte, çaresizlikten akan gözyaşlarını umursamadan konuşmaya başladı. “Özür dilerim, Ray. Ben korktum. Sana bir şey olmasından, seni öldürmelerinden korktum. Babam da onlar için çalışıyordu, biliyorsun ve sonra... Sonra onu ortadan kaldırdılar.”

Ray iki adımda Charlotte’un tam önüne dikildi ve genç kadına

tepeden bakmaya başladı. “Orada olmanın daha güvenli olacağını düşündüm. Ölmendense hapiste olmanın...”

“Ne zamana kadar Charlotte! Beni ne zamana kadar o delikte tutacaktın? En sonunda oradan çıkacaktım. Peki ya o adamların benden şüphe ettiklerini biliyor muydun? İçeride de işimi bitirebilirlerdi.”

Yan tarafta duran tahta sandalyeyi kavradı ve tüm gücüyle fırlattı. Duvara çarpan sandalye parçalara ayrılırken Charlotte korkuyla çığlık attı. “Hayattasın ve borç ödendi. Şimdi de sana her şeyi anlatıyorum, beni anlamaya çalış.”

“Fahişelik yaparak borcu ödediğin için gurur duyduğunu mu sanıyorsun? Annem gurur mu duydu sence? Babamın borçlarıyla yıllardır uğraşıyordu ama hiç kendini satmayı düşünmedi.”

Dışarıdan aniden yüklenilerek açılan kapı genç kadının arkasını dönmesine neden oldu. Jean kapıyı kırmıştı. Endişe dolu gözleri Charlotte’un üzerindeydi. Hilary hemen arkasındaydı, anlaşılan Jean’ı durdurmaya çalışmış ama başaramamıştı. Charlotte’un omuzları döktüğü gözyaşlarıyla sarsılmaya başlamıştı. Ray’in böylesine büyük bir tepki vereceğini en başından, bu planı yapmaya başladığından beri biliyordu ama ondan duyacağı sözlerin canını bu kadar çok yakacağını düşünmemişti. Ray, kız kardeşinin gözyaşlarını umursamadan üstüne doğru yürüdü.

“Beni, annemi hatta hayatımıza sorundan başka bir şey getirmeyen babamızı bile hayal kırıklığına uğrattın, Charlotte Kelly, senden iğreniyorum.”

Jean hızla araya girerek Ray’i Charlotte’tan uzaklaştırdı. “Bu kadar yeter.”

Ray bir hışımla kapıdan çekip giderken, Hilary de bir şeyler mırıldanarak arkasından koştu. Jean yanındaydı, hâlâ kıpırdamamıştı fakat Charlotte daha fazla dayanamayarak dizlerinin üzerine çöktü. Hıçkırı hıçkırı ağlarken Jean’ın da yanına diz çöktüğünü hissetti. Kollarını çekingen bir tavırla genç kadının etrafına sardı ve onu kendine doğru çekip göğsüne yaslayarak saçlarını okşamaya başladı.

“Geçti, *mon cher*.”

Charlotte kafasını iki yana salladı, geçmeyeceğini biliyordu. Ray’in hayatını korumaya çalışırken onu tamamen kaybetmişti.

* Canım

27. BÖLÜM EKSİKLİK

Kalbin akli yoktur. Birini seçerken mantığını kullanmaz; belki de bu yüzden uzak durmamız gereken insanlara âşık oluruz.

Dakikalarca Jean'ın kolları arasında ağlayıp nihayet biraz sakinleşebileceğine karar verdiğinde burnunu çekerek ondan biraz uzaklaştı. Şimdi de Jean'a karşı dürüst olma vaktiydi. "Ödediğim borç babamın kumar borcuydu. Borçlu olduğu adamlar için yıllarca çalıştı ve başına türlü belalar gelirken annem ve Ray her seferinde onun pisliklerini temizlediler. Sanırım adamlarla işler pek yolunda gitmedi ya da borçlarını ödeyemeyeceğini fark ettiler, bilmiyorum ama onu öldürdüler."

Charlotte duraksayıp öksürdü, sesi kısık ve cılız çıkıyordu. "Tabii borç ödenmemiştii. Ben okul için şehir dışındayken annemi ve Ray'i tehdit ederek parayı istemişler. Bunu benden sakladılar... Ben her şeyi öğrendiğimde annem ölmek üzereydi ve Ray o adamlar için çalışmaya başlamıştı. Okulu bıraktım, striptiz yapmaya başladım. O an yapabileceğim en mantıklı şeydi. Karlie'ye gerçekleri söylemediğim için ne kadar huzursuz olsam da annem onu bana emanet etmişti. Jean, yapamazdım. Ona ve Ray'e sahip çıkacağıma söz verdim. Ray uyuşturucu satıyordu. Babamla aynı kaderi paylaşacağını düşündüm, onu korumak için hapse attırdım. Düşündüm ki eğer... Eğer içeride olursa güvende olur ve ben de bir yol bulurum. Yapabilirim..."

Jean, Charlotte'un yüzünü avuçları içine alarak başparmaklarıyla gözündeki yaşları sildi. "Sonra seni buldum."

Charlotte başını sallayarak onu onayladı. “Kabul etmek zorundaydım.”

“Biliyorum.”

“Kabul ettiğim için pişman değilim, Jean. Hatta mutluyum. Sadece parayla sorunlarımı çözdüğüm için değil, belki onunla ilgisi bile yoktur. Ben seninle olmaktan mutluyum.”

Genç kadın, Jean’ın bakışlarında bir pırıltı yakalamaya çalıştı ama oldukça ifadesizdi. “Biliyorum aşkım, benim yanımda mutlu olduğunu biliyorum. Senin hakkında çok fazla şey biliyorum.”

Şaşkınlıkla, “Nasıl?” diye sordu.

Jean derin bir nefes alarak Charlotte’tan biraz uzaklaştı. Artık yüz yüze değillerdi, Jean hâlâ yanında oturuyordu ama Charlotte onun yüzünü sadece yandan görebiliyordu. Göz teması olmayan bir konuşma olacaktı, genç kadın bundan hoşlanmayacağından emindi.

“Babanın yasal olmayan bir kumarhaneye borçlu olduğunu biliyorum. İlk karşılaşmamız o striptiz barda değildi ama sen beni hatırlamadın.”

Charlotte kaşlarını çatarak söyleyeceklerinin devamını bekledi, bir yandan da daha önce nerede tanıştıklarını düşünüyordu. “Marc burada da bir kumarhane açmak istiyordu. Sıfırdan başlamaktansa faaliyette olanlardan birini satın almayı istedi ve ben de buraya o kumarhaneyi görmeye geldim.”

Genç kadın nefesini tuttu. Jean her ne söyleyecekse duymak isteyip istemediğini bilmiyordu, kararsızlığı sessizlikle perçinlendi ve Jean anlatmaya devam etti. “Fakat bu kumarhane Fransa’da açtıklarımızdan farklıydı. Tehlikeliydi, sahipleri uyuşturucuya ve türlü belalara bulaşmıştı, hesap defterleri borçlarla doluydu. Aslında başları beladaydı ve o yeri bir an önce elden çıkarmak istiyorlardı. Barda oturuyorduk, içerisi neredeyse boştu ve o anda sen geldin.”

Charlotte gözlerini kısarak düşündü. O gün kısacık bir anda hafızasına düştü. İçerisi karanlıktı ve korumalar vardı. Aslında parayı doğruca patrona teslim etmiyordu ama o gün farklıydı. Bunu yapmayı kendisi istemişti. Patrona parayı verirken kalan borcu öğren-

cek, Ray hakkında nabızlarını yoklayacak ve Karlie'den uzak durduklarından emin olacaktı.

“Saçların tepende sıkıca topluydu, yüzün tamamen açıktaydı. Hiç makyajın yoktu ve inanılmaz görünüyordun. O yerde ne işin olduğunu düşünürken buldum kendimi.”

Genç kadın barda bir adamın oturduğunu görmüştü ama içeri o kadar karanlık ve kafası kendi sorunlarıyla o kadar doluydu ki yüzüne dahi bakmamış, patronla konuşmak istediğini söyleyerek oradan ayrılmıştı.

“Senin borçlu olduğunu öğrendim ama detayları sormadım. O salak herifin bana tek iyiliği nerede çalıştığını ağzından kaçırmak oldu. Oradan ayrılırken aklımda hep sen vardın. Marc’a ortak olmayacağımı söyleyip tehlikeleri anlattım ama o işe tek başına girmek istedi ve benden ilgilenmemi rica etti. Onlarla birkaç defa daha buluştum, sonra seni izlemeye geldim.”

Charlotte dalgınlıkla, “Beni izlemek için geldin, o yüzden dans pistimin etrafı boştu,” diye mırıldandı.

“Merak ettim. Nasıl dans ettiğini görmek istedim, ne kadar ahlaksız olabileceğini...”

Genç kadın o gece fazlasıyla ahlaksız davranmış, ona özel bir gösteri sunmuştu. “Fakat teklifimi öylece kabul etmeyeceğini hissettim. Her ne kadar dans sırasında kendini bana sunsan da daha önce gördüğüm kadın öyle değildi. İşimi kolaylaştırmaya karar verdim.”

Charlotte bundan sonrasından hoşlanmayacağını biliyordu çünkü Jean’ın sesi bir fısıltı gibi çıkmaya başlamıştı. “Adamları tekrar arayıp arkadaşımın kumarhaneyi almaya karar verdiğini söyledim ve karşılığında adamdan bir iyilik istedim. Senin borcunu ödeyeceğimi garanti ederek para konusunda biraz sıkıştırmalarını söyledim. Sert davranmamaları konusunda onları uyardı-”

Charlotte aniden yerinden fırladı. Jean’ın sözünü tamamlamasına bile izin vermemişti. Bedeninde dolaşan bütün kanın beynine doğru çekildiğini hissetti. Yüzü ısınmış cayır cayır yanarken, gözlelerinden nasıl olup da ateşler çıkaramadığını düşünüyordu.

“Sert davranmamaları konusunda onları uyardın demek! Ne büyük bir lütuf bu. Bunu nasıl yaparsın, Jean!”

“Özür dilerim, ben-”

“Sen ne? Benim kızmayacağımı mı düşündün, bana iyilik yaptığını mı? Beni kardeşlerimle tehdit ettiler. Onları korumak için mücadele edip her şeyi yaparken, senin yüzünden gelip beni kardeşlerimin *güvenliği* ile tehdit ettiler.”

Jean’ın ifadesi bir şokla sarsıldı ve oturduğu yerden kalkıp Charlotte’a yaklaştı, genç kadın hızla geri çekilerek buna engel olduğunda donup kaldı. “Üzgünüm. Bunu yapacaklarını düşünemedim.”

“Onların ne kadar tehlikeli olduklarını biliyordun, kendini düşünmeden önce başkalarını düşünüp bunu tahmin etmen gerekirdi.”

Dakikalar geçerken ikisi de sessizliklerini sürdürüyordu. Charlotte öfkeyle odada volta atarken Jean yatağın üzerinde ne söyleyeceğini bilemez bir hâlde oturuyordu.

“Charlotte.” Charlotte odanın içinde dönüp dolaşmaya bir son vererek duraksadı. “Tüm bunları düşünemeyecek kadar gözüm dönmüştü, tek istediğim seninle olmaktı. Sen kardeşine dürüst davran-dın ve şimdi seni anlamasını istiyorsun, ben de aynı şeyi senden istiyorum.”

Charlotte kafasını iki yana sallarken, “Bu aynı şey değil,” dedi. Ellerini beline koymuş, vücudunu dikleştirmişti. “Ben bunu yaparken kendimi düşünmedim.”

“Fakat yine de kardeşini tehlikeye attın.”

Öfkeyle, “Bu seni ilgilendirmez,” diye soludu. Jean’ın kırıldığını fark ederek derin bir nefes aldı. “Sana minnettarım. Senin sayende artık tehlike kalmadı.”

Jean acı dolu bir sesle güldü ve ağzının içinde Fransızca bir küfür geveledi. “Minnettarlığın en son isteyeceğim şey.”

Ayağa kalkarak gözlerini genç kadına dikti. “Her şeyi dürüstçe konuştuğumuza göre böyle devam etmek istiyorum. Aramızdaki tüm konuları unutacağız. Para, borç, fahişelik... Hepsini. Benimle

gelmeni istiyorum ama mecbur olduğun ya da bana minnet duyduğun için değil. Benimle olmak için, bir ilişki için.”

O kadar gergin görünüyor ki Charlotte odanın her tarafını saran huzursuzluktan nefes alamıyordu. Jean ellerini ceplerine sokarak geriye doğru bir adım attı, kapı hemen arkasındaydı.

“Her şeye benimle başla, bunu yapabilir misin, Charlotte?”

Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Dudaklarını ısırıp uzun süre Jean’a baktı. Bunu yapabilir miydi? Ona güvenebilir miydi? Aylar sonra sıkılıp yeni bir şeylerin peşine düşmeyeceğine inanabilir miydi? Sakladığı daha kötü şeyler olmadığını düşünebilir miydi? Hayatını bir sözle değiştirip tanıdığı herkesi arkasında bırakabilir miydi?

“Jean...”

“Hayır, hayır. Şartlar yok, kurallar yok, belkiler, acabalar yok. Sadece sen ve ben.”

“Bilmiyorum. Ben... Üzgünüm, Jean.”

Jean sanki genç kadına hak veriyormuş gibi başını salladı. Ona doğru iki adım attı ama daha fazla yaklaşmadan bundan vazgeçti, kendisini dizginliyordu.

Kapıya doğru yürürken Charlotte sadece arkasından bakabildi. Jean ise kapıyı açıp genç kadına bakmadan, “*Prends soin de toi, mon amour,*” diye fısıldadı.

Bunlar son sözleriydi, sonra kapı arkasından kapandı.

Charlotte saatlerdir halının üzerinde bacaklarını göğsüne çekmiş oturuyordu. Kafası düşünceler, kalbi acı ve hisleri karmaşa doluydu. Odanın ışığını bile açmamıştı, içeriği aydınlatan tek şey karşı dükkândan yansıyan, durmadan yanıp sönen pembe tabela ışığıydı. Kendine daha fazla acımaya son verip bir şeyler yapması gerektiğini düşünürken, kapısı kararsızlıkla çalındı. Genç kadın yerinden zorlukla kalkıp kapıyı açtı.

Hilary karşısında dikiliyordu. Yüzünde biraz hüznü, biraz endişeli, fazlasıyla çekingen bir ifade vardı. “Berbat görünüyorsun.”

* Kendine iyi bak, aşkım

Charlotte gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Hilary ayaklarını sürüyerek içeri girerken, “Bana kızgın değil misin?” diye sordu.

Ray hapse girdiğinde ne kadar üzüldüğünü bilen tek kişi Charlotte’tu. Hilary günlerce uyku uyumamış, Ray görüş günlerinde kimseyi görmek istemediğinde kapıda beklemişti. Charlotte şimdi kendini arkadaşına da ihanet etmiş gibi hissediyordu.

Hilary omuzlarını silkerek, “Kızgınlam ama seni anlıyorum, hak veriyorum. Ray’i korumak için yaptığını biliyorum,” dedi.

“Peki ya Ray? O nasıl?”

Hilary’nin bakışlarından durumun pek olumlu olmadığı belli oluyordu. “Benimle konuşmak istemedi, bildiğimi ama sakladığımı düşünmüş. Sonra onu ikna ettim ama sakinleşemiyor. Çok öfkeli... Kandırıldığını düşünüyor.”

Charlotte başını salladı. Bu tepkiyi beklemişti, hak ettiğini de biliyordu. Fakat pişman değildi. Hilary sanki birini ararmış gibi etrafa bakındı. “Fransız nerede?”

“Gitti.” Charlotte kısa bir an gözlerini kapatarak yaşlarına engel oldu.

Hilary o gece yanında kaldı ve sabahın ilk ışıklarına kadar Charlotte’u dinleyip teselli etti. Charlotte ise buna rağmen yapayalnız olduğunu hissediyordu.

Geçen beş gün içinde işler daha da karışmıştı. Charlotte, Ray’i hapisten çıkarmadan önce Karlie’yi aramış, bu *mutlu* haberi vermişti fakat Karlie olanları bilmediği ve Ray’i suçladığı için habere pek sevinmemişti. İki gün sonra Charlotte’a ulaşamayınca uçağa atlayıp Vegas’a gelmiş, Charlotte’un motelinin kapısında belirmişti. Charlotte küçük kardeşine karşı da dürüstlük politikasını sürdürmüştü, bunun sonucunda bir hüsrana daha yaşamıştı. Artık üç kardeş de birbirinden nefret ediyor, üçü de kandırıldığını düşünüyordu ama bir ölçüm cihazı olsa Charlotte açık ara önde olacağını biliyordu.

Karlie geldiğinden beri Hilary’nin odasında kalıyor, Charlotte ile konuşmak istemiyordu. Ray ise ortada yoktu. Kavgalarından sonra

onu ne görmüş ne de konuşmuştu. Hilary, üç kardeş arasında dengeli bir köprü görevi görüyordu.

Charlotte yatağında uzanmış, bundan sonra nasıl bir yol izleyeceğini düşünüyordu. İçini kemiren yalnızlık ve çaresizlik umutsuzluğa düşmesine neden olsa da bunları da aşacağını biliyordu. Her şeyi tıpkı annesinin istediği gibi yapmıştı. Kardeşlerini korumuştı ve bundan da pişman değildi. Dışarıdan gelen kararsız birkaç adım kafasını kapıya çevirmesine neden oldu. Kapının dışında biri vardı, gölgesini görebiliyordu. Yerinden kalkarak yavaşça kapıyı açtı, Karlie kapısının önünde dikiliyordu. Kaşları çatık, yüzü öfkeliydi. Her zaman kısa kullandığı dalgalı saçları kaşlarının bir kısmını kapatıyordu.

“Ben... Konuşmak için geldim.”

Charlotte kenara çekilerek içeri girmesi için Karlie’ye yol açtı. “Elbette, benim de tek istediğim bu, konuşmak.”

Karlie uzun bacaklarıyla attığı iki adımda yatağa ulaşmış oturdu. “Ray için yaptıklarına kızmıyorum. Evet, kendince haklıydın, bunu kabul ediyorum. Benden neden sakladın? Bu kadar borçlu olduğumuzu, yapmak zorunda kaldığın şeyleri neden benden sakladın? Yardım edebilirdim.”

“Edemezdin, Karlie. Annemin ölümüyle aynı anda öğrendim, bir sene boyunca elimden gelen her şeyi yaptım ama buna rağmen-” Cümlesini yarıda kesti. Jean’ın adını ağzından çıkarmakta zorlandığını da ilk defa o an fark etti. “Eğer Fransa’ya gidip onunla birlikte olmasaydım hâlâ yerimizde sayıyor olacaktık.”

“Okulu bıraktım. Ne kadar masraflı olduğunu biliyorum.”

“İşte benim de istemediğim şey buydu. Okulu bırakamazdın. Anneme söz verdim.”

Karlie kalın alt dudağını dişlerken kocaman kahverengi gözlerini yere indirmişti. Charlotte onun ağlamamak için savaştığını biliyordu, çocukluğundan beri ağlamaktan nefret ederdi.

“Ben... Kendimi işe yaramaz hissettim.”

Charlotte yatağa Karlie’nin yanına oturdu ve elinin üzerine elini koyarak tepkisini gözlemledi. Karlie geri çekilmemişti. “İşe yaramaz

değildin, senden sorumluyduk. Büyükler küçükleri korumalı. Annemin masalını hatırlıyorsun, değil mi?”

Karlie burnunu çekerek başını salladı. Sanki yirmi yaşında değil de tekrar altı yaşındaydı.

“Kaz ailesi,” diye mırıldanırken sesinde derin bir kırılganlık vardı. Charlotte ona sarılıp elini saçlarında gezdirdi.

“Evet, anlatmamı ister misin?”

Kız kardeşi sessiz kalınca Charlotte hafifçe öksürüp annesinin uydurduğu masalı anlatmaya başladı

Genç kadın gecenin bir vakti uyandı. Karlie yanında bir bebek gibi uyuyordu. Bu görüntü ona huzur verdi. Fakat hâlâ eksik olan bir parçası vardı ki onu göz ardı etmesi mümkün değildi. Saatin kaç olduğuna bakmadan üzerine bir kot ve tişört geçirip saçlarını beysbol şapkasının içine sıkıştırdı. Motelden çıkarak arabasına bindi ve gaza bastı.

Ray’in nerede olduğunu bilmiyordu ama bazı tahminleri vardı. Kafasındaki tüm bu düşüncelerle rahat bir uyku uyuması mümkün değildi. Arabasını eskiden yaşadıkları eve doğru sürdü. Elbette ev satılmıştı ve şimdi başkaları yaşıyordu ama aklına Ray’in olabileceği daha iyi bir yer gelmiyordu. Karavan parkının biraz ilerisinde kurulmuş tek katlı evlerin olduğu bu mahalle pek güvenli olmasa da Charlotte burada kendini her zaman güvende hissetmişti.

Eski evlerinin önünde durdu. Bütün ışıklar kapalıydı ama evin önünde bir araba park hâlindeydi, evde yaşayanlar olduğunu tahmin ediyordu. Charlotte kendi arabasını da yol kenarına park ederek dışarı çıktı. Etrafta kimse yoktu, sokak lambalarının çoğu yanmadığı için yol karanlıktı. Genç kadın rahat bir tavırla yürümeye başladı. Biraz ileride bir çocuk parkı olduğunu biliyordu ve parkın hâlâ orada olduğunu umut ediyordu. Köşeyi döndüğünde eskimiş tahtalar ve paslanmış demirlerin oluşturduğu yığını buldu. İşte hatırladığı gibi park biraz daha eskimiş bir hâlde karşısındaydı.

Titrek lambanın ışığında oturan adamı fark ettiğinde tuttuğu

nefesini vererek yaklaştı. Ray'ı bulmuştu. "Burada olacağını biliyordum."

Ray en ufak bir çekince duymadan ve Charlotte'a bakmadan, "Seni görmek istemiyorum," diye hırladı.

Charlotte aralarına biraz mesafe koyarak adamın yanına oturdu. "Görmene gerek yok zaten, dinlemen yeterli."

Ray cevap vermedi, sigarasından derin bir nefes alıp dumanı içine çekti. "Hatırlıyor musun? Seni sigara içerken yakaladığımda on beş yaşındaydın. Anneme ve babama söylememem konusunda anlaşmıştık ve ben de sözümü tutmuş, bu sırrı saklamıştım."

Kendi kendine gülümsedi ama Ray'in en ufak bir kası bile oynamadı. "Aynı şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki aynı şey değil ama amaç aynı. O zaman da seni korumaya çalışıyordum."

Öfkeliydi. Sigarasını yere atıp botlarıyla sertçe çiğnedi. Kaçacaktı ve Charlotte onu bir daha bulamayacaktı, buna izin veremezdi. "Hatırlıyor musun? Lisedeyken futbol takımından Chris ile çıkıyordum ve buna kesinlikle karşıydın." Ray ilk defa kafasını ona çevirdi. Yüzü karanlıkta kalsa da genç kadın kızgınlığını okuyabiliyordu. "Plan yapmıştık. Birkaç arkadaş kamp yapacaktık ve Chris'te orada olacaktı. Annem izin vermişti, gitmem için hiçbir engel yoktu ama sen futbol maçında onu düşürüp kolunu kırmasına neden oldun. Böylece değil kampa gitmek, iki hafta okula gelmedi."

"Ben öyle bir şey-"

"Yaptın, Ray. Gözlerimle onu bilerek ittiğini ve üstüne düştüğünü gördüm."

Omuzlarını silkerek, "Çok uzun zaman geçti, o bir kazaydı," derken söylediğine kendisinin bile inanmadığı sesinden belli oluyordu.

"Anneme gidip Chris'i bilerek düşürdüğünü söyledim ve annem bana bakarak, *"Abiler kız kardeşlerinin her zaman en iyisine sahip olması gerektiğini düşünürler ve onları her şeyden korumak isterler,"* dedi. İkna oldum, biliyor musun? Yaptığın şeyi affettim ve unuttum gitti."

Ray kendi kendine mırıldandı. "Aldığım cezaya değirdi."

Uzun dakikalar boyunca ikisi de sessizce oturdu. Charlotte onun kaçmamış olmasına seviniyordu ve şu an onunla konuşmasa da yanında olduğunu bilmek harika hissettiriyordu.

“Özür dilerim, Ray.”

Gözyaşları gözlerine hücum etmişti. Burnunu çekerek daha fazla ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırıp kendine engel olmaya çalıştı. “Sana bir zarar gelmesinden öylesine korktum ki...” Boğazından kurtulan hıçkırıkla birlikte omuzları sarsılmaya başladı. Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya başlamıştı. “Eğer... Eğer sana bir şey olsaydı, ben yapamazdım. Savaşamazdım. Karlie yapayalnız kalırdı.”

Ve Ray ona sarıldı. Kollarını etrafında hissettiği için öylesine rahatlamıştı ki ağlamaları histerik bir hâl aldı. Kollarını kardeşinin boynuna dolayıp yaşadığı tüm kötü şeyleri akıttırcasına ağladı. Beraberinde gelen rahatlık ve güven muazzamdı.

Ray saçlarını okşarken, “Artık buradayım, yalnız olmayacaksınız,” diye mırıldandı.

Artık yalnız değildi, peki ama neden hâlâ eksik hissediyordu?

28. BÖLÜM BAHARAT

Aşk, kendini onsuз hayal edememektir.

Charlotte, Ray ile arasının düzelmesinden dolayı oldukça mutluydu. Genç kadın problemler içinde geçen bir yılın ardından kendini huzurlu hissediyordu. Motel odasında yatağının üzerinde oturmuş sohbet eden Karlie ve Ray'e bakmak bile gözlerinin dolmasına neden oluyordu. Yanağından damlamak üzere olan yaşı silerken Ray'in kendisine baktığını fark etti.

"Bundan sonra başka kahramanlık girişimi yok. Daha fazla sorumluluk almak yok." Gözleri ikisinin de üzerinde gezinirken, "Anlaşıldı mı?" diye sordu.

Karlie birtakım homurtular çıkardı, hâlâ dışlandığı ve çocuk muamelesi gördüğü için kırgındı. Yine de meseleyi uzatmayarak Ray'i onayladı ama Ray'in asıl cevap beklediği kişi Charlotte'tu. O da meseleyi fazla uzatmadı ve başını salladı.

Ray içler acısı motel odasına şöyle bir bakıp, "Bir ev bulmamız daha iyi olacak," dedi. Charlotte dudağını dişlemekle meşguldü çünkü gelecek soruyu tahmin ediyordu. "Sen ne yapmayı düşünüyorsun, okula geri dönecek misin?" Kaşları kalkıktı ve yüzünde derin bir şüphe geziniyordu. Charlotte ise kendini bu soruya cevap vermeye hazır hissetmiyordu.

"Şey... Acele etmeme gerek yok. Daha yeni toparlandık, sanırım bir sonraki dönemi beklemem daha iyi olur."

"Charlotte."

Ray'in tam ismini söyleyişi bir uyarı içeriyordu. Charlotte gülümsemeye çalışarak, "Bunu şimdi konuşmayalım," diye mırıldandı.

“Karlie yarın dönüyor, bu geceyi güzel şeylerden bahsederek geçirelim.”

Öyle de yaptılar. Geçmişin güzelliklerinden ve umut dolu yarınlardan bahsettiler fakat Charlotte gelecek konularında her zaman sessiz kaldı. Karlie okulu bitirdikten sonra neler yapacağını anlattı ve Ray bu işlere bulaşmadan önce yapmak istediği gibi şehir şehir gezme hayalinden bahsetti. Bu durum Hilary’i biraz üzmüştü ama Ray mutlu olduğu sürece Hilary de mutlu olacaktı. Umutsuz bir âşık gibi. Charlotte kendini düşündü. Onun mutlu olması için gereken neydi? Ailesinin bir arada olması onu mutlu ediyordu elbette ama bir şey eksikti. Baharat... Eksik olan buydu. Yemeği oldukça lezzetliydi ama daha iyisi olabilirdi. Jean’ın söylediği o şey gülümsemesine neden oldu. *“Mon amour, güzel bir yemek sadece güzeldir. Mükemmel yemek ise unutulmayacak bir zevktir. Bir yemeği mükemmel yapmak içinse baharatlara ve onları doğru kullanmaya ihtiyaç vardır.”* O anda anladı. Jean onun yemeğindeki baharatı.

Karlie’yi uçağa bindirdikten sonra motele dönmek üzere yola çıkmışlardı. Arabayı Ray kullanıyor, Charlotte ise dalgın dalgın yolu seyrediyordu. “Lola?”

Kafasını çevirip Ray’e baktı. “Söylediklerim için üzgünüm.”

Genç kadın anlayışla başını salladı. “Kızgındın ve ağzından çıktı. Sorun değil.” Derin bir nefes aldı ve en kararlı ses tonuyla, “Ray... Ben Fransa’ya döneceğim,” dedi.

Ray hiç şaşırılmış görünmedi. “Biliyorum.”

“Bir şey söylemeyecek misin?”

Yandan bir bakışla Charlotte’u süzdü. “Söyleyeceğim herhangi bir şey gitmene engel olacak mı?” Genç kadın sessiz kalmayı seçti. Ray karşı çıksa da gidecekti, bunu biliyordu. Jean ile yaşadıkları peşine düşmeye değer şeylerdi. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Charlotte o gece uçağa bindi. Ray bu durumdan pek mutlu değildi ama bir şey söylemedi, kararını çoktan verdiğini biliyordu. İçi derin bir umutla doluydu ama neredeyse bir hafta olmuştu ve şimdi Jean'ın eski alışkanlıklarına geri dönmüş olması onu korkutuyordu. Oraya gittiğinde onu başka biriyle görme olasılığı içini kemiriyordu. Fakat bir diğer yandan bu kadar kısa zamanda bunu yapmayacağını düşünüyordu. Jean'a inanıyordu. Hislerine... Gözlerine bakarken bu kadar büyük bir yalan söylemesi imkânsızdı ve Jean hep gözlerine bakmıştı. Hayatının en uzun uçuş deneyimi olduğunu söyleyebilirdi. Sabırsızlığı, endişeleri ve özlemi, tüm duyguları birbirine girmişti. Bir kez daha kendini dinledi ve emin oldu. Jean ile olmak istiyordu, onun istediği gibi. Nice'e indiğinde saat gece biri geçiyordu ve genç kadın doğrudan taksiye binerek Jean'ın evini tarif etmeye başladı.

Gecenin bir vakti Jean'ın evinin önünde taksiden indi. Bina karanlık görünüyordu ama dikkatli bakıldığında salonda yanan cılız ışık seçiliyordu. Charlotte atan nabzının gürültüsünü hissedebiliyor, sanki heyecanının tadını alabiliyordu. Asansöre binip yukarı çıktı ve Jean'ın kapı ziline sertçe bastı. İçinde ona karşı derin bir özlem filizlenmişti. Geçen uzun saniyeler Charlotte'un içini kemiriyordu, zile bir kez daha bastı ve bu sefer kapının diğer tarafındaki hareketliliği duydu. Kilit yavaşça döndü ve kapı aralandı. Jean'ı görmek kalbinin farklı ritimlerle defalarca hem hızlı hem de yavaş çarpmasına neden oldu. Eşofman altı dışında çıplaktı, saçları karmakarışık ve sanki son anda geriye atılmış gibi duruyordu. Sakalları biraz daha uzamış, gözaltları sanki uykuya muhtaçmış gibi kararmıştı. İkisi de o kapının ağzında donup kaldı. Söylenecek çok şey vardı belki ama kimse tek kelime etmedi. Fakat Charlotte, Jean'ın gözlerindeki parıldamayı bir kez görmüştü. O konuşmadan önce kendisi konuşmaya karar verdi.

“Burada olmam gerektiğini hissettim. Sokaklar tanıdık, insanlar heyecan verici. Burada romantizm vardı. Sen vardın...”

Jean'ın sol dudak kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. “*Tu es venu à moi.*”

Charlotte başını sallayarak gülümsedi. “*Je suis venu à toi.*” Kendi kendine gülererek, “Haklıydın,” dedi. “Mükemmel yemekler baharat-sız olmaz.” Jean suratına anlamsızca bakınca daha açık olmaya karar verdi. “Amerika’da kalsam her şey iyi olabilirdi ama mükemmel olmazdı. Baharata ihtiyacım var, Jean, sana ihtiyacım var.”

Bu sözlerden sonra Jean tarafından içeri çekildi. Kapı ardından kapanırken onun kollarındaydı. Etrafına dolanmış kollar, göğsünün yaslandığı sert ve sıcak beden, erkeksi kokusu, her şey o kadar tanıdık ve rahatlatıcıydı ki... Kafasını kaldırdığı anda Jean'ın dudakları dudaklarıyla buluştu. Öpüşü sertti. Onu kendine çekiyor, elleri bedeninde dolanıyordu. Çok geçmeden Jean genç kadını öperken içeri doğru hareket ettirdi. Hareketlerine yön veriyor, öpüşmeyi hiç kesmeden kıyafetlerini teker teker çıkarıyor, aynı zamanda yatak odasına doğru yürüyorlardı. Charlotte'un sırtı yatakla buluştu ve Jean'ın bedeninin ağırlığıyla sarmalandı.

“Neden bu kadar geç kaldın?”

Jean'ın dudakları boynundan aşağıya iniyor, sakalları tenini çiziyordu. Charlotte inleyerek ellerini adamın saçlarına geçirdi. “Beni mi bekliyordun?”

Jean hırıltıyla karışık bir soluk bırakırken sutyeni çıkmış, göğüsleri özgür kalmıştı. “Bekliyordum. Sana ihtiyacım vardı.”

Dudakları genç kadının sivrilmiş meme başlarından birini içine çekti. Dişleriyle gereken sertliği sağlarken diğer göğsünü avuçluyordu. Charlotte bedenini adama doğru kaldırıp sertliğine temas etmeye çalıştı, üzerinde hâlâ eşofman altı vardı. Charlotte bir itiraz homurtusu çıkardığında Jean başını kaldırıp ona baktı.

“Bir şey mi istiyorsun, *mon amour*?”

“Senin de çıplak olmanı istiyorum.”

Jean sözünü ikiletmedi, hızlıca eşofmanını biçimli kalçalarından kaydırıp çıtırçıplak kaldı. Erkekliği hazır bir hâlde seğiriyordu. “Dokun bana, aşkım.”

* Bana geldin

** Sana geldim

Charlotte dizleri üzerinde doğrulup elini adamın erkekliğine uzattı. Parmaklarıyla sardığı kalınlığı yukarı aşağı okşarken Jean'ın başı geriye düştü. Fransızca bir şeyler mırıldanıyordu fakat Charlotte'un kulakları o kadar çok uğulduyordu ki Jean'ın ne söylediğini anlayamıyordu.

Jean güçlü bir hırıltı çıkararak Charlotte'un ellerini kendinden uzaklaştırıp genç kadını sırtüstü yatırıp üstüne çıktı. "Buna devam edersen uzun sürmeyecek."

Charlotte'un bacakları arasına yerleşerek erkekliğini eliyle kavrayıp genç kadının vajinasının ıslaklığında gezdirdi. "Nasıl da ıslak. Benim için gözyaşı döküyor."

"Jean! Lütfen."

"Sakin ol, buradayım, istediğini vereceğim."

Jean'ın erkekliği yavaşça içine girerken Charlotte inledi ve kollarını adamın boynuna dolayarak onu kendine çekti. Dudakları birbirini içerken bedenleri bir oldu. "Bir daha gitmek yok."

Charlotte uslu bir çocuk gibi başını salladı.

"Artık buradasın, benim yanımda."

"Evet, buradayım."

"Charlotte... *Mon amour*."

Genç kadın inledi, bedeni Jean'ın darbelerini karşılarken kendini daha fazla tutamadı. Orgazmının çığlığını dudaklarıyla bastıran adamın sıcak sıvısını içinde hissetti. Bu öyle bir tamamlanmışlık hissiydi ki kelimelerle ifade etmesi mümkün değildi.

Charlotte nasıl olduğunun farkına varmadan uyuyakalmıştı. Gözlerini açtığı anda Jean tepesinde dikilmiş, genç kadını seyrediyordu. Hava hâlâ karanlıktı. Yani, çok uzun zamandır uyumuyordu.

Yattığı yerde gerinerek, "Uyuyakalmışım," diye mırıldandı. "Uçakta heyecandan uyuyamadım."

Jean bir çocuk gibi gülümsedi. "O hâlde hadi sana özen göstereyim."

Adamın uzattığı elini tutarak yataktan kalktı ve o anda nabızı hız-

landı. Jean odanın içindeki küveti doldurmuş, yerlere onlarca mum yakmıştı. Yerde bir şişe şarap ve iki kadeh duruyordu.

Genç kadın hevesle küvete ilerlerken Jean arkasında kalmıştı. “Bu muhteşem.”

“Beğenmene sevindim.”

Charlotte küvete girerek ılık suya yerleşti. Jean peşinden gelmek yerine arkasında durarak dizleri üzerine çöktü ve genç kadının bütün bedenine dokunarak onu yıkamaya başladı.

“Beni şımartıyorsun.”

“Daha bir şey görmedin, aşkım.”

Jean kadehleri beyaz şarap ile doldurarak kadehlerden birini genç kadına uzattı. Charlotte bütün bedeninin gevşediğini hissederken şarabın hafif buruk aroması susuzluğunu dindirdi.

“Kardeşlerinle olan sorunlarını çözdün mü?”

Dakikalar sonra ilk defa konuşan Jean’ın bedenindeki dokunuşu kaybolmuştu. Charlotte ona doğru dönünce küvete girmeye hazırlandığını fark etti ve hemen ona yer açtı. “Evet, sanırım... Birbirimizi dinlemeye ve hak vermeye çalıştık, şimdilik her şey yolunda.”

Jean küvete yerleşirken etrafa sular sıçradı ama ikisi de bunu önemsemedi. Sirtını yaslayan adam genç kadına uzanıp, “Kucağıma gel,” diye mırıldandı.

Charlotte adamın lafını ikiletmedi, ona yakın olma ihtiyacıyla dolup taşıyordu. Bacaklarını iki yana açarak adamın kucağına oturdu. Ellerini omuzlarına koyarak ona olabildiğince yaklaştı. “Şimdi ne olacak, Fransız?”

Charlotte bu soruyu büyük bir merak ve ciddiyetle sormuştu. Evet, buraya gelmişti, Jean ile olmak istiyordu ama bundan sonra ne olacağını kendisi de bilmiyordu. Bu bilinmezlik ise genç kadının üzerinde yoğun korkulara neden oluyordu. Jean onu biraz daha kendine çekti. Charlotte adamın aletini hissetti ve onu içine almak için kıvrandı fakat Jean buna izin vermedi.

“Birlikte olacağız. Birbirimizi istediğimiz için... Beni istiyorsun, değil mi Charlotte?”

“İstiyorum.”

Jean tek ve derin bir darbeyle genç kadının içine girdi. Charlotte belini bükerek ona sarıldı ve sular yine etrafa sıçradı. “O zaman cevap çok basit. Burada bir hayat planlayacaksın ve kalan her şeyi birlikte halledeceğiz.”

Charlotte duyuları nedeniyle şu an ikna olmaya çok müsaitti. Jean'ın bedeniyle iç içe geçmiş bedeni mantıklı olan her şeyi devre dışı bırakmıştı.

Sabah tek başına uyanan genç kadın bu duruma alışmış olması gerektiğini biliyordu ama olmuyordu. Jean ile uyumak ve onunla uyanmak istiyordu. Bu isteğini en kısa zamanda onunla konuşacak, duruma çözüm bulmayı önerecekti. Bir psikolog, belki de bir uyku merkezi... Üzerine bir sabahlık geçirerek mutfağa girdiğinde hiç şaşırmadı, Jean uyanmış, kahvaltıyı hazırlamaya başlamıştı.

Charlotte bar taburelerinden birine oturup Jean'ın doğradığı salatalıklardan birini yerken adama gülümsedi. “Mutfakta kahvaltı hazırlayan inanılmaz seksi bir adam... Bak buna kolayca alışırım.”

Jean gülümseyerek genç kadına doğru uzandı ve dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. “*Bonjour, mon amour.* Ben seni her sabah görmeye çoktan alıştım.”

Charlotte kendini bir kraliçe gibi hissediyordu. Jean ocakta bir şeyler pişirirken bedenini genç kadına doğru çevirdi. “Broşürlere tekrar göz atmak istersen salonda duruyorlar. Okul için...”

Dudaklarını ısıran Charlotte kafasını iki yana salladı. “Acele etmek istemiyorum, yeni dönemi bekleyeceğim.”

Jean'ın suratı asılmıştı, bu ertelemeden hoşlanmadığı açıktı. Charlotte bu durumu düzeltmek için, “Okula başladığımda derslerim çok yoğun olacak, uygulamalı olarak staj görmem gerekecek, bu çok fazla zaman demek, Jean. Bir süre seninle vakit geçirip buraya alışırken okul seçimimi yaparım, belki bir dil kursuna yazılıyım diye düşündüm. Bu daha iyi olur,” diyerek açıklama yaptı.

Jean yumuşamıştı ve anlayışla başını salladı. “Bu planı sevdim.”

Kahvaltıları inanılmaz romantikti. Jean durmaksızın Charlotte'u şımartmanın yollarını buluyor ve genç kadın bundan büyük zevk alı-

yordu. Jean kolundaki saate bakarak yüzünü buruşturdu. “Restorana gitmek zorundayım.”

Charlotte omuzlarını silkti. “Sorun değil, buradayım, bir yere gidecek değilim.”

Adam sandalyesine doğru eğilerek genç kadının dudaklarını büyük bir tutkuyla öptü. “Evet, artık hiçbir yere gidemezsin.”

Charlotte kahkaha atarak, “Neden? Beni buraya kapatmayı düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu.

Jean’ın yüzünde şeytani bir ifade vardı ama bu insanı korkutmaktan çok kalbini hızlandırıyordu. “Hayır, seni kapatmayı düşünmüyorum. Sadece aşkım...” Duraksayarak genç kadının gözlerinin derinliklerine baktı. Elleri Charlotte’un yanaklarında geziniyordu.

“Benden asla geri alamayacağın bir parçana sahibim. O parça bendeyken bir yere gidemezsin.”

Nefesi kesilen Charlotte, “Hangi parça?” diye sordu. Ses tonunda belirgin bir şapşallık vardı, Jean bu hâlini sevimli bulmuş olmalıydı ki güldü.

“*Ton coeur, mon amour.*”

Charlotte akşama kadar olan vaktini tembellik ederek ve internet üzerinden gidebileceği okulları, kursları araştırarak geçirdi. Aslında birilerine fikir danışmaya çok ihtiyacı vardı. Kariyerinde ona yardımcı olacak birilerine... Aklına gelen kişiyi hemen düşüncelerinden uzaklaştırdı. Eski okul arkadaşlarından birine de sorabilirdi ya da bir üniversiteye gidip danışman bulabilirdi. Tam bu sırada karma etkisini göstermiş gibi telefonu çalmaya başladı. Ekranda Bradley’in isminin yanıp sönmesini bir süre boş bakışlarla seyretti ve nihayet cesaretini toplayıp telefona uzandı.

“Bradley?”

Adam bir süre sessiz kaldı ve nihayet hafif bir pürüze sahip sesiy-le, “Merhaba, Lola,” diye mırıldandı.

“Şey... Merhaba. Açıkçası beni aramana biraz şaşırdım, son konuşmamızdan sonra ben...”

• Kalbin

“Biliyorum, belki de aramamam gerekirdi. Hatta sana öfkeli olmalıyım.” Kendi kendine güldü. “Beni öylece terk ettikten sonra kendine bir hayat kurman... Bu gururumu zedelemeli ama Lola yapamıyorum. Seni düşünmekten kendimi alamıyorum.”

Charlotte ona inanıyordu. Bradley her zaman ona karşı ilgili, sevgi dolu bir adam olmuştu. Bir doktor olarak uygulama derslerine girerken ve Charlotte onun öğrencisiyken bile bu ilgisi sürmüştü, bütün kariyerini tehlikeye atarak onu Paris’te yapılacak bir konferansa dahi getirmişti.

“Ben çok üzgünüm. Böyle olmasını istemezdim.”

Kendini toparlayıp derin bir nefes alan adam, “Tamam, bunları konuşmayalım. Ben sadece sesini duymak istedim,” derken sesi ciddiydi. “Nasılsın? Neler yapıyorsun? Şimdi Paris’te misin?”

“İyiyim, teşekkür ederim. Hayır, ben... Başka bir şehirdeyim. Paris’e uzak.”

“Bu çok üzücü. Seninle aynı güneşe, yıldızlara, Eyfel Kulesi’nin ışıklarına bakmak isterdim.”

Charlotte nefesini tutarak, “Paris’te misin?” diye sordu.

“Evet, konferans için geldim. İki gün buradayım. Düşündüm ki... Görüşebiliriz.”

“Bradley. Üzgünüm ama bu doğru olmaz.” Duraksayarak oturduğu yerden kalktı ve pencerenin önüne doğru yürüdü. “Biriyle birlikteyim.”

Uzun süre sessizlik oldu. Hatta Bradley o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Charlotte onun telefonu kapatıp kapatmadığından emin olmak için ismini mırıldandı. “Bradley?”

Hafifçe öksürüp, “Evet, buradayım,” dedi. Sesinde derin bir şok vardı. “Ben bunu hiç düşünmemiştim. O hâlde sadece benden sıkıldığın için mi gittin? Neler oluyor, Lola?”

“Yapmak zorundaydım. O zaman mecburdum ve şimdi yeni bir hayat kurmaya çalışıyorum. Yeni bir ülkede her şeye baştan başlayacağım. Ben seninleyken mantığımla hareket ettim, aslında eskiden hep öyle yapardım ama şimdi kalbimi dinlemek istiyorum. Kalbim burada kalmamı söylüyor.”

Genç kadın tüm bu sözleri içtenlikle söylemişti. Artık burada kalmak bir işten çok daha fazlasıydı. Bu sefer kendi isteğiyle gelmiş, Jean'ı kendisi seçmişti. "Tamam, pekâlâ. Senin adına sevindim. Kariyerinle ilgili bir şey danışmak istersen yardımcı olurum. Bir arkadaş olarak elbette."

İkisinin de üzerine garip bir enerji çökmüştü, böylece lafı fazla uzatmadan telefonu kapattılar. Charlotte bir ses duyarak salondan dışarı çıktı ve mutfak girişinde Jean ile karşılaştı. Jean suçlu bir çocuk gibi bakışlarını kaçırırken dudaklarının içini kemiriyordu.

"Ben üzgünüm. Dinlemek istemezdim ama adını duyunca..."

Charlotte başını salladı. "Anlıyorum."

Jean elini uzatarak genç kadını yanına çağırdı, Charlotte düşünmeden ona doğru yürüdü. Adam elini tutarak göğsüne, tam kalbinin üzerine götürdü ve doğruca Charlotte'un gözlerinin içine bakarak, "Kalbini dinlediğin için çok mutluyum, *mon amour*. Ben de ilk defa kalbimi dinliyorum," dedi.

29. BÖLÜM İTİRAF

*Sevdiğiniz insanı tamamlayamama düşüncesi...
Belki de kalbe en ağır gelen duygudur.*

FRANSIZ İLE DOKUZUNCU HAFTA

Charlotte her şeyi *gerçek* anlamda arkasında bırakıp Jean'ın yanına, Nice'e geleli bir hafta olmuştu ve genç kadın bu kararından bir an bile pişmanlık duymamıştı. Jean bir kadının hayal edebileceği en romantik, en tutkulu, en mükemmel adamdı. Bu bir hafta içinde Charlotte geleceğini planlamaya bile başlamıştı. Jean onu seçtiği birkaç üniversiteyi ziyaret etmesi için götürmüş, Nice'te bir dil kursu bulmuş fakat Charlotte çalışmaktan bahsedince buna kesinlikle karşı çıkmıştı. Yine de Charlotte onun zamanla kendine ait bir hayatı olması gerektiğini kabulleneceğini düşünüyordu.

Her gece olduğu gibi bu akşamda birbirlerinin bedenlerinde kaybolmuşlardı. Charlotte adamın kolları arasında uyku ile uyanıklık arasındaki o ince çizgideydi. Fakat uyursa Jean'ın gideceğini bildiği için teslim olmaktan kaçınıyordu.

Jean yanından kalkmak için hareketlendiğinde Charlotte bir itiraz homurtusu çıkardı ve adamın kalkmasını engelledi. "Lütfen gitme. Birlikte uyuyalım."

Adam kafasını iki yana sallayarak Charlotte'un yüzüne düşen saçları geriye itirdi. "Bunu yapamam, aşkım biliyorsun son sefer-"

Charlotte hızla sözünü keserek, "Son sefer öfkeliydin, hepsi o," dedi.

"Bunu riske atmayacağım. Birlikte uyumayacağız."

"Hiçbir zaman mı?"

Jean uzun süre sessiz kaldı. Nihayet konuştuğunda Charlotte'u kollarıyla iyice sarmalayıp kendine çekmiş, gözlerinin derinlerine bakıyordu.

"Yanında uyumak istemiyorum. Yanında uyanık kalıp dünyanın tüm zamanlarını ve kendimi sana adamak istiyorum."

Charlotte bu sözlerle karşılık ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bu birinin söylediği en romantik şeydi. Kaybettiğini biliyordu ama bu güzel bir kaybedişti, en azından şimdilik... Daha fazla mücadele etmeyecekti.

Jean dudaklarını öperek, "İyi uykular, *mon amour*," diye mırıldandı.

Charlotte'un tam o sırada guruldayan karnı tüm romantizmi altüst ederken, Jean başını geriye atarak güldü ve Charlotte'un utançtan kıpkırmızı kesilmesine neden oldu. "Karnın mı acıktı, aşkım?"

Charlotte elini karnına götürerek, "Sanırım biraz," dedi.

Jean genç kadını yataktan kaldırırken ikisi de gülüyordu ve ikisi de çıplaktı. Koridora çıktıklarında Charlotte gülüşünü bastırdı. "Jean! Çıplağım."

"Biliyorum, işin benim iştahımı açan kısmı da tam olarak bu."

Charlotte gözlerini devirdi, bu adamın libidosu hiç doymaz mıydı?

Mutfağa geldiklerinde Jean ışıkları açarak etrafına bakındı, daha sonra aklına bir şey gelmiş gibi sırtarak, "Sen burada bekle, hemen geliyorum," diyerek gözden kayboldu.

Charlotte söz dinledi ve Jean'ı durduğu yerden kıpırdamadan bekledi. Adam geri döndüğünde elinde Charlotte'un fularlarından birini tutuyordu.

Şüpheyle, "Onunla ne yapacaksın?" diye sordu.

Jean arkasına geçerek, "Gözlerini bağlayacağım," diye cevap verdi.

Charlotte itiraf etmese de bu heyecanlanmasına neden olmuştu. Jean fuları gözlerine bağlarken nefesi sıkışmış, bedeni titremişti. "Neden?"

Bu soruyu tamamen karanlıkta kaldığında sormayı akıl edebilmişti. Jean'ı önünde hissediyordu, adam gözlerindeki bağı kontrol ediyor, hiçbir şey görünmediğinden emin olmaya çalışıyordu.

“Hazzı arttırmak için, *mon amour*.”

Charlotte zorlukla yutkundu. Jean onu elinden tutup çekiştirildiğinde kendini ona bıraktı ama hâlâ merak doluydu. “Ne hazzı?”

Jean'ın güldüğünü göremiyor olsa da hissediyordu. “Yiyeceklerden aldığın hazzı elbette.”

Charlotte aklına gelen daha edepsiz düşüncelere engel olmakta zorlanıyordu. Fiziksel açlığı çoktan yön değiştirmişti. Kısa bir duraksamanın ardından Jean ona yere oturmasını söyledi. Genç kadın Jean'ın da yardımıyla oturdu. Fakat soğuk fayans yerine bir minder hissederek gülümsedi. Bacaklarını altında topladı ve ellerini kucağına koydu.

Gözleri kapalı olduğu için diğer duyuları dikkat kesilmişti. Nefes almadan sessizliği dinliyordu. Buzdolabının açıldığını duydu ve dolabın soğukluğunu hissetti, anlaşılan tam önünde oturuyordu. Jean'ın planı neydi?

“Ağzını aç.”

Gelen emirle birlikte Charlotte dudaklarını aralayıp ağzını açtı. Bir kaşık dondurma ağzının sıcaklığında erirken dudaklarına da bulaşmıştı. “Ne olduğunu tahmin edebildin mi?”

Charlotte başını salladı. “Dondurma, hım... Vanilyalı?”

Jean onu onaylamadı ama bir kez daha ağzını açmasını istedi, bu sefer daha şekerli, yapışkan ve meyveli bir şey yedi. Dudaklarındaki kalıntıları yaladı ama tatlı şey çenesine kadar süzülmişti. Jean'ın dili çenesindeki fazlalığı yaladığında bunun olabilecek en erotik oyun olduğunu fark etti.

“Vişne marmelatı mı?”

Bu sefer dudaklarına değen şey daha sertti. Muhtemelen bir meyve olmalıydı. Fakat kokusunu alamıyordu çünkü Jean çok yakındaydı, adamın kokusu tüm benliğini doldurmuştu. Genç kadın ağzını açtı ve meyveye uzandı. Meyve Jean'ın dudaklarındaydı. Çilek... Ağzı sulu meyveyle dolarken dudakları da çileğin diğer yarısını

tutan Jean'ın dudaklarıyla buluştu. Genç kadın inlediği anda adamın dudakları yok oldu ve Charlotte yutkundu.

"Bu kadar tatlıdan sonra susadığımı varsayıyorum," dedikten sonra Charlotte'un ağzı buz gibi şampanya ile doldu. Hazırlıksız yakalandığı için çoğu çıplak bedenine dökülmüş olsa da büyük kısmını içmişti.

Jean'ın eğildiğini hissetti ve adamın dili boynundaki girintiyi, göğüslerinin arasını keşfederken şampanyadan kalan izleri sildi. Jean onu pek çok lezzetli şeyle olabilecek en erotik şekilde besledi. Tabii bu aşamada oldukça kirlenmişti. Jean çenesine, göğüslerine, bacaklarına dökülen, damlayan pek çok yiyeceği diliyle temizlemiş olsa da Charlotte kendini yapış yapış hissediyordu ve bu yapışkanlık sadece kirlenen yerlerine has değildi. Bacaklarının arasında sızlayan kadınlığı olabilecek en yoğun şekilde ıslanmıştı. Jean'ın eli bacaklarının arasına girdi ve iki parmağı sanki reçel kavanozunun dibini sıyrırır gibi içinde dolaştı. Daha sonra parmaklar yok oldu ve Jean'ın dünyanın en lezzetli şeyini yemiş gibi sesler çıkardığını duydu.

"*Parfait*. Tadın başımı döndürüyor, aşkım."

Charlotte inleyerek göz bağına uzandı ama Jean buna engel oldu. "Kalsın. Zevki besler."

"Daha fazla beslenmeye ihtiyacım olduğunu sanmıyorum, Jean. Doymam gerek."

Kadınlığı bir nabız gibi atıyordu. Jean, Charlotte'un saçlarını kavrayarak onu aşağı doğru eğdi. Genç kadın ne istediğini anlamıştı. Hemen dizlerinin ve ellerinin üzerine çöktü. Dudaklarında adamın sert, sıcak aletinin o kadife dokusunu hissederek dilini dışarı çıkardı. Jean Fransızca bir küfür savurdu.

"Tadıma bak. İşte böyle. *Lèche moi*."

Charlotte gözleri bağlı bir hâlde Jean'ın yükselen erkekliğini yalamaya başladı. Diliyle baş kısmında daireler çiziyor, ufak öpücüklerle boğuyordu. Jean'ın sabrı tükenme noktasına geldiğinde ağzının içine çekerek yalamaya başladı.

"Ah! Charlotte, *mon amour*."

* Beni yala

Onun boğuk sesi, kokusu, ağzındaki erkekliğinin hissi genç kadının da zevkten kıvranmasına neden oluyordu. Charlotte onu alabileceği en dip noktaya kadar alırken Jean'ın elinin kalçasında dolaştığını hissetti. Uzanabildiği tek yer orasıydı ve Charlotte en ufak dokunuşa bile razıydı. Fakat Jean'ın parmağını arkasındaki delikte gezdirmesini beklemiyordu. Kendini kasarak inledi.

“Şşşt. Rahatla. Biraz buraya dokunacağım. Tamam mı?”

Onaylayan bir mırıltı çıkardı ve Jean'ı yalamaya devam etti. Vajinasından süzülen ıslaklık arka tarafına kadar ulaşmıştı bu yüzden Jean'ın parmağı orada gezindikçe harika hissettiriyordu. Daha önce anal oyunlara meraklı olmamış ve bunu denememişti ama şimdi düşüncesi aniden azgınlaşmasına neden oluyordu.

“Ne kadar sıkısın.”

Parmaklarından birinin ucunu içeri doğru ittiğini hissetti. Bu genç kadının gerilmesine neden olmuştu. “Sakin ol. Hoşuna gidecek, söz veriyorum.”

Aksini zaten düşünmemişti ama yine de onu uyarmak için, “Ben, hiç... Yani, oradan hiç olmadı,” diye soludu. Söylediği her kelime zorlukla çıkıyormuş gibi kesik kesikti.

“Hoşuna gitmez mi?”

“Bilmem.”

“Deneyelim o zaman.”

Charlotte itiraz etmedi, zaten itiraz edecek durumda da değildi. O küçük delikte Jean'ın parmağını hissetmek bile zevkten titremesine neden olmuştu. Genç kadın hâlâ dizleri ve elleri üzerindeydi, Jean ise arkasına yerleşmişti. Parmağını soktuğu yerde şimdi aletin sert başı vardı.

Vajinasındaki ıslaklığa buladığı erkekliğini sıkı deliğinde gezdirirken, “Biraz acıyacak,” dedi.

“Hıhı.” Charlotte'un tek çıkarabildiği sestti. Heyecandan tir tir titriyordu.

Jean yavaşça içine doğru bastırmaya başladığında güçlü bir çığlık attı. “Şşşt. Rahatla, aşkım zaten çok darsın, kasılınca girmem imkânsız.”

Charlotte dediğini yapmaya çalıştı, nefesini düzenledi ve kendini rahatlatı. Jean içinde biraz daha ilerleyebilmişti. Bunu hayatında yaşadığı hiçbir deneyimle kıyaslayamazdı. Delicesine bir acı duyuyor ama ondan altta kalmayacak kadar yoğun ve yasak bir zevk alıyordu.

“Biraz daha?”

“Evet, evet.”

Jean biraz daha ilerledi. Artık sonuna geldiğini tahmin ediyordu çünkü Charlotte nefes almakta zorlanmaya başlamıştı, gideceği başka yer yoktu. “Charlotte! Kahretsin! Hareket etmeliyim. Hareket edebilir miyim, aşkım? Lütfen bana evet de.”

Charlotte konuşamayacak durumdaydı bu yüzden başını sallayıp olumlu bir mırıltı çıkardı. Bu onaylamayı bekleyen Jean kendini yavaşça geri çekti ve tekrar itti. Charlotte tırnaklarını avuçlarına batırıyor, Jean’ın bedenini istila etmesini çığlık ata ata kabulleniyordu. Zevk ise bambaşka bir hikâyeydi.

“Hoşuna gidiyor mu?”

Biraz daha alışmış olan Charlotte, “Evet, bu... Bu oldukça yoğun,” diye fısıldadı.

Jean el yordamıyla klitorisini bularak okşamaya başladığında Charlotte kendini ona doğru ittirdi. Artık acının bir hükmü kalmamıştı, aç bedeni doyurulmayı bekliyordu.

“Teslim ol, *mon amour*. Seni istila ettim, gel bana.”

Teslim oldu. Bedeni ilk defa böylesine şiddetli tepkilerle rahatladı ve Jean’ın tüm kasılmalarını kıcının derinliklerinde hissetti. Adam içinden çıktığında sıcak sıvısı dışarı süzüldü. Jean onu tutarak doğrulmasına yardımcı oldu, şimdi dizlerinin üzerindeydi ve adamında öyle olduğunu biliyordu, nefesi yüzüne vuruyordu. Jean göz bandını çıkarıp ona baktı.

“*Tu es tout ce que je veux.*”

* Sen istediğim her şeysin

Charlotte ve Jean hayatları konusunda ortak bir karara varabilmişlerdi. Jean bundan memnun olsa da Charlotte çok şüpheliydi. Şüpheleri hem Jean hem de kendisiyle ilgiliydi. Charlotte kendine uygun bir üniversite bulmuş, danışmanlarla görüşmüştü. Üniversite Paris'teydi ve genç kadının Nice'ten oraya gidip gelmesi imkânsızdı bu yüzden Paris'te yaşaması gerekiyordu. Jean'a her hafta sonu görüşebileceklerini söylese de Jean ikna olmamıştı ve şimdi birlikte Paris'e taşınma planı yapıyorlardı. Charlotte elinde kahve fincanıyla salona girdiğinde pek alışık olmadığı bir manzara ile karşılaştı. Jean koltukta oturmuş, kucağındaki bilgisayara dikkatle bakıyordu. Gözünde yuvarlak çerçeveli gözlükleri varken yaşından çok daha olgun görünüyordu.

Genç kadın adamın yanına oturarak, "Neye bakıyorsun?" diye sordu.

"Paris'te bize uygun bir ev bakıyorum."

"Jean, zaten çok hızlı kararlar alıp fazla hızlı ilerliyoruz. Benim için düzenini bozmanı istemiyorum."

Jean bıkkın bir soluk vererek, bilgisayarı kenara koyup gözlüğünü de gözünden çıkardı. "Benim için düzenini bozan sensin ve ben de buna layık olmaya çalışıyorum. Hem burada kalmaya degecek bir şeyim yok."

"İşin?"

"Aşkı, benim Fransa'nın pek çok şehrinde restoranım var, Paris'te bunlardan biri. Nice'te kalmamın tek nedeni bana kendimi iyi hissettiriyor olmasıydı."

Charlotte ısrarla, "Tamam, işte bu iyi bir neden, iyi hissediyorsan burada kalmalısın," diye diretti. Fakat Jean'ın pes etmeye niyeti yoktu.

"*Mon amour*, senin yanında daha iyi hissediyorum. Hem unutma, sana bu teklifi yapan bendim. Paris ikimiz için de iyi olacak."

Uzanarak elindeki fincanı aldı ve yere koydu. Charlotte'a doğru

yaklaşırken onu yavaşça koltuğa yatırıp üstüne çıktı. Elleri çıplak bacaklarında dolanıyordu. “Bacaklarının çıplak olmasını seviyorum.”

Elleri daha yukarı çıkarak çamaşırını buldu. “Kadınlığının çıplak olmasını da çok seviyorum.”

İç çamaşırını yavaşça bacaklarından sıyrırken Charlotte onu seyrediyordu. Bacaklarını kapatarak, “Prezervatife ihtiyacımız var,” diye mırıldandı.

Jean umursamazca eğilip dilini çıplak kadınlığında gezdirirken, “O şeye neden ihtiyacımız olsun ki?” diye sordu.

Adamın dili kadınlık katmanları arasında yukarı aşağı kayarken genç kadın inledi. “Lanet olsun! Jean, sakın durma!”

Jean kafasını iki yana sallarken vajinasına doğru, “Asla,” dedi ve durmadı.

Charlotte titreyerek orgazm olana kadar dili ve dudaklarını kullandı. Bu yoğun bir hazdı. Geri çekilerek pantolonunu çıkardığı sırada Charlotte yerinde doğruldu. “Jean ben ciddiylim. Bir prezervatife ihtiyacımız var. En azından bir doktordan randevu alana kadar. Kullandığım doğum kontrol yönteminin süresi doldu.”

Jean umursamadı, üzerine uzandı ve “Buna gerek yok, bana güven,” diye mırıldandı.

Çıplak erkekliği kadınlık katmanlarına değiyordu ama Charlotte kendini kasmış, girişini engelliyordu. “Hayır! Jean gerçekten uzun yıllar boyunca hamile kalmaya niyetim yok.”

Jean duraksayıp genç kadının gözlerine baktı. “Hamile kalmak istemiyor musun?”

Kafası karışan ve bu konuşmadan hoşlanmayan Charlotte kaşlarını çatarak, “Hayır, istemiyorum. En azından çok uzun zaman... Ne yapmaya çalışıyorsun, Jean?” diye sordu.

Jean geri çekilerek koltuğa oturdu. Charlotte onun yüzünü yandan görebiliyordu bu yüzden hemen toparlanıp doğruldu. Jean’ın neden böyle davrandığını anlayamamıştı. “Jean?”

Cevap beklercesine seslendiğinde o sadece ismini fısıldadı ama ona bakmadı. “Charlotte.”

“Beni kendine bağlamak için hamile kalmamı mı sağlamaya çalışıyorsun sen?”

Bunun çok mantıksız olacağını biliyordu ama yine de aklına başka bir şey gelmiyordu. Bu yoruma Jean da şaşırmış olmalı ki nihayet yüzüne baktı. “Buna ihtiyacım mı var? Seni kendime bağlamak için illa karnını mı şişirmem gerekiyor, aşk yeterli değil mi?”

Charlotte sanki bir espri duymuş gibi güldü ama Jean’ın ifadesi ciddiydi, bu da toparlanması için yeterliydi. “Elbette hayır, bu beni sana bağlamazdı sadece sana mecbur kalırdım ve bunu istemem.”

“Günün birinde kendi çocuklarını istemez misin? Etrafında koş-turan küçük yaramazlar, büyük sorumluluklar ve tekdüze bir hayat?”

Charlotte güldü. “Özendirmeye mi çalışıyorsun yoksa bu fikir-den iğrendirmeye mi?”

Jean ciddiyetini bozmadan ısrarla, “İster misin, Charlotte?” diye sordu.

“Böyle saçma bir konuyu neden konuştuğumuzu anlayamıyorum.”

Charlotte’un da sesi ciddileşmişti. “Sadece soruma cevap ver.”

Genç kadın bıkkın bir soluk verirken lafı hiç dolandırmamaya karar verdi.

“Aslında bunu hiç düşünmedim. Böyle bir hayalim hiç olmadı. Çocukları seviyorum elbette ama kendi hayatımda böyle büyük bir şey ister miyim? Sanırım hayır.”

“Sana bir şey söylemeliyim.”

Charlotte tüm dikkatini ona yönlendirerek, “Seni dinliyorum,” dedi.

Jean yüzüne bakmıyordu. Göz teması kurmaya bayılan bir adamın bu şekilde kaçıp saklanmasına alışkın değildi. Anlatacağı şey onun için çok önemli olmalıydı. “Seni hamile bırakmam mümkün değil.”

“Nasıl?”

“Ben vasetomi ameliyatı oldum.”*

* Erkeğin sperm kanallarının ameliyatla bağlanmasıdır. Uygulandıktan sonra erkek artık gebe bırakamaz.

30. BÖLÜM JE T' AIME

Hep böyle olur, bir adamla tanışır onunla ilgili her şeyi bilmek istersiniz. Seçim yapma şansınız olsa yalanları dinlemeyi mi, hiç bilmemeyi mi tercih ederdiniz?

Charlotte ne söyleyeceğini bilemeyerek uzun dakikalar boyunca sessiz kaldı. Neredeyse beynindeki saatin tik taklarını duyabiliyordu. Jean da aynı kendisi gibi sessiz ve tepkisizdi. Onu yargılamıyordu ya da bunun önemli olduğunu düşünmüyordu. Sadece böylesine genç bir yaşta neden böyle bir karar verdiğini merak ediyordu.

“Ailede genetik bir rahatsızlık mı vardı? Bu yüzden mi ameliyat oldun?”

Uzun süre düşünmüş, aklına daha mantıklı bir sebep gelmemiştir. Genelde genetik rahatsızlığı olan erkekler böyle bir yönetime başvuruyordu. Ya da asla bir aile kurmak istemeyenler ama nedense Charlotte, Jean’ın aşırı sevgi dolu bir insan olduğunu ve aile isteyebileceğini düşünüyordu.

Sert bir sesle, “Hayır,” dedi.

“Ben... Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum ama önemli değil. Benim açımdan bir önemi yok, Jean.”

Hayal kırıklığı dolu bir sesle gülerek, “Önemi olmadığını düşünüyorsun çünkü bana, bize, ilişkimize inanmıyorsun. Nasıl olsa sonsuza kadar sürmeyecek, öyle değil mi?” diye sordu.

Söyledikleri Charlotte’u derinden yaralamıştı. Gözleri dolmuş, sesi çatallaşmıştı. “Bana bunu neden anlattın o zaman? Nasıl bir tepki bekledin? Bunun geri dönüşünün zor ve düşük bir ihtimal ol-

duğunu biliyorsun, ben de biliyorum. Ne söylememi bekliyorsun peki?”

Jean ilk defa ona baktı. Charlotte gözlerinden damlayan yaşlara daha fazla engel olamamıştı, burnunu çekerek gözündeki ıslaklığı kuruladı. Yaklaşarak genç kadının yanaklarını kavradı ve gözlerini gözlerine sabitledi. Bakışları yumuşamıştı.

“Özür dilerim, Charlotte. Ben... Tekrar âşık olacağımı düşünmedim.”

Charlotte, Jean'ın neler yaşadığını bilmiyordu ama hiç kolay zamanlar geçirmediğinden emindi. Onu sıkmak istemese de merak içini kemirmeye devam ediyordu. Ve yaptığı her aşk itirafı ona biraz daha çekilmesine neden oluyordu.

“Buradayım, Jean, buradayım çünkü sana inanıyorum. Bunu kabullenmen için başka ne söylemeliyim bilmiyorum ama seninle olmak istiyorum. Diğer şeyler önemsiz.”

Adam onu güçlü bir hareketle kucağına çektiğinde Charlotte savunmasız yakalanmıştı. Yüzünde dolaşan bakışlarındaki o şey içine işliyordu. “Bazen gerçek olmadığından korkuyorum. Seni kaybedeceğimden. Bana ne yaptın bilmiyorum, Charlotte ama hem yaşam hem de ölüm gibi.”

Elini tutarak çıplak göğsünün üzerine koydu. Charlotte onun nabzının güçlü atışını parmaklarının ucunda hissediyordu. “Kalbin bana ait demiştim ya, benimki de sana ait. Ben asla mucizelere inanmadım ama senin benim hayatıma girişin bir mucize. Beni çoğu şeye inandıracak kadar büyük bir mucize. Anlıyor musun? Seni kaybetme gibi bir şansım yok. Hayatımda olmak zorundasın.”

Anlıyordu hatta öyle iyi anlıyordu ki bu his nefesini kesiyordu. Jean onu seviyordu... Bunu daha açık şekilde söylemesine gerek yoktu ve korkarak söyleyebilirdi ki genç kadın ona inanıyordu. Belki daha bile ileri giderek... Onu seviyordu.

“Neden?” Dakikalarca Jean'ın kendine gelmesini bekledikten sonra asıl merak ettiği soruyu sormuştu, Jean'ı bunu yapmaya iten şey neydi?

“Hatırlıyor musun? On beş yaşındayken çalışmak için bir balıkçı köyüne gittiğimi söylemiştim.”

Charlotte başını sallayarak onu onayladı ama şaşkıncı, açıkçası Jean'ın ona öylece açılmasını beklememişti. “Ve ilk defa âşık oldum. Claire benimle yaşıttı. Oldukça doğal ve utangaç bir kızdı. Babasının teknesinde çalışıyordum ve Claire bana tatlı tatlı gülümsüyordu.”

Yeni ergenliğe giren genç ve yakışıklı Jean'ın ilk aşkını düşündü ve kıskançlık hissetmedi sadece gülümsedi. Herkes o yaşlarda âşık olurdu. “Zamanla arkadaş olduk, gülümsemeleri sohbetlere dönüştü ve birbirimizi tanıdık, anladık. Tıpkı gecenin ayı, gündüzün güneşi anladığı gibi. Bu arkadaşlığımız bir kış boyunca devam etti ve yazın birbirimizden ayrılmak zorunda kaldık. Tekrar buluştuğumuzda bir yaş daha büyümenin yanında birbirimizi özlediğimizi fark etmiştik.”

Charlotte, Jean'ın lafını kesmemek için neredeyse nefes bile almıyordu. “Gizli gizli buluşmaya başlamıştık. Genelde biberiye tarlalarına kaçıyor, herkesten ve her şeyden uzaklaşıyorduk. O tarlalarda ikimizde on altı yaşındayken ilk defa öpüştük ve o tarlalarda ona sahip oldum. İkimiz içinde ilkti ve çok farklı bir duyguydu. Onunla evlenmeliydim. Hayatımın geri kalanını geçirmek için daha iyi bir yol düşünemiyordum.”

O yaşta biri için çok ciddi bir karardı ve Charlotte bu kararla birlikte onun Claire'i ne kadar sevdiğini anladı. Jean dakikalardır sessizdi ve Charlotte daha fazla dayanamayarak, “Sonra ne oldu?” diye sordu.

“Bir sene sonra ikimiz de on yedi yaşındayken Claire hastalandı. Daha önce de iki sefer kansere yakalanmış ama atlatmış fakat sonuncusu çok inatçıydı. Mümkün olduğunca fazla zamanımı onunla geçirdim. On sekiz yaşında öldü.”

Genç kadın şoka uğramış gibi donup kaldı. Bu kadar dramatik bir hikâye hayal etmemişti. O an Jean'ın korktuğunu anladı, kendisinden daha fazla korkuyordu çünkü bir kere o kaybı yaşamıştı. Sadece fahişelerle olmasının nedenini şimdi daha iyi anlıyordu. Kalbini koruyordu.

Charlotte avuç içleriyle Jean'ın gözünden damlayan yaşları kuruladı ve "Seni anlıyorum," diye fısıldadı. "Seni tüm kalbimle anlıyorum. Ona verdiğin değeri, anısını, kalbindeki yerini, her şeyi hissediyorum."

Jean'ın elini tutarak kendi kalbinin üzerine koydu. "O senin ilk aşkın. Ben son olacağım."

Söylediği şeyi gerçekten inanarak söylemişti. Kendine de ona da inanıyordu. "Aynı olmayacağını biliyorum, aynı hissettirmeyecek."

Bunu düşününce içine bir huzursuzluk çöktü. Aynı olmayacaktı ama yeterli olacak mıydı? Jean, Claire'in ölümüyle hayatının bittiğine inanmıştı. Onu işte o kadar çok sevmişti. Çocuk sahibi olmama ya karar veriş, kadınlarla ilişkileri... Hepsi Claire ile alakalıydı. Onu kıskanmıyordu elbette, onun için üzülmüyordu ama diğer yandan Jean'ın içinde eksik kalacak o parça için endişeliydi. Kimsenin yerini doldurma gibi bir niyeti yoktu, böyle bir şeyi istemezdi. Jean için farklı ve özel olmak istiyordu.

Jean, Charlotte'un düşüncelerini anlamış olmalı ki yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ona olan sevgim farklıydı. Özel ve masumdu. Birine ilk dokunuşum, ilk öpücüğüm, ilk kendimden geçişim fakat sana duyduğum şey bambaşka. Sana bir adamın hisleriyle yaklaşıyor, dokunuyor, öpüyor ve seviyorum. Sen benim kendimi buluşumsun, sen benim bir parçamsın. Sen gerçeksın, Charlotte. Bir hayal ya da mit değilsin, artık hata yapmayacak ya da yanlış kararlar vermeyecek kadar büyüdüm. Hiçbir şeyin aramıza girmesine izin vermeyeceğim, seni benden hiçbir şey alamaz."

Charlotte burnunu çekerek gülümsedi ve başını salladı. Bu sözcükler *seni seviyorum* demesinden bile daha anlamlıydı. Fakat genç kadın bunu söylemek istedi. Ona karşı hissettiklerini söylemek istedi ve o anda dudaklarından döküldü.

"*Je t'aime.*"

Jean inanamıyormuş gibi gözlerinin içine baktı ve dudaklarını dudaklarına yaklaştırarak, "Bir daha söyle," diye fısıldadı.

Charlotte bu sefer İngilizce tekrarladı. "Seni seviyorum."

* Seni seviyorum

Jean dudaklarını içindeki tüm öfke, acı, korku ve aşkla öperken, Charlotte nefesinin kesildiğini, zamanın durduğunu hissediyordu. Genç kadını tekrar koltuğa yatırıp bacaklarının arasına yerleşirken, dokunuşlarında farklı bir şey vardı. Yavaşça Charlotte'un kadınlığını ele geçirirken, genç kadın inleyerek adamın adını haykırdı. Jean'ın alnında ter damlacıkları birikmişti ve içinde yavaş yavaş gidip geliyordu.

"Tekrar duymama izin ver."

"Ah! Jean! Seni seviyorum."

İçine girişleri daha hissedilir ve doyumluk bir hâl almıştı. Yüzüne doğru eğilerek dudaklarını dudaklarına yasladı, ritmi hâlâ sabitti. "*Je t'aime. Mon amour.*"

Charlotte onun karşılık vermesini beklemiyordu. Şaşkınlıkla nefesini tutmuşken Jean onu öptü. Genç kadının orgazm kasılmaları baş gösterdiği sırada Jean bir kez daha nefes almasına izin verdi.

"Seni çok seviyorum, aşkım."

Charlotte darmadağın olurken, Jean kükreyerek peşinden geldi. Artık her şey daha netti.

FRANÇIZ İLE ON BİRİNCİ HAFTA

Hafta sonu için Jean ile aşk şehri Paris'te olmak muhteşemdi. Jean son bir haftadır genç kadına bir rüyayı yaşıtıyordu ve anlaşılan buna devam etmeye de kararlıydı. Jean onu arabayla bilmediği bir yere götürürken gözleri bağlı bir şekilde oturmak aklına pek çok düşünce getiriyordu. Fakat konu Jean olunca tahminler yetersiz kalabiliyordu.

"Jean! Artık gözümü açmak istiyorum."

Charlotte gözündeki bağa uzandığı sırada Jean tek eliyle onu durdurdu. "Hayır, hayır aşkım daha değil."

Charlotte göz bağının ardından gözlerini devirerek, "Fantezilerinin fazla dominantlaştığını düşünmeye başlıyorum," diye söylendi.

"Korkma, seni bağırtarak becermek için ıssız bir yere götürmü-

yorum. Him, aslında fena fikir değilmış ama öncelikle başka planım var. Sürprizimi seveceksin.”

Genç kadın kıkırdadı. “Sabırsız olduğumu daha önce söylemiş miydin?”

“Ah, bunu söylemene gerek yok. Ön sevişme esnasında bile orgazm için nasıl yalvardığını biliyorum.”

Kafasını çevirdi, adamın sesinin geldiği tarafa doğru dilini çıkarıp önüne döndü ama söylediği şeye itiraz edemedi çünkü tamamen haklıydı.

Bitmeyecekmiş gibi gelen yolun sonuna geldiklerinde Jean, gözleri hâlâ bağlı olan Charlotte’u büyük bir nezaketle arabadan indirdi. Genç kadını sıkıca belinden kavramış yönlendirirken, Charlotte etrafındaki seslere kulak kesilmişti. Hava temizdi, yeni biçilmiş çimin kokusunu alıyordu ve rüzgârda savrulan ağaçlarını hışırdamalarını duyuyordu. Yağlanmaya ihtiyacı olan demir bir kapının açılma sesini duydu ve çakıl taşlarıyla kaplı yolda yürümeye başladı. Duraksadıkları anda Jean önüne geçerek gözündeki bağı çıkardı. Gözleri ışığa alıştığında hayranlıkla etrafını inceledi.

Ağaçlarla çevrili yemyeşil bir bahçenin ve tahmin ettiği gibi beyaz çakıl taşlarıyla döşeli yolun ortasında duruyordu. Önünde yükselen üç katlı ev geniş bir alana yayılıyor, modernize edilmiş bir çiftlik evi gibi görünüyordu. Beyaz taş duvarları ile koyu yeşil panjur ve demirleri bakımlıydı.

Charlotte şaşkınlık ve hayranlıkla evi incelerken Jean, “Beğendin mi?” diye sordu.

“Evet ama... Neden buradayız?”

Jean alt dudaklarını dişleriyle sıyırdı. Tek eliyle oduncu gömleğinin ucuyla oynuyordu ve bakışları yere odaklanmıştı. Mahcup bir çocuk gibiydi. “Eğer beğendiysen bizim evimiz olacak.”

Charlotte ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bir kez daha eve baktı ve kafasını Jean’a çevirdiğinde adamın da kendisine baktığını fark etti. “Bu... Çok... Çok fazla değil mi?”

Jean omuzlarını silkerek, “Biraz büyük ama kişisel alanlara ihtiyacımız olabilir. Beş yatak odası var fakat başka şekillerde değeren-

dirilebilir. Çatıda harika bir cam terası var, kış bahçesi yapmak için uygun. Ayrıca mutfağı ve kileri benim evimdeki kadar büyük. Sana evi gezdirmeme izin ver. Her detayı görmeden karar vermemelisin,” dedi ve Charlotte daha cevap veremeden onu içeri sürükledi.

Beyaz mermer merdivenleri çıktılar. Evin etrafını çevreleyen kocaman bir balkon vardı ve Charlotte bunun çok güzel olduğunu düşündü. Yeşil ahşap kapıyı cebindeki anahtarla açarak kenara çekildi ve Charlotte eve ilk adımını attı.

Antre geniş ve aydınlıktı, siyah-beyaz damalı fayans yerleri kaplıyor, beyaz duvarlar insana huzur veriyordu. Sarmal bir merdiven üst katlara doğru çıkarken alt kata doğru inen ufak bir merdiven daha fark etti, anlaşılan bodrum katı da vardı. Jean onu Fransız kapılardan birinden geçirdi ve daha içeri girer girmez salonda olduğunu anladı. Süslü sütunlar, meşe kaplı zemin, beyaz bir şömine... Genç kadının hayalini bile kuramayacağı kadar muhteşemdi. Yavaşça salonun ortasına doğru yürüdü. Yere kadar uzanan camlardan arka bahçedeki yapay göl görünüyordu.

“Aman Tanrım!”

“Sevdin mi?”

“Jean, gerçekten bayıldım ama burası çok pahalı olmalı. Buna gerek yok. Hem biz okul civarında bir apartman dairesi bakmıyor muyduk?”

Jean kafasını iki yana salladı. “Hayır, sen öyle bir fikre kapıldın sadece. Bir apartman dairesinde oturmak istemiyorum, *mon amour*. Hem burayı karşılayabilirim, güven bana.”

Charlotte huzursuz olmuştu. Kollarını göğsünde kavuşturup, “Bilemiyorum, bu bana göre değil. Ben kimsenin sırtından geçinmek zorunda kalmadım, Jean. Asla,” derken sesinde biraz kırgınlık vardı.

“Sana vaat ettiğim şey bu değildi, Charlotte. Ben sana kendimi vaat ettim ve diğer tüm şeylerde bununla birlikte geliyor.” İki adımda genç kadına yaklaştı. “Genç yaşımdan itibaren çalıştım, çoğu zaman şansım yaver gitti ve kazandım. Şimdi bunun keyfini sürmeliyim. Sen ise benim için imkânsız olan her şeydin. Sana karşı olan

duygularımı söyledim. Seni hayatımda istiyorum, Charlotte, bana eşlik etmeni istiyorum. Lütfen... Ben senin için bir şey yapmıyorum, inan sen benim için daha fazla şey yapıyorsun, aşkım.”

Charlotte yutkundu. Jean söylediklerinde ciddiydi ve Charlotte her geçen gün onun duyguları karşısında şaşkınlığa uğruyordu. Elini uzatarak, “Hadi,” dedi. “Diğer odalara da bakalım, sonra bize uygun mu karara varalım.”

O kadar samimi, gerçek ve mutluydu ki Charlotte sadece onun tavırlarıyla bile etki altında kalabilirdi. Fakat inkâr edemezdi. Bu ev muhteşemdi. Fransız kapılarının her birinin ferah balkonlara açıldığı beş yatak odası dışında bir televizyon odası, bir oda büyüklüğünde giyinme odası, pencerelerinden ışık alan banyoları, çatı katında bir çalışma odası, spor ve hobi odası olarak kullanılabilecek bodrumdaki alan, olağanüstü kış bahçesi ve doğayı seven herkesi memnun edecek yeşil alanlarla çevrili bahçesi vardı.

Büyük yatak odalarından birinin ortasında duran Charlotte, pencerelerden bahçe ve yapay göl manzarasını seyrediyordu. Yatak odasında bir şömine bile vardı! Jean’ın şu an yaşadığı yer de pek sıradan sayılmazdı ama burası farklıydı. Çok daha gösterişli, çok daha büyük... Ve Jean onunla karar vermek istiyordu. Sırada ne vardı? Birlikte perde mi seçeceklerdi?

Jean çocuksu bir heyecanla, “Hadi artık bana ne düşündüğünü söyle,” diye mızızlandı.

Charlotte ona daha fazla dayanamıyordu. Gülümserken başını salladı. “Muhteşem. Hayal dahi edemeyeceğim kadar güzel.”

“O hâlde? Bizim evimiz olabilir, öyle mi?”

Genç kadın gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu, yüzündeki o gülümseme hâlâ silinmemişti. “Bizim evimiz mi?”

Jean yaklaşarak onu kollarının arasına aldı. “Anla artık, *mon amour*. Bundan sonra biz olacağız.”

Adam onu öpmek için eğildiğinde Charlotte zevkle karşılık verdi ve nefes almak için ayrıldığında gülümseyerek, “Mobilyalarımız için bir mimar bulsak fena olmaz,” dedi. İşte Charlotte bu sefer gözlerini devirdi. Harika! Gerçekten perde seçeceklerdi.

“Önce evi alman ya da kiralaman gerekmiyor mu?”

Jean ellerini cebine sokarak bir adım geriledi. “Evi zaten aldık.”

“Nasıl yani? Bir saattir zaten satın aldığın bir ev hakkında ne düşüneceğimi mi öğrenmeye çalışıyordun?”

“Açıkçası satın aldığımız evimizi seveceğini biliyordum. Hem sevmesen bile kolayca satıp başka bakabilirdik.”

Jean’ın cümlelerini düzeltirken açıklama yapması gerçekten komikti ve Charlotte daha fazla dayanamayarak kendini onun kucağına atıp dudaklarını tutkuyla öperken fısıldadı. “Seni seviyorum, Jean. Gerçekten bazen dayanılmaz olsan da seni seviyorum.”

Jean sanki dünyanın en güzel sözcüklerini duymuş gibi gülümse-di. “Ben de seni seviyorum, *mon amour*.”

Jean aynı hafta içinde bir mimar bulmuş, evin bir aya kadar yerleştirilmesini istemişti. Charlotte için her şey oldukça hızlı geliyordu ama nedense artık ne şikâyet ediyor ne de bu durumdan korkuyordu. Aksine daha önce hiç hissetmediği kadar mutluydu. Paris’teki son gecelerinde Jean duştayken Charlotte bedenini çarşafa sararak balkona çıktı. Odaları doğruca Eyfel Kulesi’ne bakıyordu. Yıldızların ışıklarıyla kesişen kulenin ışıkları masallardan fırlamış gibi görünüyordu, sanki bir kartpostala bakıyordu. Jean’ın o sırada arkasında olduğunu biliyordu, bunun için ona bakmasına gerek yoktu, zaten çok geçmeden çıplak kolları etrafına sarıldı. Bedeni nemliydi ve esen rüzgârla birlikte Charlotte titredi, böylece Jean ona daha sıkı sarıldı.

“*Tu es tres belle.*” Gece göğünün senden daha parlak bir yıldız gördüğünü sanmıyorum, *mon amour*.”

Charlotte gülerek, “Biraz fazla abartılı bir itiraf olmadı mı?” diye sordu.

“Asla. Sana söylediğim her sözcük yetersiz.”

Birkaç dakika boyunca sessizce parlayan yıldızları ve ışıkları izlediler. Charlotte, Jean’ın sık nefesini hiss ediyor, bunun ne kadar mükemmel ve tamamlayıcı bir his olduğunu düşünüyordu.

O esnada Jean ismini fısıldadı. “Charlotte?”

* Çok güzelsin

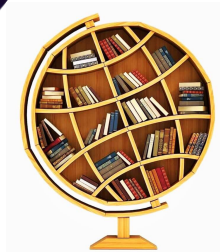
“Hım.”

“Charlotte...”

İsmi ne zamandan beri kulağa şiir gibi geliyordu bilmiyordu, sanırım Jean bu şekilde fısıldadığından beri. Jean’ın kollarından biri bedeninden uzaklaştı ve tekrar beline sarıldığında elinde işaret ve başparmakları arasında parlak bir şey tuttuğunu fark etti. O kadar parlaktı ki üzerine yansıyan ışıklar genç kadının gözlerini kamaştırmış, ne olduğunu anlaması birkaç saniyesini almıştı. Jean’a hâlâ arkası dönüktü ve adam onu yerine mıhlamıştı.

“Je-an?”

Titreyen dudaklarından zorlukla ismini heceledi. Gözlerini kapatıp açtı ama yanılmıyordu yüzük hâlâ Jean’ın parmakları arasındaydı. “Charlotte... Evlen benimle.”

37. BÖLÜM BAYAN BLANC

Âşık olduğunda birine seni paramparça yapma gücü veriyorsun, sonra bunu yapmasından korkuyorsun.

Charlotte ne diyeceğini bilemiyordu, bu kadar ani ve hızlı bir teklif beklememişti hatta böyle bir şeyi düşlememişti bile. Jean'ın kollarının gevşediği anda adama doğru döndü. Bakışları umut dolu ama her an kırılacak gibiydi. Korkuyordu...

"Aslında daha mükemmel bir an bekliyordum ama daha fazla dayanamadım. Bunu sana hemen sormalıydım."

"Bir soru sormadın."

Alt dudağını çocuksu bir tavırla dişleri arasına sıkıştırdı. "Evet, sanırım ben... Ben cevabından korkuyorum."

"Sormayı dene."

Jean derin bir nefes aldı ve tam bir centilmen gibi tek dizinin üzerine çöktü. Kot pantolondan başka bir şey giymiyordu ve hâlâ ıslak olan saçları geriye doğru yatıktı. "Charlotte Kelly, benimle evlenir misin?"

Ve Charlotte Jean ile tanıştığından beri olduğu gibi yine kalbini dinledi. Başını sallayarak, "Evet," dedi.

Jean kulaklarına inanamıyormuş gibi genç kadının yüzünü inceliyordu ve Charlotte tek gördüğünün mutluluk gözyaşları olduğunu biliyordu. Jean hızla ayağa kalkarak tek kolunu genç kadının etrafına doladı ve dudaklarını öpmeye başladı. Charlotte daha ne olduğunu anlamadan Jean yüzüğü parmağına geçirmişti bile, genç kadın elini kaldırıp parıltılar saçan pırlantaya hayranlıkla baktı.

"Muhteşem..."

"Muhteşem olan sensin, *mon amour*."

Ve Jean onu bir kez daha öptü. Adamın sözleri baştan çıkarıyor, dudakları zevk vaat ediyor ve kalbi aşkla çarpıyordu. Tıpkı kendi kalbi gibi...

FRANSIZ İLE ON KİNCİ HAFTA

Nice'e dönmüşlerdi ve Charlotte gece yarısı uyandığında yatakta yine yalnız başıyordu. Sevişmelerinin kokusu ve sıcaklığı sanki hâlâ çarşıftaydı ve genç kadın Jean'a ihtiyaç duyduğunu hissetti. Ona dokunmak, varlığıyla sarmalanmak istiyordu ama Jean her gece yanından gitmeye devam ediyordu. Yataktan kalkarak salona girdiğinde Jean'ı buldu. Yeni evlerinde kendine ait fazladan bir yatak odası yaptıрма fikri aralarında hâlâ tartışma konusuydu ama Jean'ın kanepede yatıyor olması onu çok daha fazla rahatsız ediyordu. Koltuğa yaklaştığında adamın hırıltılı sesiyle duraksadı.

"Burada olmamalısın, *mon amour*."

Charlotte kendine gelerek yürümeye devam etti ve adama yaklaştı. Jean kolunu alnına koymuş, gözleri kapalı bir hâlde öylece yatıyordu. Aslında fazlasıyla uyuyor gibi görünüyordu. "Bence artık sen burada olmamalısın. Hem bana evlenme teklif edip hem de ayrı uyumayı bekleyemezsin. Ben geleneksel bir evlilikten yanayım."

Jean gözünü bile açmadan tek seferde Charlotte'u yakalayıp koltuğa çekti. Genç kadın, adamın sert bedeninin üzerinde hâlden gayet memnundu. "Bu şekilde yaparsan sana asla hayır diyemem ve bu ciddi bir konu. Durumumu biliyorsun, sana zarar vermeyi göze alamam."

"Bana zarar vermezsin."

"Bunu bilmiyoruz, öyle değil mi? Geçen sefer az daha sana zarar veriyordum."

Charlotte parmaklarını Jean'ın sakallarında gezdirdi. "Gergindin, öfkeliydin, unuttun mu, sen söylemiştin? Şimdilerde nasıl hissediyorsun?"

Jean gülümseyerek Charlotte'un dudaklarını öptü. "Çok âşık."

Uzanıp genç kadının çıplak bacaklarını okşadı ve iç çamaşırına ulaştığında memnuniyetsiz bir homurtu çıkardı. "Bunları sevmiyorum."

Charlotte alt dudağını dişlerken çamaşırı kalçalarından sıyrıp bacaklarına doğru kaydırıldı. Jean'ın da yardımıyla engel oluşturan kumaş parçası ayak bileklerinden sıyrılıp yok oldu. Jean kendi iç çamaşırını da sertleşmiş erkekliğini dışarı çıkaracak kadar kaydırıldı ama tamamen çıkarmadı, Charlotte onun sertliğinin baskısını kendi sıcaklığının tepesinde hissediyordu.

“Beni içine al, aşkım.”

Eliyle yönlendirip sertliğini içine doğru ittirdi. İkisinin de gırtlığından acı ve zevk karışımı bir inilti çıktı ve Charlotte kendini Jean'ın göğsüne bıraktı. Adam kollarıyla onu sarmalayıp içine yavaşça girip çıkmaya başladı.

“Ahhh... Charlotte... Bunun nasıl güzel bir his olduğunu sana anlatamam. En başından beri o kadar harika hissettiriyorsun ki senden vazgeçmem mümkün değildi.”

Charlotte bu sözlerle kendinden geçerken anlamsız bir mırıltı çıkardı. Jean ise ihtiyacı olan sürtünmeyi ona sağlamaya devam ediyordu. “Benim için açılmana bayılıyorum. Bir çiçek gibi... *Mon amour*.”

“Jean!”

“O kadar sıkı ki... Benim küçük çiçeğim.”

Genç kadın kesik kesik solurken, “Lütfen,” diye yalvardı.

Jean darbelerini sertleştirirken ikisinin de inlemesi birbirine karışıyordu. Jean defalarca, “Seni seviyorum,” diye fısıldarken, Charlotte hayatının en büyük doyumlarından birine ulaştı ve çok geçmeden Jean'ın da özünü içinde hissetti.

Kafasını adamın göğsünden kaldırmadan, “Seni seviyorum, Jean,” diye karşılık verdi.

Sonra kendi kendine güldü. Jean ona bakmak için doğrulmasını sağladı. “Neye gülüyorsun, aşkım? Beni nasıl çaresiz bir aşığa çevirdiğine mi?”

Charlotte bu sözleri duymaktan hoşlanıyordu. Öyle ki kalbi her sözcükle eriyordu. “Bugün birlikte geçirdiğimiz on ikinci haftamız. Anlaşma bitti, Jean-Pierre Blanc. Üç ay doldu.”

Jean'ın bakışları ciddileşti ve Charlotte yanlış bir şey söylediğini düşünerek gerildi. "Hâlâ saydığınızı bilmiyordum."

Charlotte, "Saymıyordum," diye mırıldandı. "Aslında bu geceye kadar fark etmemiştim."

Genç kadın onu rahatlatmak için, "Bana bu teklifi yaptığında üç ay sonrasında gitmek istemeyeceğim aklıma bile gelmezdi," dedi ve tam tahmin ettiği gibi Jean kafasının tepesine bir öpücük kondurdu.

"Gitme ihtimalin bile canımı yakıyor. Charlotte... Sen benimsin. Gidemezsin."

Charlotte başını sallayarak onu onayladı. "Haklısın, gidemem. Böyle hissediyorken gidemem."

Jean onu bir kez daha öperken kendini tamamen ona teslim etti. Kalbi bir güvercinin kalbi gibi çarparken bir güvercin kadar da savunmasızdı.

Jean, Nice'teki işlerini teslim edeceği bir şef bulmuş, taşınmadan önce ayarlamaları yapmak için restorana gitmişti. Charlotte ise bu zamanı iç mimarlarının gönderdiği katalogları inceleyip beğendiklerini işaretleyerek değerlendiriyordu. Kendini asla bu şekilde hayal etmemişti, en kısa zamanda okula dönüp biraz olsun işe yaradığını hissetmek istiyordu. Jean sosyetik bir kadın gibi evde oturup çay partisi vereceğini sanıyorsa ciddi bir konuşma yapmaları şarttı. Düşünceler ile boğulduğu sırada çalan kapı şaşırtmasına neden oldu. Bu evde kaldığı süre boyunca kapının çaldığına daha önce şahit olmamıştı, Jean'ın anahtarlarını unuttuğunu da sanmıyordu.

Merakla yerinden kalkıp kapıya doğru koştu. Yavaşça açarken ardındaki kişinin Jean olmasını istiyordu. Birkaç saatlik ayrılık bile adamı özlemesine neden oluyordu ki bu daha önce başına gelmeyen bir durumdu. Kapıyı açmadan önce saçlarını düzelterek tişörtünü çekti. Fakat karşısında daha önce hiç görmediği bir kadın dikiyordu. Kadının fiziği oldukça narindi hatta neredeyse kırılacakmış gibi görünüyordu. Bedeninin hatlarını gizleyen uzun bir elbise giymişti. Kıvrıkcık saçları aralarda kızıl rengin gezindiği güzel bir kahverengiydi, yüzü onu sevimli gösteren ve yaşını gizleyen çillerle bezeli olsa da kahverengi gözlerinin kenarlarında çizgiler oluşmuştu. Charlotte kadının otuzlarının sonunda hatta kırklarının başında olduğu-

nu tahmin ediyordu. Açıkçası bu kadar naif ve sıradan görünen bir kadının kapıda ne aradığını merak ediyordu. Jean'ı arıyor olamazdı. O çok daha... Abartılı kadınlardan hoşlanıyor gibi görünüyordu.

Nihayet şaşkınlığını üzerinden atıp çatık kaşlarla kadını incelemeyi bitirdiğinde, "Kimi aramıştınız?" diye sordu.

"Üzgünüm, İngilizcem iyi değil. Jean-Pierre burada mı?"

Kadının Fransızcasında değişik bir aksan vardı. Fakat ses tonu ve konuşma tarzı oldukça güzeldi. *"Hayır, evde değil. Restorandan dönmedi."*

Nedense Charlotte kadını sorgulamaktan kaçınıyor, son derece kibar davranıyordu. Nedeni bu kırılgan tavırları ya da sesindeki o belirgin çaresizlik miydi? *"Ah... Elimde bu ev adresinden başka adres yok. Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?"*

Charlotte, kadının Jean'ın bir akrabası olabileceğini düşündü. Ailesi ile görüşmediğini biliyordu ve kadının kararsız tavırları ona bu şekilde düşündürüyordu. Jean'ın ablası ya da kız kardeşi olması mümkün müydü? Jean bir kardeşi olduğundan bahsetmemişti ama zaten çoğu şeyden bahsetmiyordu. Merak içini kemirdikçe kibar tavrından eser kalmıyordu.

"Pardon ama siz kimsiniz?"

Kadın Charlotte'a buruk bir tebessümle karşılık verdi. Omzunda asılı olan çantanın sapını sıkıca tutuyordu. *"Özür dilerim, kabalık etmek istememiştim. Ben... Jean-Pierre'in karısıyım."*

Charlotte kendi için zamanın durduğunu hissediyordu. Belki de tüm evren donmuştu. Kulaklarında uğuldayan nefesinin sesi başına keskin bir ağrı saplanmasına neden oldu, o ani acıyla yerinden sıçrayıp kendine gelirken, dengesini kaybetmemek için kapıya tutundu.

"Üzgünüm, sanırım yanlış anladım. Jean'ın neyi olduğunuzu söylediniz?"

Charlotte çaresizlik içinde çırpınıyordu. Çok iyi anlamıştı ama bu yabancı dilde her ne kadar gerçekten iyi olsa da yanlış olduğunu, yanlış anladığını düşünmek istiyordu. Bu olamazdı.

"Karısıyım."

Charlotte sesinin titremesini umursamadan, "Eski karısı mı demek istediniz?" diye sordu.

Kadın buruk bir tebessümle karşılık verdi. *"Sanırım yakında öyle olacak."* Çantasına uzanıp birtakım evraklar çıkardı ve konuşmaya devam etti. *"Boşanma evrakları elime geçen hafta ulaştı. Aslında uzun zamandır normal bir evlilik hayatımız yoktu. Yine de bunca sene boşanmayı düşünmemesi ve bunun bir anda gerçekleşmesi biraz şaşırtma neden oldu. Sanırım sebebi sensin."*

Charlotte'un belirgin bir şekilde gerildiğini fark etmiş olmalı ki hızla kendi kendini düzeltti. *"Sakin yanlış anlama. Bunu kötü anlamda söylemedim. Ben Jean-Pierre'in bu kadar yıldır bana sadık olmadığını elbette biliyorum. Çok seyrek görüşüyoruz ve hayatında kadınlar her zaman oldu. Oysa şimdi bu kadar yıl sonra boşanmak istiyor. Onun için önemli olmalısın. Bunun için sana ya da ona kızmıyorum. Belki de yıllar önce bu adımı atmalıydık."*

Birkaç dakikanın içinde şok üstüne şok yaşamış, artık ayakta durmakta zorlanmaya başlamıştı. Bir kadın nasıl olur da kocasının evinde başka bir kadın bulur ve bu kadar olumlu konuşabilirdi? Bu insanların nasıl yaşamları vardı ve Charlotte nasıl bir şeye bulaşmıştı? Bacakları ağırlığını taşımakta zorlanmış olmalı ki hafifçe sendeledi. Kadın hamle yaparak Charlotte'u tutmak için atıldı ama Charlotte hızla kendini toparlayarak bir adım geriledi.

"İsterseniz içeride konuşalım. Hem taksiyi gönderdim, sanırım Jean-Pierre'i beklemek zorundayım."

Charlotte ezbere bir hareketle kadını içeri davet etti ama bu dakikadan sonra hareketleri tamamen mekanikti. Beyninin içinde yüzlerce karınca durmadan toprağın altını kazıyordu ve Charlotte her birinin ayak sesini işitiyordu. Kadını salona yönlendirip koltuğa yerleşmesini izledi, kendisi de hemen tekli koltuklardan birine oturdu, elleri kucagındaydı ve durmadan dudağını dişliyordu, oysa kadın son derece soğukkanlıydı.

"Lütfen kendinizi kötü hissetmeyin. Bu durumda sizin kesinlikle bir suçunuz yok. Aksine ben Jean-Pierre adına seviniyorum. Sonunda gerçekten seveceği birini bulması... Bu güzel bir şey." Duraksayarak derin bir nefes aldı. Sanki eski zamanlardan bir kesite dalmış gibi gözleri boşluğa bakıyordu.

"Evlendiğimizde çocuk sayılırdık. Jean-Pierre on sekiz ben ise yirmi üç yaşındaydım. Genç yaşta dul kalmıştım ve bilirsin, o yaşlardaki

genç adamlar için olgun bir kadın heyecan verici olabilir. Benimle hemen evlenmek istedi, *ikimiz de çok acele karar verdik. Ve sonra Jean-Pierre büyüdü...*

Charlotte kadının söylediklerini duyuyordu ama anladığı söyle-nemezdi. Kendini toparlamaya çalışsa da içinden taşan öfke buna izin vermiyordu. Böyle bir şeyi nasıl yapardı? Bu kadar önemli bir şeyi nasıl söylemezdi? Yüzük parmağındaki pırlantaya dokundu ve sanki eli yanmış gibi geri çekti. Evli bir adamın evlilik teklifini kabul etmişti. Bir anda aklına gelen şeyle beyninden vurulmuşa döndü. Bu kadar ileri gitmiş olamazdı. Bu karşısındaki kadın Jean'ın öldüğünü söylediği Claire olamazdı... Eğer öyleyse...

Charlotte hemen şimdi gitmek istiyordu ama yine de korkarak o soruyu sordu. *"İsminiz ne demiştiniz?"*

"Ah, söylememiştim. Şey... Ben, Simone."

İnce dudakları kibarca kıvrılmıştı. Oysa Charlotte gülümsemeyi bırak nefes dahi alamayacak durumdaydı ama yine de biraz olsun rahatlamış bir soluk çıkardı. Claire hakkında yalan söylememişti ve hemen kendine gelerek sinirlendi. Bu adam her şey hakkında yalan söylemişti, şimdi buna mı sevinecekti?

"Bakın, gerçekten amacım sizi rahatsız etmek değildi. Avukatı boşanma evraklarını getirdiğinde imzalamak için hevesliydim, belki de gerçekten kendi hayatlarımızı yaşamamızın zamanı gelmiştir ama Jean-Pierre, oğlumuzun velayetini de istiyor. Bunu yapamam..."

Charlotte az önce ne kadar şoka uğradığını düşünüyorsa şimdi duydukları kat kat fazlasına yol açmıştı. Öyle ki nefes alamadığını hissediyordu, göğsünü tıkayan o şey Jean'ın yalanlarından başka bir şey değildi.

Tek eliyle saç diplerine baskı uygularken, *"Oğlunuz mu?"* diye sordu.

Belki de kadın bir geri zekâlı olduğunu düşünüyordu ama umurunda değildi. Duyduklarını yanlış anlama ihtimaline tutunmaya çalışıyordu, bu kadar aşağılık olmamasını umuyordu ama diğer yandan kadının onu doğrulayacağından da emindi. Simone bir kez daha çantasına uzandı, yüzünde anaç bir gülümsemeyle elinde tuttuğu fotoğrafı Charlotte'a uzattı. Charlotte titreyen elleriyle yapmaması gerektiğini bile bile fotoğrafı aldı. Şok dalgaları genç kadını bir

kez daha keskin kıyılara savurdu. Bu bir oğlan çocuğu değildi. Ergenlik döneminde oldukça yakışıklı ve Jean'ın oğlu olduğu tek kare fotoğraftan bile belli olan bir delikanlıydı. DNA testine bile gerek yoktu. O kadar benziyordu ki... Yüz hatları, gözleri hatta neredeyse saç şekilleri bile... Charlotte kusmak istiyordu ama kendini tutarak fotoğrafı kadına uzattı.

"Ben... Bilmiyordum."

Simone, Charlotte'u daha da çaresizliğe sürükleyecek şekilde te-bessüm ederek başını salladı. Neden bu kadar anlayışlıydı? Neden bir azize gibi görünüyordu? Neden daha kaba ve sinir bozucu değildi?

"Bildiğinizi düşünmedim zaten. Jean-Pierre bizi sık ziyaret etmez ve bizi de buraya daha önce hiç davet etmedi. Sakladığını biliyordum. Dediğim gibi bunları önemsemiyorum. Tek istediğim Louis'in ait olduğu yerde, benim yanımda kalması. On beş yaş, bir erkek çocuğu için zor bir yaş. Alıştığı çevreden başka yerde yapamaz."

Charlotte başını salladı. *"Haklısınız. Sizinle kalması en doğrusu."*

"Beni desteklemenize sevindim. Belki Jean-Pierre'i birlikte daha kolay ikna edebiliriz."

Charlotte ayağa kalkarak ayakları üzerine bastı ve başını dik tuttu. "Sanırım onu tek başınıza ikna etmek zorundasınız. Ben bu hikâ-yenin hiçbir yerinde olmak istemiyorum."

Simone yaşadığı şaşkınlıktan tepkisiz kalırken, onu salonda yalnız bırakıp yatak odasına gitti ve buraya ilk geldiği günkü gibi ufak bir çanta hazırladı. Yatak odasından çıkmadan önce parmağındaki yüzüğü çıkarıp yere attı. Yüzüğü kafasına atmak için bile Jean'ı görmek istemiyordu. Bu anlaşma burada bitmişti...

32. BÖLÜM YÜZLEŞME

En acısı birinin kalbinizde kalacağını ama hayatınızda olamayacağını anladığınız andır.

Charlotte, salonda oturan kadını tamamen görmezden gelerek evden çıktığında göğsünün tam ortasındaki ağır, acı his de onunla gelmişti. Biraz ileride yol kenarında çağırdığı taksiyi beklerken gözünden damlayan birkaç damla yaş sildi ve bir kez daha kendine kızdı. En başından beri mutlu sonla bitmeyeceğini bile bile onun sözlerine inanmış, ona kendini adarken bir dakika bile durup düşünmemişti. Tahmin edemediği tek şey üç ay gibi kısa bir sürede kalbinin böylesine parçalanacağıydı. Fazlasıyla değiştiğini hissediyordu. Jean hayatına öyle bir darbe vurmuştu ki bir daha aşka inanacağını da bir insana güveneceğini de sanmıyordu... Taksi gelir gelmez havzalanına gitmek istedi. Fakat yarı yolda kararını değiştirdi. Onunla yüzleşmeden böyle kaçır gibi gitmek istemiyordu. Kalbini nasıl paramparça ettiyse aynısını ona da yaşatmak istiyordu. Taksi şoförüne restoranın adresini verdi ve arkasına yaslanıp sakinleşmeye çalıştı. Jean'ın yalanlarını yüzüne vururken sakin ve soğukkanlı olmak istiyordu.

Restoranın önünde taksiden inene kadar mucizevi bir şekilde kendini toparlamayı başarmıştı. Hatta öylesine sakindi ki bu durum kendisini bile korkutuyordu. Restorandan içeri girerek Jean'ı sordu ve Jean çok geçmeden mutfak kısmından çıktı. Yüzünde mutlulukla dolu bir gülümsemeyle ona doğru yaklaştı. Uzanıp Charlotte'u öptü ve Charlotte karşılık vermeden sadece buna izin verdi.

"*Mon amour*, seni gördüğüme çok sevindim. Beni özlediğin için mi geldin?"

Genç kadın soğuk bir tavırla, "Konuşmamız lazım," diye mırıldandı.

Jean kaşlarını çatarak Charlotte'un yüzünü inceledi. Bir terslik olduğunu anlamıştı. "Bundan hoşlanmadım." Bakışları merdivenlere kaydı ve Charlotte'u belinden tutarak yönlendirdi. "Pekâlâ, üst katta konuşabiliriz."

Sessizce merdivenleri çıkarak Jean'ın büro olarak kullandığı üst kata çıktılar. Charlotte içeri girince Jean kapıyı kilitledi ve arkasını dönerek şüpheli gözlerle genç kadını incelemeye başladı. Bir şeyler olduğunu anlamıştı ve Charlotte onun yüzüne bile bakamıyordu. Kendini zorlayarak başını kaldırıp Jean ile göz göze geldi.

"Bir şey mi oldu? Ben delirmeden önce bir açıklama yapmalısın, aşkım. Aramızdaki bu," eliyle ikisi arasındaki mesafeyi işaret ederek, "şeyden hoşlanmadım," dedi.

"Düşündüm de... Nişanımızı neden uzatıyoruz, Jean benimle hemen yarın evlenmeye ne dersin?"

Jean'ın kaşları biraz daha çatıldı ve ifadesi sertleşti. "Neler oluyor, Charlotte?"

Charlotte öfkeli bir soluk aldı, artık hislerini daha fazla saklayamayacaktı. "Bunu sana benim sormam gerekiyor. Benimle hemen yarın evlenememen için önümüzde bir engel var mı?"

Adam sessiz kaldı. Dudakları çizgi hâline gelirken, dişlerini sıkışı çenesindeki gerilmeden belli oluyordu. Gözlerinden çıkan öfke Charlotte'un öfkesinin yansıması olabilirdi. Fakat en ufak bir mahcubiyet, üzüntü ya da utanma yoktu. Onu saran duygu sadece öfkeydi.

"Charlotte..."

Charlotte, Jean'ın sözünü keserek, "Simone evde, sanırım karınla halletmen gereken bazı evrak işleri var," dediğinde Jean ona doğru bir adım attı. Charlotte elini kaldırıp onu durdurmakta gecikmedi. "Bana yaklaşma. Sakın!"

"Beni dinlemelisin."

Genç kadın kafasını iki yana sallarken kendini güvene almak ister gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Açıklama yapmak için çok geç kaldın."

Charlotte çıkmak için kapıya ilerledi ama Jean önüne geçerek gitmesine engel oldu. "Gitmek istiyorum."

"Hiçbir yere gidemezsin. Gidemeyeceğini daha önce söyledim ve sen de gitmeyeceğini söyledin."

“Söylediklerimin hepsini unut, Jean. Ben bir yalana inandım, o yüzden söylediklerim de yalandı.”

Jean o kadar gergin ve öfke doluydu ki hızlı hızlı nefes alışı bütün odayı gürültüye boğuyordu. “Söyleyeceklerimi dinlemek zorundasın.”

Charlotte acıyla karışık bir kahkaha attı. “Bana artık bilmediğim ne söyleyeceksin?” Sesini yükselterek, “Evli olmadığını mı?” diye sordu. Jean mahcup bir tavırla gözlerini kaçırdığında acıyan kalbini önemsemeden, “On beş yaşında bir oğlun olmadığını mı?” diye devam etti. “Yapacağın hiçbir açıklama bu gerçekleri benden sakladığını değiştirmeyecek.”

Jean belli belirsiz bir şekilde, “Söyleyemezdim,” diye mırıldandı.

İşte bu yüzden bir an önce gitmek istemişti. Jean’ın ağzından bunların gerçek olduğunu duymaya katlanamıyordu. Tüm bu olanlar kötü bir kâbus olmalıydı.

“Bunlar gerçek değil...” O kadar kısıp sesle konuşuyordu ki Charlotte onu duymakta zorlanıyordu. “O evlilik gerçek değil. Sadece kâğıt üzerinde, Charlotte bana inanmalısın.”

“Bunun önemli olduğunu mu sanıyorsun?”

Sözlerini sürdürürken gözlerini bir saniye olsun adamın gözlerinden ayırmadı, artık tüm gerçekleri görmek istiyordu. “Çok gençken yapığım bir hataydı, yıllardır görüşmedim, sadece kâğıt üstünde gibi zıvalıklarını dinlemek istemiyorum. Bunları zaten tahmin edebiliyorum. Önemli olan Jean bunu bana söylemendi ama sen sakladın. Hem de kalbime sahip olduktan ve ben her şeye evet dedikten sonra bile bunu sakladın. Gözlerimin içine bakarak böylesi büyük bir yalanı nasıl söyleyebildin? Sana ilk gün sordum. Sana bunu sordum!”

Charlotte önüne düşen saçları elleriyle geriye etti ve gözlerinden akan yaşları kurulayıp burnunu çekerek kendine gelmeye çalıştı fakat işe yaramıyordu, içi öyle acıyordu ki gözyaşları asla durmayacakmış gibiydi. Kendini bir ağlama krizine kaptırdığında dikkati dağılmıştı. Jean’ın dokunuşlarını yüzünde hissederek irkilip adamdan kurtulmak için çırpındı fakat Jean buna izin vermedi ve onu daha sıkı tuttu.

“Lütfen... Yapamazdım Charlotte. Seni kaybetmeyi göze alarak tüm bunlardan bahsedemezdim. Bu beni öldürüyor. Benden kaç-

man beni öldürüyor, benim yüzümden ağlaman beni öldürüyor. Bak bana, nefes alamıyorum.”

“Uzak dur benden.”

“Yapamam. Sana dokunmalıyım.”

“Ben Amerika’ya dönüyorum.”

Jean elleri yanmış gibi geriledi. Göğsü beyaz gömleğinin altında bir körük gibi inip kalkıyordu. “Hayır, hayır, hayır... Bunu söyleme. Düzeltebilirim. Yapabilirim.”

Charlotte bütün ciddiyetiyle başını dikleştirip, “Ben yapamam,” dedi. “Beni bir daha arama, Jean. Süre doldu ve anlaşmamız bitti.”

“Lanet olası süreyi ve anlaşmayı unuttuk sanıyordum! Bana bak, Charlotte. Hiçbir şey sandığın kadar basit değil. Böyle olmasını ben istemedim ama kimse bana fikrimi sormadı.”

Charlotte onun sözlerinden dolayı daha da öfkeleniyordu. “Emimin genç yaşında evlenip bir de çocuk yaparken kimse sana fikrini sormamıştır. Peki ya oğlunun velayetini almaya çalışmak da ne demek oluyor?”

Charlotte o kadar sinirliydi ki bütün suratının kızardığını ve öfkeyle alev alev yandığını hissediyordu. Bu kadar kontrolsüz olabileceğini asla düşünmemişti. Jean kaşlarını çatarak, “Ne velayeti?” diye sordu. Yüzünde derin bir şaşkınlık vardı.

“Karın, oğlunuzun velayetini almak istediğini söyledi.”

Jean Fransızca bir küfür savurdu. “Hayır, bu tamamen yalan. Tanımadığım bir çocuğun velayetini neden almak isteyeyim? Hem de sıfırdan bir hayat kurarken. Bu sana da mantıksız gelmiyor mu, Charlotte?”

Charlotte dudaklarını büzerek bir süre düşündü. Jean neden on beş yıl boyunca oğlunun velayetini almamıştı da şimdi almak istiyordu? Her şeyin ortaya çıkması pahasına böyle bir şey yapmayacağını tahmin ediyordu ama bu büyük senaryodaki ufak bir detaydı.

“Önemli olan o değil. Bunu karınla aranda çözersin ama ben bu yalanın hiçbir yerinde yer almak istemiyorum.”

Jean genç kadının önünde dizleri üzerine çöktü. Öylesine bitik bir hâli vardı ki Charlotte ister istemez ona acıdığını hissediyordu.

“Jean kalk yerden!”

Adam kafasını iki yana sallayarak, “Hayır,” dedi. “Hayır, gide-

mezsin. Başkalarının günahları üzerime yüklenirken sessiz kaldığım için beni terk edemezsin.”

Charlotte şüpheyile, “Neden bahsediyorsun?” diye sordu.

Jean kafasını kaldırdı, gözleri yaşlarla parlıyordu. Genç kadın gözlerini kaçırdığında Jean, “Bak bana!” diye bağırdı.

“On sekiz yaşındaydım, babam beni onunla evlendirdiğinde Claire ölümle mücadele ediyordu ve ben bu lanet olası olay yüzünden son günlerinde onun yanında değildim. Beni onunla evlenmeye mecbur bıraktı! Seni de kaybedemem. O piş kurusu öldükten sonra bile bana kötülük yapmaya devam edemez. Bunu yapamaz.”

Jean o kadar öfkeliydi ki konuşmasının yarısında Fransızca konuşmaya başlamıştı ve Charlotte bunun farkında olmadığına da emindi. “Peki ya çocuk? Onu da babanın zoruyla mı yaptın?”

Jean bir an tereddüt etmeksizin. “Çocuk benim değil,” dedi.

Fakat Charlotte buna inanmamıştı. Çocuğun Jean’a ait olduğundan emindi. “Yapma, Jean. Çocuğun senin olduğu şüphe götürmez.”

Kafasını önüne eğdi, hâlâ dizleri üzerindeydi ve Charlotte bu hâline acıdığı için kendine kızmaya devam ediyordu. “Ne söylesem bana inanmayacaksın, değil mi?”

Kafasını yerden kaldırıp genç kadının yüzüne baktı. “Sana inanmak için artık bir nedenim kalmadı.”

“Doğruyu söylüyorum, Charlotte. Çocuk benim değil. Simone’e evlendiğimizden beri elimi dahi sürmedim.”

Charlotte başını iki yana sallarken burnundan verdiği öfkeli nefeslerle güldü. Böyle bir durumda hâlâ yalanını sürdürüyor olmasına inanamıyordu. Kapıya doğru birkaç adım atmıştı ki Jean’ın ayağa kalktığını duydu. Charlotte kapının önüne vardığında arkasından seslendi.

“Charlotte... Senden gerçekleri sakladığım için özür dilerim ama sana asla yalan söylemiyorum.”

Genç kadın bir eliyle kapı kulpunu tutarken adama doğru döndü. “Jean. Fotoğrafını gördüm. DNA testine gerek olmayacak şekilde sana benziyor.”

Jean derin derin nefes alırken dudakları birbirine kenetlenmiş, tüm teni bembeyaz kesmişti. Yumrukları iki yanında sıkılı bir şekilde duruyordu. “Babama benziyor.”

Charlotte şaşkınlıkla, “Anlamadım?” diye mırıldandı.

Jean sesini yükselterek, “O benim oğlum değil, lanet olası kardeşim,” diye bağırdı.

Duyduklarına inanamıyormuş gibi donup kaldı. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Jean’ın yüzüne baktığında tamamen emin oldu. Doğruyu söylüyordu...

“Sana her şeyi anlatmama izin ver.”

Charlotte yerinden kıpırdamayınca Jean konuşmaya başladı. “Annem rahatsızdı. Bir tür akıl hastalığı vardı ve bazen günlerce yataktan çıkamayacak durumda olurdu. Onu severdim ama beni koruyacak durumda değildi. Babamın tüm eziyetlerini sadece izleyebiliyordu ve ben de katlanıyordum. Claire’i bulduğum zamanlar çoğunlukla evden uzaktaydım. Simone ise kasabaya yeni yerleşmiş, son derece kibar, naif, dindar bir duldu. Yirmili yaşlarının başındaydı ve bütün kasaba onun bir melek olduğunu düşünüyordu. Kiliseden neredeyse hiç çıkmazdı, tabii o zamanlar herkes onun dindar kişiliğinden dolayı olduğunu düşünüyordu ama sebebi babamdı.”

Jean’ın babasının ne kadar büyük bir canavar olduğuna tanıklık etmek üzere olan genç kadın kıpırdamadan onu dinlemeyi sürdürdü. O kadar sessizdi ki neredeyse nefes bile almıyordu.

“Bir süreliğine eve döndüğümde Simone benimle arkadaş oldu. Çok nazik ve tatlıydı. Claire’i ve beni paylaştığım tek kişi oydu. Onun gerçek bir arkadaş olduğunu düşünürdüm. Bütün kasaba, annem, babam arkadaşlığımızı biliyordu, o yüzden Simone planını uygulamakta zorlanmadı. Benden hamile olduğunu ağlayarak herkese anlattı. Babam derhâl evlenmemiz gerektiğini söyledi fakat ona elimi bile sürmemiştim. Annemin hastalığı çok ağırlaşmıştı ve babam beni onunla tehdit ediyordu. Boyun eğmek zorunda kaldım. Onunla evlendim.”

Charlotte’a doğru iki adım atarak duraksadı, şimdi zamanı olmadığını biliyordu. “O nikâhtan sonra Simone’u sıkıştırdım ama çocuğun kimden olduğunu söylemedi. Bir gece onu takip ettim, babamla ilişkileri olduğunu öğrendim. Annemin tüm bunları bilmemesi için susmaktan başka çarem yoktu, Charlotte. Sustum ve kaçtım. Fakat Claire artık yoktu. Ben de bir daha geri dönmedim. Ne boşanmak için ne annemin cenazesi için... Arkama bakmadım.”

Genç kadın onun için derin bir üzüntü duydu. Başına gelenleri hak etmediğini biliyordu. Fakat yine de bu olanları saklamasını haklı

çıkarmıyordu. “Şimdi arkama bakıp ondan kurtulmak istememin tek nedeni sensin. Artık özgür olmak istiyorum. Senin için... Sadece sana ait olmak istiyorum. Benden geriye ne kaldıysa...”

Charlotte dakikalarca sessiz kaldı. Aslında kararını çoktan vermişti fakat ne söylemesi ya da nasıl söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Jean’ın ne kadar kırıldığını anlayabiliyordu, kolay şeyler yaşamadığının da farkındaydı ama bunu saklamak onun seçimiydi. Kimsenin zorlamasıyla değil, kendi isteyerek saklamıştı.

Adamın gözlerinin içine bakarak, “Bu şekilde öğrenmeseydim bana söyleyecek miydin?” diye sordu.

Jean hafifçe öksürdü, Charlotte onun artık doğruyu söyleyeceğine inanmıyordu ve bu çok kötü bir şeydi. İlişkileri artık bitmişti. “Hayır, söylemeyecektim.”

Genç kadın Jean’ın doğruyu söylemesini beklemediği için şaşır-mıştı fakat bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Başını sallayarak, “Senin için kurallarımı bozdum, kendimden ödün verdim. Sen ise benim kalbi-mi kırdın,” dedi.

“Charlotte sana bunları anlatamazdım. Gideceğini bile bile bunu yapamazdım.”

Charlotte öfkeyle haykırdı. “Gitmemin sebebini bile hâlâ anlayamıyorsan neyi tartışıyoruz? Bana yalan söylediğin için gidiyorum, Jean artık sana güvenemeyeceğim için. Güven olmadan bir ilişkiyi nasıl sürdürmeyi planlıyorsun? Daha fazla sikişerek mi?”

“Mahvolurum, Charlotte beni bırakma.”

Genç kadın onun yüzüne bakmadı, bakarsa tereddüt etmekten korkuyordu bu yüzden arkası dönük bir şekilde konuştu. “İkimiz için de yeni bir hayata adım atmanın zamanı geldi. Ben yeni hayata hayallerimin peşinden giderek başlayacağım, belki sen de yanlışları düzeltmekle başlayabilirsin. Bence kardeşin gerçekleri bilmeyi hak ediyor ve senin için de yüzleşme vakti çoktan gelmiş.”

“Charlotte... Bu asla son değil.”

“Elveda, Jean.”

Genç kadın çıkarken kapıyı kapattı ve olabildiğince hızlı şekilde oradan ayrıldı. Gözyaşları artık kontrolü altında değildi. Hâlâ onu seven kalbine lanetler okuyordu.

Uçak havalanırken göğsünün ortasında oturan o ağırlığın kaybolacağını düşünmüştü ama yanılmıştı, sanki daha da ağırlaşıyordu. Hemen şimdi kalbinin Jean'ı taşıyan parçasını elleriyle kazımak istiyordu, bu bile canını daha az yakardı. Burnunu çekerek gözyaşlarını kuruladı, yanında oturan kadının ona acıyarak baktığını fark ettiğinde başını cama doğru çevirdi. Şimdi saatler boyu düşünceleriyle baş başa kalmak zorundaydı. Bu vermesi gereken zorlu bir sınavdı.

Charlotte, Vegas'a indiğinde kapalı olan cep telefonunu açmak için hiçbir istek duymadı. Ray'i aramaktan vazgeçerek bildiği tek yer olan motele döndü. Geldiği yere... En başında olduğu gibi... Odasının kapısını açarak içeri girdi ve çantasını bir kenara fırlatıp kendini kıyafetleriyle yatağın üzerine bıraktı. Gözleri tavanda, kalbi ise türlü karmaşaların içindeydi. Hâlâ böylesine büyük bir yalan söylediğine inanamıyordu. Kalbini nasıl bu kadar kolayca bir yalancıya teslim edebilmişti! Yüzünü yastığa gömüp hıçkırıklarını boğarken yeni güne dair yeni bir umut istiyordu.

Dönen kilidin sesiyle gözlerini açtı. Saat hakkında bir bilgisi yoktu ama kalın güneşlikleri delmeye çalışan güneşten öğlen saatleri olduğunu tahmin ediyordu. Genç kadın gözlerini ovuşturarak kapıda kimin olduğuna bakmak için yatakta doğrulurken, Ray yorgun bir hâlde içeri girerek şaşkınlıkla Charlotte'a baktı.

"Lola? Burada ne işin var?"

Charlotte bedenine dolanan çarşaftan sıyrılıp Ray'in kollarına atıldı ve Ray bir an bile düşünmeden Charlotte'u şefkatle kucaklayıp saçlarını okşamaya başladı. Belki de ihtiyacı olan şey bir çocuk gibi teselli edilmektir. İlk defa âşık olduğunda ve aşk acısı çektiğinde annesinin kollarında teselli aradığı gibi abisine sarıldı.

Ray saçlarının arasına doğru, "İşler pek iyi gitmedi sanırım," diye fısıldadı. Onu kırmaktan korktuğu açıktı.

Charlotte başını sallayarak onu onayladı. Kendine de Ray'e de önemli bir şey itiraf etmeden önce bir saniye bile düşünmedi.

"Birini hâlâ severken onunla olamayacağını anlamak... Gerçekten çok zor."

33. BÖLÜM YALNIZ

Birini unutmanın bir yolu yok. Sadece artık yapamayacak hâle gelene kadar özlemeye devam edebiliyorsunuz.

Jean

Tüm öfkesi ve nefretiyle arabasını kullanırken gözlerindeki yaşlar daha yeni kurumuştu. Çok pişman olsa da Charlotte'un gitmesine izin vermekten başka yapacağı bir şey yoktu. Ondan tamamen vazgeçemezdi. Hayır, bunu yapamazdı ama bir süre sakinleşmesi için ona zaman tanıyacaktı ve bu sürede hayatındaki tüm hataları birer birer temizleyecekti. Charlotte'a yabancı otların olmadığı bir bahçe vermek istiyordu. O en güzel çiçeklerin içinde olmayı hak ediyordu. Charlotte tamamen ona adadığı kalbinden daha fazlasını istiyorsa ona daha fazlasını verecekti. Arabasını öylece evin önünde bırakıp hışımla çıktı. Kapıyı açar açmaz bir şeyleri yumruklama ihtiyacı ile dolmuştu. Simone'u en son on sene önce annesinin cenazesini gizli gizli uzaktan izlerken görmüştü. Ve o gün geçmişi tamamen yok saymaya karar vermişti. Şimdi ise geçmiş bu kadar yıl sonra peşinden gelmişti; nefesini kesiyor, onu öldürüyordu. Charlotte olmadan nasıl nefes alındığını unutmuştu.

Simone bulmayı beklediği bir şekilde hâlâ evindeydi. Bu kadın canına susamış olmalıydı. Salonundaki yastıkları kabartırken kendi evindeymiş gibi rahattı ve bu Jean'ı hiç olmadığı kadar öfkeliyordu. Bir bakireye benziyordu ve onu bu kadar tehlikeli kılan da buydu. Masum görünüşü... Tıpkı babası gibiydi.

"Lanet olası eşyalarımдан hemen elini çek!"

Jean'ın bağıışı ile yerinden sıçrayan kadın ona doğru dönerek hızlıca istavroz çıkardı, bu hareket Jean'a son derece sahte geliyordu, yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. "Ah, Jean-Pierre beni korkuttun."

Jean kadının dibine kadar girerek tam önünde dikildi. Kısa boyu ve ince fiziğini gölgede bırakarak daha da dikleşti. "Korkmalısın, Simone. Akıllı bir kadının benden ve yapacaklarımdan korkması gerekir! Burada ne bok işin var! Sanki hayatımı yeterince becermemişsin gibi tekrar nasıl karşıma çıkarsın?"

Gözlerini bir an olsun kaçırmadan kırpıştırarak, "Üzgünüm, ben hayatını karıştırmak istememiştim," diye mırıldandı. Bu tavırları o kadar yapmacıktı ki Jean kırmızı görmüş bir boğa gibi öfkeden kuduruyordu.

"Şimdi hemen söyle bana, neden buradasın? Bu velayet saçmalığı da ne oluyor?"

Simone maskesinin düşmüş olmasından duyduğu rahatsızlığı hemen belli etti ve yüzündeki o manasız gülümseme soldu. "Avukatın boşanma kâğıtlarını getirdi ve imzalamamı istedi."

"Seni on beş yıldır görmedim, Simone. Yıllar önce bunu halletmem gerekirdi ama şimdiye kadar unuttuğum bir ayrıntıydı. Bunda şaşırarak bir şey yok. Şimdi söyle bana, Charlotte'a çocuğunun velayetini istediğim saçmalığını neden söyledin?"

Simone'un bu konuşmadan rahatsız olduğu açıkça belli oluyordu. Bir adım gerileyerek Jean'ın yüzüne bakarken gözlerinden hırs parlıyordu. "Bunca yıl boyunca çektiklerim bir hiçle sonlanmayacak, Jean-Pierre! Hasta annene ve yatalak babana baktım. Seni bir fahişe için basit bir imzayla bırakmayacağım."

Jean kendine hâkim olmaya çalışsa da bu durum her an daha güç bir hâl alıyordu. Kadının kolunu olanca gücüyle kavradı. "Onu, o pislik herifin altına yatıp piçini peydahlamadan önce düşünecektin. Sana hiçbir şey borçlu değilim ama sen bana çok şey borçlusun. Ya o kâğıtları güzellikle imzalarsın ya da oğlun da dâhil her şeyi elinden alırım. Seçim senin."

Kadının konuşmasına izin vermeden onu kapıya doğru sürüklerken kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Kapıyı açarak Simone'u sertçe dışarı savurdu. "Daha önce hiçbir kadına şiddet uygulamadım ya da yapmak istemedim ama Simone sen benim öfkemi tetikliyorsun. O yüzden bundan sonraki tüm meseleleri bana avukatımla ilet. Bir kez daha hayatımda zorluğa neden olursan... Yapacaklarımdan sorumlu değilim. Şimdi defol!"

Simone'u hayatından çıkardıktan sonra derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışan Jean, aldığı o nefesle yoğun bir acıyla sarsıldı. Charlotte bastığı her noktada derin izler bırakarak gitmişti. Hatalı olduğunu biliyordu, ona dürüstlük sözü verdikten sonra yalan söylediği için pişmandı ama anlatamazdı. Kendi bile yüzleşmekten kaçtığı bir şeyi onu kaybetme pahasına açıklayamazdı. Şimdi ise onu gerçekten kaybetmişti ama bunu kendine itiraf etmeyecekti. Bunu yüksek sesle asla söylemeyecekti. Ne kadar sürerse sürsün ne pahasına olursa olsun Charlotte'u geri kazanmak zorundaydı.

Hızlı adımlarla yatak odasına doğru yürüdü. Sanki onu orada bulacağını hissediyordu. Varlığı öylesine yoğundu ki Jean gitmediği ihtimaline tutunmak istiyordu. Kokusu evin her yerini sarmışken gitmiş olması nasıl mümkün olabilirdi? Yatak odasına girdiği anda o terk edilmişliği bir kez daha hissetti. Aslında her şey olması gereken yerde duruyordu. Charlotte giderken her şeyi arkasında bırakmıştı. Kıyafetleri askılarda, eşyaları ortalıkta, parfümü komodinin üzerindeydi. Yerli yerinde olmayan tek bir şey varsa o da yere öylece fırlatılmış olan yüzüktü.

Charlotte

Charlotte, Fransa'dan döndüğünden beri hayata tutunmak için gerekli gücü bulamıyordu. Bir hafta geçmişti fakat aynı yoksunluğu, aynı acıyı ve aynı öfkeyi yaşıyordu. Jean'dan gelen aramaları dikkate almamak ve mesajları okumamak için şarjı biten telefonunu dolabın içinde tutuyordu. Jean'a daha önce bir şans vermişti ve bu şans genç

kadını daha fazla yıkarak tüketmekte sakınca görmemişti. Hem de sonuçlarını bilmesine rağmen... Onun düşüncelerini, hislerini hiçe saymıştı. Charlotte uçurumun karşısında olduğunu bile bile yürümeye devam edecek değildi. Aşka inanıyordu ve Jean'a âşıktı fakat kendini acıta acıta buna devam edemeyecek kadar da büyümüştü.

Ondan ölesiye nefret ediyordu ama yine de her parçasını seviyordu. Bu öyle zor bir ikilemdi ki kendi kendiyile kavga etmekten yorulmuştu. Yine de kararından dönmeyecekti. Jean artık hayatında olamazdı. Eşyalarını toplamış, yola çıkmak için hazırlanmıştı. New York'a dönüyordu. Artık zamanı gelmişti ve bunu daha fazla ertelemeyecekti. Bir an önce yeniden yaşamaya başlamalıydı, sanki o üç ay hiç yaşanmamış gibi...

Onu havalimanına götürmesi için Ray'i beklerken biraz nefes almak için dışarı çıktı. Bu moteli özlemeyeceğini biliyordu ama garip bir şekilde her seferinde buraya dönüyordu. Tırabzanlara yaklaşarak öğlen saatinin sessizliğini dinlemeye başladı. Tam o sırada otoparka giren taksi dikkatini çekti. Gözlerini kısarak bir süre taksiye baktı. Kapısı açılan arabadan yavaşça inen adamın her ayrıntısı beyninde tazeydi. Fakat yine de kalbinin hızlanmasına engel olamadı. Araba gözden kaybolurken motelin otoparkında öylece dikilen adamdan gözlerini ayıramıyordu. Jean sanki onun varlığını hissetmiş gibi kafasını kaldırdı ve göz göze geldiler. Saçları omuzlarını süpürüyor, esen ılık rüzgârın etkisiyle savruluyordu. Darmadağın ve yorgun görünüyordu. Charlotte daha önce onu bu hâlde görmemişti. Uzun süre birbirlerine baktılar ve Jean kararsız adımlarla merdivenlere yönelip çıkarken Charlotte öylece bekledi.

Jean uzun koridorun en ucundan ona doğru yürürken genç kadın gözlerindeki öfkeye karışan derin bir özlemle onun adımlarını seyreliyordu. Charlotte daha fazla yaklaşmaması için müdahale etmeden önce durdu ve "Neden buradasın?" diye sordu.

Kırgın bir tavırla gülümsedi. "Cevabı biliyorsun. Ben senden vazgeçmem demiştim, Charlotte. Vazgeçmeye niyetim yok."

"Sen bize, ilişkimize ve sözlerine ihanet ederek kararını verdin,

Jean. Ben de seni terk ederek bir karara varıyorum. Bunu zorlaştırarak her şeyi daha fazla yıpratıyorsun.”

Jean kafasını iki yana sallayarak, “Hayır, seni elde ettikten ve tüm o duyguları tattıktan sonra arkamı dönmemi bekleme benden,” dedi.

“İşte senin yaptığın sadece buydu, beni elde etmek... Kazanmak için hiç uğraşmadın. Beni istedin, parasını verdin ve aldın. Beni baştan çıkardın ve sahip oldun. Korktun ve kaçtın. Geri geldin ve sözler verdin, Jean. Sonra ne yaptın? Beni bir masala inandırdın ve her şeyi paramparça ettin. Şimdi benden parçalarımı yerden toplayıp önüne sermemi mi istiyorsun?” Charlotte tüm kararlılığıyla, “Hayır,” dedi. “Buna izin vermeyeceğim. Ben sana ikinci bir şans vermiştim ve sen onu kullanamadın. Şimdi söyleyeceğin hiçbir şey sana yeniden güvenmemi sağlamayacak.”

Jean pes eder gibi ellerini ceplerinden çıkardı. Fakat Charlotte onun gözlerindeki bakıştan pes etmediğini anlayabiliyordu. “Var olduğunu bilmediğim parçalarımı buldun sen benim. Şimdi öylece arkamı dönüp gitmemi bekleyemezsin.” Bir adım daha atarak yaklaştı. “Her şeyi düzeltebilirim. Baştan başlayabiliriz.”

Charlotte gülerken öfkesini bastıramamıştı. “Kırılmamış gibi mi yapacağım? Sende yalanlar söylememişsin gibi mi davranacaksın?”

“Charlotte...”

Biraz daha yaklaştı ve artık Charlotte için tehlikeli bir bölgedeydi. Bedeni hâlâ ona doğru çekiliyordu ve genç kadın bunun geçip geçmeyeceğini bilmiyordu. Elini kaldırıp durmasını işaret etti fakat Jean onu dinlemeden biraz daha yaklaştı.

“Sana dokunmama izin ver. Nasıl olduğunu hatırlatayım. Ne kadar mükemmel olduğunu...”

“Hayır, hayır bunu yapma. Bir şeyleri düzeltmek için aramızdaki cinsel çekimi kullanamazsın. Artık işe yaramaz.”

Jean onu dinlemiyordu, Charlotte’un yanaklarını avuçları içine alıp dudaklarını öpmeye başladığında geri çekilmeyi düşündü ama bunu yapmadı. Bununla baş etmesi gerekiyordu. Ona hiç karşılık vermeden sadece öpücüğüne izin verdi ve Jean derin bir yıkılmışlıkla geri çekilirken de tepkisiz kaldı. Adam öfkeli bir haykırıyla duva-

ra yumruk attığında Charlotte boş bulunup yerinden sıçradı. Jean gözüne daha önce hiç şiddet eğilimli gibi görünmemişti ama şimdi korkutucuydu.

“LANET OLSUN! SENİ SEVİYORUM. SENİ ÇOK SEVİYORUM.”

Derin nefeslerle yükselip alçalan göğsü ve hırıltılı nefesini yok sayan Charlotte, doğruca adamın kızarmış ve berelenmiş eline baktı fakat kendini toplamakta gecikmedi, şimdi pes edemezdi.

Charlotte doğruca gözlerinin içine bakarak en kararlı tavrını takındı. “Ben artık aynı şekilde hissetmiyorum.” Jean uzun süre genç kadının yüzünü inceledi, orada söylediği yalanın izlerini arıyor olmalıydı ama Charlotte bir an bile direncini kaybedip gözlerini kaçırmadı. “Artık anlaşma bitti ve ben özgürüm. Bunu daha fazla zorlaştırma.”

Adam güldü. “Anlaşma, öyle mi? Hâlâ lanet olası anlaşmadan mı bahsediyoruz? Pekâlâ, Charlotte. Madem aynı şekilde hissetmiyorsun o hâlde anlaşma bitsin.”

Jean gittikten sonra daha önce hissetmediği büyük bir boşlukla sarsılan bedeni tam olarak kendine gelememişti ki Ray onu almaya geldi. Bir kez daha kalbinde derin bir acıyla yolculuk yapması, sevdiği insanlardan uzaklaşması gerekiyordu.

“Şimdi gitmek zorunda değilsin, Lola. Biraz daha kendini toplanmalısın.”

Ray’ın söylediklerini onaylayan Hilary’nin sesini duydu ama Charlotte cevap verecek gücü henüz bulabilmiş değildi, kelimeler hâlâ boğazında düğümleniyordu. “Gitmem daha iyi olacak. Uzaklaşmalı ve bir amaç için mücadele etmeliyim.”

Uçuş anonsunu duyduğunda iki damla gözyaşı yanaklarından süzüldü. Hilary kollarını açarak arkadaşına sıkıca sarıldı ve yanaklarına sulu öpücükler bıraktı. Ray ona erkeksi bir şekilde tek koluyla sarılırken, kafasının tepesine çocukken yaptığı gibi korumacı bir öpücük bıraktı. Charlotte bir an rahatladı. Yalnız değildi...

Ama Jean yalnızdı.

Gecenin bir yarısı eski hayatının içinde yeni bir hayat kovalamak için New York'a geldiğinde Charlotte da aynı Jean gibi yalnız kalmıştı.

NEW YORK'TA BİRİNCİ AY

Birkaç günü eski arkadaşlarından birinin evinde geçiren Charlotte, ilk iş olarak kendine kalacak bir yer bulmuş ve okula geri dönmüştü. Yeterli parası vardı ama o paraya dokunmak her seferinde vicdanını sızlattığı için staj gördüğü hastaneye yakın bir kız yurdunda gece görevlisi olarak çalışmaya başlamıştı. Okul, staj, ağır dersler ve bütün gece iş yerinde olmak uykuya hiç vakit bırakmasa da düşünmeye de vakit bırakmadığı için tercih edilebilir bir yoldu. Charlotte hastane bankosundan hasta dosyalarını alırken birinin yaklaştığını hissetti ve Bradley'in tanıdık sesini duydu. Aynı hastanede çalışıyor olmaları kötü olsa da en azından adam artık derslerine girmiyordu. Charlotte kaydını yenilerken özellikle başka bir doktorun öğrencisi olmayı tercih etmişti.

"Lola? Bu gece nöbetçi misin?"

Charlotte arkasını döndü. Bradley, beyaz önlüğünün cazibesini kullanmayı bilen bir adamdı. Geriye doğru taranmış sarı saçları, etkileyici koyu renk gözleri ve o gözleri çerçeveleyen ciddi gözlükleri ile hafiften tatlı serseri bir havaya sahipti. Etkileyici bir adam olduğu inkâr edilemezdi. Evlenip bebeklerini doğurmak isteyen bir hemşire ve stajyer ordusu vardı.

"Şey, evet. Bu gece çalışmıyorum."

"Ve dinlenmen gereken tek geceyi nöbetçi olarak geçiriyorsun? Çok yorgun görünüyorsun. Nöbetlerini ayarlayabilirim, bunu biliyorsun."

Genç kadın dosyalara odaklanmaya çalışırken bakışlarını Bradley'den kaçırdı. Neden ona bakmak bile rahatsız hissettiriyordu? Bradley'i sevmişti. "Ben iyiyim, gerçekten. Benim için bunu yapmana gerek yok. Nöbetlere kalmam gerekli, ileride bu işi yapacağım."

Bradley, Charlotte'un omuzlarını kavrayarak genç kadını kendine çevirdi, şimdi onun gözlerine bakmak zorundaydı ve Bradley'in suratında olan o hafif gülümseme ifadesinin ne anlama geldiğini de çok iyi biliyordu. İlk tanıştıkları zaman da ona böyle bakmış ve onu etkilemişti, yine aynı şeyi yapmaya çalışıyordu.

"O herif sana ne yaptı, Lola?"

Charlotte hızla kafasını iki yana salladı. "Hiç, hiçbir şey."

"Hiçbir şey değil. Kalbini kırmış. Gözlerin artık eskisi gibi bakmıyor."

Charlotte dosyaları göğsüne bastırarak korunmaya çalıştı. Neden bir kız çocuğu gibi bir şeylerin arkasına saklanmak istiyordu? O ayakları yere basan bir kadındı, pekâlâ aşk acısıyla başa çıkabilir, bunu başını dik tutarak itiraf edebilirdi. "Sadece bazı şeyler kötü gitti ama atlatabilirim, yapabilirim."

Bradley onu uzun uzun incelerken, "Dersimden neden çıkmak istedin?" diye sordu.

"Bu doğru değildi. Biliyorsun. En başında dersinden çekilmem gerekirdi, ilişkimiz sürerken... Bu yanlıştı. Senin itibarını, benim ise gelecekteki kariyerimi etkileyebilirdi."

"Peki ya şimdi? Artık bir ilişkimiz yok, Lola."

Genç kadın koridorda biri var mı diye hızlıca etrafına bakındı. Hastanede dedikodu malzemesi olmak istemiyordu, zaten uğraşacak yeterince fazla şeyi vardı. Charlotte henüz Bradley'e cevap veremeden adam ona biraz daha yaklaşmıştı.

"Sadece sana bir arkadaş gibi destek olmaya çalışıyorum. Her şeyle kendi başına mücadele etmek zorunda değilsin. Herkesin biraz yardıma ihtiyacı vardır. Evet, güçlü bir karakterin var ve emin ol buna hayranım ama bazen kendini bırakmalısın."

"Ben... Ben bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Hep kendi başıma çözdüm, yine yapabilirim."

Bradley buruk bir tebessümle karşılık verdi. "Belki de baştan beri yaptığın tek hata buydu: Her şeyle kendi başına mücadele etmek. Ne olursa olsun her zaman yanında olacağım. Bunu unutma."

Charlotte yutkundu. Onun karşısında ağlamak istemiyordu, gördüğü destek sanki kapanan bir yarasını kanatmıştı. “Teşekkür ederim.”

NEW YORK'TA İKİNCİ AY

Charlotte iyice soğuyan New York havasına çıktığında montunun önünü kapatıp şalına sıkıca sarındı. Hastanede geçirdiği uzun bir günü nihayet atlatmıştı ve evine gidip biraz olsun dinlenmekte özgürdü. Yurtta gece görevlisi olarak çalışma işi uzun sürmemiş, Bradley kısa sürede bu duruma el atarak önce Charlotte’a asistanı olmasını teklif etmişti. Charlotte bu teklifin ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Bradley çok başarılı bir kardiyologdu ve Charlotte’un da hedefi buydu fakat etik olarak bunun doğru olmayacağını biliyordu. Onu ikna edemeyeceğini anlayan adam birkaç gün sonra yeni bir teklifle gelmişti. Charlotte artık hastanenin çocuk kardiyoloğu için çalışıyordu. Bayan Harris dünyanın en tatlı kadınlarından biriydi ve Charlotte onunla çalıştıkça kendini bulduğunu hissediyordu.

Bradley’in arkasından seslendiğini duyarak döndü. Adam birkaç hızlı adımda onu yakalamayı başarmıştı. “Hava çok soğuk, bu saatte yalnız dönmemelisin. Seni evine bırakayım.”

“Buna gerek yok. Metro ile gideceğim, son derece hızlı olacak.”

Bradley pek sık yapmadığı bir şekilde kaşlarını çatarak karşılık verdi ve Charlotte’un koluna girerek onu otoparka doğru sürüklemeye başladı. Arabanın önüne geldiklerinde genç kadın itiraz etmeye çalıştı. “Brad, gerçekten zahmet etmene gerek yok.”

Charlotte sanki bir düğmeye basmış gibi adamın bakışlarında bir şey yandı ve genç kadını arabayla kendi bedeni arasında sıkıştırdı. “Bana böyle seslenmeni özlemişim.”

“Ben... Ben bunu farkında olmadan söyledim. Yanlış anlamı isteme-”

Bradley hızla lafını kesti. “Bunu biliyorum. Yanlış anladığım falan yok, otuz beş yaşındayım, Lola çocuk değilim.”

Binmesi için kapıyı açıp kenara çekildiğinde Charlotte itiraz etmedi.

Bradley diğer tarafa dolaşırken, karşıda bir arabanın farları açık hâlde park ettiğini görerek bakışlarını oraya odakladı. Bir silüet arabanın kapısını savurarak açıp dışarı çıktı, bir süre duraksadı ve tekrar arabaya binip kapısını olanca gürültüyle çarptı. Bu durum Charlotte'a anlamsız gelmiş ve nedensizce titremesine neden olmuştu. Bradley arabaya bindiğinde merak havası dağılmıştı.

34. BÖLÜM YENİDEN BAŞLAMAK

*Kadın, adamı hissettiğinden daha fazla sever,
adam ise kadını gösterdiğinden daha fazla...*

NEW YORK'TA ÜÇÜNCÜ AY

Charlotte yeni amacını bulmuş gibi hissediyordu. Çocuk kardi-yoloji servisi ona merhameti, güveni, şefkati ve masumiyeti öğretiyordu ve gün ne kadar yorucu geçerse geçsin her akşam hastaneden gülümseyerek ayrılıyordu. Okul da aynı şekilde harikaydı, artık kararını vermişti. Çocuk bölümünde çalışmak istiyordu. Çocuk esirgeme kurumundan gelen küçük hastası bir haftadır buradaydı ve Charlotte onunla özel olarak ilgilenmekten kendini alamıyordu. Diğer çocuklar ailelerinden yeterince sevgi görüyordu ve hepsi bol bol gözyaşı dökme şansına sahipti. Oysa küçük Kate'in gözyaşı dökceği bir ailesi yoktu bu yüzden geldiği günden beri hiç ağlamamıştı.

Genç kadın gece nöbetinden kısa bir zaman bulmuş, çoğu gece yaptığı gibi gizlice Kate'in odasına süzülmüştü, elinde yeni bir masal kitabı vardı. Gece lambasının ışığında kıvrılmış küçük bedeni uyuyor gibi görünüyordu ama Charlotte onun sıkı bir numaracı olduğunu biliyordu.

“Uyumadığını biliyorum, seni küçük numaracı.”

Kate çarşafın altında saklanan başını kapıya doğru çevirdi. Saçlarından dökülen kırılgan bukleler yüzüne düşerek ifadesini gizlemişti. Yakın zamanda ciddi kalp ameliyatı geçiren dört yaşındaki bir kız çocuğuna göre oldukça güçlüydü.

İşaret parmağını dudaklarına götürerek, “Şşşt,” diye fısıldadı. “Hemşire Jane’e yakalanmak istemezsin.”

Charlotte güldü ve yalandan bir korkuyla elini kalbine götürdü. “Evet, haklısın, sessiz olmalısın.”

Hemşire Jane, çocuk koğuşunun yaşlı gece hemşiresiydi ve tüm tatlılığına rağmen çocukları disiplin içinde tutmayı başarıyordu. Charlotte önce kızın durumunu kontrol ederek yastığını düzelterip oturmasını sağladı. Kate kitaba uzanıp kapağını incelerken, “Masalın ismi ne?” diye sordu.

Charlotte kitabı küçük kızın elinden alarak yatakta yanına yerleşti ve ilk sayfayı açarken, “Parmak Kız,” diye cevap verdi. Kate yeşil gözlerini kocaman açmış, bir hayret nidası çıkarmıştı. Charlotte bu bakıştan sonra hemen masalı okumaya başladı.

Buradaki her çocuk Charlotte’u iyileştiriyordu. Sanki Tanrı’nın ona bir mesajıydı. İnsanlar kendi hayatını çok zor ya da katlanılmaz sanıyordu. Charlotte da hep öyle düşünmüştü ama bu çocuklar hayata öylesine büyük bir arzuyla tutunuyordu ki Charlotte dert ettiği tüm o ufak şeylere lanet ediyordu. Sanki küçücük yaşlarında hayatın anlamını bulmuşlardı. Her an ölebilirlerdi ve bunu biliyorlardı ama yine de kahkahalarla gülebiliyorlardı. Bu umudun ta kendisiydi.

Charlotte eve gitmek için üzerini değiştirmiş, montuna sımsıkı sarılmıştı. Tam kapıdan çıkmak üzereyken hastane güvenliği peşinden geldi. “Doktor Kelly, sizin için bir paket var.”

Charlotte şaşkınlık içinde genç adama döndü. Paket gelmesi için uygun bir saat değildi. Kolundaki saate bakarak bu düşüncesini doğruladı. Akşamın onunda ne paketi idi? Adamın elindeki ufak kutuyu aldı. “Kimden geliyor? Teslimat için geç bir saat.”

“Bir kurye bıraktı, hanımefendi.”

Charlotte başını sallayarak dışarı çıktı, paketi hâlâ elinde tutuyordu. Hastanenin girişindeki banklardan birine oturdu, bankın soğuğu kot pantolonundan içeri işlerken, titreyerek paketi açmaya başladı. Küçük kadife bir kutuydu, bir takı kutusuna benziyordu. Genç kadın kutunun kapağını kaldırdı, içinde sadece bir kart vardı.

Kartı alarak üzerinde yazanları okumaya başladı. Bir adresten başka bir şey yoktu. Çok uzakta olmayan bir yerin adresiydi ve Charlotte üzerinde bir isim okuyamıyordu, sadece arkasında el yazısıyla yazılmış kısa bir not vardı.

Bu akşam ... adreste olacağım ve seni bekleyeceğim.

Beş dakika gözlerini kısarak elindeki notu kimin gönderdiğini ve onu kimin beklediğini düşündü. Aklına ilk gelen ismi hemen uzaklaştırmak için kafasını iki yana salladı. Hayır, hayır o olamazdı. Üç aydır hiç iletişime geçmemişti, büyük ihtimalle eski hayatına dönmüştü ve Charlotte kendine onu düşünmemek için söz vermişti. İkinci seçeneği elbette Bradley'di. Diğer isimden daha yakındı ve bugün çalışmıyordu. Yani, o olabilirdi. Bir süredir kendisine yakınlaşmaya çalıştığını hissediyordu ama Charlotte böyle bir şeye hazır değildi. Yine de bir kez daha onun kalbini kırmak istemiyordu, bunu yüzüne söylemek zorundaydı.

Oturduğu yerden kalkarak yoldan geçen bir taksiyi çevirdi. Yol boyunca tek düşündüğü Bradley'i kırmadan duygusal bir yakınlaşma daha yaşamak istemediğini nasıl söyleyeceğiydi. Adrese geldiğinde taksiden indi fakat karta bir kez daha bakma ihtiyacı hissetti. Bir restoran olacağını düşünmüştü ama burası bir bardı. Pek Bradley'in tarzı olan bir şey değildi. Çatık kaşlarıyla yürümeye başladı. Barın ağır kapısına yüklenirken kapının görüldüğü kadar ağır olmadığını fark etti. Kendini hızla içeride bulmuştu. Fakat içerisi bomboştu. Bir kez daha saatine baktı. Gece hayatının başlaması gerekmiyor muydu?

Şaşkın bir hâlde karanlık mekânın içine doğru ilerledi. Sandalyeler, masalar her şey kaldırılmıştı, sadece bar tabureleri yerli yerindeydi. Charlotte cılız bir sesle, "Merhaba, kimse var mı?" diye seslendi.

Cevap olarak bar taburelerinin durduğu yerdeki ışıklardan birkaç tanesi yandı. "Buraya buyurun, hanımefendi."

Adımlarını şüpheyle bar tezgâhının diğer tarafında dikilen kadının olduğu yere doğru yönlendirdi. "Kapalı mısınız?"

Kadın sevimli bir şekilde kıkırdadı. "Hayır, hayır kapalı değiliz."

“Neden kimse yok?” Charlotte yaklaştıkça kadını görmeye başlamıştı. Son derece genç ve tatlıydı.

Omuzlarını silkerek, “Olması gereken herkes burada gibi duruyor,” derken sesinde şakacı bir tonlama vardı.

“Lütfen oturun, yorgun görünüyorsunuz, ne içmek istersiniz?”

Charlotte sanki büyülenmiş gibi tabureye oturdu ama montunu bile çıkarma girişiminde bulunmamıştı. Neden buradaydı ve Bradley ne yapmaya çalışıyordu? “Ben... Neden burada olduğumu bilmiyorum.”

“Bir şeyler içmek için? İnsanlar bunu sık yapar.” Dudaklarını büzererek düşünür bir ifade takındı. “Bence bir Bloody Mary sizi tazeleyecektir.”

Charlotte cevap veremeden kadın karışımı hazırlamaya başlamıştı. O sırada beklemediği bir şekilde yanına birinin oturduğunu hissetti. Daha dönüp yüzüne bakamadan adamın tanıdık, aksanlı sesini duydu. Tıpkı aylar önce Vegas’ta o barda karşılaşmaları gibiydi ve Jean aynı o günkü gibi *konyak* istemişti.

Charlotte yaşadığı anlık şokla, “Burada ne işin var?” diye sordu.

Jean’ın yüz ifadesinde anlık bir değişim belirdi ama hemen kendini toparladı. İçkiler önlerine konmuş ve kız ortadan kaybolmuştu. “Başkasını mı bekliyordun?”

Charlotte bu soruya cevap vermedi. Onu özlediğini kendine itiraf etmekten deli gibi korkuyordu bu yüzden yerinden kalkmak için hareketlendi ama Jean onu durdurdu.

“Gitme. Lütfen...”

Jean’ın sesindeki bir şey gitmesine engel olmuştu, Charlotte oturmaya devam ederken, “Neden buradasın, Jean?” diye sordu.

Başını ona doğru çevirdi ve bakışlarını kaçırmadı. “Çünkü sen buradasın.”

Charlotte etrafındaki boşluğu işaret etti. “Tüm bunlar ne demek oluyor?”

Jean sanki etrafta kimse olmadığını yeni fark ediyormuş gibi gözlerini karanlıkta gezdirdi. “Aklıma daha iyi bir fikir gelmedi.”

“Ne için?”

Jean hiç tereddütsüz, “Yeniden başlamak için,” diye cevap verdi.

Charlotte derin bir nefes aldı. Ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu ama kalkıp gitmeyi de hiç aklına getirmemişti. Orada onunla oturmak sanki tamamlanmış gibi hissettiriyordu. “Beni nasıl buldun?”

Oldukça ciddi bir ifade takınmıştı. Bedenini Charlotte’a doğru döndürüp gözlerini bir saniye olsun kaçırmadan, “Dünyanın tüm kalabalığı arasında kaybolsan, yine de seni aramaktan bıkmam, *mon amour*,” dedi. “Şehir de değiştiren ülke de... Benim için fark etmez. Kalbim seni daima bulur.”

Genç kadın gözlerinin neden yaşardığını bilmiyordu ama bundan hiç hoşlanmadı. Jean’a belli etmeden gözlerini kurulayıp burnunu çekmeye çalıştı. Fakat bir şey söyleyemeden Jean tekrar konuştu. “Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence evinden çok uzaktasın.”

Charlotte’un aklına ilk karşılaşmalarındaki konuşmalar geldi ve içinde bir duygu fırtınası esti. Her an, her sözcük, her dokunuş genç kadının beynine kazınmıştı. Ne kadar zaman geçerse geçsin bundan kurtulması imkânsızdı.

“Beni takip ediyordun, değil mi?”

Jean gözlerini kaçırarak içkisinden bir yudum aldı ve Charlotte’un sorusunu cevapsız bıraktı. “Ne kadar zamandır beni takip ediyorsun, Jean?”

“Bir süredir.” Kaşları havaya kalkıp yüzü alaycı bir ifade alırken, “Birilerinin yüzünü dağıtmak isteyeceğim kadar uzun bir süredir,” dedi. “Seni buraya onun davet ettiğini düşündün, değil mi?” derken sesi öfkeyle karışık bir hüzne teslim olmuştu. Eskiden tanıdığı adam duygularını asla açık etmezdi ama şimdi Charlotte ona bakıyor ve bir kitap gibi okuyordu.

Ona yalan söylemek istemedi bu yüzden, “Senin burada olacağını düşünmedim,” diye cevap verdi. “Düşündüm ki... Eski hayatına dönmüşsündür.”

Jean acı dolu bir ses çıkararak güldü, boş içki bardağını ileri doğ-

ru itti. “Eski hayatım...” Başını iki yana sallayarak, “Senin yaptığın gibi mi?” diye sordu.

Charlotte belki biraz suçluluk biraz da öfkeyle konuştu. “Sana hedeflerimi gerçekleştireceğimi söylemiştim, Jean. Ne olursa olsun. Eğer bu durum seni rahatsız ettiyse neden beni izledin? Neden arkamı dönüp gitmedin?”

Jean, “Ben de sana senden vazgeçmeyeceğimi söylemiştim,” derken son derece ciddi görünüyordu. “Ne olursa olsun senden vazgeçmiyorum. Artık beni istemiyorsan, yeniden istemeni sağlarım. Eğer başkasını istiyorsan, seni geri kazanmak için savaşırim.”

Yerinden kalkarak Charlotte’un tam önünde dikildi. Bedeni onu karanlığa gömerek önünde yükseldiğinde nefesini tuttu. “Söyle bana aşkı, onu mu istiyorsun?”

Charlotte onun gözlerindeki hüznü gördü. Onun karşısında bu şekilde oturmaktan rahatsız olmuştu. Göz göze gelebilmek için ayağa kalktı fakat o an bunun yanlış bir hamle olduğunun farkına vardı. Göğsü neredeyse Jean’ın göğsüne değecekti ve sıcak nefesini hissedip, parfümünün baştan çıkarıcı kokusunu alacak kadar ona karışmıştı.

Kafasını iki yana sallayarak, “Hayır,” dedi. “Onu istemiyorum. Bradley’le birlikte değilim. Bir adamın beni nasıl yıkabileceğini gördüm, Jean. Bunu bir daha tekrarlamayacağım. Çok canımı yakıyor.”

Neredeyse ağlamak üzereydi. Jean’a bakıyor olmak bile hâkimiyetini kaybetmesine neden oluyordu. Jean onun güçlü yanlarına açılan delikti. Elleri Charlotte’un yanaklarını kavradı ve dokunuşunun sıcaklığı tüm olumsuz düşüncelerini küle dönüştürdü. Gözlerini çok kısa bir an kapattı ve daha ne olduğunu anlamadan Jean’ın dudaklarını dudaklarında hissetti. Karşı koymak için ellerini adamın göğsüne götürdü ama onu itmedi. Elleri öylece Jean’ın sıcaklığına temas ederken kalp atışlarını avuç içinde hissediyordu. Jean heyecanlıydı.

Saniyeler içinde kendini onun öpüşüne karşılık vermekten başka bir şey yapamaz hâlde buldu. Dudakları aralandı ve tutkusuna karşılık verirken dilleri birbirine dolanıp şehvetin ilk kıvılcımını yaktı. Jean boğazının gerisinden acı dolu bir inilti çıkardı. Aynı dakikalar-

da Charlotte bar tezgâhına yaslanmıştı ve Jean'ın elleri belini kavrayarak onu kendine çekmeye başlamıştı. Jean vahşileşmeye ve sanki aldığı son nefesmiş gibi onu içine çekmeye başladığında Charlotte da kendi duygularında boğuluyordu. Kolları adamın boynuna dolmuş, kendini tamamen ona teslim etmişti.

Charlotte farkına bile varmadan Jean'ın eli pantolonunun bel kısmında dolaşmaya başlamıştı. Elinin montun ve kazağın içine nasıl süzüldüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ya da farkına varamayacak kadar kendini kaybetmiş hâldeydi. Çıplak teninde parmaklarının dokunuşunu hissetmeyi özlediğini fark etmek gözlerinin yaşlarla dolmasına neden oldu. Pantolonunun düğmeleri yavaşça açıldı ve Jean'ın eli daha tehlikeli bir noktaya süzüldü. Fakat Charlotte kendini onu öpmeye öylesine kaptırmıştı ki durmasını söyleyemiyordu.

Jean öpüşmeleri arasında, "Charlotte," diye mırıldandı.

Hırıltılı sesinden duyduğu isminde saf ihtiyaç vardı. Charlotte karşı koymadı. Parmaklarının çamaşırını kenara iterek çıplak tenine dokunmasına izin verdi. Genç kadın onun çıplak dokunuşu ile kendinden geçip omuzlarına tutundu. Sanki yer son hızla ayağının altından çekiliyordu.

"Ah, *mon amour*. Tam burada olmalıyım."

İşaret parmağı sabırsızca girişinde geziyor, ıslaklığın daha da yayılmasına neden oluyordu. Öpüşmeleri devam ederken Jean'ın iki parmağı sızlayan noktasını doldurdu ve Charlotte adamın alt dudaklarını dişleyerek inlemesini bastırdı. Bu hareket Jean'ı daha da vahşileştirmişti.

Yalvarır gibi, "Lütfen kendini tutma," diye fısıldadı. "Ses çıkar aşkım, duymam lazım. Seni duymam lazım. Beni istediğini..."

Charlotte onu öperek sözünü kesti. Çünkü konuşması duyularını daha da canlandırıyordu. Bu farkındalıktan hoşlanmıyordu. Jean'ın elinin okşayışı, içine girip çıkan parmaklar ve ısrarcı dudaklarıyla kendini bırakıp teslim olması uzun sürmedi. Haykırıışları boş barda yankılanırken Jean kulağına Fransızca aşk sözcükleri mırıldanıyordu.

"*Je t'aime*, Charlotte."

Ağızından çıkan son sözcük Charlotte'u gerçek dünyaya döndürdü. Bedenini Jean'dan sıyrarak ondan uzaklaştı, Jean çatılmış kaşlarıyla Charlotte'un tepkisini anlamaya çalışıyordu.

"Bunu bana yapamazsın, Jean." Gözyaşlarını kontrol edemiyordu, hıçkırığı boğazını düğümlemişti. "İçimden söküp atmam lazım, zarar göreceğim. Unutmam lazım."

Elleriyle gözündeki yaşları sildi, dağılmış maskarası gözlerine dolarak canını yakmaya başlamıştı. "Ben senin için her şeyi arkamda bıraktım. Seninle olmak için karakterime tamamen aykırı olan her şeyi kabullendim. Bunu yapmaya mecbur olmadığımı biliyorum, seni suçlamıyorum ama sen de benim inanmama izin verdin ve sonra bana ihanet ettin, bana yalan söyledin ve şimdi gelmiş her şeyi unutmamı istiyorsun. Bir sonraki hatanda ben ne kadar kırılacağım? Bundan daha fazla olacak, Jean. Çok daha fazla olacak."

Charlotte çantasını alıp hızla orayı terk etti. Kapıyı bütün gücüyle itip dışarı çıktığında yağmur ve soğuk içine işledi. Gökyüzü yarılmış, yağmur olanca şiddetiyle yağmaya başlamıştı. Sokakta tek rük kaçışan insanlar haricinde kimse yoktu. Elbette bu havada bir taksi bulması ihtimali de oldukça düşüktü. Kaldırımında yürümeye başladı, birkaç adımda sıırıslam olmuştu ama umurunda değildi. Arkasından birinin avaz avaz ismini bağırdığını duyuyordu. Fakat kulaklarındaki uğultu dikkatini dağıtıp yoğunlaşmasını engelliyordu. Bir anda kolunun tutulup çekildiğini hissettiğinde arkasını döndü. Jean sıırıslam olmuştu. Sakalından süzölen sular ve kızarmış gözleriyle genç kadına bakıyordu.

"Bir daha gitmene izin veremem. Ben... LANET OLSUN! Üç koca aydır sensizlikte boğuluyorum zaten, bana bunu yapma!"

Charlotte elini çekmek istedi ama Jean'ın tutuşu daha da sertleşti. Acı dolu bir sesle gülen adam sözlerini sürdürürken gözlerini bir saniye olsun genç kadından ayırmadı. "Seni seviyorum. Bu sadece iyi ve güzel şeyler için buradayım demek değil. Ne olursa olsun buradayım demek. Ben ne olursa olsun hep buradayım Charlotte. Peki ya sen? Sen de bana beni sevdiğini söyledin."

Bu sözler Charlotte'un mücadelesine son verdi. Sakinleşen genç

kadın dakikalarca tepkisiz bir hâlde dikildi. Charlotte'un konuşmama-
yacağına karar veren adam, genç kadının koluna girerek, "İzin ver
de seni evine götüreyim. İslanıyorsun," dedi. Jean onu bir kez daha
itiraz edemez duruma getirmişti. Sessizce bir arka sokaktaki otopar-
ka yürüdüler.

Jean onu siyah bir arabaya bindirmeye çalıştığında Charlotte,
"Geçen sefer oradaydın," diye mırıldandı. Yağmurun gürültüsüne
rağmen Jean onu duydu. Neden bahsettiğini biliyordu. Bradley ile
hastane otoparkından çıktıkları sırada gördüğü adam Jean'dı.

Ona bakmadan, "Ben hep oradaydım," dedi.

Charlotte başka bir şey söylemedi. Oysa bu takipçi hâlinin onu
korkutması gerekirdi ama Jean'a karşı korku en son hissedeceği duy-
guydu. Tarif etmediği evine doğru gittikleri sırada da en ufak korku
duymadı. Aracı binanın önünde durdurdu ve Jean araçtan inerek
genç kadının kapısını açtı, elinde bir şemsiye tutuyordu ama kendi
tamamen yağmurun altındaydı.

"Zaten sıırılsıklamım."

"Bunun farkındayım. Eğer kaçmasaydın seni koruyabilirdim ve
şu an ıslak olmazdın."

Charlotte arabadan inerek kibarca Jean'ın tuttuğu şemsiyenin al-
tına girdi. "Ben de kaçarak kendimi korumaya çalışıyordum."

"Doğru, senin için becerilecek kadar iyi ama güvenilmeyecek ka-
dar kötü bir adamım."

Genç kadın olduğu yerde durdu ve ona dönerek, "Güven kaza-
nılır, Jean ve senin bu konuda ne kadar boktan olduğunu gördüm.
Becerme konusuna gelince evet, beni bulduğun her zemine yaslamak
konusunda oldukça başarılısın," diye bağırdı.

Neyse ki yağmur komşularının bu konuşmayı duymasını engel-
leyecek kadar gürültülüydü.

"Lanet olsun! Seni kaybetmekten korktum ve korku bana hata
yaptırdı. Kabul ediyorum, telafi etmeye çalışıyorum. Daha ne yap-
mamı bekliyorsun? Arkamı dönüp gidemem, o bir seçenek değil."

"İstediğin şey ne? Kalbim ve ruhum mu? O zaman ellerini bede-
nimden uzak tutarak başla."

Jean, genç kadının hiç beklemediği bir şekilde sakince gülümse-
di. “Bu hâlâ bir şansım olduğu anlamına mı geliyor?”

Charlotte tam itiraz etmek için ağzını açacağı sırada Jean’ın du-
dakları yumuşakça dudaklarına dokundu, kesinlikle bir öpüşme de-
ğildi sadece bir öpücüktü, geldiği hızla da geri çekildi.

“*Mon, amour.* Kalbin ve ruhun için savaşacağım ama bu sürede
senden uzak duran tek şey ellerim olacak.”

Charlotte’u apartmanın girişinde bırakıp arabasına binerken,
genç kadın şaşkınlıkla ardından bakakaldı.

35. BÖLÜM SEVİLMEMEYE DEĞER

Gerçek insanlar mükemmel değildir. Mükemmel insanlar ise gerçek değildir. İşte bu yüzden hatalar ve kusurlar da sevilmeğe değer.

Charlotte okul binasından çıktığında dünden kalma dalgınlığı hâlâ devam ediyordu. Düşünmek istemiyordu ama bir diğer yandan düşünmeden duramıyordu. İşte yine yapmıştı, öylece ortaya çıkmış ve hislerini karmakarışık etmişti. Hastaneye doğru yürürken gece nöbetinden sağ çıkmayı diledi. Düşüncelerle dolu uzun, çok uzun bir gece olacaktı. Hastane bahçesinden içeri girdiği sırada Bradley ile karşılaştı. Montunun yakalarının ardına sığınmış, açık renk saçları sert rüzgârın etkisiyle dağılmıştı. Charlotte’u fark ettiği anda yüzü büyük bir gülümsemeyle aydınlandı.

Ona doğru yürürken adımlarını daha da hızlandırdı. “Lola, seni gördüğüme sevindim.”

Charlotte gülümseyerek karşılık verdi. Bir haftadır farklı saatlerde çalışıyorlardı ve Charlotte onu görmediği zamanlar kendini daha az suçlu ve daha az rahatsız hissediyordu. Yani, bir noktada bu çalışma saatlerinden memnundu.

Bradley kolundaki büyük kadranlı saate bakarak, “Henüz zamanımız var, sana bir kahve ısmarlamamda sakınca var mı?” diye sordu.

“Şey... Aslında sanırım bunu yapmasak daha iyi.”

“Öyle mi? Neden?”

Charlotte yalan söylemekten hoşlanmıyordu ama onun kalbini de kırmak istemiyordu. “Dedikodular...”

Şaşkınlıkla, “Dedikodular mı?” diye mırıldandı.

“Evet, bilirsin, hastanede dedikodular olabilir. Yani, birlikte çok fazla zaman geçirirsek yanlış bir izlenim yaratabiliriz.”

Bradley genç kadına sanki aklını kaçırmış gibi bakıyordu. “Dedikodular... Daha önce bunları umursadığını sanmıyorum. Öğrencim olduğun zaman bile dedikodular ya da insanların öğrenme ihtimalini bir saniye olsun düşünmüyordun. Şimdi aramızda etik açıdan bir engel yok, artık öğrencim değilsin ve bu sene bitiminde resmen doktor olacaksın. Benimle bir şey yaşarsan, insanlar sadece güzel bir çift olduğumuzu düşünür.”

Charlotte daha cevap veremeden arkasında Jean’ın varlığını hissetti. Bakmasına gerek yoktu, orada olduğundan o kadar emindi ki içine çektiği her nefes onunla doluyor, teni karıncalanıyor, kalbi ağzının içinde atmaya başlıyordu. Bunu tıbbi bir şekilde açıklayamayacağını biliyordu. Bradley’in bakışları genç kadının omzunun üzerinden bir noktaya odaklandı, kaşları çatılmış, ifadesi pek mümkün olmayan bir şekilde sertleşmişti. Bu garipti. Bradley, Jean’ı tanımıyordu fakat Charlotte, Bradley’in bu tepkisinin sebebini hafifçe arkasına doğru dönüp Jean’ı gördüğünde anladı. Jean’ın öyle bir duruşu ve bakışı vardı ki yüksek erkeklik hormonu salgılıyordu. Charlotte’a olan bakışlarıyla da son derece kesin ve net bir şekilde, “*bu kız benim*” mesajı veriyordu.

Bir iki adım daha atarak Charlotte’a oldukça yakın bir mesafede durdu. Ona dokunmuyordu ama Charlotte dokunuşunu bedeninden çok daha derin bir noktada hissediyordu. Elinde tuttuğu karton bardağa bakmadan Charlotte’a uzandı ve Charlotte ne yapacağını bilemeyerek bardağa uzanıp aldı. Kahve kokusu anında burnuna dolmuş, böylece Bradley’in kahve davetini başarıyla savuşturmuştu. Bradley hafifçe öksürdü ve Charlotte onları artık tanıştırması gerektiğini düşündü. Gerçekten şimdi eski sevgilisi ve eski nişanlısını mı tanıştırması gerekiyordu?

“Bradley, bu Jean.”

İkisi de birbirlerine tehditkâr bakışlar attıktan sonra ilk elini uzatan Bradley oldu. Bradley’in eli birkaç uzun saniye havada kaldı.

Jean'ın aklına Fransız centilmenliği gelmiş olmalı ki Bradley'in elini sıkıp Charlotte'u rahatlattı.

Fakat Jean'ın erkeksi egosu baskın gelerek bu kısa tokalaşmayı, "Nişanlıyım," diyerek noktaladı.

Bradley'in gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Charlotte hafifçe gülümseyerek, "Eski, eski nişanlım," dedi ve bunu yaparken Jean'ın gözlerinin içine bakarak gözdağı verdi.

Jean da ona gülümseyerek karşılık verdi. "Sen öyle diyorsan, *mon amour*. Şimdilik öyle olsun."

Genç kadın elindeki kahve bardağını hafifçe havaya kaldırıp, "Kahve için teşekkürler," diye mırıldanıp ikisini de geride bırakarak hızla hastane binasına ilerledi. Bir şekilde ikisini de atlatarak ucuz kurtulduğunu düşünüyordu ama içten içe bu meselenin burada bitmediğini de biliyordu. Jean'ın vazgeçmeye niyeti yoktu.

Charlotte biraz oyalanarak üzerini değiştirmiş, soyunma odasının sessiz bir köşesinde kahvesini içmiş ve saat geldiğinde artık dışarı çıkmak zorunda kalmıştı. Bradley ile karşılaşmaktan korkuyor ya da çekiniyor değildi sadece kimseye açıklama yapmak istemiyordu. Ve Jean... Belki de hastane güvenliğine onu içeri almamalarını söylemeliydi, gerçi onu daha önce hiç hastane içinde görmemişti. Ne yapacağını düşünürken dalgın dalgın çocuk kardiyoloji servisine çıktı. Yaşlı hemşire Jane'den dosyaları alırken kadının gözlüğünün üzerinden dikkatle onu incelediğini fark etti.

"Bir sorun mu var?"

Jane tebessüm etmeye çalıştı. "Hayır, Doktor Kelly. Sanırım bir sorun yok."

"Sanıyorsunuz?"

Kadın hafifçe öksürdü. "Aslında, gündüz hemşiresi Emma'yı bir adamla sizin hakkınızda konuşurken duydum."

Charlotte şaşırarak, "Benim hakkımda mı?" diye sordu.

Kadın başını salladı. "Evet ve anladığım kadarıyla adam ilk defa buraya gelmiyordu. Yani, Emma ona bir süredir sizin hakkınızda bilgi veriyor olabilir, isterseniz güvenliğe..."

Charlotte, yaşlı hemşirenin sözünü keserek, “Adam uzun boylu. esmer ve aksanlı mı konuşuyordu?” diye sordu.

“Tanıyor musunuz?”

Genç kadın derin bir nefes aldı. “Güvenliğe gerek yok, Jane. Bana söylediğin için teşekkür ederim.”

Charlotte, Jean ile bir sonraki karşılaşmalarında onunla ciddi bir konuşma yapmak zorunda kalacaktı.

Bütün akşam fazlasıyla sakin geçmişti ve bu durum onu mutlu etti. Çocuk bölümünde yoğun olmak psikolojik olarak çok zorlayıcı oluyor, Charlotte çoğu zaman duygularına yenik düşüyordu. Yeni bir masal kitabıyla birlikte Kate’in odasına gitmeye hazırlanırken hemşire Jane ile sessiz bir tartışma içinde olan Jean’ı fark etti.

“Doktor Kelly, size bahsettiğim beyefendi ve şimdi de sizi görmek istiyor.”

“Tamam, Jane. Sorun yok.”

Charlotte, Jean’ı kolundan tutarak bekleme salonuna doğru çekti, salonun boş olması büyük bir şanstı. “Jean! Burada ne yaptığını sanıyorsun?”

Jean sanki gecenin bir yarısı hastanede değilmiş gibi rahatça, “Seni görmeliydim,” diye mırıldandı.

“Bunu yapamazsın.”

Kaşlarını çatarak, “Söylesene bana, Charlotte tam olarak neyi yapamam?” derken sesinde derin bir çaresizlik vardı.

“Bunu! Tüm bu yaptıklarını. Öyle bir anda karşıma çıkamazsın, hemşireleri baştan çıkarıp benim hakkımda bilgi alamazsın, gecenin bir yarısı çalıştığım yere gelemezsin.”

Jean genç kadının ellerini tutarak göğsüne, tam kalbinin üzerine götürdü. “Hadi *mon amour*, bu söylediklerini bir kez de buraya söyle.”

Charlotte’un nefesi boğazında tıkanıp kaldı. Ona cevap veremiyordu. “Aylardır peşindeyim. Bunu neden yapıyorsun diye soramazsın, Charlotte cevabı zaten biliyorsun. Evet, hemşirelerden senin hakkında bilgi alıyorum çünkü yapabileceğim daha acınası bir şey yok.

Evet, o herifi senin etrafında görmeye katlanamıyorum bu yüzden dimden gelse her dakika peşinde dolaşırım.”

Gözlerinin içine bakarak Charlotte’a bir adım daha yaklaştı, genç kadın onun ılık nefesinin yüzünü okşadığını hissediyordu.

“Ve biliyor musun? Sadece aşk böyle incitir ve sadece aşk, uğrun-da yapılan her şeye değer.”

Charlotte’un kalbi çılgıncasına atarken Jean bir kez daha konuştu. “Seni görmeliydim, Charlotte çünkü seni seviyorum.”

Charlotte onun samimi olduğuna inanıyordu. Mantığını dinlemeye ne zaman son vermişti bilmiyordu ama olmuştu. Şimdi Jean’a bakınca tek gördüğü aşk ve pişmanlık dolu bir adamdı. Charlotte onun pes etmeyeceğinden de emindi. Daha önce öyle söylemişti. Sözleri kulaklarında çınladı. “*Fransızlar birbirlerini özlemezler, aşkım. Eksik kalırlar.*”... “*Ne olursa olsun ben gitmene asla izin vermezdim.*”

Genç kadın düşünceleriyle boğuşurken Jean elindeki masal kitabına uzanıp aldı. “Rapunzel mi?”

Gülümseyerek başını salladı. “Kate için.”

Jean sanki bundan haberdarmış gibi onu onayladı. “Şu senin her gece gizlice masal okuduğun kimsesiz kız.”

Charlotte gözlerini devirerek, “Doğru ya Hemşire Emma, zavallıyı etkilemek için çok uğraşmadığına eminim. Konuşmalarını bir iki kelime Fransızca ile süslemek yetmiştir,” dedi.

Jean’ın dudağı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Kısık bir sesle, “Seni böyle mi etkiledim, *mon amour. En parlent en français?*” diye sordu.

Genç kadın kaşlarını çattı fakat içindeki kıpırtılara engel olamadığı gibi suratındaki şapşal ifadeyi de saklayamadığını biliyordu.

“Emma’yı etkilemek için Fransız cazibemi kullanmadığımdan emin olabilirsin, o her zaman sana özel. Ona sadece nişanlı olduğumuzu ama bu aralar bana azıcık kızgın olduğunu söyledim. Açıkçası en güçlü rakibini saf dışı bırakacağı için mutluydu.”

“En güçlü rakibi mi?”

Jean dişlerini sıkarak, “Bradley’in sana hayran olduğu sır değil.

* Fransızca konuşarak mı?

Aşk doktoru peşinde biraz daha dolanırsa onun bir doktora ihtiyacı olacak,” diye mırıldandı.

“Komik değildi.”

Jean omuzlarını silkti. “Komik olmaya çalışmıyordum, aşkım.” Charlotte’a kitabı geri verirken, “Kate ile tanışmamın bir sakıncası var mı?” diye sordu.

Genç kadın ne diyeceğini bilemiyordu bu yüzden sessiz kaldı ve Jean bunu bir davet olarak algılayarak Charlotte’u Kate’in odasına kadar takip etti.

Böyle olacağını tahmin etmeliydi. Kahrolası Jean-Pierre ve kahrolası cazibesi. Kolları göğsünde bağlı bir hâlde sandalyede oturmuş, Jean’ın Kate’e Rapunzel masalını okumasını dinliyordu. Fransız aksanının hafif tınısı masala farklı bir hava katmıştı ve Kate her zaman yaptığı gibi her cümle sonunda sorular sormak yerine ağzı açık bir hâlde Jean’ı dinliyordu. Bir an karşısındaki manzaraya çok daha farklı bir açıdan baktı. Jean, Kate ile o kadar rahat bir iletişim içindeydi ki bu konuda doğal bir yeteneği var gibiydi.

Kate nihayet uyuyakaldığında Jean yataktan kalkıp küçük kızın üzerini örttü ve fazla yaklaşmadan hafifçe saçına dokundu. Her ne kadar Kate ile çok iyi iletişim kurmuş olsa da fazla yakınlık kurmaktan kaçındığını fark etmişti. Jean genç kadının üzerine odaklanan bakışlarını fark ederek ona doğru döndü.

“Biraz konuşmak için zamanın var mı?”

Charlotte yerinden kalkarken, “Sakin bir gece, sanırım biraz zamanım var,” diye mırıldandı.

Birlikte neredeyse boş olan kafeteryaya indiler, Jean iki bardak kahveyle gelerek genç kadının tam karşısına oturdu. Kahvesini Charlotte’a uzattı ve genç kadın bir yudum alırken bekledi. “Resmi olarak boşandım.”

Charlotte minimum tepkiyi vererek yutkundu ve başını salladı. “Senin adına sevindim.”

“Bu kadar mı?”

Genç kadın omuzlarını silkerek, “Boşanan birine başka ne söylenir bilmiyorum,” dedi.

Jean sanki öfkelenmiş gibi çenesini kastı. “Yapma, Charlotte.”

“Bir şey yapmıyorum, Jean. Sadece ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Eğer içimdekileri duymak istiyorsan söyleyeyim. Keşke bunu yıllar önce yapsaydın. Keşke en azından bana söyleyecek kadar dürüst olsaydın. Keşke gerçeği görmeme izin verecek kadar bana değer vermiş olsaydın.”

“Sana değer verdim!” Sesini fazla yükselttiğini fark ederek hızla kendini toparladı. “Sana kimseye değer vermediğim kadar çok değer verdim, hâlâ da aynı şekilde hissediyorum, ben sadece korkuyordum.”

Charlotte rahatsızlıkla yerinde kıpırdandı. “Bundan daha fazla bahsetmek istemiyorum.” Birkaç saniye sonra aklına takılan diğer bir konuyu sormaya karar verdi.

“Kardeşinle görüştün mü? Yani... Ona gerçekleri söyledin mi?”

Jean kısa bir an için kaskatı kesildi ve olumsuz anlamda başını salladı. “Bunu yapamazdım.” Charlotte yüzüne dikkatlice bakıyor, sözlerinin devamını duymak için sabırsızlanıyordu. “Bildiği her şeyin bir yalan olduğunu o yaşta birine söyleyemezdim, Charlotte. Yıllarca büyükbabası olarak bildiği adamın bir aşağılık olduğunu, annesinin yalancı bir fahişe olduğunu ve babası bildiği adamın da aslında abisi olduğunu ona söyleyemezdim.”

Genç kadın ona hak veriyordu. On beş yaşında bir çocuğun hayatı boyunca bildiği her şeyin bir yalan olması ve gerçeklerin çok daha iğrenç olması ona kendini oldukça kötü hissettirebilirdi.

“Böylesi daha iyi. Hayatının ne kadar iğrenç olduğunu öğrenmesinden babası bildiği adamın sorumsuz olduğunu düşünmesini tercih ederim.” Arkasına yaslanırken ellerini göğsünde bağladı. “Hem Simone ile bir anlaşma yaptım.”

“Bir anlaşma mı? Nasıl bir anlaşma?”

“Sorun çıkarmadan benden boşanırsa çocuğa tek kelime etmeyeceğimi söyledim.”

Charlotte bir süre sessiz kaldıktan sonra nihayet konuştu. “Fakat seni durduran bu değildi?”

“Hayır, değildi. Ben sadece çocuğun akıl sağlığını düşünüyorum.”

Charlotte’un dudakları kıvrıldı. Ne olursa olsun Jean son derece şefkatli ve iyi kalpli bir adamdı. Kötü şeyler yaşamış ama içindeki saflığı kaybetmemiş bir adam...

Charlotte, hastane kafeteryasında gerçekleşen konuşmadan sonra Jean’dan artık gitmesini istemişti ve Jean itiraz etmeden bunu kabul etmişti. Genç kadın gecenin kalanını fazlasıyla sakin ve düşünceleriyle baş başa geçirmişti. Günün kızılığında hastane binasından dışarı çıktığında keskin kış havasını ciğerlerine çekti. Hastanedeki ilaç ve antiseptik kokularından sonra bu gerçekten rahatlatıcıydı. Ellerini ceplerine sokarak caddeye doğru ilerlediği sırada Jean’ı tam karşısında buldu. Bütün gece buradaydı, hiçbir yere gitmemişti. Aynı kıyafetler, dağılmış saçlar ve kızarmış gözlerle geceyi onu bekleyerek geçirdiğini kanıtlıyordu.

“Gitmeni söylemiştim.”

“Gidemeyeceğimi daha önce defalarca söylemiştim.”

Charlotte onun için endişe duyarak, “Neredeydin?” diye sordu. “Dışarı çok soğuk.”

Jean hemen arkada duran arabasını işaret etti. “Üşümedim, aşkım. Benim için endişelenme.”

“Bu hep böyle mi olacak? Sürekli karşıma mı çıkacaksın?”

“Daha iyi bir planım yok.” Ellerini kabanının ceplerinden çıkarıp havaya kaldırdı. “Hem ellerimi de uzak tutuyorum. Kalbin için başka nasıl savaşıbilirim?”

Charlotte yalandan bıkkın bir nefes verdi fakat dudaklarının geniş bir gülümsemeyle kıvrılmasına engel olamadı. “Seni eve bırakmak istiyorum.”

Genç kadın itiraz etmedi. Arabaya doğru ilerledi. Jean evin önünde durduğunda Charlotte emniyet kemerini çözdü fakat arabadan inmedi. Bunun yerine adama doğru döndü.

“Getirdiğin için teşekkür ederim.”

Adam onu başıyla hafifçe onaylarken, “Ne zaman ihtiyacın olursa yakınlarda olacağım,” diye fısıldadı.

Charlotte başka bir şey söylemeden arabadan inip apartmana girdi. Bu bir kaçıştı, öylece Jean’ın kollarında erimekten kaçıyordu. Fakat bundan ne zamana kadar kaçabileceğinden emin değildi.

Saatlerce derin bir uyku çekmiş, daha sonra hızlıca bir duş alıp rahatlamıştı. Bugün dersi yoktu ve gece tekrar hastaneye dönme-yecekti. Gününü tembellik ederek geçirmeyi planlıyordu ki bunu çok uzun zamandır yapmamıştı. Telefonu çaldığında üzerinde hâlâ bornozu vardı, oturma odasına giderek telefonunu aldı. Arayanın Bradley olması onu biraz şaşırtmıştı.

“Bradley?”

“Merhaba, Lola... Kusura bakma, umarım uykunu bölmedim.”

“Hayır, uyanalı biraz oldu.”

Charlotte telefonla konuşurken çoğunlukla yaptığı gibi pencere kenarına yürüdü. Pencere kenarlarından içeri sızan soğuğu hissetti ve içi ürperdi.

“Sabah hastanede sana baktım ama göremedim. Aslında seni bütün gece göremedim. Benden kaçıyor musun?”

“Öyle bir şey yapmıyorum.”

Bir anda güröldeyen gök ve hemen ardından başlayan yağmur genç kadının dikkatini dağıttı. Hâlâ apartmanın önünde duran Jean’ın arabasını görebiliyordu.

“O adam seni rahatsız etmiyor değil mi?”

Charlotte adamın sorusunu duymamış, o sırada dışarıda duran arabaya konsantre olmuştu. Bradley ismini bir kez daha tekrarladığında kendine gelerek, “Hayır,” dedi. “Hayır, beni rahatsız etmiyor.”

“O hâlde siz... Tekrar bir araya mı geldiniz? Charlotte bunu kendine yapmamalısın. Burada bir kariyerin ve geleceğin var. Benimle bir geleceğin olabilir.”

Charlotte kendinden emin bir tavırla, “Üzgünüm,” dedi. “Üzgünüm, Bradley. Ben ne yapacağımı bilmiyorum ama Jean’dan başkasını düşünmem mümkün değil.”

“Seni anlamıyorum, Charlotte bu adam senin kalbini kırdı.”

“İnan ben de kendimi anlayamıyorum. Daha fazla konuşmak istemiyorum, Bradley sonra görüşürüz.” Telefonu kapatarak bu konuşmayı sonlandırdı ve giyinip yiyecek bir şeyler hazırlamak üzere mutfığa yöneldi.

Yemek konusunda hiçbir zaman başarılı olamamıştı. Mikrodalgada ısıttığı hazır çorbaya ve bir kısmını tavaya yapıştırmayı becerdiği tavuğa baktı. Tek iç açıcı nokta yaptığı salataydı sanırım. Şiddetli yağmur damlaları camları döverken, Charlotte bir küfür mırıldandı ve kendini yağmurluğunu giyip merdivenlerden inerken buldu. Jean’ın arabası tam karşısında, kaldırımın kenarında duruyordu. Adam onu gördüğü anda hızla arabadan indi, bunu yaparken şemsiyesini almayı unuttu ve saniyeler içinde sırlıklam oldu.

“Lanet olsun, Charlotte bu yağmurda dışarıda ne işin var?”

Charlotte sesini duyurmak için bağırarak, “Asıl senin hâlâ kapımda ne işin var?” diye sordu. “Ayrıca sırlıklam oldun.”

Jean ikisini de apartmanın girişine çekerek daha fazla ıslanmalarına engel oldu. Genç kadın ne söyleyeceğini bilemeyerek birkaç kez ağzını açıp kapattı ve nihayet kendini toparladı.

“Karnının acıkmış olabileceğini düşündüm ve ben...”

“Ve sen yemek mi yaptın?”

Charlotte gözlerini devirerek, “Hazır yemekler,” dedi.

Jean yüzünü buruşturmadı sadece gülümsedi. “Bu nazik davetini kabul edeceğim.”

Onunla ufacık apartman dairesinde olmak fazlasıyla hissedilir bir durumdu. Charlotte’un bütün hücreleri adamın varlığından haberdardı ve sanki bir tehlike içindeymiş gibi temkinliydi. Charlotte, Jean’ın kurulanması için bir havlu getirdi, adamın ıslak paltosunu alarak sandalyenin arkasına astı. Küçük mutfak masasına oturdukları ikisi de sessizdi. Charlotte yemeğini yemek için çabalarken Jean böyle bir çaba göstermiyordu.

“Üzgünüm, yemek konusunda berbatım.”

Jean gülümsedi. “Öylesin.”

Charlotte kaşlarını kaldırıp ona imalı bir bakış attığında Jean hafifçe masaya doğru eğildi. “Fakat biliyorsun ki benimle olduğun sürece berbat yemekler yemezsin. Seni ellerimle besler, dünyanın en lezzetli yiyeceklerini tatmanı sağlarım.”

Genç kadın sesine esprili bir ton katarak, “Beni yiyeceklerle mi kandırmaya çalışıyorsun?” diye sordu.

“Charlotte, seni kazanmak için her şeyi denerim.”

Charlotte bu cevap üzerine sessizliği seçti ve nihayet yemek faslı bittiğinde tabakları yıkarken Jean’ın onu seyretmesine izin verdi fakat arkasını döndüğünde adamın tahmininden daha yakın durduğunu fark etti. O kadar yakındı ki bedeninden yayılan rahatlatıcı sıcaklığı hissedebiliyordu.

Soluk soluğa, “Jean,” diye fısıldadı.

Jean ellerini havaya kaldırarak bir adım daha yaklaştı. “Ellerimi uzak tutuyorum, aşkım fakat seni öpmeliyim.”

Charlotte karşı koyamadı, açıkçası bunu yapmak isteyip istemediğini bile bilmiyordu sadece ona izin verdi. Jean biraz eğilerek genç kadına dokunmadan dudaklarını kendi dudaklarına hapsetti. Öpüşü başta bir tüy kadar yumuşaktı. Sevgi dolu ve masum... İlk aşktan alınan ilk öpücük gibiydi fakat giderek derinleşti ve nihayet Jean’ın etkileyici Fransız öpücüklerinden birine dönüştü. Arzu, ihtiyaç ve aşk dolu bir hâl aldı. Dili dudaklarının üzerinden kayıp yavaşça içeri süzüldü ve genç kadının diliyle buluştu. Charlotte düşmekten korktuğu için mi yoksa ihtiyaçtan mı farkında olmadan ellerini adamın omuzlarına koydu ve Jean genizden gelen o erkeksi mırıltıyı çıkardığında Charlotte da inlemekten kendini alamadı.

Ve bir anda Jean’ın elleri belini sarmış, onu kendine çekmişti. Genç kadın nasıl olduğunu anlamadan mutfak zeminine oturduğunu hissetti. Jean hâlâ onu öpüyordu, peki ya onu da aşağı çeken kendisi miydi?

“*Mon amour*, ellerimi çekmemi isteme. Artık bunu yapacak gücüm kalmadı.”

Charlotte sessiz kaldı, Jean dudaklarına doğru konuşuyordu ve genç kadının tek düşündüğü onu tekrar öpmesiydi.

“Kalbini, ruhunu kazanırken bedenine de dokunmam lazım. İşte aşk tam olarak bu...”

Ellerini hissettirircesine belindeki dokunuşunu sertleştirdi. Charlotte dudaklarını aralayıp zorlukla konuştu. “Dokun bana.”

Charlotte, Jean’ın kucağında yerden kaldırılırken ne istediğinden emindi. Denemişti, o olmadan hayatına devam etmeyi denemişti ama bomboştu. Hisler olmadan yaşam bir külfetten ibaretti. Jean koridorda ilerleyip yatak odasını buldu ve Charlotte’u küçük yatağına yatırıp saniyeler içinde ikisini de çıplak bıraktı. Bedeninde ellerini gezdirirken Charlotte onunla kavuşmak için sabırsızdı ama Jean hiç aceleci değildi. Ilık dili ve dudakları boynunda, kabarmış göğüs uçlarında, göbeğinde ve kadınlığının tepesinde gezinirken, Charlotte çarşafı kavramış ona yalvarıyordu.

“Jean! Lütfen, lütfen, lütfen...”

Jean kadınlığına sadece öpücükler konduruyor, uyluklarına hafifçe masaj yapmakla yetiniyordu fakat Charlotte öyle derin bir özlem içerisindeydi ki daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

“*Tu es tres belle,*” diye fısıldadı ve dili nihayet tadına bakmak için dışarı çıktı.

Onu lezzetli bir tatlıymış gibi emerken dayanılmaz mırıltılar çıkarıyordu. Charlotte ise çığlık çığlığa inliyor, daha fazlasını arzuluyordu. Parmakları yavaşça içine girdiğinde daha fazla dayanamayarak kendini şehvete teslim etti. Gözlerini açtığında Jean bacaklarının ardından ona bakıyordu.

“Charlotte... *Mon amour*, içinde olmak istiyorum. Bundan daha fazla istediğim bir şey yok ama bu sadece sikişmek olmayacak. Anladın mı?”

Charlotte nefesi düzene girene ve içinde hâlâ yanan o ateş sönene kadar bekledi, bu sürede Jean bacaklarının arasından çıkmış, yatağın kenarına oturmuştu. Vücudunun hiçbir noktası Charlotte’a temas etmiyordu.

“Jean.”

* Çok güzelsin

Jean birkaç saniye sonra yüzünde derin bir umutsuzlukla Charlotte'a baktı. Genç kadın onun bu kadar kırılgan olması karşısında suçluluk hissetti ve yattığı yerden doğrulup yüzünü avuçları arasına aldı. Sakalları avucunun içinde güzel bir his bırakıyordu. Ona dokunurken Jean'ın büyük bir teslimiyetle gözlerini kapatması karşısında dudaklarını ısırdı.

"Âşık olduğunda onun en kötü yanını görür ama hâlâ âşık kalırsın." Devam etmeden önce duraksadı, Jean gözlerini açmış ona bakıyordu. "En zoru da bu, biliyor musun? Aşk ve mantığın arasında sıkışmak. Ben mantığımı dinledim, üç aydır onu dinliyorum ama buna devam edecek gücüm kalmadı." Ağlamamak için burnunu çekerek, "Çok mutsuzum," diye fısıldadı. "Sensiz çok mutsuzum. En sevdiğim yanımi değiştirmek zorunda kalmışım gibi..."

Jean'ın bu itiraftan sonra tek yaptığı Charlotte'u kucağına çekmek oldu. Genç kadın bacaklarını iki yana açarak oturdu ve kollarını adamın boynuna doladı. Bu sefer onu öpen kendisi oldu. Dudakları birleştiğinde ikisi de acı ve kavuşma dolu bir soluk verdi. Charlotte, Jean'ı yavaşça içine aldı. Hâlâ ıslak, şiş ve istekliydi, Jean ise hazırды. Ufak ufak nefes alışverişleri bir süre sonra inlemelere daha sonra da özlem dolu haykırmalara dönüşmüştü. Charlotte adamın sırtına tırnaklarını geçiriyor, Jean genç kadının boynunu ısıırıyordu. Tek hamleyle Charlotte'u yatağı yatırıp üzerine çıktı, hâlâ içindeydi. Ritmini daha da sertleştirirken alnında biriken ter damlacıkları genç kadının göğsüne damlıyordu. Aralarındaki şehvet öylesine yoğundu ki Charlotte'un içinden ağlamak geliyordu. Jean'ın dudaklarını öpmesi, öperken Fransızca sevgi sözcükleri mırıldanması, kendini tutmaya çalışması ama bunu yaparken zorlandığının açıkça belli olması her şey çok gerçektir.

"Charlotte, daha fazla tutamam. Ben... Ben... Çok uzun zamandır bekliyorum ve..."

Charlotte başını sallayarak onu onayladı. Kendisi de aynı şekilde hissediyordu. Dudakları bir kez daha birleştiğinde kendini bıraktı, Jean çok geçmeden kasılıp titreyerek rahatladı ve kendini genç kadının üzerine bıraktı. Birkaç saniye sonra başını kaldırdığında Char-

lotte onun yanaklarından süzülen yaşları fark etti. Elleriyle yüzünü kurularak yanağına ufak bir öpücük bıraktı. Jean hafifçe yana kaydı ama hâlâ çok yakınındaydı, sanki uzaklaşmak istemiyor gibiydi.

“Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki bütün sözcükler sana baktığım anda boğazımda düğümleniyor. Tek söyleyebileceğim seni sevdiğim.”

“Jean.”

Jean sorar gözlerle ona baktığında Charlotte tüm içtenliğiyle o kelimeleri söyledi. “Ben de seni seviyorum.”

Charlotte, uykudan gözleri kapanmaya başlayana kadar Jean'ın göğsünde yattı. Adamın kolları onu sarmalamıştı. Bir kez daha kalbini dinlemeye karar vermişti ve bundan pişman değildi.

“Charlotte, konuşmamız lazım.”

Charlotte yarı uykulu bir edayla onu dinlediğini belirten bir mırıltı çıkardı. Jean dudaklarını genç kadının kulağına sürterek, “Seni geri istiyorum,” diye fısıldadı.

“Kollarımdayım, Jean.”

“Farkındayım, aşkım ama bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Her an yanında olmaya ihtiyacım var, yemek yaparken çıplak ayaklarınla beni izlemene ihtiyacım var, ufak şeylerden mutlu olduğunda yüzünde beliren o çocuksu gülümsemeyi görmeye ihtiyacım var.”

Charlotte yüzü ona bakacak şekilde yan döndü. “Jean... Bir kez daha büyük bir adım atamam, en azından şimdi değil. Seni hâlâ tanıımıyormuş gibi hissediyorum ve aşkın nereye kadar etkili olacağından emin değilim.”

“Başka sırrım kalmadı, Charlotte. Beni tamamen açtın. Acılarım, hüznlerim, pişmanlıklarım, sadakatim, en önemlisi de kalbim... Tamamen senin.”

Genç kadın cevap veremeden Jean eliyle yanağını okşadı.

“Bir şey daha var. Ben doktora gittim. Vasektominin geri dönüşü için...” Charlotte sessiz kalarak Jean'ın konuşmasını bekledi, açıkçası bu konu onu Jean'ın sandığı kadar etkilemiyordu. “Benim için artık mümkün değilmiş.”

Charlotte tüm içtenliğiyle elini genç adamın kalbine koyarak, “Benim için önemli değil, Jean, hiç olmadı ve bunun seninle bir gelecek düşünmememle hiçbir ilgisi yok. Geçmişte aldığın bu karara saygı duyuyorum,” dedi. “Hem anne ve baba olmak için illa bir çocuğun varlığına katkı sağlamış olman gerekmiyor. Biyolojik olarak olmasa bile senin muhteşem bir baba olacağından eminim. Kate ve sen... Dün akşam çok iyi idare ettin.”

Jean tatlı bir şekilde gülümsedi. “Öyle mi dersin?” Charlotte başını sallayarak onu onayladı. “Peki ya sen? Anne olmak istemez misin?”

“Bir çocuğum olacağını hiç düşünmedim, hâlâ da düşünmüyorum ama çocuk bölümünde çalışmak bana onları gerçekten sevdiğimi gösterdi, sanırım bundan sonra çocuklar için çalışmayı sürdüreceğim. Bu benim için yeterli.”

Birkaç dakika sessiz kalınca Charlotte’un düşünmeye fırsatı olmuştu. “Sanıyorum ki uzun zamandır buralardasın. Peki ya Fransa ve işlerin... Onlar ne olacak? Ne zaman döneceksin?”

Genç kadın dile getirmek ya da kendine itiraf etmek istemese de Jean’ın Fransa’ya dönme düşüncesi içinde sıkıntıya neden oldu. Aylardır bir eksiklik hissediyordu ama şimdi bu çok daha büyük bir boşluk oluşturmuştu.

“Kalbimi burada bırakıp kilometrelerce öteye gidemem.”

“Jean seni seviyorum, bunu inkâr edemem, daha fazla yapamam ama öylece her şeyi geride bırakıp yeni bir hayata başlamak için tekrar adım atmamı bekleme benden, bu kadar çabuk değil. Hem daha okulum bitmedi, biliyorsun.”

Jean onu onayladı. Oldukça anlayışlı görünüyordu ama Charlotte onun itiraz etmesini istiyordu. Birlikte olmaları gerektiğini haykırmasını istiyordu. “Yarım dönemin kaldı. Okulun bitene kadar seni bırakmaya niyetim yok, *mon amour*. Ben burada olacağım ve o zamana kadar senden bir karar vermeni istiyorum.”

Charlotte şaşkınlıkla, “Ne kararı?” diye sordu.

“Benimle bir hayat kurma kararı, aşkım, yüzüğü tekrar takmanı istiyorum ve sen bu kararı verene kadar peşini bırakmaya niyetim yok.”

Genç kadın yorgunluk ve rahatlamayla uykuya daha fazla direnemeyeceğini fark etti ve Jean’ın kolları arasında uyuyakaldı. Uzun zamandır uyuduğu en huzurlu uyku olmalıydı ki gözlerini açtığı anda hava çoktan kararmıştı ve Jean’ın sıcak bedeni hâlâ onu sarıyordu, yavaşça döndüğünde adamın da uyuduğunu fark etti ve dudakları eşsiz bir tebessümle kıvrıldı. Jean’la uyumuştı hem de saatlerce. Adamın uyuyan suretini izlerken ne kadar huzurlu görüldüğünü düşündü. Kâbuslar yoktu, sayıklamalar yoktu. Uzanıp adamın sakallarına dokundu ve Jean’ın gözleri anında açıldı. Önce etrafına bakındı, daha sonra bakışlarını endişeyle Charlotte’a çevirdi.

“Sorun yok, Jean. Bir bebek gibi uyuyordun.”

“Olmam gereken yerdeyim. Mutlu ve huzurluyum.” Dudaklarına sevgi dolu bir öpücük bırakıp geri çekildiğinde Charlotte gülümsedi.

“Bundan sonra aynı yatağı paylaşabiliriz.”

Jean başını sallarken, “Bunu deneyebiliriz,” diye fısıldadı ve Charlotte’u belinden kavrayarak üstüne çıkardı. Uzun bir süre birbirlerine doyamayacakları açıktı.

Charlotte bir haftadır işten ve okuldan arta kalan tüm zamanlarını Jean ile geçiriyordu ve bu sefer her şeyin çok daha farklı olduğunu hissediyordu. Jean daha farklıydı, kendisi daha farklıydı, artık ikisi de ne istediğinden emindi ve Charlotte çok daha kendi gibi hissedebiliyordu. Jean her sabah onu okula ya da hastaneye bırakıp her akşam almayı bir görev hâline getirmişti. Charlotte ise Jean’ın zaten gitmediği otel odasını boşaltıp yanında kalmasını istemişti. Bu büyük bir adım olarak düşünülebilirdi ama Charlotte bu adımı birlikte yaşamak olarak görmüyordu, daha çok birlikte daha fazla zaman geçirmek... Belki de sadece kendini kandırıyordu.

Kate’in hastaneden çıkışını yapmak çok zordu. Daha önce birini taburcu etmek, aynı zamanda hem büyük bir mutluluk hem de de-

rin bir hüznün hissettirmemişti. Kate'in yerinin hastane olmadığını biliyordu, geçirdiği ağır ameliyattan sonra iyileşip yetiştirme yurdu-na dönmesi gerekiyordu elbette ama Charlotte her gece onunla oturmaya ve her fırsatta onu ziyaret etmeye o kadar alışmıştı ki içinde büyük bir boşluk oluşmuştu. Giderken Kate'in ona verdiği saç tokası bileğindeydi, ona bakarken bile gözleri doluyordu.

Sabah hastaneden çıkıp Jean'ın arabasına bindiğinde fazlasıyla yorgun ve mutsuzdu. Adam onu kollarıyla sarıp öperken bile yeterince karşılık verememişti. "Bir sorun mu var, *mon amour*?"

Charlotte bileğindeki tokaya bakarak, "Kate," dedi. "Bugün taburcu oldu."

"Bu güzel bir haber, değil mi?"

Genç kadın omuzlarını silktilti. "Elbette güzel bir haber ama ona çok alıştım ve özleyeceğim."

Jean yol boyunca başka bir şey söylemedi ve Charlotte da pek sohbet havasına değildi. Eve girdiklerinde her akşam olduğu gibi Jean mutfakta yemek yaparken Charlotte rahatlatıcı bir duş aldı ve yapmaktan hoşlandığı gibi mutfakta harikalar yaratan Jean'ı seyrete-meye başladı. Jean yemek yaparken bir çeşit transta gibiydi ve her hareketinde erkeksi bir tavır, kendinden eminlik vardı. Charlotte o anda bu görüntüyü uzun yıllar seyredebileceğini ve bundan asla bıkmayacağını düşündü.

"Yemek yaparken beni izlemeni seviyorum."

Arkası genç kadına dönüktü ama Charlotte gülümsedi. "Ben de yemek yapmanı seviyorum ve elbette seni izlemeyi..."

Jean ocağın altını kapatıp Charlotte'a doğru döndü. "Şimdi karnını doyuracağım, sonra da sen benimkini."

Charlotte bu adamla yaptığı o kadar şeyden sonra hâlâ kızarmayı başarabiliyordu. Yanaklarına basan sıcaklığı elleriyle gizlemeye çalıştı. Bunu yaparken yüzünde şapşal bir sırıtma vardı.

"Seni hâlâ utandırabiliyorum, öyle mi?"

"Jean!"

Jean gülerek pişen yemekleri tabağa aldı. Birkaç sos, meze ve salata hazırlamıştı. Tezgâhın üzerinde duran şarabı açarak kadehlere dol-

durdu. Hızlıca masayı hazırlarken Charlotte sadece onu seyretmekle yetindi. Fakat adam oturduktan sonra Charlotte tabağı olmadığını fark etti.

“Bana tabak yok mu?”

Jean kafasını iki yana sallayarak, “Hayır,” dedi. “Seni ben besleyeceğim.” Kucağını işaret ederek, “Buraya otur, *mon amour*,” diye emir verdi.

Charlotte heyecanla yerinden kalkarak adamın kucağına oturdu, Jean onu elleriyle beslerken karnı doyuyor ama şehveti kontrolden çıkıyordu. Jean kadehi genç kadının dudaklarına yaklaştırdı ve bilekrek tişörtüne biraz şarap döktü.

“Ah, üzgünüm, aşkım. Sanırım onu çıkarman gerekecek.”

İtiraz etmeden Jean’ın tişörtünü başından çekip çıkarmasına izin verdi, içinde sutyen olmadığı için göğüs uçları anında tepki vererek sertleşip belirginleşti. Jean kafasını eğerek göğüs uçlarından birini ağzına aldığı anda Charlotte istemsizce adamın saçlarına yapışıp onu kendine biraz daha bastırdı.

“Durma. Lütfen durma.”

Jean dişlerini kullanmaya başladığında Charlotte artık dayanamayacağını hissetmeye başlamıştı. Bacaklarını birbirine yaklaştı-
yor, en ufak bir sürtünme ya da baskı arıyordu. Jean genç kadının ne yapmaya çalıştığını anlayarak bacaklarını birbirinden ayırdı.

“Açık dursun, benim için çıldırmanı istiyorum. Sırılsıklam olmanı...”

Charlotte nefes nefese, “Öyleyim zaten,” diye fısıldadı.

Jean kafasını iki yana salladı. “Henüz değil, yeterli değil.”

Jean dakikalarca dudakları, dili ve dişleriyle tatlı bir eziyeti sürdürdü. Charlotte orgazma o kadar yakın ama bir o kadar uzaktı, bu çıldırmasına yol açıyordu. Adamın erkekliği sertleşmiş, kalçasına hoş bir baskı yapıyordu. Charlotte tam onu içinde hayal ederken Jean kucağındaki pozisyonunu değiştirip genç kadını bacakları iki yana açık duracak şekilde oturttu. Vajinasına denk gelen o sertlik ve baskı arada kıyafet kumaşları olmasına rağmen şahaneydi. Onun sertliğine

sürtünürken bir yandan da dudaklarını öpüyordu. Bu o kadar gülünçtü ki bu şekilde sürtünerek orgazm olacağını fark etti.

“Pantolonum... Pantolonumu çıkarmam lazım.”

“Çıkar o zaman.”

Charlotte hızlı bir şekilde yerinden doğrulup pantolonunu kalçalarından sıyırdı ve ayaklarından tekmeleyerek çıkardı, aynı şeyi iç çamaşırı için de yaptı. Jean'ın pantolonu hâlâ üzerindeydi ama Charlotte'un alt kısmı tamamen çıplaktı. Jean sadece düğmelerini açtı ve erkekliğini dışarı çıkardı. Charlotte onu iki eliyle kavrayıp kolayca içine alırken, Jean kafasını geriye atarak inledi ve sakallarının arasındaki âdemelması kışkırtıcı bir şekilde açığa çıktı. Jean kalçalarını kavrayarak Charlotte'un sert ve hızlı hareket etmesini engelledi. Anlaşılan daha yavaş ve doyumluk bir şeyin peşindeydi. Jean sevişirken hep böyleydi; derin bir kontrol altındaydı, her saniyenin zevkini çıkarıyor, Charlotte'u aşk sözcüklerine ve öpücüklere boğuyordu.

“Gözlerime bak, aşkım.”

Charlotte ona itaat ederek doğruca gözlerinin içine baktı. Birbirlerine aşklarını ifade ettikleri sırada tutkularını serbest bırakmaları da uzun sürmedi.

Charlotte saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama güneş henüz doğmamıştı. Hava hâlâ karanlıktı ve ufak yatağının Jean'ın sıcak bedeninin olması gereken kısmı boştu. Jean ile tekrar bir araya geldikleri günden beri birlikte uyuyorlardı ve genç adamın kâbuslarının şiddeti azalmıştı. Ara sıra onu sarsan rüyalar gördüğü oluyordu fakat Charlotte onu uyandırmadan sadece dokunarak sakinleştiriyor, sonra huzurlu bir şekilde uykuya devam etmesini seyrediyordu. Bu yüzden Jean'ın orada olmaması fazlasıyla garipti. Ağrıyan kasları ve yorgun bedeni yataktan kalkıp Jean'ı aramasına engel oluyordu, uyku tatlı bir şekilde üzerine çökmüştü. Tam tekrar uykuya dalmak üzereyken Jean'ın Fransızca konuştuğunu işitti. Ne dediğini anlayamıyordu ama telefonda konuştuğunu tahmin ediyordu. Gözleri kapanırken gevşedi.

Yatağın hareketini hissettiğinde sadece birkaç dakikadır uyuduğunu tahmin ediyordu. Jean tamamen giyinik bir şekilde yatağa oturmuştu, Charlotte kaşlarını çatarak ona baktı.

“Giyinmişsin. Çok erken değil mi?” Hava hâlâ karanlıktı. Yani, sabaha en azından iki saat olmalıydı. “Bugün okula gitmeyeceğim, saat sekizde hastanede olmam gerekiyor.”

“Biliyorum, *mon amour*. Seni uyandırmak istemedim aslında...”

Charlotte yerinden doğrularak, “Bir şey mi oldu?” diye sordu.

Jean elini tutarak dudaklarına götürdü ve avucunun içine sıcak bir öpücük bıraktı. “Endişe edilecek bir şey yok ama Fransa’ya gitmem gerekiyor. İşle ilgili halletmem gereken birkaç şey var. Hemen yola çıkarsam hafta sonu yanına dönebilirim.”

Hafta sonuna üç gün vardı ve Charlotte bundan hiç hoşlanmamıştı. Bu memnuniyetsizliğini belirten bir itiraz homurtusu çıkardı. “Belki sen de benimle gelmek istersin?”

Genç kadın bunu ne kadar çok istediğini fark etti. “Yapamam... Hastaneden izin almam mümkün değil.”

“O zaman bir sonraki sefer?”

Charlotte cevap vermedi. Tam o anda parmağında bir ağırlık hissetti. Elini kaldırıp baktığında nişan yüzüğünü görerek şaşkınlığa uğradı. “Bu yüzüğün parmağında ne işi var?”

Jean parmaklarını kavrayarak nazikçe okşadı ve yüzüğe dokunurken, “Olması gereken yerde,” diye fısıldadı.

“Jean gerçekten...”

“Şşşt... Sadece bir yüzük, ben dönene kadar yanında taşımanı istiyorum, döndüğümde hazır hissetmezsen geri alırım.”

Onun itiraz kabul etmeyeceğini biliyordu, bu konuda daha fazla tartışmayacaktı, hem bunun için yeterli enerjisi de yoktu. Jean dudaklarını usul usul öptü ve onu tekrar örtülerin altına yatırıp yanından sessizce ayrıldı. Bu üç günlük ayrılık belki de her şeyi netleştirecekti.

Charlotte yüzüğü parmağına takamamıştı. Fakat yanında taşımak istediği için çözümü bir kolye zincirine geçirip boynuna takmakta bulmuştu. Açıkçası onu parmağında görmek o kadar kötü hissettir-

miyordu ama yine de fazla hızlı gittiğini düşünüp strese girmek de istemiyordu. Bu yüzden şimdilik en doğrusu bu gibi görünüyordu.

Jean olmadan hayatı eskisi gibi sıkıcı ve tekdüze bir hâldeydi. Yine o umutsuz karanlığın içinde savruluyordu. Adamın düzenli aramaları bile bu karanlığı bertaraf etmeye yetmiyordu. Cumartesi sabaha karşı Jean'ı beklerken daldığı uykudan adamın varlığı ile uyandı. Gözlerini açarak ona baktı. Jean yere oturmuş, kanepede uyuyan genç kadının saçlarını okşuyordu. Charlotte hızla onun üzerine atılarak ikisini de yere devirdi. Bir yandan adamın kazağını çekiştirirken diğer yandan kendi kıyafetlerini çıkarmaya çalışıyor, tüm bunları yaparken dudaklarını dudaklarından ayırmıyordu.

Öpüşmeleri son bulduğunda Jean ona arzu dolu gözlerle baktı. "Bu ne hoş bir karşılama, *mon amour*."

Tekrar genç kadının dudaklarına kavuşurken hızla kıyafetlerinden kurtuldu. Bir anlığına öpüşmeye son vererek boynunda sallanan zincirin ucundaki yüzüğe dokundu. "Bir çekmecedeki saklarsın sanmıştım."

"Yapamadım..."

Jean dudaklarını boynuna götürerek ufak öpücükler kondurmaya başladı. Charlotte başını geriye atarak ona daha fazla dokunmasını sağladı. Jean göğüslerine dokunuyor, bedenini öpücüklere boğuyor ve alev alev yanmasını sağlıyordu. Çok geçmeden adamı sıcaklığıyla sardı ve onun sıcaklığıyla sarmalandı. Bütünleşen bedenleri yanıyor, yandıkça birbirlerine daha fazla yaklaşıyordu. Charlotte birazdan kül olacağından emindi ama bu bir bitiş değildi, Jean asla bitip tükenmesine izin vermez, onu canlandırmanın bir yolunu bulurdu. Charlotte farkına varmadan boynundaki kolyenin gevşeyip ağırlığının kaybolduğunu hissetti. Tam neler olduğuna bakmak üzereydi ki yüzüğü Jean'ın elinde gördü. Adam bir yandan öldürücü ritimlerini yumuşatıp aşk dalgalarına dönüştürürken, bir yandan da elini tutarak kendine çekti. Charlotte onun ne yaptığını anlıyor ama buna engel olmak istemiyordu.

Jean yüzüğü parmağına takmadan önce, "*Je t'aime, je t'aime, mon amour*," diye fısıldadı.

Bunu bir onaylama beklercesine söylediğini anlayan Charlotte başını salladı. Sesi çıkmadı ama dudakları *seni seviyorum* dercesine kıpırdadı.

Charlotte yüzüğün parmağına geçtiğini hissetti ve aynı anda Jean'ın, "Épouse-moi," dediğini duydu.

İçindeki sıcaklık yükselmişti, tüm bu duruma rağmen orgazm aşamasına nasıl geldiğini bilmiyordu ama ellerini Jean'ın göğsüne koyarak hızı ve kontrolü kendi ayarlamaya başladı. Bedeni kasılıp gevşerken, o müthiş rahatlama duygusunun huzuruyla derin bir nefes vererek, kendini Jean'ın göğsüne bırakıp başını adamın kalbine yasladı. Jean'ın içine sıcak sıcak aktığını hissedebiliyordu, adamın kalbi çılgıncasına atıyordu.

Tüm bu duygu karmaşası içinde, "Oui," diye fısıldadı.

Jean onu kollarıyla sarmaladı ve başının tepesine sevgi dolu bir öpücük kondurdu.

Gözlerini açtığında yataktaydı. Gece Jean'ın kendisini taşıdığını duymuştu ama saniyeler içinde tekrar uykuya dalmıştı. Jean ise yanına yatmış onu seyrediyordu.

"Sen beni mi izliyordun?"

Başını sallayarak onu onayladı.

"Uyudun mu?"

Tekrar başını salladı.

"Jean! Bu şekilde beni seyretmen biraz ürkütücü. Konuşacak mısın?"

Adamın dudakları derin bir gülümsemeyle kıvrıldı. Genç kadının elini tutarak yüzüğün takılı olduğu parmağını öptü. Charlotte hızla dün geceyi hatırladı. Jean'a evet demişti ve bundan hâlâ pişmanlık duymuyordu. Onu tamamen ele geçirmişti.

"Kaşlarının böyle çatılmasından hoşlanmadım, *mon amour*. Bana evet dedin. Bunu geri alamazsın."

Charlotte onun endişesini yüzünden okurken ona doğru iyice

* Evlen benimle

** Evet

vaklaşıp, bedenini bedenine yaslayarak gözlerinin içine baktı. “Geri almayacağım, Fransız.”

Jean güçlü bir kahkaha atarak kollarını genç kadına doladı. “O hâlde hemen yola çıksak fena olmaz, bu yolculuk için daha fazla beklemek istemiyorum.”

Charlotte onun kollarından kurtulmak için biraz çırpındı ama Jean buna engel oldu.

Genç kadın, “Ne yolculuğu?” diye boğuk bir çığlık atarken hâlâ kendini adamdan kurtarmaya çalışıyordu.

Jean kulağına doğru eğildi. “Aşk yolculuğu...”

Nasıl olduğunu bilmiyordu ama Jean onu ikna etmişti. Uçakları Vegas’a iniş yaptığında şehir ışıklarla aydınlatılmış, gökyüzünü yüzlerce yıldız süslemişti. Sanki şehir bile önemli bir kutlamaya hazırlanıyordu. Düğünlerine...

Onları almaya gelen limuzine bindiklerinden beri sessiz ve şaşkın olan Charlotte ilk kelimelerini söylemeye hazırlanan bir bebek gibi konuşmaya başladı. “Evet dememeliydim. Evet dememeliydim. Tanrım! Ben ne yapıyorum?”

Jean onu elinden tutup sakinleştirdi. “Kalbini dinliyorsun, sonunda... Ne cesur bir hareket, öyle değil mi aşkım?”

Charlotte kaşlarını çatarak, “Benimle dalga geçme,” diye mırıldandı. “Neden bu kadar acele ediyoruz? Sana zaten evet dedim, Jean kararımdan dönmeyeceğim.”

“Biliyorum ama benim buna şimdi ihtiyacım var. Akıl sağlığım için.” Jean’ın yüzü bir anda ciddileşti ve Charlotte’u kendine yaklaştırıp yüzüne bakmasını sağladı. “Vazgececeğini düşündüğüm için ya da hatalarımı örtbas etmek için değil, bu sefer değil. Seni seviyorum, Charlotte ve yaşamımın kalanında senden başka hiçbir şey sahip ya da ait olmak istemiyorum. Acele ediyorum çünkü doğru zamanı beklemeye ihtiyacımız yok. Bizim için her an doğru zaman. Olması gerekeni yapıyoruz hepsi bu.”

Charlotte ikna oldu. Belki de ikna olmak istiyordu. Hafifçe başını sallayarak onu onayladı. “Sonsuza dek evet demeden önce itiraf edeceğin başka bir sırrın var mı?”

Jean birkaç uzun saniye düşündü ve bu Charlotte'un gerilmesine neden oldu fakat sonra gülümseyerek genç kadının dudaklarına doğru eğildi. "Var. Seni ne kadar çok sevdiğim."

Tahmin etmeliydi. Bunu gerçekten tahmin etmesi gerekirdi. Jean bu organizasyonun planını ne kadar zamandır yapıyordu? Vegas'ın en lüks otellerinden birinin süitinde oturup karşısındaki beyaz elbiseye bakarken hem öfke hem aşk duyuyor olması normal miydi? Üstelik onu hazırlamaları için kardeşi Karlie ve en yakın arkadaşı Hilary de yanındaydı.

Charlotte yüzünü buruşturup saçlarıyla uğraşan Hilary'i umursamadan, "Ray de sağdı mı olacak?" diye dalga geçercesine sordu.

Hilary saçına biraz daha toka takarak düşük topuzunu tutturmaya çalışırken, "Sanmıyorum. Ray en son bıraktığımda barda içiyordu," dedi.

"Tanrım!"

Hilary saç ve makyajını bitirdikten sonra Charlotte elbiseyi giydi. Beyaz kumaş satendi ve teninde varlığını bile hissetmiyordu. Öylesine hafif, rahat ve zarif görünüyordu. Degaje yakası boynunu açıkta bırakırken, ince askıları tenini saklamıyordu. Ayak bileklerine kadar uzanan eteği ise mütevazı görünmesini sağlıyordu. Jean gerçekten zevklerle dolu bir adamdı. Topuzundan kurtulan birkaç tel omuzlarına ve ensesine düşmüştü, makyajında ise sadece gözleri dikkat çekiyordu.

Karlie kocaman gözlerle Charlotte'a bakarken, "İnsanların Vegas'ta bir kot ve tişört ile evlendiğini sanırdım," diye şakıdı. Genelde karamsar olan ruh hâli bu akşam üzerinde değildi.

"Planım tam olarak oydu ama sanırım Jean biraz daha geleneksel düşünüyor."

"O zaman bir kilise ve mihrap seçmeliydi."

Charlotte verdiği nefeslerle güldü. "Bu onluk olmazdı. Tanrı'yla arası pek iyi değil."

Karlie yanına gelerek kollarını Charlotte'a doladı. Bu genç kadının fazlaca şaşırmasına neden olmuştu. Karlie sevgisini göstermekte asla iyi olmamıştı. "Mutlu olduğun için mutluyum."

O sırada kapı hafifçe tıklatıldı ve Ray kafasını içeri doğru uzattı. Serseri imajında en ufak bir değişiklik yoktu ve Tanrı'ya şükürler olsun ki sağdıç gibi görünmüyordu. Öksürerek yanlarına doğru gelirken elleri kot pantolonunun ceplerindeydi. Charlotte'un karşısında dikildi ve aniden çocukken dönüştüğü koruyucu abiye dönüştü.

"Muhteşem görünüyorsun, Lola." Charlotte gülümseyerek ağlamamak için dudaklarını dişledi. "Ve bir şövalyeye ihtiyacın olursa, abiler her zaman beyaz atlı prenslerden daha iyi seçimdir. Ona hâlâ güvenmiyorum ve senin için bir adım geride duracağım."

Charlotte kollarını boynuna dolayıp ona sıkıca sarılarak, "Teşekkür ederim, Ray, iyi ki varsın," diye fısıldadı.

Kapı bir kez daha çaldığında Jean gelmişti. Orada tüm cazibesi ile dikiliyordu. Siyah pantolonu ve siyah gömleği içindeydi, geriye doğru yatırdığı saçları asi bir edayla omuzlarına dökülüyordu. Dünyada kalan tek insanmış gibi Charlotte'a bakarken şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"*Tres belle*," diye mırıldandı.

Ray gerileyerek Charlotte'un yanından ayrıldı. Charlotte için sanki o an odada yalnızca Jean ve kendisi vardı. Koşup kollarına atılmak istese de ayakları ağırlaşmıştı. Jean ona yaklaşarak yanağına hafifçe dokundu.

"*Ma belle*," derken sesinden derin bir aşk duyuluyordu.

Jean genç kadına kolunu uzatırken, "Sonsuza dek evet demeye hazır mısın, *mon amour*?" diye sordu.

Charlotte hiç düşünmeden, "*Oui*," diye cevap verdi.

Ve Charlotte o akşam Jean'a bir kez daha evet dediğinde bu sefer sözleri bağlayıcıydı. Gece ise yataklarında defalarca o kelimeyi tekrarladı. Jean asla az ile yetinmiyordu. Sonsuza dek, *Oui*.

Evliliklerinin ilk aylarında bir rüyayı yaşıyorlardı. Her gece Jean'ın kollarında olmak mükemmel hissettiriyordu ve genç kadın her an doğru kararı verdiğini bilmenin mutluluğunu yaşıyordu. Şimdi den pek çok planları vardı. Paris'teki evleri onları bekliyordu ve Jean

* Çok güzel

** Benim güzelim

ikisinden hiç vazgeçmediğini bir kez daha göstermiş, evi genç kadının istediği gibi yaptırmıştı. Charlotte şimdi okuldan mezun olup yeni hayatına başlamak üzere Paris'e gitmeyi bekliyordu. Jean'ın onu ikna etmesi yine çok uzun sürmemişti.

Mezuniyetten birkaç hafta önce Charlotte tüm hazırlıklarını tamamlamış, Paris'te çalışmak için kendine uygun bir hastane bile bulmuştu. İsteddiği gibi sadece çocuklarla ilgilenecekti ve bunun için şimdiden delicesine heyecanlıydı. New York'tan ayrılmanın en zor anlarından birisi de şüphesiz her hafta ziyaret ettiği küçük Kate'e veda edecek olmaktı.

Son ziyaretlerini Jean ile yapmışlardı. Anlaşılan Jean kadınları şımartmayı sevdiği kadar küçük kızları da şımartmayı seviyordu. Kate hediyeler karşısında mest olmuş, Charlotte ise -bir kez daha- ikinci plana atılmıştı. Jean onunlayken oldukça farklıydı; eğlenceli, muzur ve çocuksu yanları ortaya çıkıyor, Charlotte onlara bakarken gülümsemeden duramıyordu. Yetimhaneden çıktıklarında neşeli saatler geride kalmıştı, Charlotte ağlamamak için dudaklarını ısırıyordu. Ona bu kadar bağlanmaması gerektiğini biliyordu ama elinde değildi. Çok fazla çocukla ilgilenmiş, kimseye Kate'e bağlandığı gibi bağlanmamıştı. Kaldırımında yürüdükleri sırada Jean duraksayarak genç kadını elinden tutup kendine doğru çevirdi. Yüz yüze bakıyorlardı ve Jean onun ne düşündüğünü ne hissettiğini biliyordu. Bunu her zaman bilirdi...

Sanki konuşmakta zorlanıyormuş gibi hafifçe öksürdü ve gözlerini genç kadından kaçırmadan, "Onu evlat edinelim," dedi.

Charlotte duyduklarına inanamıyormuş gibi gözlerini kocaman açtı. "Ne?" diye şaşkınlıkla soludu.

"Kate'i evlat edinelim." Charlotte'u ikna etmeye ihtiyacı varmış gibi elleriyle yanaklarını kavradı ve başını genç kadının yüzüne doğru eğdi. "Bunu gerçekten istiyorum. Seninle bir aile kurmak istiyorum ve Kate'i gerçekten seviyorum. Bunu yapabiliriz, onu mutluluğumuza dâhil edebiliriz. Güzel bir geleceğe, harika bir anneye sahip olabilir."

Charlotte, Jean'ın sözlerinin devamını getirirken gözlerinden yaşlar damlıyordu. "Ve mükemmel bir babaya..."

Onu onaylamadı, Charlotte güvensiz olduğunu biliyordu, kendine bu konuda güvenmiyordu ama yine de bunu yapmak istiyordu. Kendini onun kucağına atarak dudaklarını tutkuyla öptü. Etraflarından geçen insanları unutmuştu bile, dünya üzerinde o an sadece Jean ve Charlotte vardı.

Geri çekildiğinde Jean, "Bunu yapıyor muyuz?" diye sordu. Yüzü gülüyordu.

Charlotte gülümseyerek başını salladı. "Teşekkür ederim, Jean. Çok teşekkür ederim."

Jean alnını öperken, "*Je te remercie, mon amour,*" diye fısıldadı.

10 AY SONRA...

Jean, hayatının asla bir peri masalına dönüşeceğini hayal edemezdi. Sevdiği kadınla Paris'te yaşıyor, onun hedeflerini gerçekleştirmesini izliyor ve dünyanın en mükemmel çocuğunu yetiştirirken ona yardım ediyordu. Evet, hepsini o yapıyordu. Jean-Pierre Blanc... Neredeyse diz çöküp şükredecekti. Oysa amacı sadece işleyebileceği kadar günah işleyip, tüm zevklerin tadına bakıp bu dünyadan öylece silinip gitmekti. Yaşadığına dair tek bir iz bile bırakmadan... Şimdi ise tatil için geldikleri Nice kumsalında koşan sevdiği kadını ve kızlarını seyrederken delicesine gülümsüyordu.

Kate ona doğru koşarak kendini bir anda kucağına fırlattı ve Jean onu tek koluyla kolayca yakalayıp omuzlarına çıkardı. Charlotte arkadan sanki yenilmiş gibi nefes nefese yürüyordu.

"Seni geçtim, anne!"

Charlotte çınlamaya benzer o müthiş kahkahasını atarken, "Evet, beni yine geçtin," diye şakıdı.

Kate ona anne demeye başladığında Charlotte, Jean'ın kollarında ağlamıştı. Hâlâ bazen gözleri doluyordu. Jean küçük kızdan aynı

* Ben teşekkür ederim, aşkım

yakınlığı beklemiyordu, zaten ona çok daha fazlasını veriyordu. Evin kapısına geldiklerinde Jean kızı omuzlarından indirip yere bıraktı.

Charlotte, “Senin için yemek pişirmemi ister misin, Kate?” diye sorunca Kate komik bir şekilde yüzünü buruşturdu.

“Hayır, babamın yemek yapmasını istiyorum.”

Kate odasına doğru koştururken Jean kapının önünde donup kalmıştı. Durumu fark eden Charlotte hemen yanına gelerek elini omzuna koydu. Dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrılmış, safir mavisi gözleri parlıyordu.

“Mükemmel bir baba olacağını söylemiştim.”

Jean eğer biraz olsun gururunu düşünmüyor olsaydı şu an bir bebek gibi ağlardı ama bunun yerine burnunu çekerek alnını Charlotte’un alnına dayadı. “Bana verdiğin tüm güzellikler ve şanslar için teşekkür ederim, Charlotte. Aldığım nefese amaç, aşk, mutluluk ve neşe kattığın için teşekkür ederim. Beni sevdiğin için teşekkür ederim.”

Charlotte, “Seni her zaman seveceğim, Jean,” diye mırıldandı. Jean onu onayladı.

“Ben de Charlotte. Yıldızlar sönene kadar seni seveceğim.”

SON

"ŞEHNET, EN LEZZETLİ YEMEKTİR."

Charlotte KELLY, Vegas'ın tanıdığı isimle **LOTTE...**

En az diğer geceler kadar sıradan görünen o gece de yine sahnede, spot ışıklarının altında müziğiyle baş başaydı. Onu izleyen yüzlerce göz olduğunu biliyordu. Fakat diğer bütün gözleri yok sayacak kadar kibirli, istediğini almaya alışkın ve biraz da taş kalpli olan bir çift göz Charlotte'un hayatını tamamen değiştirecekti.

JEAN-PIERRE BLANC

Dışarıdan bakan birinin göreceği yetenekli bir adam. Fransa'nın en gözde restoranlarının yıldızı. Mutfağın efendisi. İçinde ise karanlık zevklerin peşinde koşan, günahkâr ve doyumsuz biri...

Vegas'a yaptığı bir kaçamak sırasında yeni günahını bulmuştu.

Üç ay.

Beş yüz bin dolar.

En günahkâr fanteziler.

Yetişkin Okurlar İçindir

ISBN 978 605 728 245-3

9 786057 282453

www.lapisdukkani.com

LAPIS